

gentia, vel Accurata cum diligentia. Demosth. c. Timocr. Τοῖς δὲ πάλα κειμένους ἀκριβῶς χρῶνται. || Item ἀκριβῶς, Exacte, i. e. Plene et perfecte, Plane: ut Lucian. χρῶαν λευκὴν ἀκριβῶς. Ubi stulte quidam interpretati sunt perpetuum candorem. Idem, ἀκριβῶς μέλαν, Plene et perfecte nigrum, vel Plane nigrum, aut, Exactam, vel Plenam et perfectam nigredinem habens, et ad quam nihil addi possit. Vulgo exp. Vehementer nigrum; sed perperam: significantius est enim ἀκριβῶς quam σφόδρα. || Item 'Ακριβῶς, Certo: ut ἀκριβῶς οἶδα. Demosth. ἀκριβῶς εἰδῶς, Æschin. (76, 26.) Isocr. (Areop. 7.) Dicitur et ἀκριβῶς γινώσκω. Possumus autem ἀκριβῶς οἶδα exponere Certo scio, vel, quod idem valet, Pro comperto habeo; aut, Compertum exploratumque habeo. || 'Ακριβῶς ap. eund. Isocr. habet ἐπιεικῶς oppositum, ubi vertendum puto Summo jure, quasi dicas, Supramodum exacte, Nimis exacto quodam studio. Sic ad Nicocl. (21.) ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐρίζοντας dicit: at in Areop. (26.) addit λίαν, dicens, Τὰ μὲν ἀμαρτήματα τοῦ δήμου λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν. Is autem, meo quidem iudicio, ἀκριβῶς vel λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζει rem quampiam, qui, ut Cic. loquitur, ad vivum resecat. Ita enim ille in Lælio, Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse; neque id ad vivum resecō, ut illi qui hæc subtilius disserunt. 'Ακριβῶς affinem hanc signif. habet ap. Thucyd. 1, (99.) Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἐπρασσον, i. e. Severe; ἀνευδῶτως, ut Schol. exp. [Gl. 'Ακριβῶς Peusiculate. 'Ακριβῶς οἶδα. Certe scio.]

'Ακριβεία, ἡ, Exacta cura, Exacta diligentia circa aliquid, Exactum studium, Accuratio, ut μετ' ἀκριβείας πράττειν, et ap. Aristot. δι' ἀκριβείας λέγειν, Cum exacta quadam diligentia, Exquisite. Apud Isocr. plur. num. ἀκριβείαι non semel: ut ad Phil. (65.) Ταῦθ' ὅπως μὲν γέγραπται τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς ἀκριβείαις. Idem in Areop. (26.) Ἐπεὶ τὰ γε πλήρη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων, σημείον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν. Q. I. Bud. sic vertit in Ann. pr. in Pandectas, Nam quod ad legum multitudinem atque exactiorem circa eas diligentiam attinet, iudicium certe hoc ipsum est, parum bene cum civitatibus illis agi. Idem Isocr. ibid. dicit, Νόμοι μετὰ πλείστης ἀκριβείας κείμενοι, eod. Bud. interpr. Leges exquisitissima scribentium diligentia latae. || 'Ακριβεία, Rigor juris, in Pand. Bud. || 'Ακριβεία, Exacta cura qua utitur homo nimium attentus ad rem, i. e. Tenacitas, Parcitas. Plut. Pericle (36.) Χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκριβείαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. Observandum est autem eodem metaphoræ genere utramque linguam uti in exprimendo homine tenaci; nam hunc Lat. appellant Attentum vel Attentorem ad rem: qui autem est attentus ad aliquid, is certe est ἀκριβῆς, faciens ἀκριβῶς, h. e. exacta diligentia, id ad quod est attentus. ["Ad Dionys. H. 1, 60. Bergler. ad Alciph. 189. Ἐπ' ἀκριβείας, ad Dionys. H. 1, 454. Plato de LL. 318. Ast. Δι' ἀκριβείας ἐστὶ μοι τοῦτο, Penuria alicujus rei laboro." Schæf. Mss. 'Ακρ. τῶν κινδύνων, Arrian. Anab. 1, 9. Glossæ: 'Ακριβεία. Cautela, Exantlatio. 'Ακριβείας. Religione.]

Quod vides, lector, derivata ab 'Ακριβῆς non esse hic collocata eo ordine qui in aliis nominibus observatus a me fuit, non mutationi consilii, sed coactæ festinationi, quæ chartularum mearum ordinem confudit, imputato. Non talium autem duntaxat, sed et aliorum ἀμαρτημάτων a te mihi veniam polliceor.

[* "'Ακριβεῖω, Valck. Diatr. 153." Schæf. Mss.]
[* "'Ακριβητίζω, Summitates calco. Etym. M. 52. ('Ακρίζω δὲ σημαίνει, τὸ ἀκροῖς ποσὶ πορεύεσθαι, λέγεται δὲ καὶ ἀκριβητίζειν.) Wakef. Mss. Sed leg. ἀκριβηματίζειν. Pseudo-Did. ad Il. N. 158. 'H ἐπ' ἀκρῶν τῶν ποδῶν βαδίζων, οἶονεὶ ἀκροβηματίζων.]
[* "'Ακριβόλεκτος, (ὁ, ἡ,) Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. 204." Boissonad. Mss.]
[* "'Ανάκριβος, Nicet. Chon. 363." Boissonad. Mss.]

'ΑΛΑΟΜΑΙ, Vagor, Erro, Sum vagus et erro: ut ap. Hom. Il, Z. (201.) Ἡ τοι δὲ καππεδίον τὸ Ἀλγίον

οἶος ἀλᾶτο, Solus vagabatur. Cic. interpr. Qui miser in campis mœrens errabat Aleis. Et Ulysses ἀλώμενος, Od. E. (448.) || Ἀλάομαι metaphorice ap. Soph. pro πλανῶμαι τῷ νῷ, Vagor mente, Incertus sum quid agam, Animi pendeo.

'Αλάω, vocem act. ap. Gramm. duntaxat memini me legere, qui eam proferunt in tradendis quorundam vocabulorum etymis, et quidem volentes ea significari etiam πλανῶ, Decipio. Vide Ἀλώπηξ.

"'Αλαθεῖς, Dorice pro ἀληθεῖς, partic. aor. 1. "pass. a. v. ἀλάομαι, Vagor, Erro. Theocr. (16, 51.) "Οὐδ' Ὀδυσσεὺς, ἐκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεῖς, "Vagatus centum et viginti menses."

["'Αλάομαι, ad Charit. 786. Musgr. Troad. 635. Wakef. Phil. 206.: Eum. 236. 607.: Sylv. Cr. 4, 253. Brunck. Aristoph. 1, 81. Jacobs. Anth. 10, 283. 286. 12, 389. Marcell. de V. Thuc. p. 2. Diod. S. 2, 592. 603. 614. Heyn. Hom. 5, 69. Bibl. Crit. 3, 1, p. 105. Eur. Phœn. 1699. Toup. Opusc. 2, 219. Diod. S. 1, 378. ad Herod. 624. Ἀλαθεῖς, ἀλασθεῖς, Jacobs. Anth. 7, 386. Cum accus., Jacobs. Anth. 12, 459. De spiritu, Bast Lettre 172. Ἀλ. conf. cum ἄλλεσθαι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 279." Schæf. Mss. "'Αλ. et πλανῶμαι, Ælian. H. A. 531." Wakef. Mss. Pind. Ol. 1, 94. Εὐφροσύνας ἀλᾶται. Soph. Aj. 23. ubi Schol. τῷ νῷ πλανᾶσθαι. Hippocr. 110, 3.]

"Ἀλημα, τὸ, Vagatio, Erratio, πλάνημα, ut ait Eust. ita exponens et in hoc Soph. loco (Aj. 381.) Κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ, ubi tamen τρίμμα a Schol. exp. [Schneider. Lex. "Wakef. S. C. 4, 138. Lobeck. Ajac. p. 280. Musgr. Andr. 938. Brunck. Antig. 320.: Ajac. 381. Phil. 927." Schæf. Mss.] || Ἀλημα, Hesychio non solum ὁδοιπορία, Profectio, "sed etiam ἐφθὸν ἀλευρον, Cocta farina; illud ab "ἀλάομαι, hoc ab ἀλέω."

"Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Erro, Vagus. Od. T. (74.) Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι, Tales sunt mendici et erronei. Ubi notandum copulare Hom. πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες: exp. tamen ἀλήμονες πτωχοὶ, ut Anthol. (Plat. jun. 1.) Ἀμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες. At vero apud Nonn. ἀλήμονες translate pro Peccatores; nam qui peccant, errant, et a recta via deflectunt. ["Antip. S. 49." Schæf. Mss.] Er Ἀλημοσύνη, ἡ, i. q. ἀλημα, Vagatio, Erratio. || Apud Apoll. R. autem (2, 1260.) Schol. ἀλημοσύνην ait signif. ἐμπειρίαν τῶν τόπων, Peritiam locorum. Quam signif. e consequenti esse puto, quod videlicet qui vagati sunt, eam habere soleant. [Sed Arnald. restituit, Ἐννύχοι δ' Ἀργοιο δημοσύνησιν ἴκοντο. "Ad Charit. 746." Schæf. Mss. Dionys. P. 715.]

[* Παναλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Procl. Hymn. 2, 15.]

"Ἀλήτης, ον, ὁ, Vagus, Erro. Od. P. (420.) καὶ πολυλάκι δόσκον ἀλήτην, et Ξ. (124.) ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδονται. || Aliquando tanquam adj. ponitur, ut Ἀλήτην βίον εἶλεν, ap. Herod. (3, 52.) Vagam vitam maluisti. Εἰς Ἀλῆτις, ἰδος, ἡ, Vaga, Errabunda. || Item, Festum quoddam Athenis, Hesych. [J. Poll. 4, 55. Hygin. Astron. 4.] "'Αλῆτις, Erratrix, Vagabunda, πλανῆτις, Suid. Est et ἐορτῆς nomen "Athenis, quam suo tempore vocatam fuisse αἰώραν "Hes. tradit, qui etiam addit, esse Nomen diei ap. "Plat. Comicum."

"Ἀλήτης, Mendicus, ap. Basil. identidem. Proprie autem est Mendicus vagus, s. Erraticus, Qui inter vagandum mendicat, Mendicans ostiatim aut etiam oppidatim. Sic autem et in Herod. l. c. ἀλήτην βίον alii exp. Mendicam vitam. Et Ἀλητιβόρος comp. q. d. Mendicivorus, in VV. LL. [Saltem scr. esset ἀλητηβόρος.]

["Ἀλήτης, Erraticus, Erroneus, Vagus, Gl. "Ruhnck. Ep. Cr. 170. Toup. Opusc. 2, 219.: Emend. 1, 349. Valck. Hippol. p. 273. Musgr. ad Hippol. 1029. ad Odyss. Σ. 1. Brunck. Soph. 3, 392. Jacobs. Anth. 11, 24. 149. Markl. Suppl. 281. Dionys. H. 1, 147. 2, 1240. Ἀλῆτις, Heyn. Hom. 6, 348. Ruhnck. ad Timæi Lex. 10. *Ἀλητὺς, (ἡ, Erratio, Vagatio,) Ruhnck. Ep. Cr. 132. Toup. Opusc. 1, 583. Valck. ad Herod. 42. ad Lucian. 1, 354. Jacobs. Anth. 9, 145. Callim. 1, 537. Manetho 3, 379." Schæf. Mss. "'Αλῆτις, Dionys. P. 490." Wakef. Mss. Heliod. 7. p. 312.

ΕΤ * "Αλητικὸς, ἢ, ὄν, Ad vagum pertinens, Dio A
Chrys. 1, 219." Wakef. Mss.]

'Αλητεύω, f. εύσω. Vagor, Error. Od. P. (501.)
Ξεινός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα, 'Ανέρας
αἰτίῳ. ["Valck. Hippol. p. 273. Musgr. ad Hip-
pol. 1029. 1048. ad Phalar. 212. 'Αλ. et ληστεύω
conf., Ruhnck. ad Vellei. p. 12." Schæf. Mss.]

'Αλητεία, Verbale, Erratio, Vagatio. Ion. ἀλητεία:
at Dor. ἀλατεία, sicut ἀλάτας pro ἀλήτης. ["Toup.
Add. in Theocr. 399. Pierson. Veris. p. 10. Valck.
Hippol. p. 273. ad Herod. 602. Wakef. Ion. 588.
Musgr. 576." Schæf. Mss. "Philo J. 602. (1, 658.)
Æsch. Prom. 899." Wakef. Mss. Eur. Hel. 940.]
'Αλειτεία, Suidæ est ἡ ἀμαρτία, Peccatum, De-
"lictum, qui itidem ἀλείτης diphthongo scriptum ait
"significare ἀμαρτωλόν: ἀλήτης autem, utrobique per
"η, τὸν πλανήτην." "Αλητεία, Ionice pro ἀλητεία.
"In VV. LL. tamen adjective exp. Erronea."

[* "Συναλητεύω, Heliod. 6, 7. p. 233(=274.)"
Boissonad. Mss.]

¶ "Αλη, ἦ, Erratio, Vagatio. Od. Φ. (284.) "Ἡ ἤδη μοι
ὄλεσεν ἄλη τ' ἀκομιστή τε. Od. O. (341.) ὅττι μ' ἔπαν-
σας ἄλης καὶ οἰζύνος αἰνῆς, pro eo quod dicit ejusdem
Od. Σ. (113.) ἀλητεύειν ἀπέπασσας. || Item meta-
phorice ἄλη pro Anxietate animi, quæ est veluti ejus
vagatio. || "Αλη autem deduco ab ἀλάω, ut βοῖ a
βοάω formatur. Fortasse tamen malet aliquis contra
verba hæc deduci a nominibus, qua de re alius erit
dicendi locus. 'Αλῶ autem a πλανῶ, et ἄλη a πλάνη
fiant necne, aliis cogitandum relinquo. || "Αλη,
Sordes, * ῥυπαρὸς Eustathio secundum aliam etym.

[* Ad Il. E. 823. Musgr. Med. 1259. 1285. Ruhnck.
Ep. Cr. 108. Pierson. ad Mær. 60. Timæi Lex. 23.
et n. Toup. Opusc. 1, 457. 2, 125. Valck. Anim. ad
Ammon. 149. ad Charit. 746. Jacobs. Anth. 9, 145. ad
Lucian. 2, 291. Heyn. Hom. 5, 153. 6, 370. Leich.
Sepulcr. Carm. p. 42. Boissonad. in Philostr. 477. 557.
De spiritu, Bast Lettre 175." Schæf. Mss. "Ægritudo,
Synes. 107. Plut. 1, 432. Strabo 1055." Wakef.
Mss. Æsch. Agam. 194. ADDE * 'Αλεία, ἦ, Pere-
grinatio, Hesych. ΕΤ * "Αλησις, ἦ, i. q. ἄλη, Obitus,
Ambitus, Circuitus, Iter, ap. Arat. 319. de via solis
in Zodiaco.]

"Απαλάομαι, Deerro, Vagor. Hesiod. Sc. (409.)
"αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη Χώραν ἄϊδρις ἐὼν, i. e.
"ἀποπλανήσεται." [Vide Nott. ad h. l. "Wakef.
Eumen. 78. Ruhnck. Ep. Cr. 104." Schæf. Mss.]

[* "Ἐξαλάω, Seduco, Infatuo, v. l. Auctorem
omisi, sed vide Heraclit. 77." Wakef. Mss.]

'Επαλάομαι, Pervagor, Peragro, ut Od. O. (176.)
πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς, Οἴκαδε νοστήσει.
Quod ἐπαληθεῖς falso in VV. LL. ab ἐπαληθέω dedu-
citur.

[* "Ἀνεπαλάομαι, Athan. 1, 511." Kall. Mss.]

[* "Συναλάομαι, Una erro. Manetho 4, 290."
Wakef. Mss. "Diog. L. 6, 20." Boissonad. Mss.]

¶ "Αλαίνω, i. q. ἀλάομαι, Error, Vagor. Apud
Eurip. (Or. 521.) ἀλαίνων μανία. Ad q. l. respiciens,
aut ad similem Etym. ἀλαίνειν exp. ἐξστῆκέναι,
μαίνεσθαι, Extra se positum esse, Insanire. Atqui id
per se non significat in hoc Eurip. loco, sed cum
adjunctione. Dicunt autem ἀλαίνω ab ἀλῶ esse
παράγωγον, ut δραίνω a δρῶ. Eust. quoque ab ἀλῶ
deducit ἀλαίνω, ut βαίνω a βῶ, et λυσσαίνω a λυσσῶ,
atque alia itidem quæ profert. "Αλενῶν, Hesych.
"affert pro πλανώμενος, Vagans, Errans." ΕΤ
"Αλαινός, inquit, inde dictus Fluvius, ὁ ἐπὶ πολλὴν
γῆν ἄλωμενος. "Αλαίνης, Suidæ μαινόμενος, Fu-
"rens, forsitan ab ἀλαίνω est, et significat Eum, qui
"furore percitus huc illuc vagatur." ["Valck.
Phœn. p. 518. 520. ad Callim. 1, 141. Eur. Iph. T.
284." Schæf. Mss. Eur. El. 589. Æsch. Ag. 62.
"Med. Theocr. 7, 23." Wakef. Mss.]

¶ "Αλημι, i. q. 'Αλάομαι, Vagor. Hujus autem
ἄλημι infin. ἀλῆναι, unde ἀλήμεναι, ut βήμεναι a
βῆναι. Il. E. (823.) 'Αργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι
ἐνθάδε πάντας, quem infin. Hesych. exp. συντραφῆναι,
sed hanc scripturam corrige, reponens συστραφῆναι,
item πλανηθῆναι. Magis tamen recepta est explicatio
εἶναι ἀλήμεναι, ut sit pro ἀθροισθῆναι, Congregari:

sicut 'Αλέντες ap. eund. poëtam pro Congregati: et
ἀλεῖς ap. eund. expositum συστραφεῖς, συσταλεῖς.
Vide Etym. in "Αλεν, de formatione horum, quæ
tamen alia est ap. Eust. ["Valck. ad Il. 22. p. 71.
ad Il. E. 823. Dorv. Crit. Vann. 61. Dawes. Misc.
174. ad Il. X. 308. Heyn. Hom. 7, 732. 736. 8, 41.
73. 164. 213. 220. 224. 238. 244. 303. 'Αλῆναι, 7,
258. 438. 474." Schæf. Mss.]

"Αλήλημαι, præt. perf. pass. verbi ἀλάομαι, Atti.
"cam habens reduplicationem duarum initialium
"præsentis literarum, pro ἡλημαι. Unde poëta fa-
"ciunt ἀλάλημαι, demto augmento."

'Αλάλημι, ab ἄλημι, per redupl. unde passiv. 'Αλά-
λημαι, i. q. 'Αλῶ s. "Αλημι, Vagor, Error. Unde
ἀλάλησαι Od. O. (10.) δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι, et
infin. ἀλάλησθαι, ejusdem Od. B. (370.) οὐδ' τί σε χρὴ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι.
Herodian. ἀλάλημαι præt. temp. esse putavit; nam
ab ἄλημι præt. pass. esse ἤλαμαι, et Att. ἀλήλαμαι,
a quo per transpos. ἀλάλημαι. Contra Zenobius
præsentis temporis esse tradidit, scribens ab ἀλῶ
fieri ἄλημι et ἄλημαι: deinde per redupl. ἀλάλημι et
ἀλάλημαι, unde partic. ἀλαλήμενος cum accentu in
antepen., ut ἀκαχήμενος ab ἀκάχηναι, secundum
Æoles, qui penult. præsentis producunt. Vide Etym.
et Eust. ["Hymn. in Cer. 133. Heyn. Hom. 6,
23." Schæf. Mss. Hesiod. "Erg. 100. "Oppian. C.
4, 367." Wakef. Mss. "Diog. L. in Vita Crantoris
p. 149. HSt. τοῖος σὺ κακὰ φρονέων ἀλάλησαι, 'Αν-
θρώπων ἡδ' ἐσθλά." Seager. Mss.]

[* 'Αμφαλάλημαι, Circumerro. Oppian. C. 3, 243.]

"Αλαός, ὁ, (ἦ,) Cæcus, Luscus: secundum quos-
dam a v. ἀλάομαι, διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν,
"secundum alios ex α priv. et λάειν, Videre, ὄρν.
"Od. Θ. (195.) Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνει τὸ
"σῆμα 'Αμφαφύων, vel Cæcus. Itidemque Od. K.
"(493.) μάντιος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque (66, 28.)
"pro τυφλὸς utitur, teste Gal. Lex. Hippocr. At
"Apoll. R. 2, (259.) ἀλαὸν νέφος dixit, Nubem
"obscuram, s. Caliginosam et atram, quasi quæ
"cæcitatem et obscuritatem afferat, τυφλώσιν ἐμπα-
"οῦσα." [Æsch. Eum. 318. Muncker. ad Anton.
Lib. 69. ad Charit. 227. Timo Philias. 2. (Heyn.
Hom. 4, 637.) Wakef. Trach. 828. Eum. 322. Heyn.
Hom. 6, 100. 369. Furens, Ruhnck. Ep. Cr. 135."
Schæf. Mss.]

"Αλάιος, i. q. ἀλαός, Cæcus, Captus oculis. Gal.
"enim teste Hippocrates de LL. in Hom. (66, 28.)
"ἀλαῖαν nominavit φθίσιν, quæ esset οἶον τυφλή καὶ
"ἀόρατος, veluti Cæca et invisibilis."

"Αλαῶς, Cæcum reddo, Excæco, τυφλώω, unde et
"comp. ἐξαλαῶω. Hom. ei gen. ὀφθαλμοῦ etiam addi-
"dit, Od. I. (516.) 'Οφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ubi simplici-
"ter signif. ἐστέρησε, Privavit, Orbavit. Hinc et
"verbale ἀλαωτός, de quo infra. || Hesych.
"ἀλαῶν exp. non solum ἐκτυφλῶν, et στερίσκων, sed
"etiam τρυφῶν, λακίζων, * βροχιζων."

"Αλαωπός, ὁ, (ἦ,) Qui est ἀλαός τοὺς ὄφθαλμοὺς, Cæ-
"ptus oculis, Cæcus. Apud Nonn. ἀλαωπὸς ὀμίχλη,
"Cæca caligo, ut supra ex Apoll. R. habuimus
"ἀλαὸν νέφος, Cæca et obscura nubes." ["Synes.
Hymn. 1, 97." Boissonad. Mss. "Eust. Od. 21."
Wakef. Mss.] "FEM. 'Αλαῶπις, Cæca, vel Cali-
"ginosa, Obscura; ut Hes. ἀλαῶπιν exp. non solum
"οὐ βλέπουσαν, sed etiam σκοτεινὴν." [ΕΤ * 'Αλάωψ,
ὁ, "Synes. H. 3, 583. (p. 331.)" Boissonad. Mss.
"Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

"Αλαωτός, ὁ, ἦ, Cæcitas, Oculi s. Oculorum
"privatio s. orbatio. Od. I. (503.) αἶκεν τίς σε κατὰ
"θνητῶν ἀνθρώπων 'Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεκελίην
"ἀλαωτὴν, Si quis te mortalium interroget de turpi
"cæcitate et luminis orbitate: Φάσθαι 'Οδυσεῖα
"πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, Dic Ulyssem te excæcasse.
"Hesych. quoque et Schol. ἀλαωτὴν ibi interpr.
"στέρησιν ὀφθαλμῶν, τυφλώσιν."

"Ἐξαλαῶω, Excæco, Cæcum reddo. Vide præc.
"voc." ["Ολον δέμας, Oppian. C. 3, 228.]

"Αλησιᾶς, dicta Veus cognomento διὰ τὸ περι-
"παῖν ζῶων ἀλᾶσθαι τὴν θεὸν, πολλῶν ἐρασθεῖσαν καὶ
"πλανωμένην, ut annotat Etym. et Lex. meum vetus.

“Nisi potius dicta ab Alesio campo, denominato ab Alesio quodam Hippodamiæ proco. Alioquin erat et Ἀλήσιον πεδῖον ἡπειρωτικόν, nomen sortitum “ἀπὸ πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἀλός, ut tradit Eust., “qui et Ἀλεῖσιον alibi scribit. Vide et Strab.” [“Jacobs. Anth. 7, 64.” Schæf. Mss.]

“Ἡλαίνει, Hesychio est μωραίνει, Stultescit. Sic ap. Callim. H. in Dian. (251.) Τῷ ῥα καὶ ἡλαίνων ἀλαπαξέμεν ἡπέλιψε Λύγδαμιν ὑβριστῆς, Schol. exp. “μωραίνων, Stultescens, Insaniens; nisi malis per adv. Stulte et vecorditer, Per insaniam. Apud Theocr. 7, (22.) legitur et pass. ἡλαίνονται, sed pro ῥέμβονται καὶ πλανώμεναι στρέφονται, ut Schol. exp., ut sit Vagantur, Vagabunde se gyrant. Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἵμασι αἰσὶ καθεύδει, Οὐδ’ ἐπιτυμβίζοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται. Et forsitan hoc ἡλαίνεσθαι derivatum est ab εἰλεῖσθαι. Hesych. vero ἡλαινόμενῳ exp. ὀδυνώμενῳ.” [“Heyn. Hom. 4, 276.” Schæf. Mss.]

“Ἡλάσκω, ET Ἡλασκάω, Vagor, Errabundus “circumæo. Il. B. (470.) de muscis, Αἷ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνῆϊον ἡλάσκουσιν: N. (104.) de cervis, “αἷ τε καθ’ ὕλην Θῶων παρδαλίων τε λύκων τ’ ἡῖα πέλονται, Αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάγκιδες, οὐδ’ ἐπὶ χάρμῃ. Et Σ. (281.) ἐπεὶ κ’ ἐριαύχενας ἵππους Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάων, ubi Schol. quoque exp. πλανώμενος, περιερχόμενος, ut et Hesych. ἡλασκάειν et ἡλάσκειν esse dicit περὶ τὸν αὐτὸν εἰλεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. Cum accus. “significant ἐκκλίνειν, Declinare, Devitare, Fugere: “vel etiam Vagabundum declinare, Errabundum fugitare: ut Od. I. (457.) Εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἡλασκάει, ubi Schol. quoque exp. ἐκκλίνει, περιφεύγει.” [“Ἡλάσκω, Heyn. Hom. 6, 388. ad Callim. 1, 141. Ἡλασκάω, ad Charit. 747. Ruhnk. Ep. Cr. 87. Ilgen. ad Hymn. 235. ad Callim. l. c. Heyn. Hom. 7, 473.” Schæf. Mss. Ἡλάσκω, Dionys. P. 675. Ἀλλὰ γὰρ ἡλάσκουσιν, ὑποζεύξαντες ἀπῆνας, Χώρην εἰς ἐτέρην. Hermann. ad Orph. 90.]

ἈΛΑΖΩΝ, ὄνος, ὁ, ἡ, Jactator, Ostentator, Gloriosus, Ventosus, Taῶs, Iavo, dicitur ἀλαζὼν ὄνος a Greg. et ab aliis, i. e. Ostentatrix avis. Ita enim commodissime verti posse existimo ex Ovidio, Laudatas ostentat avis Junonia pennas; nam ea potius exemplaria sequor, quæ Ostentat quam quæ Ostendit hoc in versu habent. Reperitur et genere fem. ap. Plut. Pericle (12.) ἀλαζὼν γυνή. Gramm. ab ἄλλῃ deducunt hanc vocem et verbo ζῆν, ut proprie sit qui vagando victum quærit, veluti qui vocantur ἀγύρται, Circulatores, per consequens autem Jactator, Ostentator, Vaniloquus, Impostor. Ab Heysch. expl. ὑπερήφανος, Superbus; et vulgo exp. Superbus, Arrogans, sed ita nihil plane differret ἀλαζὼν ab ὑπερήφανος. Quare Ostentatorem aut Venditatorem aut Jactatorem s. Gloriosum interpretari malo; ut ἀλαζὼν στρατιώτης, Miles gloriosus a Plauto redditur. Ventosum etiam non male, meo quidem iudicio, reddiderimus, aut Vanum hominem: ut et Plut. κενός καὶ ἀλαζώνας copulat. Pro me facit et Xen. K. II. 2, (2, 5.) Ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσὶ, καὶ ἀνδρειοτέρους, καὶ ποιῆσειν ἂ μὴ ἱκανοὶ εἰσιν ὑπισχνουμένοις, Nam mihi nomen ἀλαζὼν inditum videtur fuisse iis, qui se et ditiores esse simulant et magis strenuos quam sint; et ea quæ præstare non possunt, pollicentur. || Item ἀλαζὼν, Mendax, Vaniloquus; nam Plato (Phæd. 41.) ἀλαζόσι dixit pro ψεύσταις, Suida teste.

Ἀλαζὼν pro ἀλώμενος, Vagans, Errans, vel exprimendo participium per nomen, Vagans, Erro. Sic autem usurpari ἀλαζὼν ab Alcæo testatur Suid., qui ἀλαζὼν non solum παρὰ τὸ ἐν ἄλλῃ ζῆν deducit, ut alii, sed et aliam affert etym., ut videlicet sit ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. e. ματαιῶς, Vane et inaniter vivens.

Compar. gradus Ἀλαζονέστερος, Superl. Ἀλαζονέστατος. Plato Philebo, Ἡδονὴ μὲν γὰρ ἀπάντων ἀλαζονέστατον. Sic enim habet Athen. at Eust. ἀλαζονίστατον.

[“Ἀλαζὼν, Xen. Cyrop. 180. ad Xen. Mem. 1, 7, 1. Timæi Lex. 21. et n. Toup. ad Longin. 381. ad

Phalar. 323. Coray Theophr. 292. Heindorf. ad Plat. Lys. 41. Accus. ἀλαζῶνα, T. H. ad Plutum p. 397.” Schæf. Mss. Aristot. ad Nic. 4, 7. Theophr. Char. 23. Athen. 511. “Ἀλαζονέστατος, Ælian.” Wakef. Mss. “Pro ψεύστης, Aristoph. Acharn. 109. σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας.” Seager. Mss. Hippocr. 122, 23. Glossæ: Ἀλαζὼν Jactator, Glorior, Arrogans, Gloriosus, Insolentior.]

[* Ἀλαζόνως, Jactanter, Gl. “Schol. Luc. Timon. 49.” Kall. Mss.]

Ἀλαζοχαννοφλύαρος, ὁ, ἡ, compositum nomen e tribus, ἀλαζὼν, χαῦνος, et φλύαρος, ut sit ἀλαζοχαννοφλύαρος, qui simul est ἀλαζὼν et χαῦνος et φλύαρος, Qui simul est ostentator et animo remisso et nugax. Vide Χαῦνος. Post ἀλαζὼν ap. Suid. habetur καὶ ἀλαζοχαννοφλύαρος, ὁ μέθυσος καὶ λῆρος. Utitur hac voce Archestr. ap. Athen. 1, (29.) Εἰ δέ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονοχαννοφλύαροι.

[* Διομειλαζὼν, ὁ, ἡ, Aristoph. Acharn. 605. Etym. M. Διομειλαζόντας τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης, ἀπὸ τῆς * Διομείας, πάγου τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἡλαζόνεον οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες.]

[* Μισαλαζὼν, ὁ, ἡ, Osor Ostentationis et arrogantiae. Lucian. Pisc. 207. Μισαλαζὼν εἰμι καὶ * μισογύης. In Schneider. Lex. scribitur μισαλάζων.]

Πτωχαλαζὼν, q. d. Mendicus ostentator. Alexis ap. Athen. 6. (p. 230.) Οἶδα δὲ καὶ γὰρ τινα πολίτην ἡμέτερον πτωχαλαζόνα, [ubi v. nott.] Quo verbo declaratur is qui, cum pauper sit, divitis tamen fastum præ se fert.

Φιλαλαζὼν, Ostentationis amator, e Bud. citatur in VV. LL.

[* Ψευδαλαζὼν, ὁ, ἡ, Ventosus, Jactator. Suid. 3, 264. Diog. L. 143.]

Ἀλαζονικός, (ἡ, ὄν,) Ostentatorius, Jactatorius, Ad ostentationem pertinens, Ad ostentationem compositus. Item Ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν, Ostentator, Jactator. Xen. Ἀπ. 1, (2, 5.) Οὐδέ ἀλαζονικός ἦν, οὐτ’ ἀμπεχόνη, οὐθ’ ὑποδέσει. [“Schol. Theocr. 10, 20.” Wakef. Mss. Hippocr. 13, 17. Glossæ: Ἀλαζονικώτερος Jactantior. “Bibl. Cr. 3, 2, 33.” Schæf. Mss. Et * Ἀλαζονικῶς, Jactanter, Glorioso. “Diod. S. 38. Schol. Apoll. R. 3, 975. Schol. Aristoph. Av. 1029. et Schol. Biset. Lys. 171.” Scott. App. ad Thes. “Clem. Alex.” Wakef. Mss.]

¶ Ἀλαζονεύομαι, f. εὔσομαι, Me ostento, Me vendito, Jactantia utor, vel Ostentatione, Jactator sum s. Ostentator, De me falsa prædico. Pro quo alii interpr., Ostentabunde mentior. Exp. et Glorior; sed hoc verbum per se vix ponitur, itidem ut ἀλαζονεύομαι. Isocr. de Soph. (1.) Νῦν δ’ οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε, κ. τ. λ. Idem in Panath. (8.) Ὡμῶν γὰρ οὕτως ἐπιφανὴς εἶναι, τοῖς ἀλαζονευομένοις πολεμῶν, καὶ περὶ ἑμαυτοῦ μετρίως διειλεγμένος, Ostentatoribus adversans, et de me modeste locutus. Idem autem esse ἀλαζονεύεσθαι et ἀλαζονεῖα χρῆσθαι videtur ex eod. l. patere; nam subjungit, Ὡστε μηδένα ποτὲ γενέσθαι πιστὸν τῶν λεγόντων, ὥς ἐγὼ τοιαύταις ἀλαζονείαις ἐχρησάμην. Xen. (Ἀπ. 1, 7, 5.) Τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας, pro, τῆς ἀλαζονείας, Ab ostentatione avertere discipulos. Ἀλαζονεύεσθαι ap. Aristoph. exp. ψεύδεσθαι. Apud Gal. Vaniloquenter dicere Bud. vertit. || Ἀλαζονεύομαι cum accus. citatur ex Aristot. Econ. 1. Τὰ ἡθῆ ἀλαζονεύεσθαι, et exp. Mores mentiri et sibi effingere falso. Qua in signif. tamen rectius diceretur Ementiri. Itidem Sapiens. 20. Ἀλαζονεύεται πατέρα θεὸν exp. Glorior patrem se habere Deum. [“Gell. N. A. 1, 2. ad Timæi Lex. 22. Toup. Opusc. 1, 546.” Schæf. Mss. Glossæ: Insolesco, Glorior, Jacto, Arrogo.]

Ἀλαζόνευμα, τὸ, Jactatio, Ostentatio, Gloriatio propter aliquod facinus, vel De aliquo facinore, i. q. ἀλαζονεῖα, nisi quod hæc est magis perpetua, nec ob certam aliquam rem, aut certo tempore. || Item ἀλαζόνευμα, Facinus insolentiae, Insolenter factum, a Bud. exp. ex Æsch. c. Ctes. (87.) Ἠλίκον δ’ ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι. [Athen. 131. ex Aristoph. Acharn. 87.]

'Αλαζονεία, ἡ, Jactantia, Jactatio, Ostentatio, Venditatio, Gloriatio. Apud Athen. 9. ἀλαζονεία cuidam sophistæ tribuitur, ut ἀλαζονεύεσθαι sophistæ dicuntur ab Isocr. Æsch. c. Ctes. (68.) ἀλαζονείαν et κόμπον copulat, 'Αφελῶν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος. Ulpianus, Demosth. enarrator, ἀλαζονείαν ait esse hominum plura quam præstare possint pollicentium; atque huic contrariam esse εἰρωνείαν, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Quam Ulpiani annot. eo lubentius recipio, quod repperim ap. Plut., si bene memini, itidem ἀλαζῶν et εἰρων inter se opposita. Et ut ἀλαζονείαν definit hic Ulpian., ita et ἀλαζονεύεσθαι Xen. 1. c. definit. Aristot. quoque Rhet. 2. ἀλαζονείαν describens ait ejus esse, Sua prædicare, et de se quædam polliceri, item Aliorum facta sibi adscribere. Vide Eund. in Ethicis, variis locis, (2, 7. 4, 7. &c.) || 'Αλαζονεία exp. etiam Vaniloquentia; sed intellige Vaniloquentiam hominis in laudem suam. Unde male putant quidam ab Isocr. in hoc Areop. loco, Αὔτη γάρ ἐστιν αἰτία καὶ τῆς ψευδολογίας τῆς περὶ ἐμὲ γιγνομένης καὶ τῶν διαβουλῶν, ψευδολογίαν poni pro eo, quod dixerat ἀλαζονείας antea: hic enim ψευδολογία est Mentientium adversus alium, et in ejus damnum ac vituperium, non autem in suum commodum et in suam laudem. || Exp. etiam ἀλαζονεία, Prudentiæ simulatio; sed nimis arcte: nam ἀλαζονεία est Simulatio non prudentiæ tantum, sed generaliter cujuslibet virtutis, aut cujuslibet facti aut dicti laudabilis. [Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 15. "Gell. N. A. 1, 2. Bibl. Cr. 3, 2, 33. Toup. ad Longin. 381. ad Timæi Lex. 22. ad Lucian. 1, 369. ad Charit. 405. * 'Αλαζονία, ibid. Brunck. Apoll. R. 63. ad Lucian. 3, 193." Schæf. Mss. " 'Αλαζονία, Sibyll. 8. p. 680. Dem. Phal. 19. Aristot. de Virt. Zosim. 266. 482. 500." Kall. Mss. "Herodian. Epimer. 181." Boissonad. Mss. Glossæ: 'Αλαζονία Jactantia, Insolentia, Arrogantia.] " 'Αλάνεια, Suidæ ἡ ἀλαζονεία, Arrogantia."

'Επαλαζονεύομαι, ut ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, Jacto me hac de re, vel hac in re. VV. LL. interpr. Iusulto. Hesych. vero ἐπαλαζονεύομενον, pro quo male in vulg. Edd. legitur ἐπαναλαζονεύομενον, exp. καταθρασυνόμενον. ["Joseph. 1097." Wakef. Mss.]

Καταλαζονεύομαι, Jactabunde aliquid dico, vel facio. Item, Arroganter et vane commemoro. Demosth. (569.) Οἷά περ φήσει καὶ καταλαζονεύεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα, Bud. interpr. Magnifice et insolenter jactabit, Deprædicabit se fecisse. Apud Isocr. Περὶ Ἀντιδ. (2.) alia constr., Καταλαζονεύεσθαι περὶ τοῦ πλούτου, Jactare se et gloriari de divitiis. Bud. exp. simpliciter Mentiri, quod mihi non placet. [Plut. Lucullo 22. "Diog. L. 291. Philo J. 1, 339. Hes. v. Κομίζειν." Wakef. Mss.]

* "Προσαλαζονεύω, Hesych." Wakef. Mss.]

Εὐαλαζονεύοντες, Ad jactandum apti, in VV. LL. quod valde suspectum est.

* Εὐαλαζόνευτος, ὁ, ἡ, De quo facile gloriari possis, vocab. Schneidero judice dubium. Sed v. "Aristot. Rhet. 112." Wakef. Mss.]

'ΑΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes, ab ἀλῶ, Decipio, et ὦψ ὠπός, Oculus; ut ita nominata sit a fallendis oculis. Vel a παῖζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα: utrumque etymum ap. Etym. Eustathius habet duntaxat, παρὰ τὸ ἀλᾶν τὸ πλανᾶν. Vide 'Αλωπά et 'Αλωπός. Vocatur alio nomine κερδῶ a Græcis. || Annotatur et masc. genere positum in Canticis.

'Αλώπηξ, Vulpecula quædam volucris. Citatur ex Arist. de Anim. 2.

'Αλώπηξ, Piscis quidam, vide 'Αλωπεκίας paulo post. [Plut. 10, 67.]

'Αλώπεκες, Partes quædam carniū musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii ex J. Poll. interiores lumborum musculos exp., licet Clearchus exteriores spinæ musculos ita vocarit, ap. Athen. 9. (p. 399.) Σάρκες μυωταὶ καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψόας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρας καλοῦσι. Ubi legitur et ψύας.

'Αλώπηξ, Genus quoddam saltationis, "Ορχησίς τις, Hes.

'Αλώπηξ, Alopecia, Callim. H. in Dian. (79.) ὡς ὄτε κόρη Φωτος ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ. Vide 'Αλωπεκία.

'Αλώπηξ metaphorice, Homo astutus. Aliquando etiam Homo fraudulentus et dolosus. Sic Luc. 13, (32.) usurpavit Christus, Πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, Ite dictum vulpi illi. Sic et Galli hominem astutum vocant Renard, aliquando Un fin renard, quasi dicas Astutam vulpem. Horat. (A. P. 437.) Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes. E vulpis autem astutia manarunt etiam proverbialia quædam, ut Vulpinaria cum vulpe, et, Si leonina pellis non sufficit, vulpina assuenda est. Sunt autem hæc verba e Græcis Plut. translata, quæ ascribam in 'Αλωπεκῇ. [Gl. 'Αλώπηξ, Vulpes, Vulpecula. " 'Αλώπηξ, Vulpes, cui pinnæ membranaceæ, vespertilionis similes, Aristot. H. A. 1, 5." Seager. Mss. "Valek. Anim. ad Ammon. 18. ad Callim. 1, 106. Pellis vulpina, ad Timæi Lex. 257. Οἱ ἐν 'Εφέσῳ ἀλώπεκες, Bergler. ad Alciphir. 206. Genus saltationis, Brunck. Soph. 3, 496. Partes musculosæ circa clunes, Phrynich. Ecl. 132. Piscis genus, (Aristot. H. A. 9, 37. Ælian. H. A. 9, 12. Plut. 10, 81.) Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 122." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 432. Ruf. Eph. 40. J. Poll. 2, 183. Hippocr. 525, 14. Callim. 3, 79.]

'Αλωπά, i. q. ἀλώπηξ, Hesych. || Idem 'Αλωπός exp. ἀλωπεκῶδης, πανούργος, Astutus, Fraudulentus: ad verbum autem ἀλωπεκῶδης sonat quasi dicas Vulpinus. Addit usum hoc nomine ἀλωπός Soph. ["Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss.] Videri autem possit idem etymum convenire nomini ἀλωπός, quod et nomini ἀλώπηξ tribuitur: imo vero melius illi quam huic quadrare, videlicet ab ἀλῶ et ὦψ, quod multa ab ὦψ derivata hanc in ὠπος terminationem habeant. Quod si hoc sequamur, nihil necesse fuerit ab ἀλώπηξ deducere. [Ignat. Ep. 9. Οὔτοι γάρ εἰσι θῶες, ἀλωποί, * ἀνθρωπόμοι πίθηκοι. Schneider. Lex.]

* 'Αλωπεκίδης, ὁ, Vulpecula. Aristoph. Pac. 1067.

"Ælian. H. A. 439." Wakef. Mss. Vide 'Αηδοκίδης.]

'Αλωπέκιον, τὸ, Vulpecula. [Aristoph. Eq. 1073-6.]

'Αλωπεκίς, ἴδος, ἡ, Catulus vulpis. || Item, Canis e vulpe et cane progenitus, qui et composita voce κυναλώπηξ, teste Xen. Cyneg. (3, 1.) 'Αλωπεκίδες (κύνες), διότι ἐκ κυνῶν τε καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο. || Hesych. scribit duntaxat, ἀλωπεκίδας genus esse Canum. In VV. LL. certe in omnium primis, annotatum est, ἀλωπεκίδα signif. Pellem vulpinam: et ita ἀλωπεκίς pro ἀλωπεκῇ caperetur. Cujus signif. exemplum desidero. || 'Αλωπεκίς, Vitis genus, quæ unde nomen acceperit, indicat Plin. 14, 3. ubi vitium genera describens, ait: Contra damnantur etiam visu cinerea, et rabuscula, et asinisca, minus tamen caudas vulpium imitata alopecis. Apud Hesych. legimus ἀλωπέκω, esse Nomen cujusdam vitis, et vini quod ea producit. Quam vocem ap. illum depravatam haberi manifestissimum est. Fortasse autem post ἀλωπεκίς scripserat, καὶ ἀλωπεκίτης οἶνος: nam ἀλωπεκίς commune viti et ejus vino esse nomen, mihi parum fit verisimile. ["Thom. M. 534. Coray Theophr. 192. Cattier p. 44. Brunck. Aristoph. 3, 150. Toup. Emend. 2, 130. ad Callim. 1, 111. ad Herod. 718." Schæf. Mss. Themist. 248. (Τὴν τε κύνα, ἐξ ἧς μέλλετε σκυλακεύεσθαι, εἰ λάκαινα ὄντως γενναία, καὶ μὴ πονηρὸν κυνίδιον, ἀλωπεκίς ποθεν ἢ μελιταία.)" Wakef. Mss.]

'Αλωπεκῶδης, ὁ, ἡ, Vulpinus. Item, Vulpem imitans, Vulpis astutiam imitans, Astutus et fraudulentus more vulpis, Dolis et imposturis utens; nam ἀλωπεκῶδης exp. πανούργος ab Etym., ap. quem tamen ἀλωπεκῶδης scribitur; legitur vero ἀλωπεκάδης et ap. Varinum. Ita etiam habetur in VV. LL. sed undenam esse posset hæc in ἀδης terminatio? Mirum vero tam evidens mendum in tam multis locis servatum fuisse. Hesych. quidem ἀλωπεκῶδης habet, quod tamen non exp. πανούργος, sed ἀλωπεκῶδης et πανούργος ponit pro explicatione nominis ἀλωπός, ut antea docui. ["Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss.]

'Αλωπεκή, ἡ, Vulpina pellis. Ex ἀλωπεκῇ per contr. ἀλωπεκῇ, ut λεοντῇ e λεοντή, itidem λυκῇ e λυκέῃ. Iones untuntur et non contractis. Herod.

ἀλωπεκέας ἔχοντες. Plut. Apophth. "Οπου μὴ ἐφικνεῖται A ἡ λεοντῇ, *προσραπτέον εἶναι τὴν ἀλωπεκῇν. Ubi metaphorice poni existimo ἀλωπεκῇν pro Astutia s. Fraudulentis artibus, sicut λεοντῇν pro Aperta vi. ["Ad Herodian. Philet. 446. Timæi Lex. 256. et n." Schæf. Mss.]

Ἀλωπεκῇ item δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, Hes. Hinc Ἀλωπεκῆθεν, Ἀλωπεκεὺς, et Ἀλωπεκιανός. Vide Suid. ["Ἀλωπεκῇ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 167. Ἀλωπεκῆθεν, ibid. *Ἀλωπεκῆσι, ad Lucian. 1, 394. Bergler. ad Alciph. 353." Schæf. Mss.]

Ἀλωπεκίας, ου, ό, Vulpinaris. Nam ἀλωπεκίας paulo aliud sonat quam Vulpinus. In VV. LL. annotatum est ἀλωπεκιαν a Luciano (Pisc. 47. 614=3, 165.) dici quendam signum vulpis in fronte habentem.

Ἀλωπεκίζω, f. σω, Vulpinor, Astute ago, Fraudulente ago, Artibus fraudulentis utor, Fraudibus et dolis utor. Proverbium est, ἀλωπεκίζειν πρὸς ἐτέραν ἀλώπεκα, Cum vulpe vulpinari, vel Adversus vulpem vulpinari. Aristoph. Vesp. (1241.) Οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν, ubi Schol. exp. πανουργεῖν, Fraudulente B agere, Fraudibus et imposturis uti; item κολακεύειν, Assentari. ["Schneider. ad Æsop. p. 40." Schæf. Mss. Active, ἄλλους ἀλωπέκιζε, Fabula in Tyrwh. Diss. de Babria p. 10. Glossæ: Ἀλωπεκίζω Vulpinor.]

Ἀλωπεκάω, VV. LL. exp. Decipio. Videtur idem esse quod ἀλωπεκίζω. [Bekkeri Phrynich. 10.]

Ἀλωπεκία, ή, Defluvium capillorum, aut generaliter Pilorum. Alex. Trall. medicus sic orditur librum suum a patre meo excusum: Ἀλωπεκία πάθος ἐστὶ, τριχῶν μάδισις. Vide et aliam ap. Gal. definitionem. || Plur. numero ἀλωπεκίαι ap. Diosc. 1, 79., ubi de avellanis loquens ait, Ἀλωπεκίας ἐπιχρισθέντα δασύνει: exponunt autem hic Defluvia capilli. Sed cur plur. numero usus esset Diosc. potius quam singulari? Malim ergo per ἀλωπεκίας intelligere Loca glabra in capite vel barba. Fortasse etiam Loca glabra in quavis parte corporis non male intellexeris. || Ἀλωπεκίαι pro Corruptionibus et immutationibus summi corporis, VV. LL. ex Aristot. Probl. 38. ["Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss. "Aristot. Probl. s. 10. q. 29. C capillos ait ἐκ τῶν ἀλωπεκίων non gigni: Καὶ γὰρ αὐταὶ τῆς ἐπιπολῆς σαρκὸς φθορὰ καὶ ἀλλοιώσεις εἰσίν." Seager. Mss. Glossæ: Ἀλωπήκεα Vitiligo. Hinc Prov. Vulpes pilum mutat, non mores.]

Ἀλωπεκία, Vulpis latibulum, s. Cavernula, ἀλώπεκος φωλεός, ut Matth. 8, (20.) Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, quod vet. Interpres vertit, Vulpes foveas habent. Ἀλωπεκία, inquit Hes. Αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδύσεις. Eadem verba et Etym.

Ἀλωπεκία a Suida exp. etiam περικεφαλαία, Galea.

Ἀλωπεκία, Insulæ nomen. Steph. B. e Strab.

Ἀλωπεκίας, ή, i. q. ἀλωπεκία. Habet autem ἀλωπεκίας formam nominis verbalis, derivati videlicet a v. ἀλωπεκιάω.

[* Γρυπαλώπηξ, ό, Cognomen ægri cujusdam, qui Satyrus nuncupabatur, Hippocr. 351, 17=1201.]

"Ἐχινάλωπηξ, Echinovulpes," [Schneidero iudice vox dubia, sed extat ap. Steph. B. v. Ἀζανόι.]

Κυνάλωπηξ, (ό, ή), q. d. Canivulpis, ET Πιθηκαλώπηξ, q. d. Vulpisimia, ET Χηναλώπηξ, q. d. Vulpanser, vide in Κύνων, in Πίθηκος, in Χήν. Quod et in aliis faciendum, si qua occurrant hujusmodi. "Πιθηκαλώπηξ, q. d. Semivulpa, Ælian."

[* Τρυπαλώπηξ: ό διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.]

Ἀλωπεκόννησος, ή, Urbs Hellespontiae Cherronesi. Sonat autem hæc appellatio ad verbum, Vulpis aut vulpum insula. Fuit enim ex oraculi jussu condita, quod imperarat ibi urbem condere, ubi vulpis catulos vidissent, ut scribit Steph. B.; sed error est ap. eum: corrupte enim legitur χρησθεῖσα pro κτισθεῖσα aut κληθεῖσα.

Ἀλωπέκουρος, ή, Vulpina cauda. Herba quædam, Theophr. H. P. 7, 10. [In Schneider. Lex. ἀλωπέκουρος, ό, minus recte; rectius, ό, ή. Sprengelio Lagurus Cylindricus Linn.]

Ἀλωπόχρους, ό, ή, Vulpicolor, Vulpis colorem habens, ό πολὺς, inquit Suid. ό πολὺς κατὰ ἀλώπεκα, Eust. ["Kuster. Bibl. Chois. 97." Schæf. Mss.]

NO. VIII.

¶ Ἀλωπεκίας, ό, Piscis quidam, quem Plin. 32, 11. inter pisces mari peculiares nominat e genere τῶν σελαχίων, de quo Athen. 8. (356.) Ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὁμοίος ἐστὶ τῇ γενέσει τῷ χερσαίῳ ζῳῷ, διὸ καὶ τοῦ ὀνόματος ἔφυχε, Alopecias autem similis est terrestri animali, unde et nomen accepit. Et Ἀλώπηξ itidem piscis cujusdam nomen ap. eum, 7. (286. 295.) et quidem ejusdem piscis, ut opinor. Illo enim loco, cum inter Rhodios pisces mentionem ἀλώπεκος fecisset, subjungit ex Archestr., Ἐν δὲ Ῥόδῳ γαλεὸν τὸν ἀλώπεκα. Ante illa autem verba, quæ modo e lib. 8. protuli, præcedunt hæc, Τῶν δὲ σελαχίων ό μὲν βοῦς, κρεῶδης, ό δὲ γαλεὸς κρείσσων ό ἀστερίας καλούμενος: sequuntur vero illa, ό δὲ ἀλωπεκίας ὁμοίος ἐστὶ κ. τ. λ. E quorum locorum collatione colligo ἀλωπεκιαν s. ἀλώπεκα, esse unam γαλεοῦ speciem, sicut et ἀστεριαν. [Artedi Synonyma 134.]

[* Ἀλώπεκος, Metapontinus, philosophus Pythagoricus, memoratur Jamblichus V. P. 267. p. 215. "Koen. ad Greg. 279(=592)." Schæf. Mss.]

ἈΛΥΩ, e quo Lat. Allucinar factum Verrius scripsit teste Gell. (16, 12.) Errabunda mente afficior et incerta impotentique consilio, Mærore confectus et ob id inquietus oberro, ut interpr. Bud. citans Plut. (Antonio 51.) Καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἦλνε, et Lucian. (Mar. D. 13, 1.) Ἡ δὲ παρὰ τὰς ὕχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη, atque adeo Homericum hunc Il. Ω. (12.) τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θιν' ἀλός. Item positum ap. eund. Plut. (l. c. 70.) ait pro Oberro et temere expatior: Ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόγου σὺν δυσι φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Cui loco non male hic ejusdem adjungetur, qui est in Romulo (5.) Ἀλύων—ὑπὸ σχολῆς, et hic quoque, qui est itidem ejus in Artox. (17.) Λαβοῦσα δῆποτε τὸν Ἀρτοξέρεην ὠρμημένον ἀλύειν, σχολῆς οὐσῆς, προύκα- λείτω, περὶ χιλίων δαρεῖων κυβεῦσαι. Hanc autem signif. ex iis, quas Bud. annotat, primam posui: quod Etym. duo hujus verbi ἀλύω etyma tradat, quorum unum est hoc, ut sit ab ἀλῶ, Vagor, quod qui anxii sunt, vagari soleant. Alterum est, ut ἀλύω sit e λύω et α priv. sitque ἀλύω, quasi Solutionem malorum non invenio. Rationem nullam invenio quæ me exsolvam et liberem malis. Erophilus medicus ἀλύειν et πλανᾶσθαι synonyma esse voluit, ut tradit Erotian. eum reprehendens. Fortasse tamen alicubi reperietur ἀλύειν, juxta Erophilum, idem esse quod πλανᾶσθαι, aut saltem ei maxime vicinam signif. habere. Certe ἀλύων et πλανώμενος copulat Plut. l. c.; nec fortasse idem dubitasset pro ἀλύων ὑπὸ σχολῆς dicere πλανώμενος ὑπὸ σχολῆς. || Item Ἀλύειν ap. eund. Plut. ait Bud. significare Animo concidere, et languere præ consilii inopia et mærore, in Cicerone (47.) Αὔθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατ'ῆι πρὸς θάλασσαν, quasi Spe deplorata confectus. Quam signif. existimo convenire posse huic Eurip. loco Or. (277.) Ἐα, τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνείσῃς κ' πνευμόνων; quæ verba Bud. citat, sed nullam Lat. interpr. subjungens. Scholiastes autem in h. l. annotat, ποῆτας duobus modis ἀλύειν usurpare, interdum pro δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι, Morderi et anxium esse; interdum pro γαυριᾶν et χαίρειν, Superbire et gaudere: quam signif. paulo post tractabimus. Sciendum est autem hanc annotat. quo majorem ei fidem tribuamus, mutuatum esse a Plut. interpretem, ut paulo post ostendemus, qui δάκνεσθαι ad verbum Morderi, videtur accipere pro Angi, vel Ringi animo: eo fere modo quo dixit Ovid., Mordeat ista tuas aliquando cura medullas. Hujus porro signif., videlicet τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι, citat exemplum hoc Plutarchus, Ὡς ἔφαθ', ή δ' ἀλύουσα ἀπεβήσατο τεῖρετο δ' αἰνῶς. Est autem versus Hom. (Il. E. 352.) ubi Erotian. Lex. Hippocr. ἀλύουσα exp. ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. Notandum est autem ab Hippocr. copulari ἀλύων καὶ ἀδημονέων, ut ἄλυσ καὶ ἀδημονία copulata a Plut. videbimus paulo post. || Ἀλύων exponit Stomachans idem Bud., Od. 1. (398.) Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐβρίψεν ἀπὸ εὗο χερσὶν ἀλύων.

Ἀλύω, Gaudeo, Exulto, Superbio. Od. Σ. (332.) Ἥ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; An superbis quod Irum mendicum superaris? vel, An te gaudiq

effers quod, &c. Hunc enim versum citat Plut. de Aud. Poët. (p. 79. Reisk.) probare volens ἀλύειν poni interdum pro γαυριῶν καὶ χαίρειν. Plut. autem verba sunt: Καὶ τῷ ἀλύειν, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι κέχρηται, ὧς ἐφαθ', ἢ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ γαυριῶν καὶ χαίρειν, ἢ ἀλύεις ὅτι κ. τ. λ., ut modo citavi.

Ἀλύω, Insanio etiam signif., secundum veteres, ut tradit Eust. || Item, μηδὲν πράττω, Nihil ago, Otiosus sum, Vivo in otio: quæ signif. consentanea est locis Plut. a me citatis, ἀλύων ὑπὸ σχολῆς, et ἀλύειν σχολῆς οὔσης, item ἄλυν καὶ σχολήν.

Ἀλύειν quidam, Eust. teste, aspirandum contenderunt, cum significat ἐπαίρεσθαι, Efferri, vel Efferre sese; tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, Mœrore affici. Suid. quoque tradit pro γεγηθέναι aspirari, ἀπὸ τῆς ἀλέας: pro Ἄγρε ferre, tenuari, quanquam ap. eum ἀλέας tenuatum est. Alibi testatur idem Eust. scribi solum ἀλύειν cum vi.

[“Ἀλύω, Musgr. Troad. 183. Wakef. Phil. 174. 1193. Brunck. Apoll. R. 124. 184. Aristoph. 2, 186. Jacobs. Anth. 11, 115. Kuster. Aristoph. 117. Diod. S. 2, 577. Heyn. Hom. 5, 68. 8, 585. Boissonad. in Philostr. 332. 334. 434. Heyn. Hom. 5, 709. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 393. T. H. ad Lucian. 1, 177. ad Charit. 227. ad Xen. Eph. 172. Jacobs. Exerc. 1, 114. ad Od. Σ. 332. Charit. 31. Plut. Mor. 1, 84. Wytt. Select. 327. Ilgen. Hymn. 572. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 45. Brunck. Philoct. 174. Musgr. Cycl. 432. De spiritu ad Mœr. 179. Villosion. ad Longum 64. ubi et de signif. Ἀλυίω, ἀλύω, ad Mœr. 278.” Schæf. Mss. Schneider. Lex. Glossæ: Ἀλύει. Allucinatur. “Otiose, Segniter obambulo, Expatior, Otior, Cesso, I lounge. Plut. Pyrrho 717. HSt. Ἀπέκλεισε μὲν τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς περιπάτους, ἐν οἷς ἀλύοντες, ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λόγῳ διεστρατήγουν: Antonio 1684. Ἐμισέιτο βδελυττομένων αὐτοῦ μέθας ἄωρους καὶ δαπάνας ἐπαχθεῖς, καὶ κυλινδήσεις ἐν γυναιόσι καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν ὕπνους καὶ περιπάτους ἀλύοντες καὶ κραιπαλῶντος, νύκτωρ δὲ κόμους. ¶ Vagor, Pelopida 513. Προσημνύοντες ἀγγελον τῷ Χάρη, προῆγον ἐν χλαμυδίῳ, σκύλακας τε θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες, ὥς μὴ εἰς ὑποπτεῖν τῶν ἐντυγχανόντων καθ' ὁδόν, ἀλλ' ἀλύοντες ἄλλως πλανᾶσθαι καὶ κυνηγεῖν δοκοῖεν. Insanio, quem sensum forsitan habet in Aristoph. Vesp. 111. Τοιαῦτ' ἀλύει. Vide quæ præcedunt.” Seager. Mss. “Nihil ago, Philo J. 1, 19.” Wakef. Mss.]

“Ἀλυέσκω, Ionice pro ἀλύω, unde imperf. ἀλύεσκον.” “Ἀλυσις, ἢ, verbale ab ἀλύω, veluti cum Gal. Lex. “Hippocr. dicit ἀλυσμὸν esse ἀλυσίν τινα καὶ ἀπορίαν. “Notandum vero quosdam in hac signif. ψιλοῦν τὸ ἀλυσις, in (altera pro Catena) δασύνειν, ut Eust. “quoque δασύνεσθαι ait licet παρὰ τὸ ἄλυνον nominatum. Sed exemplaria non ubique consentiunt. Alii “cubi enim tenui, alicubi aspero spiritu notatum reperitur.”

Ἀλυσμός, (ὁ,) i. q. ἄλυσ, Anxietas animi, Mœror. Erotian. Lex. Hippocr. ἀλυσμὸν exp. ἀπορίαν, ἀμηχανίαν. [Hippocr. 235, 27. 236, 39. 268, 26. 333, 43. 340, 23. 354, 38. 357, 41. 44. 402, 16. 410, 14. 412, 25. 425, 25. 427, 2. 429, 13. 439, 34. “Corporis jactatio, Hippocr. 1156.” Wakef. Mss. “Dorv. ad Char. 227.” Schæf. Mss.]

“Ἀλυσμώδης, dicitur is, qui est in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων. Hippocr.” [167=432, 48. Ατ *Ἀλυνώδης, ὁ, ἢ, Amœnus, ab ἀλύω, Gaudeo, epith. loci ap. Hippocr. 19, 15. Foës. Œcon. Schneider. Lex.]

Ἄλυσ, ὁ, ἢ, Oberratio et expatiatio quæ temere fit, ut ab iis qui non habent quod agant. Plut. Probl. Rom. (7, 110.) Καὶ παλαίστρας πολλὴν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκούσας ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. Sic ἀλύων ὑπὸ σχολῆς et ἀλύειν σχολῆς οὔσης ex ejusdem Plut. locis paulo ante protuli. Et Bud. in his ejusdem verbis, (Antonio 70.) Ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου συν δυσὶ φίλοις, ἀλύων καὶ πλανώμενος, exp. ἀλύων Oberrans et temere expatiatus. Fortasse tamen ἄλυσ in illo Plut. Probl. loco non tam est Oberratio, quam Remissio quædam animi vagi et nulli certæ occupationi addicti, vel Remissus quidam et languidus animi status, ut est otiosorum. Nam Eust. ἀλύειν ait inter cetera significare ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει

A τὴν ψυχὴν ἔχειν. || Est item ἄλυσ Anxietas mentis, Mœror. Plut. de Prof. Virt. (6, 290.) Αἷ τε πρὸς αὐτοὺς ἐξαίρησεις καὶ ἀνακρούσεις τοῦ φρονήματος, ὥσπερ ἐκ τροπῆς ταχέϊα παρῶσι, καὶ διαλύσει ῥαδίως τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν. Ubi nota copulari ἄλυν et ἀδημονίαν, ut ab Hippocr. ἀλύων et ἀδημονέων copulatur. Eust. ἄλυσ exp. ἄλῃ, *ρίπασμός, sed ego Eust. locum corrigendum puto, et reponendum ῥίπασμός: ut ἀλύουσα Erotian. exp. ἀποροῦσα καὶ ῥίπταζομένη. [“Pierson. ad Mœr. 60. ad Lucian. 1, 570. Leich. Sepulcr. p. 42. Wakef. S. C. 4, 152. Ἄλυσ, Nom. propr., Boissonad. in Philostr. 651.” Schæf. Mss. Hippocr. 522, 44. Plut. Eumene 11. de Exilio 387. Lex. de Spirit. 210. ἄλυσ, ἀδημονία. Zeno ap. Clem. Alex. Pæd. 3, 11. Ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων καὶ *χορσοχοῖων ἄλυσ, pro ὕχλος. Lat. Interpr., Caligo. “Clem. Alex. 219. 297. Tædium, Ignavia, Plut. 2, 274. 1, 390. 3, 589.” Wakef. Mss.]

[*Φιλαλυστής, οὗ, ὁ, Qui errabunda et incerta mente ac mœrore affici consuevit. Hippocr. Præc. c. 5. Schneider. Lex.]

“Ἐναλύω, Immoror s. Perplexo animo sum in.” [“Amœne oberro, Philostr. 746. (823.) Luxuriose abutor, Philo J. 733.; Immoror, 792. Heliod. Æth. 316. (Καὶ πλείονι θεραπείᾳ δῆθεν τῇ περὶ τὴν θεὸν ἐναλύουσα.)” Wakef. Mss. “Pierson. Veris. 230.” Schæf. Mss.]

[*Συναλύω, Simul vagor et temere expatior. Plut. Antonio 29. *Συνεπλανᾶτο καὶ συνήλυε. “Philostr. 410.” Wakef. Mss.]

“Ἀλύω, i. q. ἀλυδμαίνω et ἀλύω, ut Gal. Lex. “Hippocr. ἀλύζει exp. ἀπορεῖ, ῥιπτάζεται, Animo est “perplexo, Modo huc, modo illuc se jactat, addit: “que, fut. quoque ἀλύξει eandem habere signif. “Attamen Codd. quidam ἀλυκεῖ habent pro isto “ἀλύζει.” [“Villosion. ad Longin. 64. *Ἀλυζαῖοι, ad Diod. S. 2, 265.” Schæf. Mss. Hippocr. 589. Ἀλύζει τε καὶ ῥίψει ἐαυτήν. UNDE *Ἀλυξίς, ἢ, Anxietas, i. q. ἀλυσμός.]

“Ἀλυνγῇ, i. q. ἀλυσμός, ut testatur Gal. Lex. Hip- c “pocr.” “Ἀλυνχῇ, Fastidium et molestia animi cum “crebra oscitatione. Hes. enim ἀλυνχὴν esse dicit ἀσπν “*et χάσμησιν. Eidem Ἀλυνχᾷ, Dorice pro ἀλυνχῇ, est “itidem ἀδημονία, ἀηδία. Supra pro eodem habuimus “Ἀλυνγῇ e Gal.” “Ἀλυνκῇ, pro Anxietas, Pandicu- “latio, nescio unde afferant VV. LL. Potius enim “ἄλυσ ea signif. diceretur, aut ἀλυνχῇ.” [Schneider. Lex. “Ἀλύχη, Pierson. ad Mœr. 60.” Schæf. Mss. Schneidero in Lex. est ἀλύνκη, non ἀλυνκῇ.]

¶ Ἀλύσσω, factum ab ἀλύω, Anxius sum, vel Anxio sum animo, Indignor. || Aut, Rabie percitus sum, Insanio. || Item, Tremo. Hes. Vide Eust. iu Il. X. (70.) Οἱ κ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλυσσόντες περὶ θυμῷ. [In Schneider. Lex. est ἀλυσσόντες πέρι θ., i. e. *περιαλύσσαντες. “Musgr. ad Hippol. 1121. Heyn. Hom. 6, 24. 8, 252.” Schæf. Mss. “Quint. Smyrn. 14, 24.” Wakef. Mss.] HINC Ἀλαλύκτημαι præter. pass. ab ἀλυνκῷ facta ex ἀλυσσω, interjecta syll. λα. Nisi dicamus esse præsens pass. ab ἀλύνκῃ. Vide Eust. 792. ubi exp. ἀλαλύκτημαι ap. Hom. δυσχεραίνειν et ἀδημονεῖν: at Cic. iuterp. Non sum compos mentis. [“Heyn. Hom. 6, 23.” Schæf. Mss. ΕΤ *Ἀλάλυνξ, ἢ, pro λυγμός, s. ἀμηχανία. Nicand. Alex. 18. κακῇ ἀλάλυνγι βαρύνον, ubi v. Eutechnii Metaphr.]

¶ Ἀλυσταίνω, itidem ab ἀλύω, Imbecillus sum, Viribus sum cassus. Hesych: Eust. Sed ap. Hesych. ἀλυσταίνειν legitur per τ, ap. Eust. ἀλυσθαίνειν per θ. Ego meliorem lect. esse existimo per τ, cum et ἀλυστάζω per τ scribatur.

“Ἀλυσθένειν, Hesychio ἀσθενεῖν, Viribus destitutum et imbecillum esse. Varin. autem ἀλυσθένειν “affert pro ἀδημονεῖς, τρέμεις. Apud Hippocr. ἀλυσθένειν eo sensu legitur, Γυναικ. (645.) Infra Ἀλυσθένειν.” “Ἀλυσθένειν, Hesychio est ἀσθενεῖν, ἀνιάσθαι, Viribus esse destitutum, Dolore affici, “quo sensu supra ἀλυσθένειν habuimus, et modo ex “Eust. ἀλυσθαίνειν, et paulo post ἀλυσταίνειν. Nicand. Ther. 427. Ἐν δὲ νόον πεδόσωιν ἀλυσθαίνοντος ἀνία, i. e. ἀδημονοῦντος καὶ ἐν ἄλῃ τυγχάνοντος, “inquit Schol.” “Ἀλυσθμαίνω, idem. Callim. H.

“in Del. (212.) Εἶπε δ' ἀλυσθαινοῦσα, Τί μητέρα A
“κοῦρε διώκει; Dolens. Schol. vero exp. ἀσθμαίνου-
“σα, πνευστιῶσα, Anhelans s. Suspirans.” [“Ἀλυ-
σθαίνω, Heringa Obs. 171. ubi et de vitiosis formis
ἀλησθῶν, ἀλυσθενῶ, ἀλυσταίνω.” Schæf. Mss.]

Ἀλυστάζω, i. q. ἀλύω. Hesych.

ἥ Ἀλύσκω, unde ἀλυσκάζω, deductum itidem ab
ἀλύω quidam tradiderunt, quod negat Etym.: cui
assentitur, ideoque alibi ponendum censui.

“Ἀλυνδμαίνειν, Hesychio est ἀλύνειν, ἀπορεῖν, Ani-
“mo esse perplexo et dubio quid agendum sit, ἀπό
“τοῦ τὴν λύσιν μὴ εὐρίσκειν, inquit. Addit tamen,
“significare interdum etiam χαίρειν καὶ διαχεῖσθαι,
“Gaudere et lætitia perfundi.”

“Ἀλυσθῆναι, Hesychio φοβεῖσθαι, ἀλύνειν, Me-
“tuere, Animo esse perturbato et quasi vago.”

ἈΛΔΕΩ, f. ἦσω, Augeo, Do augmentum s. incre-
mentum: unde compositum Ἐναλδέω, Intrinsecus
augeo. Nicand. (Alex. 409.) Δεινὴν βρωμήεντος ἐν-
αλδήσασα κορύνην. Eust. ponit ἄλδω vel ἄλδέω, unde
ἀλδήσκω. [“Koen. ad Greg. 99. Jacobs. Anth. 9,
130.” Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

Ἀναλδῆς ET Εὐαλδῆς, (ὁ, ἡ,) ex ἄλδέω et a priv.
Ἀναλδῆς est Non crescens, Incrementum non capiens.
Unde ἀναλδέες ap. Hippocr., quod Erotian. exp.
ἀναυξεῖς. Nonnulli male ἀναλδῆς cum εὐαλδῆς con-
fuderunt, de quo mox dicam. At Εὐαλδῆς con-
trariam signif. habet, videlicet pro Bene crescens et
feliciter, Bonum incrementum accipiens. Hesych.

εὐαλδῆ exp. εὐανξῆ. [“Ἀναλδῆς, D. R. ad Longin.
246. ad Diod. S. 1, 180. Brunck. Apoll. R. p. 21. Εὐ-
αλδῆς, Herodes 24. Jacobs. Anth. 12, 199. Heringa
Obs. 149. Vita Fabricii 284.” Schæf. Mss. “Ἀναλδῆς,
Arat. 331. 392. Hippocr. (77, 16.) Εὐαλδῆς, de fonte,
Arat. 217.” Wakef. Mss.] ET Εὐαλδέως ap. Hippocr.
(19, 30.) qui quod dicit δεξιῶς καὶ εὐαλδέως, Corna-
rius vertit, Feliciter et cum profectu.

“Ἀναλδον, Hesychio ἀναυξῆς, ἄτροφον, Non au-
“gescens ob nutrimenti penuriam, item *ἀνυγίαστον,
“Non convalescens.”

[* Ἀναλδία, ἡ, i. q. ἀτροφία, vox dubia, inquit
Schneider. Lex.]

[* Neαλδῆς, ἑός, ὁ, ἡ, Qui de novo incrementum
capit, Qui novum incrementum capere incipit, Nu-
per auctus, Qui recens excrevit, Novellus, Nuper na-
tus. “Oppian. H. 1, 692.” Wakef. Mss.] “Neo-
“αλδῆς, Nuper auctus, s. Qui recens excrevit,
“Hesych.” [“Heyn. Hom. 8, 180.” Schæf. Mss.]

[* Πολλαλδῆς, ἑός, ὁ, ἡ, Quint. Smyrn. 2, 657.
τότε δ' ἄμβροτος Ἡὼς Οὐρανὸν *εἰσανόρουσεν ὁμῶς
πολλαλδέσιν Ὀραις. Vulgo legebatur πολυεῖδουσιν.]

[* Συναλδῆς, (ἑός, ὁ, ἡ,) Simul augescens, Simul
incrementum capiens. Nicand. Al. 622.” Wakef.
Mss.]

Ἀλδήσκω, Augeo, Cresco, Incrementum accipio,
ut Il. Ψ. (599.) Λητὸν ἀλδήσκοντος. Ubi Eust. vult
ἀλδήσκειν proprie dici de augmento, quod fit irriga-
tionis s. humectatione, tanquam videlicet ex ἄρδω
deductum, mutatione literæ ρ in λ. Sed parum sibi
constat in huius verbi etym. Eustatbius: quippe qui
alibi ἀλδήσκω ex ἀλδῶ deducat; ἀλδῶ autem ab ἄλλω
s. ἄλλομαι, quod ea quæ crescunt, veluti in altum
subsiliunt. Legitur autem ap. Suid. ἀλδίσκω per ι,
sic et ap. Hesych. ἀλδίσκοντος. Malo tamen ἀλδή-
σκω per η scribere, ab ἀλδῶ: ut et ap. Hom. scrip-
tum reperitur ἀλδήσκοντος, l. c. [“Heyn. Hom. 8,
474.” Schæf. Mss.] Quinetiam Ἀλδησκος, Fluvius, per
η scribitur. [Ἀλδίσκω derivandum esset ab ἀλδῶ: at
ἀλδήσκω ab ἀλδέω. “Ἀλδήσκω, Eratosth. 2. Koen. ad
Greg. 99.” Schæf. Mss. “Oppian. C. 1, 318.” Wakef.
Mss. Theocr. 17, 78. μυρίαί ἀπειροί τε καὶ ἔθνεα μυρία
φωτῶν Λητὸν ἀλδήσκουσιν ὀφελόμενον Διὸς ὀμβρῶ.]

“Ἀναλδήσκω, Succresco, Augeo. Apoll. R. 3,
“(1363.) Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός: pro
“quo paulo ante dixerat, ἀνὰ πᾶσαν *ἀνασταχύεσκον
“ἄρουραν. Schol. quoque exponit ἀναδιδόμενοι, αὐ-
“ξάνόμενοι.” [“Oppian. C. 2, 397.” Wakef. Mss.
ET Ἀλδησάσκω, Orph. Lith. 11, 26.]

“Μεταλδήσκω, ex Apoll. R. affertur pro Produco,”
[3, 414. μεταλδήσκοντας ὀδόντας Ἀνδράσι τευχρηστῆσι.]

ἥ Ἀλδαίνω, Augeo, Do incrementum s. augmen-
tum. Od. Σ. (69.) Ω. (367.) μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
Nicand. Alex. (404.) τὴν τε Κίλισσαι Πρηόνες ἀλδαί-
νουσι περὶ πλημμυρίδα Κέστρον, [Πρηδόνες—παρὰ,
editum est a Schneidero.] ἥ Ἀλδαίνομαι, Augeo,
Cresco. Ab Hes. ἀλδαίνεται exp., Impletur, Crescit,
Pullulat. “ἥ Ἀλδαίνεται, ab Hes. exp. non solum αὐ-
“ξάνεται, nec non βλαστάνει, sed etiam πιμπλάται,
“Impletur.” [“Ruhn. Ep. Cr. 180. Heyn. Hom.
8, 180.” Schæf. Mss.]

Ἀναλδαίνω, vacante tamen præpos., ap. Nonn.
(Metaphr. 15, 17.) Οὗτος ἀναλδαίνει θεοπειθέα μεί-
ζονι μέτρῳ Καρπὸν αἰεὶ θαλέθοντα: [“Dionys. 40,
390.” Wakef. Mss.]

[* Ἐναλδαίνω, ET *Ἐνάλδω, Alo, Augeo. Nicand.
Al. 409. 532.]

“Ἐξαλδαίνει, Hesychio est ἐκβλαστάνει, Germi-
“nat ex.”

“Ἀλδήμιος s. Ἀλδος, Jupiter Gazæ, urbe Syriæ,
“colitur, sic uominatus παρὰ τὸ ἀλδαίνειν καὶ αὐξάνειν
“τοὺς καρποὺς, ut Etym. et Lex. meum vet. tradunt
“e Methodio.”

[* Ἀλδύνω, i. q. ἀλδαίνω. Quint. Smyrn. 9, 472.
Ὀς δ' ὅπου: ἀλδαίνηται ἐπὶ σταχύεσσιν ἄρουρα, ubi
Rhod., probante Tychsenio, ἀλδαίνηται legebat. Cf.
Suid., a Schneider. Lex. laudatum: Ἐλδυνόμενος.
Πρωῖος ἰούλιος ἐλδυνόμενος, καὶ γενεῖος ταχέσι, ubi
vertitur Crescens, tanquam pro ἀλδυνόμενος.]

ἈΛΘΩ, Sano, Medeor, ab ἄλδω, ut tradit Eust.
Hinc passiv. Ἀλθομαι, a quo ἄλθετο pro ἤλθετο, Il.
E. (417.) Ἀλθετο χεῖρ, ὀδύνη δὲ κατηπίωντο βαρεῖται.
ἥ Est etiam Augeo. [“D. R. ad Longin. 246. ubi
et *Ἀλθάω. Heyn. Hom. 5, 86.” Schæf. Mss.
“Quint. Smyrn. 9, 474.” Wakef. Mss.]

Ἀλθέω, pro eodem, [Gl.] unde passiv. Ἀλθέομαι,
[“Ad Charit. 359. a.” Schæf. Mss. “Nicand. Al.
112.” Wakef. Mss.] ET Ἀπαλθέομαι compositum quo
utitur Hom. Il. Θ. (405. 419.) Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθαι.
Ubi Eust. ἀπαλθήσεσθαι inquit τὸ θεραπευθῆσεσθαι,
aut active θεραπεῦσαι εἰς ὑγίειαν. [Cf. Ἀπαλθαίνω.
“Heyn. Hom. 5, 486.” Schæf. Mss. ADDE] “Ἐπαλ-
“θέω, affertur pro Curo, Sano.” [Nicand. Th. 654.:
“Al. 394.” Wakef. Mss. ET *Συναλθέομαι, Una
curo, Sano. “Hippocr. 792.” Wakef. Mss.]

“Ἀλθα, Hesychio est θερμασία ἢ θεραπεία, Calor
“vel Medela s. Curatio.” [“Wakef. Ion. 493.:
S. C. 1, 145. D. R. ad Longin. 246.” Schæf. Mss.
A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀλθος, τὸ, Sanatio, Medela, Medicamentum,
Hesych. [“Wakef. S. C. 1, 145.” Schæf. Mss.]
ET Ἀλθεὺς, Medicus, idem Hesych. ET Ἀλθήεις,
Sanitati conferens, Saluber, θεραπευτικός, Nicand.
(Th. 84. 645.) ET Ἀλθηστήριον i. q. ἄλθος, Medela,
Remedium: ap. eund. Nicand. (493.) Τῶν μὲν ἐγὼ
θρόνα πάντα καὶ ἀλθηστήρια νοῦσων. ET Ἀλθαία,
Herba, Malvæ sylvestris genus, quæ et Hibiscus vo-
cata fuit: ut scribit Diosc. 3, 163. [Gl. Hibiscum.]
Appellata est autem ἀλθαία quasi quis dicat Medica-
mentosa, ob eam qua pollet medendi vim, ut e Diosc.
referam mox in Πολλαλθῆς. Meminit et Theophr.
H. P. 9, 15. Sunt qui et ὑρισταλθαίαν dictam tradunt.
[“Heyn. Hom. 5, 86.: ad Virg. Bucol. p. 43.”
Schæf. Mss.]

“Ἀναλθῆς, ἑός, ὁ, ἡ, i. q. supra ἀναλδῆς s. ἀναλδον.
“Nam ut ἀναλδον Hes. exp. *ἀνυγίαστον, ita ἀναλ-
“δῆς Idem affert itidem pro ἀνάστον *ἀνυγίαστον,
“Immedicabile, Insanabile, s. Irresanabile, ut ita di-
“cam, h. e. Quod resanari et pristinae sanitati restitui
“nequit. In qua signif. legitur ap. Hippocr. de Artic.
“ἀναλθῆς ἐστι. Idem vero et in alia signif. usurpavit,
“nimirum pro ἀναυξες, Non augescens, Non crescens,
“de Aëre, Aquis et Locis, Οἳ τε καρποὶ γινόμενοι αὐ-
“τέοι, πάντες ἀναλθῆες εἰσὶ, *κατατεθλυμένοι καὶ
“ἀτελέες ὑπὸ πολυπληθείης τοῦ ὕδατος. ἥ Rursum
“Hesych. ἀναλθῆς exp. ἀναίσθητον, quo sensu ἀνάλ-
“γητον potius dicitur.” [Hippocr. 496, 5. “Heyn.
Hom. 4, 385. 6, 631. Ruhn. Hist. Or. 62. Lobeck.
Ajac. p. 263. Ruhn. ad Longin. 246. Wakef. ad
Bion. 11, 4. Act., Bio p. 326. Valck.” Schæf. Mss.
“Manetho 2, 499.” Wakef. Mss. Quint. Smyrn.
9, 385. τὸν φασιν ἀναλθέα τε, στυγερὸν τε.]

“Αναλτος, (ό, ή,) Non augescens, ut ἀναλδὲς et ἀναλθὲς supra. Erotian. enim ἀναλτον ἀλφτον ap. Hippocr. exp. τὸ μικρόν καὶ ἀνανξές: quomodo Hesych. quoque hanc vocem accipi testatur, derivans παρὰ τὴν ἄλσιν: Galenus autem τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ ἁλμυρὸν, Salis expers, Salsilagine nulla præditum, quæ expositio verior est et convenientior his ipsius Hippocr. locis: De Morb. 2. Διδόναι ῥυμφάνειν ἔντος ἀναλτον. De Morb. intern. Ἀρτύσας τὴν ἁνάλτῳ. Rursum de Morb. 2. Σιτίοισι διαχρήσθαι ἀνάλτοις καὶ ἀκνίσοις. Et mox, Σιτίοισι δὲ χρῆσθαι ἀνάλτοις καὶ μὴ λιπαροῖσι μηδὲ πίοσι. Similiter et Dinarchum usurpasse hoc vocabulum ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν, testatur Suid. Alioqui ἀναλτος dicitur etiam Is qui non augescit nec exsaturatur alimento, quod ei suppeditatur, ἀπλήρωτος. In qua signif. accepisse vocem hanc Cratinum post Hom., idem Suidas annotavit: Hom. inquam, sic canentem, Od. Σ. (113.) “Ὅς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας. Et aliquanto post, ὅφρ’ ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ’ ἀναλτον, Inexplebilem s. Insatiabilem ventrem, ut Eust. quoque exp. ἀκόρεστον et μὴ ἀλδαινομένην ἦτοι αὐξομένην ἐν τῷ κορέννυσθαι, nimirum παρὰ τὸ ἄλδω: addens etiam, μηδέποτε ἄλῃς ἔχουσαν, iunuensque ab ἄλῃς derivari posse. Itidem Nicocles Comicus ap. Athen. 8. (340.) dicit, ἀνάλ-“ τοις καὶ πλατυβόρυχοις τισί.” [Hippocr. 153, 13. 14. 47. 190, 17. 42. 199, 27. 207, 4. 24. 42. 212, 2. 217, 28. 224, 12. 236, 37. 237, 9. 11. 264, 30. 33. 270, 44. 280, 41. “Poët. Gnom. 233.” Schæf. Mss.]

[* Γυαλθὴς, ό, ή, Nicand. Th. 529. V. Schneid. Lex.]

Δυσαλθὴς, ET Εὐαλθὴς, (ό, ή,) quæ inter se opponuntur, ET Πολυαλθὴς. Est autem Δυσαλθὴς, Sanatu difficilis, Cujus sanatio difficilis est, Ægre sanabilis. Sic ap. Diosc. δυσαλθῇ ἔλκη, Quæ non facile sanari possunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι, quæ usitatore vocabulo δυσίατοι. Item per metaph. in Epigr. (Christod. 188.) δυσαλθὴς ἀνὴρ. Quidam autem δυσαλθὲς male exp. Insanabile, Incurabile; qui error est etiam in VV. LL. [Christod. 179. Polyæn. Epigr. 4. “Wakef. Herc. 935. Jacobs. Anth. 10, 313. D. R. ad Longin. 246. Wakef. S. C. 3, 188.” Schæf. Mss. “Nicand. Al. 12.” Wakef. Mss. Fischer. Ind. in Æsch. Socr. Dial.] HUIC contrarium Εὐαλθὴς, Sanatu facilis. Εὐαλθέα, inquit Erotian., expositor verborum Hippocratis, εὐθεράπευτα. [“D. R. ad Longin. 246. Toup. Emendd. 2, 146.” Schæf. Mss. “Nicand. Al. 325. 620.” Wakef. Mss.] AT Πολυαλθὴς, Multa vi medendi pollens, s. Varia, Varium ad medendum præbens usum. Diosc. 3, 163. nominatam scribit ἀλθαίαν herbam διὰ τὸ πολυαλθὲς καὶ πολυχρηστον αὐτῆς.

[* Ἐπαλθὴς, ό, ή, Nicand. Th. 500. Al. 156. “D. R. ad Longin. 246.” Schæf. Mss.]

[* Παναλθὴς, (ό, ή,) Omnia sanans. Nicand. Th. 939.” Wakef. Mss.]

[* Ἀνάλθης, ό, ή, i. q. ἀναλθὴς. “Brunck. Hippol. 1396. Musgr. 1386.” Schæf. Mss. “Nonn. 882, 12. alibi.” Wakef. Mss.]

Δυσάλθης Nonno, i. q. δυσαλθὴς. “Δυσάλθετα, ap. Hesych. legitur, expositum δυσίατα, ἀθεράπευτα: “sed haud scio an perperam pro δυσάλθητα.” [Vide Δυσάλθης. “Manetho 6, 624. Nonn. Paraphr. in Jo. 5, 16.” Wakef. Mss.]

¶ Ἀλθίσκω, i. q. ἀλθέω, s. ἄλθω, eodem modo quo ab ἀλδέω habuimus modo ἀλδήσκω. [“Hippocr. 472. Aret. 69.” Wakef. Mss. * Ἀλθίσκω, quod, nostra saltem sententia, est verbum nihili, extat in Hippocr. 147, 45. 47. “Galenī exemplaria ἀλθίσκειν pro ἀλθίσκειν vitiose (imo, recte) legunt.” Foës. Econ. Hippocr. Cf. Ἀλθίσκω.] ET Ἀλθεῖς, (ή,) Sanatio, ap. Hippocr.; ut anuot. Erotian. et Gal. ap. quos animadvertit scribi ἀλθεῖς, ut hic posui cum ε, licet ἀλθήσκειν scribatur ap. ipsum etiam Gal. [Hippocr. 481, 43. 44. 489, 14. AT 460, 24=544, 10. legitur * Ἀλθαῖς. Aretæus de M. A. 2. p. 13. Οὔτε ἡ ἀλθεῖς μακρὰ καὶ ποικίλη. ADDE * Ἀλθέσσω, Aret. 3, 13. ap. Schneider. Lex. Ἀλθαῖς autem derivandum esset a verbo * Ἀλθάσσω, cujus compos. * Συναλθάσσω, pro Una curo, sano, Consanesco, legitur in Hippocr.

A 460, 21. 478, 32.]

¶ Ἀλθαίνω, idem, ut ab ἀλδέω factum vidimus ἀλθαίνω. Hesych. exp. non solum Medeor, s. Sano, sed etiam Augeo. [Lycophro 582. 1122. 1395. “D. R. ad Longin. 246.” Schæf. Mss. “Nicand. Al. 554.” Wakef. Mss. ET * Ἀπαλθαίνω, i. q. ἀπαλθέομαι, et ἀποθεραπεύω. Quint. Smyrn. 4, 404.]

ἈΛΕΑ, ή, proprie Locus apricus, et sole caleus, sive tepens; nam ἄλιος Dor. dicitur sol, qui com. muni lingua ἥλιος. Transfertur autem ἀλέα et ad omnia loca calorem habentia. Hæc Etym. ¶ Capitur tamen ἀλέα frequentius pro Calore, s. Tepore; proprie quidem eo qui est e sole, in locis apricis; transfertur vero et ad Quemlibet calorem. Apud Athen. 7. Χαίρει δ’ ἀλέα διὸ καὶ πρὸς τὴν ἄμμον προσέρχεται. Apud Theophr. τὴν ἀλέαν δίδωκει. Plut. de asino balneatoris loquens, Λουτροῦ δὲ μὴ μετέχων, μηδὲ ἀλέας, μηδὲ καθαριότητος: ubi Erasmus ἀλέαν vertit Leporem. Aristoph. ἀλέαν Calidum lectum appellavit. Dicitur autem ἀλέα, quasi δαλέα, a ν. δαίω, Uro, si Etym. credimus, ap. quem tamen alio in loc. alteram illam etym. habemus modo a me relatum. Certe si ab ἄλιος esset, spiritu aspero notari deberet, cum tamen passim tenui notatum reperitur, etiam ap. Eust.: licet p. 1636. ἀλεαίνειν ab Atticis scribi tradat cum aspero. A δαίω autem derivatio, aliquantum violenta esse videtur. Quare neutrum me hac in controversia servans, hanc vocem illis scripsi literis quibus primitiva soleo.

Ἀλέα ap. Hom. posteros pro Calore, ap. ipsum autem Hom. pro Effugium. Sic Il. X. (300.) Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός· οὐδέ τ’ ἀνευθεν, οὐδ’ ἀλέη: ita Eust., quem, dum hoc annotaret, puto non recordatum fuisse, ipsum quoque Hom. ἀλέην pro Calore usurpasse, Od. P. (23.) Αὐτίκ’, ἐπεὶ κε πυρὸς θερῶν, ἀλέη τε γένηται. Sed et diversitatis accentus mentionem non facit, quæ tamen a nonnullis solet pro diversa signif. constitui; nam ἀλεῇ ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 163.) pro καταφυγῇ, s. ἀλεωρῇ, Effugium, s. Vitatio, accentum in ultima habet. Vide Ἀλέω.

¶ Ἀλέη, Hesychio θερμασία, Calor, Ionice pro ἀλέα: exponit etiam ἀλνξίς, i. e. ἔκκλις, Vitatio et Declinatio, quod oxytonως potius ἀλεῇ dicitur. In priore signif. Hippocr. de Diæta 3. Τὸν περιπάτους ποιέεσθαι ἐν ἀλέῃ. Et alibi, “Ὅταν ἐν ἀλέῃ γένωνται. Sic Od. P. (23.) ἐπεὶ κε πυρὸς θερῶν, ἀλέη τε γένηται. Et ap. Soph. Philoct. (839.) p. 414. ἀλέης ὕπνος ἐσθλός, Schol. exp. ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ τὴν ἀλέαν καὶ τὴν θερμὴν τοῦ ἡλίου, ἀγαθός: addens tamen, quosdam scribere oxytonως ἀλεῖς, et adjective accipere pro θερμός, Calidus s. Tepidus.” [Schneider. Lex. “Wakef. Phil. 858. Brunck. Ind. in Soph.” Schæf. Mss.]

[“Ἀλέα, ad Timæi Lex. 95. D. R. ad Longin. 246. Græv. Lect. Hes. 576. Wessel. ad Herod. 32. 724. ad Lucian. 1, 546. Vitatio, Voss Mythol. Br. I, 126.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 281.” Wakef. Mss.]

¶ Ἀλαιοθεῖς, Hesychio et Etym. et Lex. meo veteri τὸ χλιαρόν, Tepidum, s. * ἡλιοθεῖς, Solis ardore calefactum. Quo significatu et εἰληθεῖς dicitur: hoc “ab εἰλη, illud ab ἀλέα. Sed perperam ap. Hesych. scriptum ἀλαιοθεῖς.”

Ἀλεεινός, (ή, όν,) Calidus, Tepidus, ut ἀλεεινὴ χώρα, Calida regio, Herod. et Xenophonti. Apud eund. Xen. Cyneg. (10, 6.) ἀλεεινὰ et ψυχρινὰ opponuntur. [“Clem. Alex. ad Gr. 76.” Routh. Mss. J. Poll. 1, 80. Herod. 2, 25. Hippocr. 2, 353. Aristot. H. A. 1, 5. 2, 10. “Conf. cum ἐλ., Schneider. ad Cyrop. 552.” Schæf. Mss. “Max. Tyr. 7.” Wakef. Mss.] “Ἀλεηνός, Tepidus: item Calidus, Ἐσtuosus. Hesych. enim ἀλεηνός exp. * κανματηρός.” [In Strab. 3. p. 224. legitur ET * Ἀλεεινός pro ἀλεεινός, sed perperam. ADDE * Ἀλεεινός, J. Poll. 5, 111.” Kall. Mss.]

¶ Ἀλεός, Tepidus, Calidus, Ignitus. Hesychio “χλιαρός, θερμός, διάπυρος. Interdum et pro ἡλεός reperitur Dorice usurpatum, sed tunc habet a longum, a quo est ἀλεόφων, et ἀλεώσω. Est etiam Nomen proprium ap. Etym.” [“Heyn. Hom. 6, 370. Ruhnk. Ep. Cr. 135.” Schæf. Mss.]

'Αλεάζω, Tepeo, Caleo, Calore fruor. Aristot. Probl. 1. Θερμῇ γὰρ λούειν δεῖ, ἢ ποιήσει ἀλεάζειν. Apud eund. de Part. Anim. 2, (14.) 'Αλλ' ἀλεάζει διὰ τὴν κάψιν: [de Juvent. 5. "Ilgen. ad Hymn. 422." Schæf. Mss.] "|| Hes. ἀλεάζειν active exp. "θερμαίνειν: ut Galen. quoque ap. Hippocr. item "κρύπτειν, (quo sensu supra ἀλγῶν,) ἀφανίζειν, pro "quo supra ἀλγύνειν, necnon προβάλλειν et εἴργειν. "Affert etiam ἀλεάζων pro δικαζόμενος: item "ἀλεάζω pro ἀθροίζω: quo sensu supra ἀλακῶσαι: "et tunc esset ab ἀλῆς."

[*Υπαλεάζω, Æl. H. A. 15, 12.]

'Αλεαίνω, i. q. ἀλεάζω, Caleo. Aristot. Probl. (6, 3.) "Οτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θάττον πέπτει, οὕτω δὲ καὶ ἀλεαίνει μάλλον, Quia calens ventriculus celerius concoquit. || Habet et signif. activ., pro Calefacio, θερμαίνω, Hes. || 'Αλεαίνομαι, pass. Calefio, θερμαίνομαι, Hes. ["D. R. ad Longin. 246. Ilgen. ad Hymn. 392. 422. 443. Wakef. S. C. 4, 234. 5, 116. Kuster. Aristoph. 212. b. de spiritu, ad Mær. 179." Schæf. Mss. "Aristoph. Eccl. 540." Seager. Mss. B "Clem. Alex. Præd. 292." Routh. Mss. "Philo J. 718. Ælian. ΕΤ * 'Αλεαντικός, (ἡ, ὄν,) Sext. Emp. 147." Wakef. Mss.]

Συναλεαίνω, Concalefacio, Calorem adjuvo, ap. Plut. (8, 760.) Exp. et Confoveo, e Catone.

[* "Ἐπαλῆς, Epkema Act. Lit. Soc. Rheno-Traj. 4, 322." Schæf. Mss. Hesiod. "Εργ. 493.]

'ΑΛΕΓΩ, ξω, Curo, Rationem habeo alicujus. Cum gen., Il. Θ. (483.) οὐ σευ ἔγωγε Σκυζομένης ἀλέγω. Apoll. R. 2, (28.) Τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει. Cum accus., Il. Π. [388. Hesiod. Opp. 249.] θεῶν ὅτιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpos. ὑπὲρ juncta genitivo, ap. Apoll. R. (2, 634.), Οἷον ἔης ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ, ["Toup. Opusc. 1, 333. Jacobs. Exerc. 1, 186. Ilgen. ad Hymn. 302. Valck. Callim. 182. Simonid. 7. Jacobs. Anth. 9, 373. 374. 11, 316. Heyn. Hom. 6, 189. Brunck. Lectt. ad Anall. p. 198." Schæf. Mss. "Cum gen., M. Sid. 42.: fut. ἀλέξω, Hesych." Wakef. Mss. Pind. Ol. 2, 142. 11, 15. Apoll. R. 1, 145. ΕΤ * Συναλέγω, Cordi habeo, Non negligo. Pind. Isthm. 8, 103. φαντὶ γὰρ συν-Αλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα.]

'Αλεγίζω, f. σω, i. q. ἀλέγω. Cum gen. passim ap. Hom. ut Il. Θ. (477.) σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Χωομένης. Copulatur autem ab eo interdum cum μετατρέπομαι (A. 160. M. 238.) interdum cum ὁδομαι. [A. 181. O. 106. "Heyn. Hom. 6, 316. 7, 27. Huschk. Anal. 283. Epigr. adesp. 716. b. Brunck. Apoll. R. p. 5. Jacobs. Anth. 9, 397. Rufin. 1. Hesiod. Th. 171. Toup. Emendd. 1, 408. ad Phalar. 119. ad Charit. 324." Schæf. Mss.]

'Αλεγύνω, Accuro, Paro, Apparo, ut ἀλεγύνειν δαῖτα ap. Hom., non semel, [Od. A. 374. A. 185. N. 23. "Wakef. S. C. 3, 71." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 979. 2, 497. 3, 1104.] "|| Hes. ἀλεγύνεται "exp. non solum φροντίζεται, sed etiam ἐλαττοῦται, " * ἐλαφροῦται, κακοῦται." [Cf.] "Ἀφελγύνω, Lædo, "Malum importo. Hesych. enim ἀφελγύνουσα exp. "κακοῦσα." [ET: * Ἐφελγύνοντες ἀλγύνοντες. Vide I, Interpr. ap. Albert.]

[* "Προαλεγύνω, Apoll. R. 3, 1197." Wakef. Mss.]

'Αλεγεινός, deductum itidem ab ἀλέγω, Curæ plenus, Molestus: vide in 'Αλεγεινός ab ἄλγος. ["Ruhnk. Ep. Cr. 95. Heyn. Hom. 4, 571. 5, 640. 6, 83. 7, 304. 397. 8, 341. 484. 496." Schæf. Mss. "De verbis, Quint. Smyrn. 5, 232. 237." Wakef. Mss. Apoll. R. 3, 692. 763. 4, 11.]

'Απηλεγής, (ὁ, ἡ,) Nomen, et 'Απηλεγέως adv. ab ἀλέγω derivata. Exp. autem ἀπηλεγής, ὁ, ἡ, Atrox, Sævus, quasi Nullius curam et quasi respectum habens. A Greg. Naz. datur hoc nomen Morti pro epitheto, in hoc pentametro, Καὶ θανάτῳ θανάτου ῥύσαιτ' ἀπηλεγέος. Sed frequentior est usus adverbii 'Απηλεγέως, et quidem non solum pro Atrociter, et Sæve; sed et pro Aperte, Intrepide, quia quos nullius cura s. respectus movet, non trepidant, ideoque aperte agunt. Od. A. (373.) ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, ubi Eust. ait ἀφροντίστως καὶ ἀπὸ τοῦ

ἀλέγειν. Apoll. R. 2, (25.) Ὡς φάτ' ἀπηλεγέως, ubi exp. ἀπλῶς καὶ κατ' ἀλήθειαν, Simpliciter, Candide, Veraciter. 'Απηλεγές etiam pro ἀπηλεγέως posuit Nicaud. Ther. (495.) Πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγές, i. e. ἀκριβῶς καὶ συντόμως, ut vult Schol. ET 'Απηλεγέω, Non curo, Contemno, Apoll. R. 2, (17.) Εἰ δὲ ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας, ubi Herodian. ἀνηλεγέοντες legit. ["'Απηλεγέως, Brunck. Apoll. R. p. 36. Heyn. Hom. 5, 590. 'Απηλεγέω, Heyn. l. c. ubi et * 'Απηλγημένως." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 785. 4, 1469. "'Απηλεγής, Oppian. C. 2, 510. 'Απηλεγέως, Quint. Smyrn. 1, 224." Wakef. Mss.]

'Ανηλεγής et 'Ανηλεγέως pro eadem signif. in VV. LL. habentur: quæ tamen multo rariora esse constat. Apud Hesych. ἀνηλεγές tantum legitur expositum ἀφρόντιστον. Sed et 'Ανηλεγέω pro 'Απηλεγέω ponitur, unde ἀνηλεγέοντες, de quo modo dixi. ["'Ανηλεγής, Crudelis, Quint. Smyrn. 2, 75. 14, 398. 'Ανηλεγέως, 2, 413. 5, 168. 11, 252." Wakef. Mss.] ET Νηλεγής, Νηλεγές, item adv. Νηλεγέως: vide ap. Hesych., cujus expositiones quædam horum verborum depravatæ esse videntur, utpote inter se non consentientes.

"ΑΛΓΟΣ, τὸ, Dolor, Mæror, Tristitia, Molestia. A Cic. exp. Mæror, cum hæc Solonis, ἀλλὰ φίλοισι Καλλείπομι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς, interpretatur, Relinquamus amicis Mærorem, ut celebrent funera cum gemitu. Ita autem copulavit Solon hic ἄλγεα et στοναχάς, ut et ap. Hom. copulata reperiuntur (Il. B. 39. Od. E. 39.) Homerus ἄλγεα et χάρματα, Gaudia, inter se opponit, Od. Z. (184.) Aristoph. Pl. (1034.) Ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους καταρέτηκ', ὃ φίλτατε. || Item "Ἄλγεα, Calamitates, Mala, Od. K. (458.) Ἡμὲν ὅς' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόοντι. Il. A. (2.) ἡ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγος ἔθηκε. || Est denique ἄλγος tam generale quam Dolor, corporis pariter et animi. Sed ἄλγηδὼν frequentius quam ἄλγος in prosa usurpatur de Dolore corporis, si bene observavi. || Fit autem ἄλγος ex ἀλέγω, Curam gero, vel Solicitus sum, ut vult Etym. ["Musgr. Iph. A. 1580. Jacobs. Anth. 7, 38. 311. 9, 189. Valck. Phœn. p. 134. Jacobs. Specim. 55. "Ἄλγεα θεῖναι, Kuster. V. M. 73. "Ἄλγη κωκυμάτων, Musgr. Troad. 605." Schæf. Mss.]

"Ἄλγη, ἡ, Dolor. Hes. enim ἄλγας affert pro "ἀλγηδόνas." ["Aster. Homil. p. 8." Boisson. Mss.]

"Ἀλγιων, "Ἀλγιστος, Molestior, Molestissimus, vel Gravior, Gravissimus. Isocr. Hel. Encom. (16.) Τί γάρ ἐστιν ἄλγιον ἢ εἶναι αἰεὶ δεδιότα; Quid enim est molestius quam vivere metuenter semper? Vel, Quid gravius? Utitur et Hom. (Il. Σ. 278. 306. Od. Δ. 292.) "Ἀλγιστον, Molestissimum, Tristissimum; Soph. (Aj. 993.) Ὡ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ "Ἀλγιστον, O omnium spectaculorum mihi gravissimum et acerbissimum. Thuc. (7, 68.) "Ἀλγιστα προσέθεσαν ἀνδράσι. ["'Ἀλγιων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 428. Valck. Diatr. p. 90. ('Ἀλγιῷ ἄθλον, Æsch. Prom. 934.) "Ἀλγιστος, Heyn. Hom. 8, 484. 486. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Toup. Opusc. 2, 164." Schæf. Mss. "Aristoph. Vesp. 1117." Seager. Mss.]

[* "Ἀλγιδος, ad Dionys. H. 4, 2041." Schæf. Mss.] 'Ἀλγινόεις, (εσσα, εν,) Molestus, Acerbus. Κέντρῳ ἀλγινόοντι, Nic. Ther. (769.) Hesiod. Th. (214.) καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσαν. "'Αλγεινόεις, Dolorificus, Do- "lorem afferens, i. q. ἀλγεινός et λυπηρός, teste Suida. "Sic enim ap. eum scr. esse pro ἀλγυνόεις, testantur series alphabetica et Ms. Cod." ["Ad Charit. 341." Schæf. Mss. Anyte Epigr. 20.]

[* "'Αλγεόδωρος, ὁ, ἡ, voy. les Notes sur Strabon livr. 1. p. 72. not. Colon. 1. extr. Ed. d'Almloveen." Corai. Mss.]

[* 'Ἀλγεσίδωρος, ὁ, ἡ, Dolorum largitor. Oppian. H. 2, 668. Sappho ap. Max. Tyr. 8. p. 108.]

"Ἀλγεόθυμος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἀνώδυνος τῇ ψυχῇ. "Videtur tamen potius esse Dolorem animo sentiens, "vel etiam Dolorem animo afferens. Exponit etiam "ἐλεεινός, pro quo forsitan ἐλεεινός scripsit, et θερμός." [Orph. Hymn. 64, 6.]

'Αλγύνω, f. νῶ, Dolore vel Mærore afficio, et 'Αλγύνομαι, passiv. Mærore afficio, Contristor, oppositum τῷ εὐφραίνεισθαι. Apud Xen. autem ('Απολ. 8.)

ad Dolorem corporis pertinet, ubi dicit, *πόσους ἀλγυνόμενος*. “Hes. ἀλγύνει exp. non solum λυπεῖ, “βαρεῖ, sed etiam ἀφανίζει, Delet, in qua posteriori “signif. ἀλεάζει etiam accipit.” [“Porson. Med. p. 38. Valck. Phœn. p. 112.: Diatr. 191. Toup. ad Longin. 318.” Schæf. Mss. Eur. Heracl. 542. Plut. de Prof. Virt. 82. Soph. Philoct. 483.]

[* “Ἀλγυντήρ, (ἦρος, ὁ, Qui molestias creat.) Orac. ap. Zosim. (p. 75.) 1, 9.” Boissonad. Mss. In Schneider. Lex. est 1, 57.]

[* “Ἐπαλγύνω, Dolo afficio, affligo. Nicand. Al. 334. Cum accus., Quint. Smyrn. 4, 416.” Wakef. Mss.]

“Καταλγύνεσθαι, Dolo et molestia affici.” [“Wakef. S. C. 4, 204.” Schæf. Mss.]

[* Συναλγύνω, Condoleo, Simul doleo. Oppian. H. 1, 726.]

[* “Ἀλγύνη, (ἡ,) Theod. Prodr. Rhod. 2. p. 74.” Boissonad. Mss.]

Ἀλγέω, ἡσω, Doleo, ad animum relatum. || Cum dat., ut ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, Doleo propter amicorum mala, Malis amicorum indoleo. Cum accus., Soph. Aj. (789.) ὡς ἡκεῖ φέρων Αἴαντος ἤμιν πρᾶξιν, ἦν ἡλγησ’ ἐγώ, Propter quam dolui, Quæ mihi dolori fuit, vel potius Dolorem attulit, Quæ me male habuit. Julian. Ep. ad Amer. Δαρείω γυναικὸς καλῆς ἀλοῦντι θάνατον, Dolenti interitum ejus s. mortem, vel Dolenti interitu, aut morte; nam utroque modo Latine dicitur. || Cum præpos. ἐπὶ, juncta dativo. Demosth. (239.) Ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν. Sic ap. Eund. Ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς. || Citatur et exemplum constr. cum gen., ap. Eurip. (Hec. 1256.) ἀλγῶ παιδὸς, Doleo vicem filii. Quæ constr. defectiva est, sub. aliqua præpos. || Ponitur ἀλγεῖν et absolute. Demosth. (270.) Τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν. Sic ap. Hom. ἀλγίσσας, Il. B. (269.) Θ. (85.)

Ἀλγῶ, Doleo, ad corpus relatum: cum accus., ap. Theocr. (3, 52.) ἀλγέω τὰν κεφαλὰν, Doleo capite, Caput mihi dolet. Sic et Gal. ad Glauc. 1. ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν. Apud eund. Theocr. (8, 23.) ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, Mihi dolet digitus. Sic, ἀλγῶ τὰς γνάθους, C

ap. Aristoph. [Pac. 237.] [“Ἀλγέω, Wakef. Eum. 135. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 118. Koen. ad Greg. 25. ad Herod. 613. Villosion. ad Longum 97.: de constr., 33. Transit., Musgr. Herc. 1293. Cum accus., Wakef. Phil. 1314. Huschk. Anal. 28. Diod. S. 1, 727. Jacobs. Anth. 12, 22.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀλγέω Doleo, Rigeo. Ἠλγησα Dolebam. “Ægroto, Herod. 4, 68.” Wakef. Mss. Xen. K. Π. 7, 1, 36. Diod. S. 14, 112.]

Ἀλγῆμα, τὸ, Dolor, Ægritudo. Ἀλγῆμα τῆς κεφαλῆς, Dolor capitis, Gal. ad Glauc. 1. [Eur. Fr. Melanipp. 19. p. 454. Joseph. A. J. 19, 8, 2. Diog. L. 10, 149. In Hippocr. persæpe legitur. Glossæ: Ἀλγῆμα Dolor. Biel. Thes.]

Ἀλγησις, i. q. ἄλγῆμα, Suid. [Aristoph. Thesm. 153. Schol. Biset. 623. Soph. Phil. 792.]

[* Ἀλγητικός, ἡ, ὄν, vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed extat ap. Schol. Aristoph. Thesm. 230.]

Ἀλγηδών, ὄνος, ἡ, i. q. ἄλγησις. A Cic. vertitur Dolor apud Epicurum, qui et Cruciatu corporis ἀλγηδόνας appellat. Ἀλγηδόνας ὑπομένειν, ap. Plut. itidem exp. Cruciatu perpeti. Et ap. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 54.) μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων, Cum doloribus et cruciatibus. [“Ad Charit. 634. Wakef. Trach. 787. Huschk. Anal. 10. Porson. Med. p. 8. Diod. S. 2, 253. ad 310. 2, 458. Fischer. Ind. Palæph. Toup. ad Longin. 288. Valck. Diatr. 245. ad Herod. 379. Valck. Callim. 208.” Schæf. Mss. Biel. Thes.]

“Συναλγηδόνες, ex Eurip. affertur in VV. LL. pro “gnificari, apparet e simpliciter ἀλγηδών: cujus signifi. “suo loco vide. Potius tamen scriptum aliter esse “ap. Eurip. credibile est.” [Eur. Suppl. 74.]

Ἀλγηρός, (ἂ, ὄν,) Molestus, Dolorem afferens. Ἀλγηρά, λυπηρά, Hesych. [Biel. Thes. In Hippocr. 277, 4=657. pro ἀλγειρὸς leg. ἀλγηρός.]

Ἀλγυνός, (ἡ, ὄν,) usitatus quam ἀλγηρός, Molestus, Asper, Gravis, Dolorem s. tristitiam afferens. Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ

ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται. Sic ap. Plut. Lycurgo ἀλγεινὸς βίος, Vita acerba. || Item

pro substantivo positum τὸ ἀλγεινὸν, Dolor, et in plur. τὰ ἀλγεῖνα, Dolores, Ærumnæ. [“Ἀλγεινός, Ruhnk. Ep. Cr. 95. 136. Antip. S. 98. Heyn. Hom. 7, 304.” Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1664. Glossæ: Ἀλγεινός Dolorificus, Auxifer. Hippocr. 18, 30.]

Ἀλγεινῶς, Molestē, Cum dolore, ut ἀλγεινῶς ἀκούειν, ap. Soph. Schol. Cum dolore audire, Dolorem ex auditione capere. [Soph. Antig. 442. Philoct. 1025.]

[* “Ὑπεράλγεινος, (ὁ, ἡ,) Doloris plenissimus. Aristid. 305.” Wakef. Mss.]

Ἀλγεινός, pro Ἀλγεινός ap. Hom. sæpe, ut Il. B. (787.) σὺν ἀγγελίῃ ἀλγεινῇ, Cum gravi nuntio, s. molesto, vel, Tristitiam afferente. Apud Eund. πρὸς ἀλγεινῇ exp. Rogus luctuosus. || Difficilis, ut Il. P. (76.) οἱ δ’ ἀλγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαήμεναι, ἢδ’ ὀχέεσθαι, Ἀλλ’ ὅ γ’ ἡ Ἀχιλλεῖ. Sic ἀλγεινῇ παλαιμοσύνη et πυγμαχίῃ exp. nonnulli. || Dice-

mus autem ἀλγεινός esse pro ἀλγεινός interjecto, respiciendo derivationem ab ἄλγος: at contra ἀλγεινός, abjecto e per syncopen factum dicemus, respiciendo deductionem nominis ἄλγος ab ἀλέγω. [Vide post Ἀλέγω.]

Ἀναλγῆς, ἑὸς, ὁ, ἡ, vel Ἀνάλγητος, Indolentia præditus, Doloris expers, Carens dolore, Dolorem nullum sentiens, vel Talis ut dolorem sentire non possit. Sæpe absolute, interdum et adjuncto accus., ut ap. Lucian. Tim. (1, 121.) Εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφύν, Nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Bud. hic ἀνάλγητος vertit Torpidus. Sic ἀνάλγητος τοὺς ὀδόντας. Ἀναλγῆς etiam s. ἀνάλγητος dicitur Qui nullum in animo dolorem concipit e re ulla, Qui dolore non tangitur, aut tangi non potest. Thuc. 3, (40.) Καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῆναι. Unde capitur pro Stupido et torpente; item pro Crudeli et nullum commiserationis affectum habente, ut ἀναλγήτων Ἀρείδων ap. Soph. (Aj. 946.) pro ἀσυμπαθῶν. Schol. Thuc. l. c. Καὶ μὴ ἀναλγητότεροι ἐκείνων ἀξιοῦτε εἶναι, ἵνα μὴ καὶ ἀναίσθητοι δόξητε, οὐκ ἀλγούντες ἐφ’ οἷς ἀδικεῖσθε. Gell. 2. cap. ult., Summa autem totius sententiæ Tauri hæc fuit: non idem esse existimavit ἀοργησίαν καὶ ἀναλγησίαν: aliudque esse non iracundum animum, aliud ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον. Suid. itidem adverb. ἀναλγήτως exp. ἀναισθήτως, ut μοχ docebo.

Ἀναλγῆς s. Ἀνάλγητος dicitur etiam res aliqua quæ dolorem nullum affert, ut ἀνάλγητον πάθος ap. Eur. (Hipp. 1386.) Proverbium Φωκίων ἀπόνεια Steph. B. ait dici solitum περὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευσέμενων, Pausan. autem (10, 1.) ἐπὶ πάντων βουλευμάτων ἀναλγήτων: ubi ἀναλγῆ et ἀνάλγητα vocantur Quæ dolorem nullum afferunt, vel Quæ cum dolore conjuncta non sunt, Quæ dolore vacant. Notandum est autem Ἀναλγῆς accipere formationem et terminationem a nomine ἄλγος, at vero ἀνάλγητος a ν. ἀλγέω. Quod itidem dicendum de βαρναλγῆς et βαρναλγητος.

[“Ἀναλγῆς, ad Charit. 465. Ammon. 16. Ἀνάλγητος, Ammon. l. c. Wakef. S. C. 3, 104. 106. 196.: Philoct. 797. Crudelis, Beck. ad Eurip. 3, 1073. Fac. ad Paus. 3, 142.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀνάλγητα Indoloria. Soph. Trach. 126. Ἀναλγῆς, Hippocr. 497, 18.: Ἀνάλγητος, 121, 30. 379, 36. 37.]

Ἀναλγήτως, Citra dolorem, Nullo cum sensu doloris in corpore. Item Nullo cum sensu doloris in animo, vel Non concipiendo ullum dolorem in animo e commiseratione. Virg., Aut doluit miserans inopem; unde pro Inhumane et Crudeliter accipitur. Soph. (Aj. 1333.) Μὴ τλῆς ἄθαρπον ὧδ’ ἀναλγήτως βαλεῖν. A Suida autem ἀναλγήτως exp. ἀναισθήτως, item ἀπόνως. Certe eadem ratione qua ἀνάλγητος dicitur pro Stupidus, eadem et ἀναλγήτως pro Stupide. [“Wakef. S. C. 3, 103.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀναλγητὶ, Chrys. iu Gen. Or. 26. T. 1. p. 195. Ἀλλ’ ἀνωδύνως καὶ ἀναλγητὶ τὴν τιμωρίαν δεῖ ξασθαι, πόσης οὐκ ἂν εἴη ἀγαθότητος; Sine dolore, Citra dolorem, Indolenter, si ita componere detur ex

In et Dolenter." Seager. Mss. "Gem. Pletho in A Mustoxyd. Sylloge Anecd. Fasc. 3. p. 3." Boissonad. Mss.]

Ἀναλγησία, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris. Plut. Publicola, εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστηκε τὴν ψυχὴν. Gell. 12, 5. ἀναλγησίαν ἐτ' ἀπάθειαν copulat: sicut ἀνάλγητον καὶ ἀναισθητον, 2. cap. ult. Item Stupiditas, Stoliditas, eadem ratione qua dicitur ἀνάλγητος, Stupidus, s. Stolidus, ut qui dolore non tangatur ob ea, quæ dolorem afferre debent. Demosth. (237.) Συμφέρι δὲ τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βυρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Ὀθηβαίων. Lucian. (1, 72.) "Ὅτι καὶ συγκατορῦττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσι. Phalaris Megarensibus, Κατηγορῶ δὲ ἑμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι προπηλακίζομενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. [Gl. Indolentia. "Sine affectione, Philo J. 209. Vacuitas spiritus, Democr. in Stob. p. 40." Wakef. Mss. "Lucian. 1, 52." Schæf. Mss.]

"Ἀναλγησιον, ap. Suid. legitur, sed sine expositione. In VV. LL. vero affertur ET Ἀνάλγησις, B pro Indolentia et ἀναισθησία, proprieque pro Eo "vitio accipi dicitur, quo aliquis dolore et sensu sui "mali vacuus stupensque in omnia alia vitia labitur; "sed viderint."

* Δυσανάλγητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάλγητος, falsa lectio ap. Suid. v. Ἀνάλγητος.]

Βαρυαλγὴς ET Περιαλγὴς ET Ὑπεραλγὴς, (ὁ, ἡ,) eadem forma dicta qua præcedens Ἀναλγὴς. Est autem Βαρυαλγὴς, Gravi dolore percitus, Qui graviter dolet. ["Const. Manass. Chron. p. 82. 97." Boissonad. Mss. "Valck. Oratt. 330." Schæf. Mss. "Orph. H. (in Eum. 7.) Nicand. Th. 43." Wakef. Mss.] ET Βαρύαλγητος pro eodem; quod a verbo formatur, ut βαρυαλγὴς a nomine, sicut modo dictum fuit. Interdum vero dicitur βαρυάλγητον quod gravem dolorem affert. Soph. Aj. (200.) πάντων Καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητ' ἐμοὶ δὲ κ. τ. λ. ubi Schol. exp. βαρέα καὶ ἀλγεινά. Alii adverbialiter accipiunt pro βαρυαλγῆτος. AT Περιαλγὴς, quo

utitur Plato, et Ὑπεραλγὴς cum diversa præpos. composita sunt, sed idem tamen valent quod ad sensum attinet; signif. enim Qui valde dolet, Qui supramodum dolet, vel supra quam dici possit. Item ὑπεραλγῶ σοῦ, Vicem tuam doleo. [Gl. Anxius. "Nicaud. Th. 498." Wakef. Mss. Aretæus 41. Ἐπὶ σκίρρῳ δὲ ὠκύτερον σπληνὸς καὶ περιεργέστερον κτείνει, ubi vertitur, Velocius atque dolentius. Pro περιεργέστερον, quod textus exhibet, Maittairius in Indice περιαλγέστερον rectius habet. "Toup. Opusc. 2, 266. Emendd. 3, 154. ad Diod. S. 1, 326. 339." Schæf. Mss. ET * "Περιαλγῶς, (Valde dolenter, Ægerrime.) Theodor. Hyrt. Ep. 50., in Not. Mss. 6, 15." Boissonad. Mss.] UNDE Περιαλγέω ET Ὑπεραλγέω. Apud Thuc. (4, 14.) περιαλγεῖν τῷ πάθει, Casum ægre, vel potius Ægerrime, ferre. Philo de V. M. 3. Ἐφ' οἷς ἀνιθεῖς καὶ περιαλγῆσας. ["Ælian. V. H. 76. Plut. Dio Cass. 55. 389." Wakef. Mss. "Ad Diod. S. 1, 326. 339. Transit., Musgr. Herc. 1293." Schæf. Mss.] Alterum v. Ὑπεραλγέω itidem pro Perdoleo, Supramodum doleo; quo videtur modo accepisse Aristot., inquit Bud., Rhet. 2, (8, 2.) Καὶ τῷ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖον ἐστίν. Frequentius autem poni existimo in altera signif. videlicet ὑπεραλγεῖν τινος pro Vicem alicujus dolore, q. d. Pro aliquo dolore. Appian., Ὑπερήλγει μάλιστα αὐτοῦ τεθνηκότος. [Ὑπεραλγὴς, Soph. El. 176. "Ὑπεραλγέω, Valck. Diatr. 156. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 32. Brunck. Ajac. 225. Jacobs. Anth. 8, 185." Schæf. Mss. Schneider. Lex. "Eur. Med. 118. Hipp. 260. Herac. 620." Seag. Mss.]

* Γονυαλγὴς, ET Ionice * Γονυαλγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, Genuum dolore laborans. Hippocr. 317, 11. 346, 49. AT * Γονυαλγὸς, ὁ, ἡ, de quo vocabulo dubitat Schneider., est vox nihili, per err. typ. in Lex. Hederic. Edd. Lips. 1767. et 1796. recepta pro γονυαλγῆς, ut recte legitur in Ed. Lond. 1766.]

"Διαλγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, Qui perdolet et vehementi "dolore excruciat. Plut. Alex. Διαλγὴς γενόμενος." ["Æsch. Choëph. 66." Wakef. Mss.] "ET Διαλγέω,

"Perdoleo, Vehementi dolore discrucior. Plut. de "Disc. Am. ab Adul. Ἐπετίμων πικρῶς, ἕκαστον "ὦν παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις οὐ διαλγῆσας ὁ "ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς, ἀμφοτέρους τῷ ξι- "φιδίῳ παίων ἀνείλεν." ["Polyb. 2, 455. Plutarch. 2, 70. Schol. Theocr. 2, 58." Wakef. Mss.]

"Δυσαλγὴς, (ὁ, ὁ, ἡ,) Gravem et difficilem affe- "rens dolorem, ideoque Ægre tolerabilis. Plut. Tā "γὰρ τοῦ θανάτου μήποτε καὶ λίαν ὄντα ἡμῖν συνήθη "καὶ συμφυῆ, πάλιν οὐκ οἶδ' ὅπως δυσαλγῇ δοκεῖ εἶναι. "Itidemque Philo dicit ἀγρίαν καὶ δυσαλγῇ ἔλκωσιν. "Hesychio vero Δυσαλγὴς est ἀσυμπαθὴς, Qui ægre "afficitur dolore alterius: sicut Δυσάλγητος quoque "exp. Difficilis ad dolendum: significans alioqui "Difficilem dolorem afferens, ut δυσαλγὴς. J. Poll. "nempe cum ex Eupolide δυσάλγητον attulisset, ei "ut synonyma subjungit, δυσάνεκτον, δυσανάσχετον, "Ægre tolerabile." ["Δυσάλγητος, Jacobs. Exerc. 1, 125. Brunck. ad Cæd. T. 12. Brunck. Soph. 3, 471. 508. Δυσαλγὴς, Jacobs. Anth. 10, 313." Schæf. Mss.]

* Ἐπαλγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, Qui valde dolet, Dolorificus, Dolorem faciens. Joseph. de Macc. 14. Oppian. H. 4, 508. Etym. M. 766, 17. Aretæus 53., ἐπαλγε- "στέρα ἰσχυοῦρή. "Strabo," Wakef. Mss. ADDE * Ἐπαλγῶς, "J. Poll. 3, 99." Kall. Mss. ET * "Ἐπαλγέω, ad Diod. S. 2, 286." Schæf. Mss. "Eur. Suppl. 58. Binii Conc. 2, 22." Kall. Mss.]

* Λυπαλγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, Paul. Sil. Ecphr. 474.]

* "Λυσαλγὴς, (ὁ, ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 6, 241. (ἦλθεν εἰς κόρον Ὑπνου λυσαλγοῦς, πανσολύπου φαρ- "μάκου.) Boissonad. Mss. Somni, quo fuerant levatæ curæ. Πανσόλυπος extat et 4, 217. Μῆ μοι φθονήσης πανσολύπων φαρμάκων. Sed est vox nihili, iu πανσί- "λυπος semper mutanda.]

* "Ὄσφυαλγὴς, (ὁ, ὁ, ἡ, Coxæ dolore laborans.) Æschylus Plutarchi ap. Elmsl. ad Heracl. p. 116." Boissonad. Mss. Hippocr. 410, 41. 425, 3. 433, 20. 441, 44. ET * Ὄσφυαλγέω, Coxæ dolore laboro, 428, 21=143. ATQUE * Ὄσφυαλγία, ἡ, Dolor coxendicis, 444, 6=219.]

* Πολυαλγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, Molestus, Gravis. Orph. H. in Æsculap. 2. ET * Πολυάλγητος, ὁ, ἡ, Valde afflictus, Vexatus. Schol. Soph. Aj. 973.]

* Ὑστεραλγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, Laborans e matrice, hysterica, Dolores matricis gignens. Hippocr. 375, 38=394.]

* Φέραλγος, (ὁ, ἡ, Dolorem ferens.) Nicet. Eugen. 6, 211. (Μοῖρα, μέλαινα, φέραλγος.) Boissonad. Mss.]

* Ψυχαλγὴς, (ὁ, ἡ,) Anthol. Pal. 1. p. 25." Din- dorf. Mss.]

* Ἀσυναλγὴς, (ὁ, ὁ, ἡ,) Ab omni commise- ratione alienus. In Expositione in c. 16. Lucæ, quæ Tito Bostrensi tribuitur, p. 817. dives vocatur ἀσυναλγὴς καὶ ἀφιλοκτίρμων." Suicer. Thes. A Schneider. Lex. non agnoscitur, sed in Lex. Hederic. legitur.]

Ἀπαλγέω, γήσω, Dedoleo, Dolere desino. Suid. e Thuc. interpr. παύομαι ἀλγεῖν, ea forma qua usur- patur ἀπολοφύρομαι. Existimo autem, locum, quem intelligit Suid., esse hunc, 2, (61.) Ἀπαλγῆσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι, Deposito dolore rerum suarum, vel, de rebus suis, communem salutem capessere. Schol. quoque habet, Ἀντὶ τοῦ παυσσάμενους ἀλγεῖν, ὡς τὸ ἀπολοφύραμενοι. Notandum est autem ibi jungi accusativo. At in Paulo ad Ephes. 4, (19.) Οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελείᾳ, absolute ponitur, i. e. sine casu, pro Qui postquam dedoluerunt, vel Omnem doloris sensum amiserunt, pungentis conscientiam videlicet, quasi dicas, οἵτινες ἀνάλγητοι γενόμενοι. Hesychius ἀπηλγηκῶς exp. ἀναισθητος, addens, παρὰ τὸ ἄλγος. Idem ἀπηλγηκότες exp. μηκέτι θέλοντες πονεῖν. Item ἀναισθητοὶ γενόμενοι. Item ἀποκαμόντες. Quæ postrema exp. convenit cum Suidæ exp., aut certe ad eam accedit, ἀπαλγεῖν exponentis ἀπογινώ- σκειν ap. Polyb., Animum despondere: Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπερρώωνεν. Et, Ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι. [Gl. Dedoleo. Lex. Polyb. "Dolere desino, cum accus., Plut. 4, 572. Clem.

Alex. 234." Wakef. Mss. "Abresch. Diluc. Thuc. 248. Cattier. 70. Huschk. Anal. 56. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 203. Pierson. ad Mær. 3. et in Add. ad h. l. Segaar. Ep. ad Valck. 39. Abresch. Lect. Arist. 204. Toup. Opusc. 2, 175. Bergler. ad Alciph. 202. ad Thuc. 2, 440. Wakef. S. C. 3, 100. 103. 106. 167. ad Herod. 706." Schæf. Mss. Heliodor. 1. p. 29. 5. p. 213. UNDE "Απάληγσις, ή, i. e. ἀπαλλαγή ἄλγους. Heliodor. 230. de mon Edition." Corai. Mss.]

* Καταλέγω, Commæreo, Gl. Polyb. 3, 80. "Soph. Phil. 368." Wakef. Mss.]

* Μεταλέγω, Doleo, Condoleo. Æsch. Suppl. 410.]

* Προαλέγω, Prius doleo s. affligor, v. c. cum capitis dolor præcessit morbum. "Philo J. Hippocr. (328, 40. 409, 24. 419, 23. 423, 8. 429, 22. 441, 5. 20.)" Wakef. Mss.]

Συναλέγω, Condoleo, Una doleo, συναλγῶ σοι, Doleo tuam vicem. Apud Soph. (Aj. 283.) cum acc. rei, τοῖς συναλγοῦσι τύχας. [Gl. Condoleo. "Wakef. Herc. 1205. Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. Valck. Hippol. 302. Wakef. S. C. 2, 40. ad Herod. 455." Schæf. Mss.]

ἈΛΕΙΦΩ, ψω, præt. Att. ἀλήλιφα, unde partic. pass. sæpe in usu ἀληλιμμένος, et composite ἐξαληλιμμένος, Ungo, Lino, Illino: ἀλείφειν μύρω, Ungere unguento, quod Gaza uno verbo reddit Unguentare. Sic ἀλείφειν μίλτω, unde et ap. Xen. Œcon. (10. 5.) ἀλειφόμενος μίλτω, possit quis uno verbo interpr. Miniare. Est autem generale verbum ἀλείφω, ut Lino Latinis. Nam et qui calce murum linit, dicitur Græcis ἀλείφειν: nam sic et Thuc. (3, 20.) usurpat ἐξαληλιμμένον τεῖχος, vacante præpos. ἐξ. Et Eust. ἀλείφειν τοῖχον exp. τὸ κοινὰ χρίειν.

Ἀλείφω autem dicitur interdum absolute, ut Il. Ω. (582.) Δμῶς δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλείψαι. Cum autem sic ponitur, sub. ut plurimum μύρω. Potissimum autem in voce pass. sic usurpatur. Xen. Hell. 4, (5, 4.). Πάντες μὲν ἡλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδείπνησαν. Plut. Apophth. Ἐμὲ δὲ ἡρισθηκότα καὶ ἀληλιμμένον ἀποκτενοῦσιν. Interdum ἡλειψάμην in voce media, pro, Unguento me unxi. Aristoph. Nub. (836.) Ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἡλείψατο, Neque se unguento unxit. Unde part. ἀλειψάμενος. Qui se unxit unguento, Unguentatus, Unguento delibutus. || Sed et de athletic dicuntur ἀλείφεσθαι et ἀλείφασθαι, qui se unxerunt oleo, ad certamen; a quibus manavit et signif. quæ est in proximè sequente annotatione.

Ἀλείφω, Incito, Instigo. Ἀλείψας, inquit Suid., διεγείρας, ab athletic ducta metaphora: ut, Eis καρτερίαν ἀλείφων τοὺς ἀδικουμένους. Bud. Comm. Ἀλείπτῃς Aristoteli esse Gymnasii magistrum, qui athletic epulandi et exercendi legem tradit; unde ἀλείφειν poni pro Acuere, Exhortari, Excitare, Exercere ap. Basil. Theodorit. et Appian. Potest vero et in Plut. Themistocle, meo iudicio, ita accipi, Ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἡλείφε.

["Ἀλείφω, Toup. ad Longin. 321. Wessel. Obs. 74. Toup. Emend. 1, 209. Jacobs. Anim. 150. Coray Theophr. 275. Huschk. Anal. 162. Kuster. Aristoph. 110. b. Boissonad. in Philostr. 373. Heyn. Hom. 6, 556. De forma perf. pass., ad Lucian. 1, 604. 646. Fac. ad Paus. 1. p. 57. Schol. ad Plutum 1130. T. H. ad Plutum p. 431. Lucian. 2, 238. Plato 7, 379. Demosth. 1298. Plutarch. 6, 340. Hutt. ad Mær. 241. Thom. M. 35. Phrynich. Ecl. 12. ad Herod. 632. De compos. ex h. v., ad Herod. 225. Med., ad Il. Ε. 171. Ἀλ. κασιτέρω, Casaub. ad Athen. 21. De aor. med., Herodian. Philet. 431. Incito, Instigo, Exhortari, ad Diod. S. 2, 138. Wakef. S. C. 2, 114." Schæf. Mss. "Instigo, Philo J. 454. Plut. 1, 113. Aor. pass. ἡλίφην, Joseph. 1060, 34." Wakef. Mss. Inscr. Muratorii p. 643. Ἡλείψε τὰ δύο ἔθνη. Glossæ: Ἀλείφω Ungo, Linio.]

"Ἀλεφάτισον, Hesych. ἀλειφον, Unge, Line."

* "Ἀλειπτέον, Geopon. 16, 4." Kall. Mss.]

Ἀλειφαρ, atos, τὸ, Id quo ungimur, Unguentum. Interdum Oleum. Idem Adeps. Sic Hesych. qui etiam ἀλείμματι seorsum exp. ἐλαίω. Suid. autem,

Ἀλείφαρι, ἐλαίω, inquit, ἡ ἐτέρω ἀλείμματι. Aliquoties utitur hoc nomine Hom., ut Il. Ψ. (170.) Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, et Od. Γ. (408.) Λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος. Hemod. Th. (553.) Χερσὶ δ' ὄγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἀλειφαρ. Eust. ait ἀλειφαρ esse aliquid suaveolens quo ungimur, aut τὸ ἐλαϊῶδες τῆς πιμελῆς. || Ἀλειφα, pro ἀλειφαρ, vel ἀλειφας, Herodian. ap. Eust. ["Ἀλειφαρ, Wolf. ad Hesiod. 112. Valck. Callim. 205. 233. Callim. 1, 421. Jacobs. Anth. 6, 152. Wakef. Georg. 71. Stephan. Dial. 58. Pix dolii, Theocr. 7, 147; et Valck. p. 123. Ἀλειφα, Valck. Callim. 205. Ruhnck. ad H. in Cer. 12.: Ep. Cr. 178. Vann. Cr. 581." Schæf. Mss. Ῥόδιον ἀλειφα, Hippocr. 620. Ælian. H. A. 12, 41. Athen. 267. Schneider. Lex. "Quint. Smyrn. 1, 793. 14, 264. Æsch. Agam. 330. Nonn. Dionys. 14, 175." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλειφαρ Unctum.]

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, ut Panis ἀλειφατίτης, cum adipē commixtus. Eust. [Athen. 110.]

B Ἀλειμμα, τὸ, Unctio, Ipsa actio ungendi. Plut. Alex. Καταλύσας δὲ καὶ τρεπόμενος πρὸς λουτρὸν ἡ ἀλειμμα. || Ἀλειμμα, Id quo ungimur, Unctorium nescio an dici possit ap. Athen. 10. Ὡς καὶ ἀλείμματι ἄλλω μηδενὶ χρῆσθαι ἢ τῷ οἴνῳ, ubi non recte quis ἀλείμματι reddiderit unguento. ["Phrynich. Ecl. 204." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀλειμμα Unguentum. Ἀλιμμα Unguentum. "Sudor, Diog. L. 114." Wakef. Mss.]

"Ἀλειμματώδης, (ὁ, ἡ,) Unguenti formam habens, Unguento similis. Hippocr. (685= 297, 43.) in descriptione pharmaci cujusdam, Εἴτα ἀλειμματώδει ποιεῖν, In unguenti formam redige."

* "Ἀλειμματίον, (τὸ, Vestis unguentaria, Wakef. Mss.; Unguentulum.) Diog. L. 6, 52." Boisson. Mss.]

Ἀλειψις, εως, ἡ, Unctio, [Gl.] Ipsa actio ungendi. Plut. I. c. ἀλειμμα dixit pro ἀλειψιν. [Herod. 3, 22.]

Ἀλοιμός, ὁ, Tectorium parietum, Id quo oblinuntur et tanquam unguntur parietes: ab ἡλειμμα factum itidem ut ἀλειμμα præcedens, Eust., Apud Hesych. autem legitur, Ἀλοιμάτα χρίσματά ἐστιν. ["Ἀλοιμός, Stephan. Dial. 58. Brunnck. Soph. 3, 495. Ἀλοιμα, Brunnck. I. c." Schæf. Mss.]

Ἀλείπτῃς, ὁ, Unctor, [Gl.] Qui ungit. Potest quidem generaliter de quolibet Unctore dici: peculiare tamen fuit hoc nomen Unctoris athletarum in gymnasio. Plut. (6, 219.) Ἄλλ' ἄφωνος ἐν τούτοις καὶ ἀπομοῖς, ὥς περ ἀθλητὴν ἀλείπτῃς ἔων μεθεῖν καὶ ἀκολασταίνειν. E q. l. apparet non duntaxat ungendi officio fungi solitum ἀλείπτῃν, sed, quod ex Aristot. docet Bud. fuisse gymnasii magistrum, qui athletic epulandileges dabat et exercendi. Utitur voce Græca Cic. Ep. ad Lent. et Juvenal. (3, 74.) || Usurpatur etiam metaphoricè, ut ap. Plut. Pericle, Τῶν πολιτικῶν ἀλείπτῃς καὶ διδάσκαλος. Quali metaphora usurpatur interdum et παιδοτρίβης. || Ἀλείπτῃς, Excitator, Cohortator. Bud. Comm. e Greg. ["Ad Charit. 242." Schæf. Mss. Plut. de San. Tuenda 391. Hutt. Salmas. ad Tertull. 273. Arrian. Epict. 3, 26. Sextus 1, 298. Ἀλείπτῃς τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας. Et * "Ἀλειπτῆρ, ἦρος, ὁ, pro eodem, Manetho 4, 178. ad Charit. 242." Schæf. Mss.]

Ἀλείπτρια, (ἡ,) ap. auctores mediæ comædiæ, inquit J. Poll. (7, 17.) cum ἀλείπτῃς in usu ap. eos non esset. ["Fr. Lysiae p. 14." Seager. Mss.]

Ἀλειπτήριον, τὸ, Unctuarium. Pars quædam balnei, inquit J. Poll. Vulgo exp. Locus in balneo unctui accommodatus. || Et Ἀλειπτρον, τὸ, Vasis unctuarii genus ap. Athen. [202. Schneider. Lex.]

* "Ἀλειπτική, ἡ, Ruhnck. ad Tim. 3." Schæf. Mss. "Clem. Alex. Str. 6. Arrian. in Epict. 2, 12. Tim. Locr. 5, 12. Plut. Symp." Kall. Mss. "Ἀλειπτικός, Jambl. V. P. 40." Wakef. Mss. Et * Ἀλειπτικῶς, More pædotribarum, Schol. Aristoph. Eq. 490.]

* Ἀλειπτὸς, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex.; at secundum Wakef. Mss., ἡ, ὄν, et quidem rectius, afferentem Clem. Alex. 230. "Gruter. Inscr. 313, 10. 314, 1." Kall. Mss. Dio Chrys. Or. 28. p. 534.] "Ἀλειπτὸν, Suidæ est ἐσκευασμένον

“θυμίαμα. Est tamen potius Id quo inungimur, ut
“χριστόν.” [ET * “Αλειπτῶς, Cyrill. Hier. 175.”
Kall. Mss.]

‘Αλοιφή, (ή,) i. q. αλειφαρ, ap. Hom. sæpe, ut Od.
Σ. (178.) Χρῶν ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι αλοιφῇ.
Od. Ζ. (220.) * γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροῦς ἐστὶν αλοιφή, ubi
Eust. vult αλοιφήν esse Oleum quod ad unctionem
adhibetur. Item pro Adipe, ut αλειφαρ: Il. I. (463.)
πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες αλοιφῇ. Appellatur etiam
αλοιφή τὸ τῶν τοίχων κονίαμα, ut docet idem Eust.
Tectorium Latine dici possit fortasse. ET ‘Αλοι-
φεῖον, τὸ, Quo utebantur αλείπται. Eust. ‘Αλείφειον,
Hes. AT ‘Αλειφή in VV. LL. scriptum etiam reper-
itur. ET ‘Αλειφοβίους ap. Hesych. habemus per ei
scripta secunda, expositum πένητας, Pauperes. For-
tasse quasi Adipe viventes. [“‘Αλοιφή, Heyn. Hom.
5, 574. Plut. de S. N. V. 94. De doliiis, Valck. ad
Theocr. dec. Idyll. 123. ‘Αλ. ἐρυθρά, Fac. ad Paus.
1, 185. Kuhn. 115.” Schæf. Mss. Polyæn. 5, 34.
Plut. Consol. 409. Glossæ: ‘Αλοιφή Unguen. * ‘Αλοι-
φάω, Oblinio, Obduco, Aqu. Gen. 6, 14. UNDE
* ‘Αλοιφαῖος, ὁ, ή, inquit Schneider. Lex.; sed rectius
scripserit, αἰα, αἰον. Lycophr. 579. De v. ‘Αλειφοβίους
consulendus est Schneider. Lex.]

[* “‘Αναλείφω, Brunck. Aristoph. 3, 200.” Schæf.
Mss. “Clem. Alex. 178.” Kall. Mss.]

[* ‘Ανάλειφος, ὁ, ή, Non unctus, delibutus. The-
mist. Or. 20. p. 235. Τοὺς δὲ πολλοὺς ὑπὸ ὅκνου καὶ
ραθυμίας ἀφράκτους τε ἐθέλειν, καὶ ἀναλείφους διαγωνί-
ζεσθαι.]

“‘Αναλείφη, ή, Non ungi, τὸ οὐκ αλείφεσθαι, ut
“cum Hippocr. de Diæta (97, 5=362.) ait: ‘Αλου-
“σίη ξηραίνει, καταναλίσκομενον τοῦ ὕγρου. ‘Ωσαύ-
“τως δὴ καὶ ἡ ἀναλείφη λίπη δὲ θερμαίνει, καὶ ὕγραί-
“νει, καὶ μαλάσσει.” [AT * ‘Αναλείψια, ή, Defectus
unctionis, extat ap. Symm. Ps. 108, 24.]

[* ‘Ανάλειπτος, ὁ, ή, i. q. ἀνάλειφος. Bekkeri
Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: ‘Ανείληπτος ἐστὶ τὸ ‘Ελληνικόν,
οὐχὶ ἀνάλειπτος, οὐδὲ ἔτερον τοῖνδε οὐδέν. Ubi leg.
ἀνήλειπτος pro ἀνείληπτος. Zonar. ‘Ανήλιπτος λέ-
γουσιν, οὐχὶ ἀνήλιφος, οὐδὲ ἀνάλιφος. Ubi Tittm.
“Codd. D. K. ἀνήλειπτος,” (et quidem recte.)
“Leg. ἀνήλιπτος, quod vide paulo ante: (‘Ανήλιπος
ὁ ἀνυπόδητος.)” Imo non confundendum est ἀνήλι-
πος, Discalceatus, cum τῷ ἀνάλειπος s. ἀνήλειπτος,
et τῷ ἀνάλιφος s. * ἀνήλιπος, Non unctus.]

‘Απαλείφω ET ‘Εξαλείφω, Deungo, Quod ungendo
s. illinendo adhæserat abstergo; unde pro Deleo s.
Oblitero ponitur. In qua interpr. rationem habeo
præpositionum ἀπὸ et ἐξ, præfixarum verbo αλείφω,
quod Ungo s. Illino sonat. Possumus tamen etiam
dicere ἀπαλείφω et ἐξαλείφω esse Deleo, quasi un-
gendo s. illinendo; quod illini quædam soleant ut
facilius deleantur. Pro qua interpr. facere videtur
v. Lat. Interlino, quod verbo Deleo interdum ad-
jungitur. Ceterum, ut Deleo et Oblitero metapho-
rice sumuntur, ita etiam ἀπαλείφω et ἐξαλείφω: et
hoc quidem frequentius etiam quam illud. Hinc
ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, a pass. ἀπαλείφωμαι, Judici-
um oblitteratum et circumductum. Phocyl. in Ad-
mon. (72.) Μὴ μιμοῦ κακότητα, Δίκη δ’ ἀπάλειψον ἄμυναν.
Ubi secundum illam metaph. signif. sensus fuerit, ni
fallor, Ita cum eo transigas in iudicio, ut vindictæ
memoria deleatur. Nam quod quidam vertunt, Non
imitaris injurias, i. e. non rependas injurias iniuriis,
sed jure s. in iudicio eas depellas, placet quidem quod
assensum attinet; sed ἀπαλείφειν nullo modo signifi-
care potest Depellere. Quinetiam mea illa interpr.
licet vim verbi retineat, aliquantum impedita mihi
videtur: ideoque lubenter Theod. Bezæ assentior,
pro ἀπάλειψον leg. consenti ὑπάμειψον. [“‘Απόλει-
ψον optime in uno Cod. scriptum: Sed justitiæ re-
linque vindictam. Vulgo ἀπάλειψον, quod ut insci-
tum est, ita insulse verti debuit: Sed jure abole
vindictam.” Brunck. “Expungo, ut nomina æra-
riorum e tabulis publicis, aut de formula testimonii
nonnulla, quæ infutieris, Demosth. 1115. 1128. 1243.
1338.” Seager. Mss. “Ad Timæi Lex. 81. Segaar.
ip. Daniel. p. 53. Wessel. Obs. 49. Blegler. ad Al-
ciph. 305. Valck. Callim. 212. Phrynich. Ecl. 172.

NO. VIII.

Thom. M. 211.” Schæf. Mss. Glossæ: ‘Απαλείφω.
Aboleo, Deleo, Elido, Abolesco, Oblitero. HINC
“‘Απαλοιφή, ή, Litura, Deletio.” [Gl. ‘Απαλοιφή.
Abolitio, Litura. * ‘Απαλιφή Abolitio. ET * “‘Απ-
αλειπτέον, M. Anton. 2, 19. ET * ‘Απαλειπτικός,
(ή, ὄν,) Method. 144. ET * ‘Απάλειψις, (ή,) Athan.
1, 54.” Kall. Mss. ADDE “‘Αναπάλειπτος, (ὁ, ή,
cujus vocis Noster infra mentionem faciet.) Stephan.
Dial. 58.” Schæf. Mss. ET * Δυσάπαλειπτος, ὁ, ή,
Non facile abluendus. Schol. Soph. Trach. 696.
ATQUE * Προαπαλείφω, Ante deleo, sc. e tabulis.
“Dio Cass. 356.” Wakef. Mss.] AT ‘Εξαλείφω usi-
tatius est. Xen. E. 2, (3, 20.) Θηραμένην τουτονὶ
ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. Isocr. Panath. ‘Εξορμή-
σας ἐξαλείφειν αὐτὸν ἢ κατακαίειν. Apud Eund.
metaphorice, Τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ’ ἂν ὁ
πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, ut Lat. dicitur, Quod nulla ætas
deleat. In VV. LL. ex Eurip. (Iph. A. 1486.) citatur
Θέσφατ’ ἐξαλείφειν, pro Oracula placare, πᾶν, im-
plere et perficere. [Aristoph. Pac. 1181. Glossæ:
‘Εξαλείφω Oblitero, Deleo, Expungo, Repungo.
Πάσας τὰς ἐλπίδας, Diod. S. 3, 39. “Mæris 120. et
n.: 144. et n.: Thom. M. 211., et ad 35. ad Charit.
664. Jacobs. Anim. 149. Dionys. H. 1, 64. Deleo,
Heindorf. ad Plat. Phædr. 290. Valck. ad Chrys. 27.
Eurip. Hec. 590. Herod. 608. Valck. Hippol. p. 298.:
Diatr. 223. ad Diod. S. 1, 207.” Schæf. Mss. “De-
leo, de civitate, Philostr. 338. ET * ‘Εξαλειπτέον, Ob-
litterandum, Lys. p. 47., in Schol. Theocr. 2, 85.”
Wakef. Mss. ET * ‘Εξάλειπτος, ὁ, ή, Delebilis.]
HINC ‘Εξάλειψις, (ή,) Obliteratio, Deletio. ET ‘Ανεξ-
άλειπτος, ET Δυσεξάλειπτος, Εὐεξάλειπτος, quæ or-
ponuntur. ‘Ανεξάλειπτος ὁ, ή, Indelebilis. Qua
voce Ovid. Met. 15, (876.) in metaph. etiam utitur
signif. Nomenque erit indelebile nostrum. Δυσεξάλει-
πτος autem Difficile delebilis, Qui difficile deletur
s. oblitteratur. Herodian. 2, (3.) metaphorice, Το
γὰρ λυπήσαν δυσεξάλειπτον. Huic opponitur Εὐεξά-
λειπτος, Facile delebilis, etc. Xen. E. 2, (3, 21.)
Οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα εὐεξάλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἐκά-
στον. [“‘Ανεξάλειπτος, Abresch. Æsch. 2, 40.”
Schæf. Mss. “J. Poll. 1, 44. Suid. 1, 196. (‘ 3, 494.
Longin.’ Wakef. Mss.) Isocr. Or. ad Phil. 230.
Plut. de Lib. Educ. 1.” Scott. App. ad Thes.
Glossæ: ‘Ανεξάλειπτος Indelebilis, Indeletus. ET
* “‘Ανεξάλειπτος, Indelebiliter, Hesych.” Wakef.
Mss. “Andr. Cæsar. in Apoc. 46. 57.” Kall. Mss.
“‘Ανεξάλειπτος, ἀνεξάλειπτος, Herodian. Epimer.
188.” Boissonad. Mss. “Δυσεξάλειπτος, Herod. 2,
87. Diod. S. Longin. 7. Εὐεξάλειπτος, Hippocr. 383.”
Wakef. Mss.]

‘Εξαλείφω, interdum et pro simplici αλείφω, Ungo,
Lino. A cujus pass. legitur ap. Thuc. (3, 20.) Οὐκ
ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, quod exp. οὐ κεχρισμένον.
Sic ap. LXX. Interpr. (1 Paralip. 29, 4.) ‘Εξαλειφθῆναι
τοὺς τοίχους, Lev. 14, (42.) ‘Εξαλείψουσι τὴν οἰκίαν.
Suidas quoque ἐξαληλιμμένος exp. ἡλειμμένος. HINC
‘Εξάλειπτρον, Unguentarium vas, ap. J. Poll. (10, 46.)
et Suid. quoque, qui vocat etiam τὴν τοῦ μύρου λή-
κυνθον, atque ἀλάβαστρον, et ex Aristoph. (A. 1063.)
affert, “Υπεχ’ ὧδε δεῦρο τοῦξάλειπτρον, ὧ γύναι.
[“‘Εξαλείφω, Prorsus oblino, Thuc. 2, 198.” Wakef.
Mss. Herod. 7, 69. ‘Εξαλείφω χρυσῶ, Liban. 4, 627.
Glossæ: ‘Εξηλιμμένα Obliterata.]

“‘Εξαλίπτης, Galeno ap. Hippocr. est κονιάτης,
“χρίστης, Qui calce vel alio tectorio illinit s. pellinit.”
[* Συνεξαλείφω, Simul deleo. “Greg. Nyss. 3, 195.
Plut.” Wakef. Mss.]

“Διαλείφω, exp. Deleo, ut ἐξαλείφω. Alioqui
“significat etiam Perungo vel Perlino. Hes. n. par-
“ticip. pass. διαληλιμμένη exp. ἡλιμμένη et κεχρι-
“σμένη. Prioris signif. exemplum hoc est ap. Athen.
“9. (407.) Βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος, διή-
“λειψε τὴν δίκην τοῦ ἡγεμόνος.” [“Plut. Arato
1888. HSt. ‘Επιτρέψαντος οὖν τοῦ Ἀράτου, διείληφεν
ὁ Νεάκης τὸν Ἀρίστρατον, l. διήλειφεν.” Seager.
Mss. “Thom. M. 212. ad Charit. 664.” Schæf.
Mss.]

[* Διαλειπτὸν, τὸ, Medicamentum, quod illinitur.
Hippocr. 300, 13. 306, 21.]

* *Εισαλείφω*, Inungo. Crates ap. Athen. 267.]

Εναλείφω, Inungo, Illino, quod Ammon. vult dici de oculis, ἐπ' ὀφθαλμῶν: at ἐγγρίσαι, dici ἐπὶ σκορπίου, ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτου. ["Toup. Opusc. 2, 91. Ammon. 46. Lucillius 38." Schæf. Mss. Hippocr. 147, 44. 230, 35. 243, 37. 249, 48. 253, 46. 384. 519, 35. "Polyæn. p. 7. Nic. Damasc. 429." Wakef. Mss. "Plato de Rep. 4, 420." Routh. Mss. Glossæ: *Εναλείφω* Inungo. UNDE] "*Ενάλειμμα*, τὸ, Id quod illinitur, s. Id quo illinimur." [Aristot. Probl. 2, 701. Et **Ενάλειπτος*, ὁ, ἡ, Illitus, Unctus, Qui illui potest. Hippocr. 384, 31.]

Επαλείφω, Superinungo, Superlino, aut Superillino. Vel pro præcedente *έναλείφω*, Inungo, Illino: ut, *Επαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὤσι*, Philostr. Her. || Metaphorice etiam ponitur, ducta videlicet metaph. ab iis, qui certaturos ungebant, pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodorit. (H. E.) *Επαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων διὰ τῶν θείων λογισμῶν ἀνδραγαθίμασι*. Vide et alia exempla huius compositi, itidemque simplicis, ap. Bud. Comm. 810. HINC *Επάλειμμα*, τὸ, Inunctio, vel potius Id quod ad inungendum adhibetur, Id quo inungimus. ["*Επαλείφω*, Wessel. Obs. 48. 49. Toup. Emend. 1, 209. Phrynich. Ecl. 27. Abresch. Æsch. 2, 118. Jacobs. Anth. 9, 413. Heyn. Hom. 7, 786. Villosion. ad Longum 172. Boissonad. in Philostr. 558. Acuo, Exhortor, Incito, ut simplex, Wakef. S. C. 2, 114. **Επάλειψις*, (ἡ,) Brunck. Soph. 3, 495. (Etym. M. 69, 41.)" Wakef. Mss. *Επαλείφω*, Lex. Polyb. Glossæ: *Επαλείψαι* Delere. Hippocr. 227, 44. 249, 28. 263, 8. 10. 279, 28. 285, 3. 299, 6. 317, 29. 337, 24. 362, 7. 388, 15. 514, 3. 515, 3. 27. 31. 516, 38. 41. "Inungo, Od. M. 177. Excito, Diog. L. 103. Ad certamen urgeo, Philo J. 1131. Exhilaro, Synes. 47." Wakef. Mss.]

Καταλείφω, Oblino, Illino. Gal. enim ex Hippocr. *καταλείφειν* affert pro *καταχρίειν*. Sic κατά-*λειπτος* μύρω ex Aristoph. pro Illitus unguento s. "Inunctus." [Gl. Interlino, Oblitero. Aristot. H. A. 5, 19. "Ælian. H. A. 153." Wakef. Mss. "Καταλήλειπτο, Brunck. Aristoph. 2, 208. Κατάλειπτος, Aristoph. Eq. 1932. Pac. 862." Schæf. Mss.]

* *Εγκαταλείφω*, Inungo, Illino. Hippocr. 381, 18=402.]

Παραλείφω, Illino, ex Aristoph. citatur in VV. LL. ["Illino, Obtego, Dealbo, Toup. ad Longin. 320." Schæf. Mss. Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex. "Aristot. Rhet. 160." Wakef. Mss. Aristoph. Eccl. 406.]

Περιαλείφω, Circumlino, Circumungo, ut *περιαλείφω τὸν πηλόν*, Circumlino lutum, vel Illino lutum. Quod et inversa constructione exp. Illino luto. Citatur autem e Theophr. C. P. 3, 6. Et pass. *Περιαλείφομαι*, unde *περιαλήλιπται*, Illitus est, ap. Aristot. H. A. 9. [Aristoph. Eq. 907. "Circumlino auro, Athenag. 122." Wakef. Mss. UNDE **Περίαλειμμα*, τὸ, Pigmentum. Joseph. A. J. 15, 9, 3. Πάλιν οὖν αὐτῷ τῶν πραγμάτων πρὸς ἐπίδοσιν εὐθηνουμένων, βασίλειον ἐξφοδόμει περὶ τὴν ἄνω πόλιν, ὑπερμεγέθεις οἴκους ἐγείρων, καὶ κόσμῳ κατασκευάζων πολυτελεστάτῳ χρυσοῦ, καὶ λίθων, καὶ κατακλιμάτων, ubi "*περιαλειμμάτων* Busb. Cocceius, Henr. (probante Schneider. Lex. :) *περιβλειμμάτων* Vat. *περιαλημμάτων* L. B." Haverc.]

Προαλείφω, Prius ungo, Ante inungo. [Schol. Il. B. 44. Athen. 90.]

Προσαλείφω, Allino s. Illino. Od. K. (391.) ἡ δὲ "δὲ αὐτῶν Ἐρχομένην προσάλειφεν ἐκάστω φάρμακον ἄλλο." [Plut. 9, 611." Wakef. Mss.]

Συναλείφω, Coungo, Simul ungo, Collino. Frequenter autem metaphorice ponitur pro Simul misceo, Commisceo, Confundo, In unum contraho. Quam ap. Theologos præsertim signif. reperio. Greg. de Theol. 1. *Ἐνοῦμεν δὲ τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομεν*. Pro quo ibid. dicit, τὰς ιδιότητας χωρίζομεν. Et in signif. τοῦ συναλείφειν ibid. dicit *συναίρειν*. Idem *συναλείφειν* et *χωρίζειν* opponit: *Ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ὡς θεὸς τιμᾶται καὶ συναλείφεται, ὑπὸ δὲ τῶν ὡς σὰρξ ἀτιμάζεται καὶ χωρίζεται*.

A Et in iis, quæ ab eod. subjunguntur, *συναίρειν* est *συναλείφειν*, sicut τέμνειν, χωρίζειν: Τίς οὖν ὀργισθῇ πλέον; τοῖς συναιροῦσιν, ἢ τοῖς κακῶς τέμνουσι; Chrys. in Ep. ad Cor. 1. p. 195. *Ὁρᾷ ὅτι οὐδεμίαν διαφορὰν δέκνυσιν ἐν ταῖς δωρεαῖς πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ πνεύματος ἁγίου, οὐ τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τῆς οὐσίας τὴν ὁμοτιμίαν ἐμφαίνων*. Quemadmodum autem hic dicit Chrys. τὰς ὑποστάσεις *συναλείφων*, sic ὑποστάσεων *συναλοιφὴν* Damascenus dixit, ut paulo post docebo: ubi et Grammaticorum *συναλοιφὴν*, simulque quod sit eorum *συναλείφειν*, exponam. Hæc autem tot exempla congesci, ut ostendam temere expuncta e novissimis VV. LL. fuisse paucula quædam, quæ in præcedentibus de hac signif. habebantur.

Συναλείφω, pro *εξαλείφω* metaphorice sumto, citatur ex Aristot. Rhet. 2, (8, 2.) Τὸ δὲ ἐπαινεῖν παρόντα, κολακείας· καὶ τὸ τάγαθα μὲν ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα *συναλείφειν*, Vitiosa vero obscurare, et quasi inducere et delere, s. obliterare: [p. 92.]

B ["*Συναλείφω*, Husclik. Anal. 72. Fischer. ad Weller. 1, 220. Stephan. Dial. 62. Heyn. Hom. 5, 23. 8, 682. Bast Lettre 61. Greg. Cor. 195." Schæf. Mss. "Schol. Eur. Hec. 976." Boissonad. Mss. Theophr. C. P. 3, 28. *Ἡ γῆ ἡ ὑγρὰ καὶ πηλόδης, εἰν ξηρανθῇ, συναλείφει καὶ οὐ διαδίδωσιν*. Dionys. H. 6, p. 1091. *Τὰ φύσιν ἔχοντα συναλείφονται*.]

Συναλοιφή, Cunctio. Frequenter autem Commixtionem signif. et quidem ap. eosdem potissimum ap. quos et *συναλείφειν* poni pro Commiscere et Confundere, docui. Damasc. de Trin. *Ἐνοῦνται γὰρ, ὡς ἔφημεν, αἱ ὑποστάσεις, καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρῃσιν ἔχουσι δίχα πάσης συναλοιφῆς καὶ συμφύρεως*. Supra autem dixerat, ὥστε μὴ συγχεῖσθαι. || Huc pertinet et illa signif., quam ap. Gramm. habet *συναλοιφή*, pro Duarum vocalium in unam syllabam coalescentia. Quintil. 9, 4, (36.) Nam et coeuntes literæ, quæ *συναλοιφή* dicuntur, etiam leniorem faciunt orationem. Auctor libelli, qui inscribitur *Περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ Διαλέκτων*, postquam dixit διαίρεσιν esse *συναλοιφήν* contrariam, addit, *Ἔστι δὲ συναλοιφή δύο φωνηέντων διηρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἔνωσις, οἷον τὸ ὄνομα τοῦ νόμα*. Addit etiam esse Atticorum propriam. At Trypho, aut quicumque sub Tryphonis nomine ignoratur, *συναλοιφήν* esse tradens, *Δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἔνωσιν καταβολή τόνων*, ejus septem modos enumerat; quorum tres simplices esse tradit, κατὰ θλίψιν, et κατὰ κράσιν, et κατὰ συναίρεσιν: quatuor compositos, κατὰ θλίψιν καὶ κράσιν, κ. τ. λ. At Eust. *συναλοιφήν* scribens sine ε, vult ea significari κράσιν et συναίρεσιν, p. 1561. Legitur tamen *συναλοιφή* cum oi in quibusdam ejusdem Gramm. locis. Sic et ap. Suid. cum alibi, tum ubi scribit, Καλὸς καγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, quod ab eo falso tradi, alibi docui. Sic autem et verbo *συναλείφειν* ejusque passivo utuntur iidem scriptores, de Gramm. loquor, ut cum dicunt τὸ α καὶ τὸ ο εἰς ω *συναλείφεται*, pro κινῶται. [Quintil. 1, 5, 17. "Heyn. Hom. 7, 776. ad Mær. 18. 302. Brunck. ad Æsch. Prom. 265.; Pers. 35.; S. c. Th. 307. Thom. M. 121. ad Il. Γ. 319. Koen. ad Greg. 72. Greg. Cor. 216. Wakef. Alc. 721. Stephan. Dial. 16. 58. Fischer. ad Weller. 1, 401. Dionys. H. 5, 43." Schæf. Mss. "*Συναλοιφή*, Epiphan. Hær. 57." Routh. Mss.]

C ["*Συναλείπτως*, (ἡ, ὄν, Ad synalæphen pertinens.) Eust. 25, 33." Seager. Mss. Et **Συναλείπτως*, Per synalæphen, Eust. in Il. A. p. 767. ADDE * "*Ἀσυνάλειπτος*, (ὁ, ἡ,) Gramm. ap. Hermann. Gr. Gr. 446." Boissonad. Mss. Et * "*Ἀσυνάλειπτος*, ad Il. Γ. 319." Schæf. Mss. "Eust. 19, 39." Seager. Mss. "Eust. II. 505, 20." Wakef. Mss.]

Ὑπαλείφω, Sublino, Subterungo, et Subungo. *Ὑπαλείφειν ὀφθαλμούς*, Sublinere oculos, ut qui fucō utuntur. Greg. de Hom. Οὐδέ τινας μέλανος ὑπογραφῇ ὀφρύν τε καὶ ὀφθαλμούς ὑπαλείφουσα. Unde et pass. *ὑπαλείφεται*, de iisdem ap. Xen. (O. 10, 5.) Τὸς ὀφθαλμούς ὑπαλείφόμενος ἀνδρεῖ κέλν. Sed et ὀφθαλμοὶ ὑπαληλμμένοι opponuntur τοῖς ὑγιαίνουσιν, ap. Eund. (O. 10, 6.) Aristoph. autem jocans dixit

Acharn. ὑπαλείφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς non ἀνδρεκέλω, aut alia re hujusmodi, sed εἰρήνη. || Ὑπαλείφειν, ut de ἐπαλείφειν supra dictum est, metaphoricè pro Incitare, Concitare, ut Deus martyres ad tormenta patienda, ap. Aretham. [Plut. Pompejo 53. "Ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται. "Aristoph. Fr. 228. Diod. S. 2, 495. 562. Plut. de S. N. V. 73." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 42. "Ὁφθαλμοὺς, Clem. Alex. 248." Wakef. Mss. Glossæ: Ὑπαλείφω Subungo.]

Ὑπάλειμμα, τὸ, Quod sublinitur. In VV. LL. Sublitio, Inunctio.

Ὑπάλειπτον, τὸ, Quod illinitur, ὑπάλειμμα. Gal. ὑπάλειπτον exp. ἐγχεριστον φάρμακον. Sunt qui ὑπάλειπτον ap. Hippocr. π. Γυναικ. esse scribant Medicamentum quod specillo illinitur. Vocatur autem Specillum ὑπάλειπτον, vel potius Specillum ὑπαλείπτον nomine comprehenditur, ut mox docebo. [Foës. Econ.]

Ὑπάλειπτρον, τὸ, Illitorium, Id quo ad illinendum utimur, s. Specillum, s. Spathe, s. * Διαπύρηνον, ut scribit Gal. Qui et in Exegesi Gloss. Hippocr. ὑπάλειπτρον esse scribit * ἐλασμάτιον ὃ ἂν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Hippocr. de Morb. Mul. 2. Καὶ προστιθέναι ἄσσα μαλθάσσει τὸ στόμα, καὶ ὑπάλειπτρον καθιέναι. In VV. LL. ὑπάλειπτρον exp. peculiariter Specillum, μήλη. Apud Erotian. ὑπάλειπτον legitur, mendose ut opinor. [Hippocr. 281, 3. 476, 8. 11. 482, 20. 516, 31. "Heringa Obs. 108." Schæf. Mss. ET * Ὑπαλειπτρίς, ἰδος, ἡ, Qua ad illinendum utimur. Hippocr. 50, 25.]

[* Ὑπάλειψις, ἡ, Illitio. Hippocr. 522, 35. Theophr. de Sudor. 39.]

Ξηραλοιφέω, Sicce ungo, In sicco ungo, ut VV. LL. interpr. Suid. et Eust. ξηραλοιφεῖν esse volunt Ungi absque balneo, i. e. balnei usu; quia, addit Eust. ξηρὸς ἰδρὼς, Siccus sudor, vocatur qui non e balneo, sed e laboriosis corporis exercitationibus provenit: nam quod ille dicit γυμνάσια καὶ πόνους, Laboriosas exercitationes interpretandum puto. Ceterum Hesych. Ξηράλειψιν habet pro eo, quod illi duo ξηραλοιφία, eodem alioqui modo exponens. Ξηραλοιφεῖν, inquit Bud., Sub dio et ad solem ungi, ut fiebat in palæstra. Affert autem locum Plut. in Κεφ. Ῥωμ. 244. Idem Plut. Solone (1.) legem ab eo latam refert, qua vetabat servos ξηραλοιφεῖν, sicut et παιδεραστεῖν: cujus legis mentionem ab eo factam reperio in Symp. S. S. (6, 579.) et in Erot. (9, 10.) Quibus in locis ξηραλοιφεῖν exp. quidam Ad palæstram ungi. Hinc Ξηραλοιφία, (ἡ,) Sicca unctio, Suidæ et Eust. Apud Hesych. autem ξηράλειψις habetur, uti dixi. ["Ξηραλοιφέω, et ξηραλοιφέω, Wessel. ad Herod. 225. Plut. Mor. 1, 601. Callim. 1, 421. Brunck. Soph. 3, 522. ad Lucian. 2, 326." Schæf. Mss. Ξηραλοιφέω, Gal. Medic. Simpl. 2, 23. ut μυραλοιφέω et μυραλοιφέω. Ξηραλοιφία, Lutea unctio Tertulliano, teste Schneider. Lex., qui et * Ξηραλειπτέω affert, sed ἀμαρτύρως.]

[* "Πισσαλοιφέω, Pice lino, (inungo.) Æneas Poliorc. 11. p. 1659." Seager. Mss. "Pol. 3, 415." Wakef. Mss. UNDE * Πισσαλοιφής ET "Πισσαλοιφής, Wessel. ad Herod. 225. cf. Alciphro. 336.: Stephan. Dial. 58." Schæf. Mss.]

[* Σωμαλειπτέω, Ungo corpus, de unctione palæstrica, i. q. σωμασκέω. "Ad Diod. S. 2, 512. et Add." Schæf. Mss.]

Φιλαλειπτέω, Alipta, s. Unctor esse cupio, Aliptas amo, vel Inter aliptas versari amo. In VV. LL. exp. Delector pigmentis et unguine; et afferuntur hæc verba quorum auctorem non nominat Etym. M. Οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι. Sequendo autem hanc interpr. φιλαλειπτέειν perinde erit ac si dicas φιλαλοιφεῖν, sequendo formam compositionis τοῦ ξηραλοιφεῖν.

Ἀνήλειπτον ET Ἀναπάλειπτον, item Ἀνηλιφής ET Πισσαλιφής ap. Eust. legimus. Est autem ἀνήλειπτον et ἀναπάλειπτον, Indelebile: at ἀνηλιφής, Non unctus; ut πισσαλιφής, Pice unctus. Dicuntur autem hæc duo peculiariter etiam de nave; est enim navis ἀνηλιφής, navis Non uncta pice, ut contra πισσαλιφής uncta pice, οἷον ἀνηλιφής ναῦς, inquit, ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσση, et πισσαλιφής ἡ πεπισσωμένη. Quomodo autem hæc per i solum scribantur, sicut et συναλιφής,

de cujus orthographia ibi sermo est, illa autem per ei, ibid. docet. Sed quæ ab eo illic traduntur hæc de re, non usquequaque vera esse docet συναλοιφή, quod alibi, et quidem passim fere, cum oi scriptum reperitur. Ibidem et τοῦ ἀλοιφῆ ac τοῦ ἀλοιμὺς fit mentio. Vide p. 1561. in. ["Ἀνήλειπτος, Ἀνηλιφής, Wess. ad Herod. 225. Stephan. Dial. 58. * Ἀνήλειφος, Crus. ad Suet. 337." Schæf. Mss. "Ἀνηλιφής, Suid. v. Ἀλείφατι. * Ἀνήλειφος, * Ἀνήλιφος, Dio Cass. 829." Wakef. Mss. In Oribasii Collect. Matth. 301. et Bekkeri Anecd. Gr. 1, 396. perperam scribitur ἀνείληπτος pro ἀνάλειπτος s. ἀνήλειπτος. Ἀνήλιφος, Philagrius Oribasii p. 61. Matth. ET] "Ἀνηλειψία, ἡ, Non ungi, vel Non unctum esse, "Unctionis intermissio, aut Squalor e diutius intermissa unctione. Polyb. 3, (87.) Ὑπό τε τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀνηλειψίας, ἔτι τῆς διὰ τῶν ἐλῶν πορείας καὶ "ταλαιπωρίας." ["Toup. Opusc. 1, 581." Schæf. Mss.] [* "Δηλιφής, ὁ, ἡ, Brunck. Soph. 3, 401." Schæf. Mss. vox dubia, judice Schneider. Lex.]

"Νηλιφεῖς οἰκίαι, Domus recens illitæ. Aristot. "Probl."

"Νηλιφής, i. q. ἀνηλιφής, Non unctus, Non illitus." [* Ὑπηλιφής, Unctus pice, ET * Ἀννηλιφής, Pice non unctus. Etym. M. 61. Οἷον ὑπηλιφής, ἀννηλιφής, σημαίνει δὲ τὴν ναῦν τὴν μὴ ἀλιφθεῖσαν πίσση.]

ἈΛΕΩ, ἔσω, εκα. Molo. Plut. (Sympos. S. S. 6, 598.) "Ὅτι μὴ βούλεται πράγματα ἔχειν ἀλῶν τὰ σιτία καὶ πέτρων ἑαυτῷ. Aristoph. Nub. (1358.) κάχρους γυναικ' ἀλοῦσαν. Ἀλέσας, aor. 1. ap. Diosc. unde et ἀλεσθεῖς, aor. 1. pass. ap. eund. Apud Aristot. Probl. 6. Ἀλούμενος λίθος, Lapis qui molitur, i. e. mola frangitur et conquassatur. Ἠλῶν etiam reperitur ap. Athen. tanquam ab ἀλάω, nam ab ἀλέω esset ἡλῶν. Ἀλήσω quoque fut., sicut et ἀλήσας aor. 1., quidam tribuunt verbo ἀλέω: sed rectius, meo quidem iudicio, ab ἀλήθω deducuntur. Nisi forte quis ab ἀλάω deducere vellet, unde et ἡλῶν molo deduximus. Sic ἀλήλεκα et pass. ἀλήλεσμαι quidam ab ἀλέω, alii ab ἀλήθω derivant: ut ἀληλεσμένος σῖτος, Molitum frumentum, Herod. (7, 23.) et Thuc. Item ἀληλεσμένος βίος metaphora proverbiali, Molita vita, vide ap. Erasm. "Ἠλεσμένος, Molitus, Diosc. 1, 38. pro "quo Attice ἀληλεσμένος." ["De fut., Mæris 17. et n. ubi omnino de h. v. item ad 216. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 21. ad Mær. 234. Thom. M. 31. Valck. Diatr. 186. ad Diod. S. 1, 188. Musgr. Cycl. 239. Ἀλεῖ, μύλα, ἄλει, Plut. Mor. 1, 621. Ἀληλεσμένος βίος, ad Diod. S. 1. p. 20. Molo, Subagito, Brunck. Aristoph. 2, 119. Jacobs. Anth. 11, 295. Ἀλῶ, fut., Brunck. Aristoph. 2, 120." Schæf. Mss. "Arch. 24." Wakef. Mss.]

"Ἀλέω, Molo, Vito. Utriusque signif. meminit "Hes. Affert enim ἄλεε pro φύλασσε: et ἀλεῖ pro ἀλήθει, et ἀλεῖτω pro ἀληθέτω. Affert tamen et ἀλεῖν pro οἰκεῖν. || Ἀλέουσι, Gal. ap. Hippocr. "exp. ἀθροίζουσι, Congregant."

Ἀλεστέον, Posit. ad v. Molendum est, Molere oportet. Item Ἀλεστέος, ἑα, ἑον, Molendus, da, dum. Diosc. 5, 95. ἀλεστέον ἐν χειρομύλωνι, Trusatili mola terendum, ut vertit quidam.

[* Ἀλεσις, ἡ, Molitura. Geopon. 2, 32. 9, 19.]

[* Ἀλεσμα, τὸ, Molatio, Gl. "Fischer. Palæph. p. lxxi. (e Tzetze Chil. 10, Hist. 32. v. 425. Ἀφάντον μύλον ἀλέσματα.) ET * Ἀλεσμός, ad Charit. 570." Schæf. Mss. || Ἀλεσμός, Contritio. Ignat. ad Rom. 5. Πῦρ, καὶ σταυρὸς, θηρίων τε συστάσεις, ἀνατομαί, διαφρέσεις, σκορπισμοὶ ὀστέων, συγκοπαὶ μελῶν, ἀλεσμοὶ ὅλου τοῦ σώματος, καὶ κολάσις τοῦ διαβόλου ἐπ' ἐμὲ ἐρχέσθω, μόνον ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτύχω. "Eunap. V. Max. p. 83. Μικρὰ γὰρ καὶ ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφεισι, καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ Ἀρτάβρων ἀλεσμοὶ πρὸς ἐπιφερομένας ὀδύνas τῷ σώματι. Ita scribo cum Antiquario Codicis Regii, pro edito ἀλισμοί. Parva enim supplicia sunt, scapharum illud ap. Persas, et muliebres Artabrorum contritiones, præ tormentis corpori ejus illatis." Coteler. "Euseb. H. E. 3. 36." Kall. Mss. Cf. Συναλέω.]

[* Ἀλέτης, ὁ, ἡ, Gl. Molendinarius, Molitor, Mola-

tor : * 'Αλητής Molitor. Lex. Xenoph. UNDE * Key-
χραλέτης, ὁ, Galeno Milii molitor, Qui milii grana
mola frangit. ET * 'Υδραλέτης, ap. Strab. 834. pro
Mola aquaria, ET * 'Υδραλεσία s. * 'Υδραλετία, ἡ, pro
eodem. Hesych. 'Υδρομυλοι' ὑδραλετία ἀπὸ ὕδατος.]

[* 'Αλεστός, ἡ, ὄν, Ad molendum pertinens. UNDE
* 'Νεάλεστος, (ὁ, ἡ,) Recens molitus. Schol. Nic.
Alex. 410." Wakef. Mss.]

" 'Αλεστή, ἡ, Acus, Gluma, ut accipiunt in Josephi
" A. J. Φρύξαντες τῶν σταχύνων τὸ δράγμα, καὶ πτίσαντες,
" καὶ καθαρὰς πρὸς ἀλεστῶν τὰς κριθὰς ποιήσαντες. Sic
" enim ea verba interpr., Spicarum fasciculum ma-
" nualem torrent et pinsunt, hordeumque ab aceribus
" et glumis repurgant. Nam dum in pila tunditur
" et pinsitur hordeum, suo involucro et ἐλύτρω nuda-
" tur, et decorticatur s. excastratur, ut Plin. et
" Scrib. Largus loquuntur. Nisi ἀλεστῶν nomine ac-
" ciπiendi sint potius Furfures hordei moliti s. mola
" fracti."

" 'Αλετος, ὁ, Molitio, Molitura, Ipsa molendi actio.
Plut. Probl. Rom. μυλήφατον, inquit, Hom. (Od. B.
355.) appellat ἀλφίτον metaphorice, quasi φονεύμενον
ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον. Dicitur autem ἀλετος
eadem forma, qua ἄροτος ab ἀρώ. Apud Eust.
ἀλετὸς scriptum reperio cum accentu in ult. : sic et
in alio Plut. loco. " 'Αλητος autem vide post 'Αλήθω.
[Plut. Antonio 45. Καὶ τῶν πρὸς ἀλετὸν σκευῶν οὐκ
εὐποροῦντος. " Plut. 2, 289." Wakef. Mss.]

" 'Αλετῶν, ὦνος, ὁ, Pistrinum, ap. Athen. nisi sit leg.
ἀλετῶν, inquit Bud. Sed hanc dubitationem Budæi
eximit Eust. legens et ipse ἀλετῶν ap. eund. Athen.
et dicens esse nomen περιεκτικόν. [Athen. 263. J.
Poll. 7, 19, 10, 112. Hellad. Chrestom. 17. Meurs.]
" 'Αλετῶνα, Hesychio οἱ τοῖς μύροις ἐπιθέμενοι, sed
" hæc suspecta sunt." [Cf. Schneider. Lex.]

" 'Αλετρίς, ἰδος, ἡ, Molitrix, Molitoris uxor, Od. Y.
(105.) Φῆμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίσ. Alio
nomine μυλωθρός, ut vult Schol. Aristoph. [" Ruhnk.
Ep. Cr. 158. Valck. ad Il. 22. p. 62. ad Timæi Lex.
64. ad Callim. 1, 191. Heringa Obs. 183. Jacobs.
Anth. 8, 320. Musgr. Iph. T. 198. 'Αλέτρια, Valck.
l. c." Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 643.]

[* " 'Αλέτριος, Plut. 6, 7. p. 693." Kall. Mss.]
" 'Αλετρεύω, i. q. ἀλέω. Od. H. (104.) Αἱ μὲν ἀλε-
τρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπόν. [" Lyc." Wakef.
Mss.] ET 'Επαλετρεύω compositum, idem signif.
Apoll. R. [1, 1077.]

" 'Αλετρίβανος, ὁ, vide 'Αλς : nam deductum puto
ἀπὸ τοῦ ἄλας τρίβειν, potius quam ab ἀλεῖν et τρίβειν.

" 'Αλειαρ, ατος, τὸ, Farina, frumenti proprie, ut
ἀλφίτον, hordei, Eust. 'Αλείατα plur. num. est ap.
Etym. qui et per syncopen ἀλεῖτα ex eo format,
addens posse et Coctam farinam sic appellari. || Di-
citur, inquit, et ἀλητον. Vide post 'Αλήθω.

" Καταλέω, Commolo, Mola frango. Hippocr. de
" Ant. Medic. Ἐκ μὲν οὖν τῶν πυρῶν βρέξαντες καὶ
" πτίσαντες πάντα καὶ καταλέσαντες καὶ διασίσαντες,
" καὶ φρύξαντες καὶ ὀπτήσαντες, ἀπετέλεσαν ἄρτον. U-
" titur et alibi sæpe, itemque Herod." [" 139. 357.
Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. Athen. 418. 447.
unde κατήλεσαν 541. " Philo J. 1, 63. Hippocr.
405. 639. Fut. ἐσω, Strabo 398. lxx." Wakef. Mss.]

[* Συναλέω, Commolo, Commينو. Geopon. 15, 2,
23. 'Ομοῦ ταῖς σαρκὶ τὰ ὀστέα συναλοῦντες. Sed f. l. συν-
αλοῦντες. Vide Schneider. Lex. et cf. 'Αλεσμός.]

" 'Αλευρον, τὸ, ex ἀλέω per pleonasmum literæ υ,
ut docet Eust. proprie idem esse volunt quod ἀλειαρ,
sic tamen ut illud longe sit usitatus quam hoc.
Plato de Rep. 2. (236.) Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν
κριθῶν ἄλφιστα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα.
Herod. " 'Αλευρά τε καὶ ἄλφιστα ἐποιοῦν. Apud Diosc.
4. ἄλευρον ἢ ἄλφιστον, Farina aut Polenta, vertitur a
quibusdam. || Constat tamen dici ἄλευρον, de
Farina etiam hordeacea; nec enim reperitur dun-
taxat τὸ ἐκ πυροῦ s. πυρῶν ἄλευρον, s. πύρινον ἄλευρον,
ut ap. Gal.; sed etiam κριθινον ἄλευρον, ap. Aphrod.
Probl. 2. || Nec vero dicitur ἄλευρον duntaxat
πυρῶν, vel κριθῶν, sed generaliter de Qualibet farina;
unde ἄλευρον κνάμουν, Diosc. 3. Farina fabacea. Lo-
mentum fabæ vertit quidam Interpres. Sic ἄλευρον

αἰρῶν, Farina lolii. Item ἄλευρον ὀρόβων, Farina
ervorum, ap. Gal. ἄλευρον τήλεως, Farina fœnigræci,
Diosc. 2. [" Thom. M. 903. Schneider. ad Anab. 84.
Herod. 557. Zeun. ad Cyrop. 442." Schæf. Mss. Herod.
7, 119. Glossæ : " 'Αλευρον Farina, hic Pollinis.]

" 'Αλευρίτης, ὁ, Farinarius, vel Farinaceus, E farina
frumenti constans, proprie. Apud Athen. (115.)
ἀλευρίται ἄρτοι in tertio genere ponuntur post σεμιδα-
λίτας et χονδρίτας, ut annotat Bud. [Athenæus Ori-
basii 1. c. 2. Πυρὸς σπῆνιος καὶ ἀλευρίτης.]

[* 'Αλευρώδης, ὁ, ἡ, Farinaceus.]
" 'Αλευροδοῦντες, ap. Anticlidem Genus πέμματε,
" teste Hes."

[* " 'Αλευροθήκη, ἡ, A Flour or Corn-basket, He-
sych." Wakef. Mss.]

" 'Αλευρόμαντις, (εως, ὁ,) Hesychio dictus fuit
" Apollo, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις ματεύεσθαι, Quod
" e farina etiam vaticinia daret." [Clemens p. 10=9.]
" 'Αλευροποιέω, Farinam facio, Molo, Pinso.

[* " 'Αλευροποιία, (ἡ,) ad Od. Σ. 27." Schæf. Mss.]

" 'Αλευρότης, ἡ, Cribrum quo ἄλευρον, Farina, cri-
bratur. Nam e σῆθω σῆσω fit σῆσις, et mutato σ in
τ, τῆσις, ut e Philone Etym. docet, exponens etiam
κόσκινον, uno verbo, et ἀλευρότησις duplici ττ scri-
bens, ut sit alterum e pleonasmō. Apud J. Poll. (6,
74. 10, 114.) tamen unico τ scriptum reperitur
ἀλευρότησις, quod quidem ἀπὸ τοῦ κοσκίνου distinguit.
|| In VV. LL. ἀλευρότησις exp. Tenuissimum farinæ;
cujus expositionis auctorem Suidam duntaxat reperio.
[" Ad Timæi Lex. 80. Pollen, ad Mær. 330." Schæf.
Mss. Hesych. v. Διάττος. Bekkeri Anecd. Gr. : * 'Α-
λεύρατις ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα.]

" 'ΑΛΗΘΩ, ἡσω, ἡκα, Molo. Pro ἡλκα sæpius dici-
tur ἀλήλεκα, Attico more : unde et ἀληλεκέαι in
infin. in Anthol. (Nicarch. 33.) Et participium ἀλη-
λεσμένος, Molitus, ut ἀληλεσμένος σῖτος, ap. Herod.
(7, 23.) et Thuc. Ex ἀλήθω est et ἀλήσας particip.
aor. 1. ap. Athen. De ἀλήλεκα autem et ἀλήλεσμαι,
vide paulo ante in 'Αλέω. [" Pierson. ad Mær. 18.
234. Thom. M. 31. Phrynich. Ecl. 58. Jacobs.
Anth. 8, 264. 9, 471." Schæf. Mss. " Clem. Alex.
284." Wakef. Mss.]

[* Συναλήθω, Commolo, Gl.]
[* " 'Αλησμός, ad Char. 570." Schæf. Mss.]
" 'Αληθινόν, Hesychio κοπανιστήριον, Pistillum,
" nimirum ab ἀλήθω."

" 'Αλητον, τὸ, pro ἄλευρον. Erotian. Etym. Apud
Hesych. autem ἀλητὸν scriptum reperio cum accentu
in ult. [UNDE * 'Αλητοειδής, ὁ, ἡ, Farinæ similis,
epith. urinæ ap. Hippocr. 443, 24.]

" 'Αλήσιον, Hesychio est πᾶν τὸ ἀληλεσμένον,
" Omne molitum, vel potius Quod molī potest."
" 'Αληθέω, pro Molo afferunt VV. LL. sed sine
" exemplo ; dicitur enim potius ἀλήθω."

" 'ΑΛΕΩ, vel potius ejus passiv. 'Αλέομαι, Vito,
Caveo. Il. Σ. (586.) Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ἵλασεν
ἡδ' ἀλέοντο. Et E. (34.) Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν. Et
compos. Ἐξαλέομαι, idem. Unde ἐξαλέοιο, ap. Apoll.
R. (1, 490.) De derivatione autem hujus vocis ab
ἀλέα, vide paulo post in 'Αλεεῖνω. [" 'Αλέασθαι,
Brunck. Anal. 2, 301. Theogn. 589. Tour. Opusc.
1, 142. Kuster. Aristoph. 106. b. 'Αλέασθε, Nicias
6. Crinag. 32. Jacobs. Anth. 9, 383." Schæf. Mss.
Oppian. H. 5, 432. ἀποτροπάδην ἀλέονται.]

" 'Αλει, ἡ, Vitatio, Effugium. Il. X. 300. Νῦν δὲ δὴ
ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς οὐδέτ' ἀνευθεν, Οὐδ' ἀλει,
i. ἀποφυγή. Hesiod. "Εργ. (2, 162.) δέρματα vocat
ὑετοῦ ἀλεῖην, ad verbum, Vitationem pluviae, i. e.
Præsidium adv. imbrem. Vitonem auctor interpreta-
tionis ad verbum inepte reddidit Pluviae teporem.
Hesiodi locus est hic, Δέρματα συρράπτειν νέρω βοός,
ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ Ἰετοῦ ἀμφιβάλλῃ ἀλεῖην, Pelles consuito
nervo bovino, ut humeris induas (illas) præsidium
adversus pluviam et tutamen, quod per appositionem
dictum est. Pro quibus illa interpretationem habet, Ut
super humerum pluviae arceas teporem, perperam
ἀμφιβάλλῃ etiam reddens. Scribo autem ἀλεῖν potius
quam ἀλέη, ad differentiam τοῦ ἀλέη pro ἀλέα, Calor,
licet vulg. Hom. exempl. et ipse Eust. ἀλέη habeant.

In duobus certe illius vet. exempl. ἀλεῖ legitur: sic, A et ἀλεῖν in Hesiod. l. c. multæ etiam Edd. vulg. habent. Nunc enim omnes consulere non licuit. [Theophyl. Ep. 61. 'Ο γεωργὸς ἐπὶ τῇν ἑαυτοῦ ἀλεάν κατέφυγε. "Voss Myth. Br. 1, 126. Heyn. Hom. 8, 301." Schæf. Mss. Vide 'Αλέα.]

'Αλεωρῇ, Ion. pro 'Αλεωρᾷ, i. q. ἀλέη, et ab ἀλέω itidem formatum, adjectione syllabæ ρη, ut vult Eust. Est igitur ἀλεωρῇ, Evitatio; ut Π. Ω. (216.) οὐτε φόβον μεμνημένον, οὐτ' ἀλεωρῆς. Hesiod. "Εργ. (2, 22.) χειρῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρῆν. || Apud Aristot. autem ἀλεώρα, nam ita scribitur cum accentu in penult. est, ut ait Bud. Suffugium, Tutamen, Munimentum. Item, Corporis integumentum et vestitus. Quarum signiff. exempla ipse non addit: sed hæc esse possunt. H. A. 9. Τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἔνεκα ἀλεώρας, Tutaminis vel munimenti gratia adversus accipitres. Pro quo alii, Vitandæ injuriæ accipitrum gratia. Idem de Part. 4. Τὴν περὶ τὸ σῶμα ἀλεώραν. Sic et ap. Hesiod. ἀλεῖν modo exposui Præsidium et Tutamen, de pellibus corpori itidem circumpositis. ["Heyn. Hom. 6, 285. 7, 783. 8, 633. Valck. Callim. 291. ad Herod. 693. * 'Αλεωρᾷ, Calor, Diod. S. 1, 199." Schæf. Mss. "Remedium, Levamen, 'Αλεωρῆν τινα εὐρήσονται, Herod. 9, 6." Schweigh. Mss.]

"'Αλεαρ, Hes. esse dicit * ἀλεωρίαν, vel πολυωρίαν." ["'Εξαλέω, Ilgen. Hymn. 572. ἐξαλέομαι, Heyn. Hom. 7, 560." Schæf. Mss. Apoll. R. 2, 319. 339.]

¶ 'Αλεύω, per epenth. τοῦ υ, i. q. ἀλέω, ἐκκλίνω, inquit Eust. Hujus aor. ἤλενα: unde ἤλενάμην et ἀλενάμενος ap. Hom. Π. Ε. (28.) Τὸν μὲν, ἀλενάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Sed habemus præsens hujus verbi tempus, Od. Ε. (400.) 'Οφρα καὶ ἄλλως πτωχὸς ἀλευέται ἡπεροπεύειν. Et Π. Π. (711.) Μῆνιν ἀλευόμενος. Et compos. 'Εξαλεύομαι pro eodem; unde ap. Soph. (Aj. 656.) Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσμαι θεᾶς. ITEM compositum 'Υπαλεύομαι, ap. Hesiod. ("Εργ. 2, 378.) βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.

'Αλενε, etiam reperitur ap. Hes., quod exp. φύλα-
ξαι, Cave. Est autem ἄλενε ab ἀλέω. Sed suspecta esse potest in Hes. scriptura τοῦ ἄλενε, tanquam locum occupantis τοῦ ἄλενα. Sic et in isto proverbiali hemistichio, ἄλεν' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός, diphthongum αι aliquis fortasse ablatam crediderit, non vocalem ε, ut sit pro ἀλεναί, non pro ἄλενε. Verum Suid. ἄλενε habet et ipse: addens Iones uti eo pro φύλαξαι. Quibus illud proverbiale hemistichium subjungit.

'Αλέασθαι, ex ἀλεύασθαι, ut opinor, factum, rejecto υ quod ex epenth. accesserat, itidem ut præcedentia, pro Vitare, Cavere. Od. I. (274.) 'Ος με θεοὺς κέλει ἢ δεῖδμεν ἢ ἀλέασθαι. Et Π. Υ. (302.) μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι. "|| Hes. ἀλέασθαι exp. non solum "φυλάξαι et ἀναχωρεῖν, sed etiam πηδηῖσαι, pro quo "scr. potius ἄλασθαι, item θερμαίνεσθαι. Properi-
"spomenos autem ap. eum scriptum est." Et compos. 'Εξαλέασθαι, Idem. Hesiod. ("Εργ. 1, 105.) Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. At cum gen. nove ap. Apoll. R. (2, 319.) ἐξαλέασθαι τῶν. Sed gen. hunc dedit isti verbo, vi præpositionis ἐξ: ut sit ἐξαλέασθαι τῶν tanquam ἀλέασθαι ἐκ τῶν, pro Evadere ex his, Effugere ex his. Et compos. 2. 'Υπεξαλέασθαι, quasi dicas, Furtim s. Clam evitare, aut effugere, ["Heyn. Hom. 7, 36." Schæf. Mss.]

"'Αλεῦσαι, Hesychio ἀδοξῆσαι: Apud quem repono "ἀλεῖν pro ἀλεύειν, quod exp. ἀφιστάναι, acci-
"piens fors pro Abscedere et declinare."

["'Αλεύω, Paul. Sil. 66. Heyn. Hom. 5, 707. Lobeck. Ajac. p. 283. Brunck. Soph. 3, 495. A-
verto, Depello, Brunck. ad Æsch. S. c. T. 88. Valck. Phœn. p. 439. 'Αλεύομαι, Valck. Phœn. p. 72. ad Π. Π. 711. 'Αλενάμενος, Heyn. Hom. 5, 8. 90. 7, 733. 8, 299. 'Αλέομαι, ἀλεύομαι, 8, 38. 289." Schæf. Mss. Æsch. Prom. 567. S. c. Th. 88. Suppl. 537. cf. 'Αλεύω. 'Αλεύμενος, Simonides de Mulier.]

"'Απαλεύομαι, Devito, s. Evito, Effugio. Nicand. "Ther. (386.)—οὐδ' ἀπὸ δίψας ἀλεύεται ἱεμένη περ.
"Ubi Schol. quoque exp. ἐκκλίνει καὶ ἰᾶται τὴν δίψαν
"αὐτῆς. Sed notandum in textu Nicandri haberi
"ἀλέξεται: secundum quam scripturam ἀπαλέξεται

"est Depellit, Profligat." [Cf. Schneider. Lex. "Schol. Nic. Ther. 396." Wakef. Mss.]

["'Εξαλεύω, Lobeck. Ajac. p. 318. Brunck. Ajac. 656. Wessel. Obs. 163. Et 'Υπαλεύομαι, Wakef. Georg. p. 26." Schæf. Mss. * "'Καταλεύω, Hes." Wakef. Mss.]

'Αλεεῖνω, Effugio, Evito. Cum accus., Od. N. (148.) 'Αλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἥδ' ἀλεεῖνω: Π. (477.) ἀλέεινε δ' ὑφορβόν. Et cum infin., Π. (167.) Κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε. 'Αλεεῖνω, inquit Etym. τὸ ἐκφεύγω καὶ ἐκκλίνω, οἷον εἰς τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ψύχους ἀποφεύγω. 'Αλεεῖνω, Effugio, Evito, quasi A frigore ad calorem confugio. Idem et in 'Αλεύω tradit. At contra in ἀλέασθαι dicit esse proprie Ex igne effugere. Ego hæc frivola esse commenta existimo: quod si et mihi comminisci aliquid liceret, dicerem ex α priv. et λεὼς fieri ἀλέω, ut sit ἀλέω: vel potius passiv. ἀλέομαι, Vito, Declino, Caveo, quasi a populo me subducens. Ceterum quod ad formationem verbi ἀλεεῖνω attinet, Eust. vult a them. ἀλέω esse ἐξ ἐπενθέσεως quidem, ἀλεύω, at ἐκ παρα-
γώγου verbum istud ἀλεεῖνω. "|| Hesychio ἀλεεῖνων
"est non solum ἐκκλίνων, sed etiam εὐλαβοῦμενος." ["Jacobs. Anim. 159. Heyn. Hom. 4, 456. 7, 179. 8, 499. ad Hom. V. p. 46." Schæf. Mss. "De via verito, Hom. H. in Merc. 239." Wakef. Mss.]

'Αλεεῖνός, (ῆ, ὄν,) Vitandus, Effugiendus, Fugiendus: et e consequenti, Malus, Perniciosus. Phocyl. (64.) Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεεῖναι, Exces-
sus autem evitandi, ut qui videlicet perniciosi sint. [Vide 'Αλέα, Calor.]

'Αλύσκω, ξω, tanquam ab ἀλύζω, Evito, Effugio, Declino. Od. X. (363. 382.) ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν: Υ. (328.) Σκύλλην θ' ἦν οὐ πόπορ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν: Γ. (297.) σπονδῇ δ' ἥλυξαν ὄλεθρον: Κ. (269.) ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμᾶρ. Jungitur et genitivo ap. Soph. (Antig. 488.) οὐκ ἀλύζετον Μόρον κακίστον. || No-
tandum est autem alicubi fugam non signif. ἀλύσκω: ut Od. M. (335.) 'Αλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἥλυξά
ἐταίρους, hic ἥλυξα non signif. ullam fugam, ut anno-
tat Eust. sed simpliciter Declinare et esse extra
illorum conspectum, videlicet propter loci inter-
vallum. Sed quomodo ἀλύσκω a th. ἀλέω ortum
dicemus? Non video quid vetet quin ut ab ἀλέω
fit ἀλεύω, unde ἀλεύασθαι interjecto υ, quo vice versa
rejecto, fit ἀλέασθαι: sic ex ἀλεύω formemus ἄλύω,
abjecto ε a quo deinde ἀλύσκω. Ab ἀλύω certe, si-
gnificante ἀδημονῶ et ἀμηχανῶ, non video qui deduci
queat, licet ita censuerit Eust. Videat autem lector
num alteram hanc conjecturam sequi malit, ut vide-
licet sit ἀλύω ab ἀλέω, pro quo potius dicitur ἀλέομαι,
ut ante docui, sicut a πηδάω fit πεδύω, mutato etiam
η in ι, et a πλῆθω sit πληθύω. ["Ruhnck. ad H. in Cer. 262. Ep. Cr. 112. ad Mær. 65. Toup. Opusc. 2, 292. Jacobs. præf. ad B. et M. p. xxix. Mitscherlich. H. in Cer. 182. Ilgen. Hymn. 541. Valck. Callim. 69. Brunck. Antig. 488. Jacobs. Anim. 159. Anth. 7, 351. Boissonad. in Philostr. 610. Heyn. Hom. 6, 203. 8, 252. Lobeck. Ajac. p. 318." Schæf. Mss. Soph. El. 627. Hesiod. "Εργ. 363. ἀλύξεται, αἰδοπα
λυμόν. Ubi Par. ἀλέξεται. Apoll. R. 4, 57. "Cum
gen., Quint. Smyrn. 14, 398." Wakef. Mss.]

'Αλυξίς, ῆ, Evitatio, Effugium, Fuga mali, [i. q. ἀλυσμός.]

["'Απαλύσκω, Nicand. Th. 829. ap. Schneider. Lex. v. 'Απαλεύομαι.]

'Εξαλύξαι, ET 'Υπαλύξαι, ET 'Υπεξαλύξαι, Effugere, Subterfugere, Devitare. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι voce media Soph. Aj. AT 'Υπαλύξαι, quod sonat Subterfugere, habemus Od. E. (430.) Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε. Et e Phocyl. (133.) citatur pro Devito, Refugio, Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐδ' ὑπαλύξης. UNDE 'Υπάλυξις, Effugium, Devitatio. 'Υπεξαλύξαι autem ap. Hesiod. (Th. 615.) Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον. Sciendum est autem in VV. LL. τοῦ ἐξαλύξαι duo poni themata ἐξαλύζω et ἐξαλύσσω, quæ tamen inusitata puto: sicut et ἀλύζω, pro quo ἀλύσκω. Eadem et in ceteris ratio. ["'Εξαλύσκω, Wakef. Eum. 111. Ja-
cobs. Anth. 7, 351. Brunck. Soph. 3, 510. Lobeck.

Ajac. p. 318. Wessel. Obs. 163. Eur. Hec. 1180. Brunck. Ajac. 656. "Quint. Smyrn. Clem. Alex. Oppian. C. 4, 419. (ἐξήλυσαν δίκτυα.)" Wakef. Mss. Hymn. Hom. in Bacch. 51. Eur. Hipp. 673. El. 219. Lycophro 179. "Υπεξάλυσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 216." Schæf. Mss. Legitur et in Apoll. R. teste Schneider. Lex. * Μεταλύσκω, Apoll. R. 4, 57. μετὰ Λάτμιον ἄντρον ἄλ. "Υπαλύσκω, ad Charit. 732. 735. Heyn. Hom. 6, 293. 536. 8, 135. Mitscherlich. H. in Cer. 182." Schæf. Mss. * Ἐξυπαλύσκω, Quint. Smyrn. 12, 501. ἐπεὶ σφισιν ἦτορ ἐώλπει Λευγαλέον πολέμοιο βαρὺ σθένος ἐξυπαλύξιν, "1, 325. Orph. (Lith. 75.)" Wakef. Mss. UNDE "Ἐξυπαλύξιν, ἡ, Fuga, vel Effugium, ἐκφυγή, ap. Orph." [Arg. 682.] EST et Δυσάλυκτος, (ὁ, ἡ,) Vix evitabilis. [Ad Charit. 735.] Schæf. Mss. "Nicand. Al. 251. 536. Ixx. Manetho 3, 247." Wakef. Mss. ET Δυσεξάλυκτος, Non effugiendus. Vide Δυσεξάλλакτος.]

Ἀλυσκάζω, Idem. Od. P. (581.) ὕβριν ἀλυσκάζειν. Sic Anthol. "Ἥλατ' ἀλυσκάζων κύμα παρακτίδιον. Interdum vero absolute ponitur ἀλυσκάζειν, pro φεύγειν, Fugere, ut Il. E. (253.) Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτύσσειν: Z. (443.) νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Ubi ἀλυσκάζω habere gen. annotatum est in VV. LL. sed falso: neque enim πολέμοιο ab ἀλυσκάζω regitur, sed a νόσφιν. Vult autem Eust. ab ἀλύω fieri ἀλύσκω, a quo ἀλυσκάζω. || Hesych. exp. etiam πλανῶμαι, Vagor, Erro. ["Ruhnk. Ep. Cr. 172. 243. Heyn. Hom. 5, 46. 278. ad Charit. 769." Schæf. Mss. "Oppian. H. 1, 635." Wakef. Mss.]

"Ἡλυσκάζειν, Suidæ ἐκκλίνειν, Declinare, Defu-
"gere, pro quo supra ἡλασκάζειν."

* Ἀλευάδαι, Toup. in Schol. Theocr. 220. Timæi Lex. 22. ad Herod. 691. ad Diod. S. 2, 50. 92.]

ἈΛΗΘΗΣ, ὁ, ἡ, Verus, ἀληθεῖς λόγοι, Demosth. (520.) ἀληθεῖ λόγῳ, (Herod. 5, 41.) Revera. Εἰρήσεται γὰρ τάληθες, Demosth. (156.) Apud Athen. poëta quidam, 5, (13.) Εἰ μὲν φράσω τάληθες, οὐχί σ' εὐφρανῶ. Æsch. c. Ctes. Πότερα τάληθες εἶπω, ἢ τὸ ἥδιστον ἀκούσαι. Idem ibid. τὸ ἀληθές ἐρῶ, nisi forte et hic malit quis τάληθες legere. Sic dicitur et in pl. λέγειν τάληθῃ, Vera dicere, ap. Isocr. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Demosth. || Interdum τάληθες pro substantivo ἡ ἀλήθεια, Veritas. Demosth. Ὡς δὲ τάληθες ἔχει, καὶ τὸ δίκαιόν ἐστι λέγειν, ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς δείξω. || Ἀληθής possumus etiam interpr. Certus, sequentes Cic., qui ἀληθέστερα vertit Certiora, in hoc proverbio, Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα.

Ἀληθές pro Justo et digno videtur posuisse Demosth. Τοῦτο γὰρ καὶ ἀληθές ἐστι καὶ ὑπὲρ τῶν ὁμωμοκότων καὶ ὑπὲρ τῶν τὰ εὐορκα γνόντων δικαστῶν. Sic alibi, Πόσω δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον.

Ἀληθέστερος, Verior, ἀληθέστατος, Verissimus. Ἀληθέστερον, Verius, nomen, vel adv. ἀληθέστατον, Verissimum. At vero ἀληθέστατα, adv. Verissime.

Ἀληthes, accentu in antepen. Attice. Revera, Vere, Profecto. Aristoph. I. (89.) Ἀληthes οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἰ: N. (481.) interroganti Phidippidae, Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἂν, resp. Strepsiades, Ἀληthes, ὅσα πέρ ἐστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά. || Est item ἀληthes nonnunquam adv. admirantis, ut ap. Eund. Π. (123.) dicenti Pluto, ἐγὼ δ' ἐκείνον ὀρρώδῳ πάννυ, Chremylus subjungit, Ἀληthes; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων, Verene? Itane revera? Bud. autem per nomen reddidit, Verumne? At in VV. LL. corrupte legitur h. l. et exp.

["Ἀληθής, Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hippol. p. 234. 263. ad Herod. 566. Græv. Lect. Hes. 538. Musgr. Or. 424. Villosion. et Toll. ad Apoll. Lex. 94. ad Lucian. 1, 277. Wakef. S. C. 4, 66. Brunck. Soph. 3, 449. Heyn. Hom. 6, 348. I. q. ἀγαθός, T. H. ad Plutum p. 107. Τίληθες, τάληθῃ, Porson. Hec. p. 73. Ed. 2. Ἀληθῇ, ἀληθῶς λέγειν, ad Lucian. 2, 248. Boissonad. in Philostr. 320. Τὸ ἀληθές, Re vera, Dionys. H. 4, 2212. Ἀληθής, de vatibus, ad Timæi Lex. 113. ad Xenoph. Eph. 151. 269. Brunck. Or. 426. Ἀληθές, adv., Reiz. de Acc. 108. Ammon. 10. et n. Thom. M. 34. Ἀληθές, ἀληthes,

Brunck. Aristoph. 1, 188. 3, 220. 9. (ad v. 89.) 221. Brunck. Œd. T. 350. Musgr. Cycl. 240. Bentl. Opusc. 75. Οὐκ ἀληθές, Toup. Opusc. 1, 437. Ἀληθῇ, adv., Steinbr. Mus. Tur. 1, 194." Schæf. Mss. Herod. 6, 68. 69. Glossæ: Ἀληθής, Verus, Verax, Certus, Sontius, Vindex. Ἀληθές, Certum, Verum. Ἀληθέστερον, Certius, Verius. Ἀληθέστατα, Verissime. "Ἀληθής ἀνὴρ, cum σοφός, Dio Chrys. 1, 48." Wakef. Mss. "Ἀληθές; Itane? Plerumque hoc adv. ironice interrogationi servit. Suid. Ἀληθές ἀντὶ τοῦ ὄντως." Seager. Mss.]

"Ἀληθής, Hesychio est non solum δίκαιος, sed etiam ἀμνήμων, κατὰ στέρησιν τῆς λήθης, Non obliviosus."

"Ἀλαθής, Dorice itidem pro ἀληθής, Verus. Hesych. vero cum ἀλαθείας vocari τὰς ὥρας ait, quoniam * κυκλισμῷ πάντα ποιῶσι, innuit ἀλαθείας illud esse ab ἀλάομαι."

"Ἀλανές, Hesychio est ἀληθές, Verum."

Ἀληθογνωσία, (ἡ,) Veri cognitio. Dionys. Areop. Religionem orthodoxam ita vocavit, quam et ἀληθότητα.

Ἀληθοεπής, ὁ, ἡ, Veridicus, Veriloquus, Cujus vera sunt verba. Hesych. ἀληθοεπῇ exp. ἀψευδῇ.

* Ἀληθολογία, ἡ, Veriverbium, Gl.]

* Ἀληθόμαντις, εὖς, ὁ, ἡ, Vates verus. "Philo J. 2, 176." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 1250.]

* Ἀληθόμυθος, ὁ, ἡ, Qui vera loquitur. Democr. Sent. 627. Gal. ET * Ἀληθομυθεύω, Vera loquor. Democr. Stobæi S. 11. p. 306.]

* Ἀληθορκέω, Verum juro. Stob. 197. Χρύσιππος διαφέρειν ἔφη τὸ ἀληθορκεῖν τοῦ εὐδορκεῖν καὶ τὸ ἐπιτορκεῖν τοῦ ψευδορκεῖν. Τὸν μὲν γὰρ ὁμνύτα καθ' ὅν ὁμνύει καιρὸν, πάντως ἡ ἀληθορκεῖν ἢ ψευδορκεῖν.]

* "Ἀληθοποιέω, Sylburgii Saracenica p. 38." Boissonad. Mss.]

* Ἀληθοουργός, ὁ, ἡ, i. q. ἀληθῇ ἐργαζόμενος. Heracl. Alleg. 67.]

* Ἀληθοσύνη, ἡ, Veritas. Theognis 1226.]

* Ἀναλήθης, ὁ, ἡ, Falsus. "D. R. ad Longin. 246. Toup. ad eund. 280. Wakef. S. C. 4, 65. ad Dionys. H. 6, 1171." Schæf. Mss. Plut. Compar.

c Alcib. 2. Dionys. H. de Din. Jud. 2, 184. ET * Ἀναλήθως, Falso. M. Anton. 2, 16. Καὶ ἐπιπλάστως καὶ ἀναλήθως.]

* "Ἀντοαληθής, (ὁ, ἡ,) Athan. 1, 708." Kall. Mss. ET * Ἀντοαληθῶς, Suid. v. Ἀντό.) Boissonad. Mss.]

* Ἐναλήθης, (ὁ, ἡ, Verus, Verissimus.) Toup. ad Longin. 281. ET * Ἐναλήθως, Vere, Verisimiliter. Lucian. 1, 373=708. Salmur. Πιθανῶς καὶ ἐναλήθως.]

* Ἐπαλήθης, (ὁ, ἡ,) Amphil. 99." Kall. Mss.]

* Μισαλήθης, (ὁ, ἡ, Osor veritatis.) Tzet. Chil. 10, 873. (Ταῦτα δ' εἰσὶ ληρήματα μισαλήθων ἀνθρώπων.) Boissonad. Mss.]

Παναληθής, ὁ, ἡ, Omnino verus. Plato de Rep. 9. "Ο, τι οὐ παναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου. ["Chardon, Millin Magaz. T. 5. An. 2. p. 491." Schæf. Mss. ET * Παναληθῶς, Verissime. Æsch. Suppl. 89. Suid. 1, 374.]

* Ὑπεραλήθης, ὁ, ἡ, UNDE * "Ὑπεραλήθως, Dionys. Areop. 280." Kall. Mss.]

Φιλαλήθης, ὁ, ἡ, non φιλαλήθης: nam ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ut loquuntur Gramm. Veri s. Veritatis amator, vel Amatrix, Veritatis studiosus, vel studiosa. A Diog. L. φιλαλήθεις philosophi, sicut et ἐλεγκτικοὶ numerantur inter eos, qui ἀπὸ οἰήσεως nomen acceperunt. ET Φιλαλήθως, Veritatis amore, vel studio, Euseb. ET Φιλαλήθεια, Amor veritatis, Studium veritatis. ["Φιλαλήθης, Eust. 109, 18." Seager. Mss. "Toup. Ind. ad Longin. s. v. Φιλαρχαῖος." Schæf. Mss.]

Ἀληθῶς, Ion. ἀληθῆως, ut ap. Herod. (1, 158.) Vere, Revera, Haud dubie, Proculdubio. Sæpe ὡς præfixum habet, ut, Τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστὰς, ap. Plat. Apol. (32.) i. e. Cic. interpr., Eos qui vere iudices appellantur. Sic dictum est illud, θεοπρεπῆς ὡς ἀληθῶς. Apud Demosth. (563.) ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ et ἡ δοκοῦσα καὶ ὑποβαλλομένη ὀpponuntur. "Ἀληθῶς, Vere, Revera, pro quo contractum ἀληθῶς dicitur. Legitur ap. poëtas præsertim, necnon ap. "Herod." [Gl. Ἀληθῶς. Vero, Certe. Ἀληθῶς γάρ. Enim vero. "Ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Plut. Mor. 1, 34. Ἀληθῆως, Greg. Cor.

212. 'Αληθῶς λέγειν, Boissonad. in Philostr. 320. A 'Ὡς ἄλ., ad Phalar. 316. ad Lucian. 2, 347. (sic ὡς ἐρεῖν, Ænigma 36.) Demosth. 1, 504." Schæf. Mss.] 'Αληθεστέρως, Verius, et cum ὡς, ὡς ἀληθεστέρως, Plato de Rep. 1. itidem ut ὡς ἀληθῶς.

'Αλήθεια, ἡ, Veritas, Ion. ἀληθινή, ap. Herod. Opponitur τῇ ἀληθείᾳ, Veritati, ψεύδος, s. ψευδολογία. Plut. (6, 55.) Αὐπτηροτέραν ἡγοῦνται τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους. Isocr. Panath. Μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς ψευδολογίας τῆς ἀληθείας. Opponuntur item τῷ λόγῳ et τῇ ἀληθείᾳ. Isocr. ad Nic. Καὶ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένον· τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. In eadem signif. sæpe opponuntur τῷ μὲν λόγῳ et τῷ δὲ ἔργῳ. Vide Δόγος.

Πρὸς ἀλήθειαν, Μετ' ἀληθείας, Ἐπ' ἀληθείας, Τῇ ἀληθείᾳ, et frequenter in pl. Ταῖς ἀληθείαις, omnia idem signif. Vere, Revera, ἀληθῶς. Philo, Πρὸς ἀλήθειάν ἐστι, pro ἀληθῶς ἐστὶ, Revera est. Sic τὰ μετ' ἀληθείας καλὰ, Quæ vere sunt honesta. Demosth. (19.) Καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σκοποῖτο.

["'Αλήθεια, Fischer. Ind. Palæph. Jacobs. Exerc. 2, 18. 'Αλήθεια, ἀληθέη, ἀλάθεια, Toup. App. in Theocr. 43. cf. ad Od. 7, 297. Quid sensu rhetorico? Bibl. Crit. 1, 1. p. 24. De prædictis, ad Timæi Lex. 113. Τῇ ἀληθείᾳ, ταῖς ἀληθείαις, Heyn. ad Apollod. 483. Eur. Hippol. p. 4. Phalar. p. 14. ad Charit. 325. Diod. S. 1, 384. ad Phalar. 221. ad Charit. 461. 'Αλήθεια, Justitia, Græven. Lect. Hes. 538. Οἶνος καὶ ἀλήθεια, In vino veritas; ἐν θυμῷ ἡ ἀλήθεια; φιλῆ ἡ ἀλήθεια: τί ἐστὶν ἀλήθεια; de his locutt. vide Toup. App. in Theocr. 43. cf. Casaub. ad Athen. 80. 'Απ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας, Toup. ad Longin. 323. De plur., ad Charit. 325. Musgr. Hel. 317. Luzac. Exerc. 150. 162. ad Lucian. 1, 641. Dionys. H. 1, 215. Demosth. 1041. 1151. 1154. 1201. Eis ἄλ., Jacobs. Anth. 12, 146. 'Επ' ἀληθείᾳ, Jacobs. Anth. 6, 311. Lucian. 1, 836. ad 3, 598. Æsop. p. 168. Fur. Lips. Demosth. 1, 323. 384. 538. Jambl. V. P. 300. Kiessl. Kar' ἄλ., Diod. S. 2, 400. Πρὸς ἄλ., Diod. S. 2, 218. 289. 376. 379. 430. 455. 522. 526. 593. 630. Σὺν ἄλ., ἐν ἄλ., Boissonad. in Philostr. 589. Τῷ μὲν δοκεῖν, τῇ δ' ἀληθείᾳ, T. H. ad Plut. p. 267. Ταῖς ἄλ., Philemo in Thom. M. Vita Eurip. Diod. S. 2, 558. Tzsch. ad Strab. 5. p. 698. 'Αλάθεια, Veritas, vox Dorico-Ionica, Toup. App. in Theocr. 43. Stephan. Dial. Att. Dedicat. 'Αληθείη, Heyn. Hom. 8, 432. 678." Schæf. Mss. "In plur., Menander ap. Suid. 'Αλήθεια, Arrian. Ep. p. 100. et Soph. Fragm. Hinc corr. Jambl. Myst. 102." Wakef. Mss. Xen. Œcon. 10, 2. Ἐρυθροτέρα τῆς ἀληθείας. Glossæ: 'Αλήθεια· Veritas, Justitia, Abolitio.]

'Αὐτοαλήθεια, Ipsa veritas, de Deo, ap. Greg. et "Plat. Phædro." [Vide Αὐτοαγιάτης. "Chrys. in Jo. Hom. 8. T. 2. p. 587. 'Ενταῦθα μὲν γὰρ φῶς ἀληθινὸν εἴρηται, ἐτέρωθι δὲ αὐτοαλήθεια καὶ αὐτοζωή. Orig. c. Cels. 3. p. 135. Οὗτος ὁ * αὐτολόγος ἐστὶ, καὶ ἡ * αὐτοσοφία, καὶ ἡ αὐτοαλήθεια." Seager. Mss.]

'Αληθότης, ητος, pro ἀλήθεια. Dionys. Areop. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

'Αληθίζω, Vera dico, ap. Plut. 'Αληθίζω, τὸ ἀληθῆ λέγω, inquit Suid. Idem valet et 'Αληθίζομαι: nam ἀληθίζεσθαι Hes. exp. ἀληθεύειν: et ita usurpatur ab Herod. [1, 136. 3, 72. "Valck. Adoniaz. p. 282. Thom. M. 35. De vatibus, ad Timæi Lex. 113." Schæf. Mss. "'Αληθίζομαι, Verus sum, Simplic. 192. 'Αληθίζω, Plut. 2, 230." Wakef. Mss.]

["'Απαληθίζω, Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss.]

["* Ἐξαληθίζω, i. q. simplex ἀληθίζω. Procl. ap. Etyim. M. 327. "Phot. Bibl. 982=521." Wakef. Mss. "Gaisford. ad Hephæst. 378." Boissonad. Mss.]

["* Ἐπαληθίζω, (i. q. ἐπαληθεύω,) Heyn. ad Apollod. 1102." Schæf. Mss. Ἐπαληθίζομαι in Lex. Hederic. exp. Consentio cum aliqua re, Convenio, Eust. "Tzetz. Chil. 7, 762." Boissonad. Mss.]

["Καταληθίζω, UNDE Dorice * Καταλυσιστής, ὁ, i. q. ἐξηγητής. Hesych. Ruhnck. ad Tim. 112—3.]

'Αληθεύω, Verum dico, vel vera, Vera loquor; cui opponitur ψεύδομαι. Plato Cratylus, Τὸ μὲν ἕτερον

τούτων, ἀληθεύειν βουλόμεθα καλεῖν, τὸ δὲ ἕτερον, ψεύδεσθαι. Greg. "Ἡ γὰρ ψευδόμενος ἀληθεύσει, ἢ ἀληθεύων ψεύσεται. Xen. K. Π. (4, 2, 4.) "Ἐχετε οὖν ὧν λέγετε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; Aristot. de Anima 3. Νῦν καὶ ἐπιστήμην ἀεὶ ἀληθεύειν, Nunquam aberrare a veritate et falli, ut Bud. exp. Plut. Themistocle (1, 473.) ἀληθεύων λέγεις, Vera narras. Cum accus. Xen. ('Απ. 2, 6, 36.) Λέγειν οὐδὲν ὁ, τι ἂν μὴ ἀληθεύω. Et ante illum Hom. (Βατρ. 14.) Πάντα δ' ἀλήθευσον.

'Αληθεύειν, Verum esse. Aristot. Ethic. 9. 'Ἐφ' ὅσον ἑκάτεροι (λόγοι) καὶ πῇ ἀληθεύουσι, Quatenus et quomodo veri sunt.

'Αληθεύομαι, Pass., pro ἀληθεύω, Verum dico, Vera loquor. Xen. K. Π. 4, (6, 5.) Ἐπὶ τοῦτοις, ἔφη, ἐγὼ ἀληθεύομενος δίδωμι τέ σοι τὴν ἐμὴν καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν. || Interdum passiva ut voce, ita etiam signif. pro Vere dici, Verum esse, quod et ἀληθεύειν sonat interdum. Greg. Δὸς τὸ ἕτερον ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι. Synes. Εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, Bud. interpr., Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionem, quod mei oblitus sis.

[Ἀληθεύω, Gl. Verum dico, Vero, as, ὁ ἀληθεύων, Veridicus. "Dionys. H. 1, 482. Xen. Mem. 1, 1, 5. Valck. Adoniaz. p. 282. Thom. M. 35. De medio, ad Xen. Œcon. 3, 12. Verum esse doceo, Pro vero probo, Lucian. 3, 115. De vatibus, ad Timæi Lex. 113." Schæf. Mss. "Vere ago, Synes. 142. Ælian. H. A. 927. Verum assequor, Hippocr. 42. (405, 26. 408, 42. 413, 36. Ed. 1538.)" Wakef. Mss. Chio Ep. 17. Lex. Xenoph. UNDE * "'Αλήθευμα, τὸ, Method. ap. Epiphani. Hæc." Routh. Mss. ET * Ἀληθευτής, ὁ, Verax, Qui verum dicit, Max. Tyr.]

'Αληθευτικός, (ἡ, ὄν,) Verax, Ad veritatem dicendam proclivis. Aristot. (Ethic. 4, 3.) Διὸ καταφρονητικὸς καὶ ἀληθευτικός. Ibid. παρρησιαστικός eodem sensu appellatur, ut sit Qui veritatem libere profiteri amat. ["Hierocles 36." Wakef. Mss. "Ad Phalar. 323." Schæf. Mss.]

C "'Απαληθεύω, Verum dico, Vera prædico s. Veritatem enuntio et prodo. Apud Suid. 'Ὁ δὲ χρόνῳ ὕστερον ἐμφωράθη, τῷ πάντα ἐκκαλύπτοντι καὶ ἀπαληθεύοντι. Ubi Suid. exp. τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνοντι: "cum dixisset ἀπαληθεύειν esse etiam τὸ ἀληθὲς ἐξευρίσκειν." ["Valck. Adoniaz. p. 282. De medio, ad Xen. Œcon. 3, 12. ad Charit. 230." Schæf. Mss. Lex. Xenoph.]

'Επαληθεύω, cum accus., Verum esse declaro, Confirmo, Thuc. 8. p. 279. Τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας. Sic Lucian. (3, 438.) Καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. Et (3, 96.) Καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον. [Dionys. Antiq. 1, 58. "Lucian. 3. p. 96. 140. Dionys. H. 1, 149. ad Odys. 5, 98." Schæf. Mss. "Dio Cass. 406. Stob. 308. Schol. Theocr. 7, 114." Wakef. Mss.]

Συναληθεύω, neutrum, ut συναληθεύειν τὰς προτάσεις, ap. Aristot. Simul esse veras propositiones. ["Plut. 2, 53." Wakef. Mss.]

D ¶ Ἀληθινός, (ἡ, ὄν,) Verus, Verax, ut ἀληθινοὶ λόγοι, ap. Plut. Apophth. Veraces sermones, vel Veri. || Item, Non fictus, Non fucatus, Nihil fictitium habens: in qua signif. et Verus capitur; ut ἀληθινοὶ φίλοι, Demosth. (113.) Ἀληθινός, inquit Bud. In quo nihil fictitium est, sed omnia simpliciter facta. Dionys. H. Isocrate, Καὶ ποιητικώτερα μᾶλλον ἐστὶν ἢ ἀληθινώτερα, Artificii plus habent quam veri et simplicis. Idem Bud. scribit, Ἀληθινὸς λόγος est qui ἐνδιάθετος dicitur, et e sententia animi proferri videtur, ap. Hermog. || Ἀληθινὸς exp. etiam Germanus, Genuinus: sic ἀληθινὴ πόλις, ap. Plat., et ἀληθινὴ σοφία, ap. eund. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Diosc. 1, 161. Apud Plat. Pol. 1. ἀληθινὸς ἄρχων exp. Legitimus princeps. Apud eund. ἀληθινὸς παῖδας, Legitimos liberos quidam interpr. quos ille opponit τοῖς ποιητοῖς, Adoptivis. [Xen. K. A. 1, 9, 17. "Valck. Adoniaz. p. 270. Quid sensu rhetorico, Bibl. Cr. 1, 1, 24." Schæf. Mss. "'Αληθινώτατος, Stob. 417." Wakef. Mss. "'Αλαθινός, à tort condamné. Pindare Ol. 2,

101. donne ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φέγγος. M. Bæckh. n'approuve pas ἀλαθινός, et le juge ne convenant qu'à de médiocres poètes (tel celui, que cite Athénée 6, 33.) Je n'opposerai pas à M. Bæckh Polybe, qui l'emploie en 30 passages peut-être, mais un poète, qui n'est pas 'infimæ notæ ac sequioris ætatis;' l'un de nos plus grands Classiques, Théocrite 13, 15. La forme prolongée ἀλαθινός droit-elle plus que le simple ἀληθής? Que l'on pardonne à cette ἐρώτημα." Gail. Mss. Glossæ: 'Ἀληθινός' Manifestus, Verax, Veriloquax, Veridicus, Verus.]

'Ἀληθινῶς, Vere, Veraciter. Isocr. [Polyb. 2, 50.]

'Ἀληθινολογία, ἡ, Veracitas. Platonium est vocabulum, teste J. Poll. Præcedit autem vox ἀληθινο-λόγος hanc ἀληθινολογία, in formatione. ["Etym. M. 388." Schæf. Mss.]

"ΑΛΙΣ, Adv. Satis, Satis superque, Abunde. Cum gen., ut in Proverbio, ἄλις δρυὸς, Satis quercus. Aristoph. ap. Suid., ἄλις ἀφύης παρατέταμαι γὰρ ἐσθίω. Apud Eund. et hoc exemplum, Ἡ δὲ γυνὴ λέγει ἐαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρωσ ἄλις ἔχειν. Apud Eund. Ὡς δὲ ἄλις εἶχε ταύτης τῆς τιμωρίας, Cum autem satius esset hoc supplicio. Sic ἄλις εἶχον βλασφημιῶν, Satiati erant maledictis s. convitiis. Animadvertendum est autem in hh. Il. esse v. ἔχειν cum ἄλις, quod etiam interdum relinquitur subaudiendum. Interdum autem v. ἐστὶ ponitur cum ἄλις, aut sub. itidem relinquitur. Eust. citato h. l. Τούτων μὲν ἄλις, item hoc Eurip. (Phœn. 1737.) "Ἄλις ὀδυρμάτων ἐμῶν, subjungit, Καὶ ἔχει ἐλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἢ τοιαύτη σύνταξις. || Nonnunquam sine gen. pro Affatim, Magna copia. Od. P. (376.) ἡ οὐχ ἄλις ἡμῖν ἀλήμονες εἰσι καὶ ἄλλοι; N. (136.) Χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. Interdum dicitur οὐχ ἄλις, ἔσθῃ, ἐστὶ, pro Non sat est. Pro quo dicitur etiam, Parum hoc tibi videtur, nisi etiam etc. ut B. (312.) Ἡ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροιθεν ἐκέρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Κτήματα' ἐμὰ, μνηστήρες; Et Il. P. (450.) Ἡ οὐχ ἄλις ὥς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπέυχεται αὐτῶς; E. (349.) Ἡ οὐχ ἄλις ὅττι γυναικας ἀνάγκιδας ἡπεροπένεις; Quorum versuum unusquisque appellatur προκεφάλος, utpote habens pleonasmum syllabæ ἐν κεφαλῇ, i. e. in capite.

"Ἄλις, Confertim, Coacervatim. Il. B. (90.) Αἰ μὲν τ' ἔνθα ἄλις πεποτήσεται, αἰ δὲ τε ἔνθα: Γ. (384.) περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν, i. e. ὁμοῦ πολλαὶ, Simul multæ: X. (473.) Ἀμφὶ δὲ μιν γαλῶν τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἦσαν. ["Ἄλις, ad Charit. 129. Helen. 595. Wakef. Alc. 929. Jacobs. Anth. 7, 71. 8, 113. Kuster. Aristoph. 123. a. Aristoph. Fr. 267. Dionys. H. 1, 243. Heyn. Hom. 6, 544. 7, 174. 488. Gesner. Ind. in Orph. Lucian. 1, 465. Brunck. Œd. T. 1061. Eur. Med. 1107. ad Alcest. 911. ad Charit. 276. Valck. Diatr. 63. 110. ad Corn. Nepot. 379. De eis ἄλις v. Eichst. de Carm. Theocr. 43. De constr., Kuster. Aristoph. 219. a. ad Callim. 1. p. 32. Harles. ad Theocr. 168. Dawes. Misc. 45. Toup. ad Longin. 335. Valck. Phœn. p. 420. 580." Schæf. Mss. "Violenter, Nicand. Al. 498." Wakef. Mss. Ἐκ σταθμῶν ἄλις εἰσιν. Apoll. R. 4, 675. ἄλις ἔλθοι, Eur. Med. 650. ἄλις εἰπεῖν, Hippocr. de Nat. Pueri 2. pro ὅλως εἰπεῖν. Gl. "Ἄλις Ohe, Satis.]

'Ἀλία, ἡ, Congregatio, Cœtus, Concilium, ap. Herod. aliquoties, ut (5, 29. 79.) Ἀλίην ποιησάμενοι, et (1, 125.) Ἀλίην ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Persarum concilium coëgit: [7, 134.] "|| Ἀλία autem Suidæ ἡ πορεία, Profectio, quo signif. ex Hes. supra habuimus ἄλημα. Ἀλλας Hes. affert pro πρασιάς, πλινθείας." "Ἀλσεία, Hesychio πορεία, Profectio, pro quo supra Ἀλία." [Demosth. 255. "Casaub. ad Athen. 83. Valck. Ep. ad Rōh. 70. Bentl. Opusc. 117. ad Charit. 242. ad Xenoph. Eph. 261. ad Il. E. 823." Schæf. Mss. "Schol. Arat. 34. Diog. L. 1, 99." Wakef. Mss.]

'Ἀλίζω, Congrego, Coacervo, ex ἄλις factum, non ἄλις exeo, vel potius ex ἄλῃ orto ex ἄλις, pro Confertim, Coacervatim. [Herod. 1, 63. "Musgr. Heracl. 404. Heyn. Hom. 5, 153. Casaub. ab Athen. 83. Zeun. ad Cyrop. 29. Mæris 51. et n. Ad Il. E. 823. Ἀλ. et ἀλλίζω conf., ad Herod. 429." Schæf. Mss.

Hippocr. 133, 31. 140, 19. 197, 46. 209, 28. 33. "Xen. K. A. 2, 4, 2. 6, 3, 1. Eur. Herc. F. 412." Seager. Mss.]

"Ξεναλίζω, Suidæ est τὸ συναθροίζω. Proprie est "ξένους ἀλίζω, i. e. συναθροίζω καὶ συνάγω." ["Ad Mær. 271." Schæf. Mss.]

"Προαλίζω, Ante congreco et in unum cogo. Jo. seph. (B. J. 3, 7, 25.) Καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς μελλούσαις συμφοραῖς θυμὸν προαλίσαντας, ἐναφεῖναι τοῖς δόξουσιν αὐτάς. Id Suid. etiam exp. *προαθροίσαντας, Præcolligentes." ["Heyn. Hom. 8, 64." Schæf. Mss.]

["*Προαλίζω, Congrego, Pol. 3, 428." Wakef. Mss.]

Συναλίζω, compositum usitatius quam simplex ἀλίζω. Herod. 2, (111.) συναλίσαι, συναγαγεῖν aperte pro eodem ponit; nam cum dixisset συναγαγεῖν τὰς γυναικας τῶν ἐπειρήθη κ. τ. λ. paucis interjectis verbis, subjungit, consueta sibi repetitione utens, ἐς ταύτην συναλίσαντα, perinde ac si dixisset ἐς ταύτην συναγόντα. In cujus loci interpr. Lat. utendum censeram particula Inquam, hoc modo: Cum inquam in unam eas urbem congregasset, vel coëgisset. Usus est hoc verbo et Xen. K. Π. 1, (4, 14.) Ἐξάγει ἐπὶ θήραν καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας, Passiva vox est Συναλίζομαι, Congregor. Lucian. (2, 925.) Ἐπειδὴν συναλίσθῃσι πολλοί. At vero ap. Luc. Act. Apost. (1, 4.) Καὶ συναλίζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς. Erasmus συναλίζόμενος accepit signif. activa pro συναλίζων: vertit enim Congregans, addens etiam, In idem loci, et in suis annot. Cyrillum ait in opere, quo exp. dictiones sacrarum scripturarum, συναλίζόμενος interpretari συναθροίζόμενος, a v. ἄλῃ, quæ Concilium s. Congregationem significat. Quod autem ad veteris Interpretis expos. attinet, vertentis συναλίζόμενος, Convalescens, Chrysost. quoque, vel potius eum quicumque est auctor commentariorum illi ascriptorum, ita intellexisse ostendit. Quæ si cui probantur, expendat, inquit, num συναλίζεσθαι dicatur a salis communione, juxta Proverb. Salem et mensam ne prætereas. Hæc Erasmi., et alia, quæ ap. eum lege. Beza quoque cum illo interpr. Congregans: quam certe et ego veram esse interpr. puto hujus vocabuli συναλίζόμενος, si veram in eo et germanam scripturam habemus: qua de re dubito, et magis ad alteram lectionem συναλίζόμενος inclino, propter eas, quas in illius expos. reddam rationes, post Ἀλῃ. [Gl. Συναλίζεται. Convestitur. Hippocr. 62, 18. 119, 40. Ξυναλίσθηται et Ξυναλίσθηται conf. ap. Eund., teste Schueider. Lex. "Musgr. Heracl. 404. Vales. ad Theodorit. 71. ad Lucian. 3, 40. Casaub. ad Athen. 83. Zeun. ad Cyrop. 28. Valck. Oratt. 369.: Anim. ad Ammon. 68. ad Herod. 83. Wessel. ad Herod. 154. Wyttenb. Sel. 373. UNDE *Συναλίσμος, ὁ, ut leg. in Tzetz. Exeg. in Il. p. 44. (Τὸν ἐν Αὐλίδι συναλίσμον τὸν στρατοῦ. ADDE) *Συναλίζω, (pro συναλίζω,) Aristoph. Lys. 93. Fut. ξω. Valck. ad Rōv. 67, Brunck. Aristoph. 1, 11." Schæf. Mss.]

"Ἄλῃς, s. Ἀλῃς, Condensus, Confertus, Coacervatus. Frequentissima est hæc vox ap. Hippocr., "ut de Diæta in M. A. Συνδεδραμηκότες δ' ἄλεος τῶν θερμῶν ἅπαντος ἄνω, Cum calor in unum veluti acervum collectus superna petierit, vel Uno acervo. Sic Γυναικ. 1. Ὑπὸ τοῦ αἵματος ἄλεος ἐξαπίθη κατελθόντος. Et de Morb. 1. Ἀπέμει τὸ πλῆρωμα ἀφ' ἐωυτοῦ ἄλεος τοῦ αἵματος. Et aliquanto post, Ὅταν δὲ ἀλίσθη ἐν αὐτῇ, ἀποδιδόῃ πάλιν ἄλεος καὶ παχύ. Aliquando ei adjungit ἀθρόον vel συχνόν, nulla interveniente copula, ut de Morbis, Ὅταν φλέγμα ῥυῇ ἐκ κεφαλῆς ἄλεος ἀθρόον ἐς τὴν ἄνω κοιλίην. Et in Coac. Progn. Περὶ κρίσιν δ' οὖν τούτοις φλέγμα ἄλεος συχνόν σὺν πόνῳ διέρχεται. Non minus frequens est plur. ἄλεος apud Herod."

'Ἀλέες, In unum congregati. Item, Conferti, Frequentes, Multi simul, Denasi. Herod. Ἀλέες ἐς ἐν χωρίον ἐσάγεσκον. Eust. ἄλεες ap. Herod. pro ἡθροισμένοι ὁμοῦ, quod Hom. (Il. E. 498. M. 78. 443. &c.) ἀολλέες dicit, fortasse ab ἄλις.

['Ἀλῃς. Herod. 7, 157. Ἀλῃς μὲν γὰρ γενομένη πᾶσα ἡ Ἑλλάς, χειρὶ μεγάλη συνάγεται. Aretæus 57. "Ad Herod. 67. 362. Wessel. Diss. Herod. 96. ad

Thom. M. 32. Toup. Opusc. 2, 38. ad ll. E. 823. Wakef. Trach. 513. Callim. 1, 458. Heyn. Hom. 5, 153. 7, 732. 8, 443. Steph. de Dial. Att. Dedicat. ad Diod. S. 2, 192. Ἀλέες, Musgr. Heracl. 404. Wakef. Trach. 513." Schæf. Mss.]

"Ἀλέως, Gal. ap. Hippocr. exp. ἀθρόως, Con-
"fertim." [Hippocr. 243, 4. Et] "Ἀλιδίως,
"Hesychio ἱκανῶς, μετρίως, ἅλις, Satis."

¶ Ἀλὲν, participium exp. Hesych. συναθροισθέν, Congregatum, itidem ἀλέντων, ἀθροισθέντων: exp. vero et συστρεψάντων, item συγκελισάντων, nisi forte leg. est συγκελισθέντων, ut ibid. ἀλέντες exp. συγκελισθέντες. Non video autem quid obstat quominus istud participium ἀλὲν significans συναθροισθέν, ab ἅλις s. ἀλέες originem habere dicamus. Quin et ap. Hom. (Il. Φ. 571. X. 308.) ἀλέις exp. etiam ἄθρον συνστρέφας εἰνόν. Sed et ἀλὲν συναχθέν exp. Il. Ψ. (420.) Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ἣ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, Collecta aqua, s. Coacervata. Scribitur tamen ἀλὲν et ἀλέντων cum tenui ap. Hom. et Hesych. atque Etym., qui et aliunde deducit. ["Ἀλέις, Heyn. Hom. 7, 209. Ἀλέντες, Wakef. Trach. 513. Heyn. Hom. 6, 447. Ἐάλη, 6, 446. Ἀλήμναι, ἀλέντες, 5, 152. 234. 717. 6, 157." Schæf. Mss.]

"Ἀληδόν, Hesychio ἀθρόως, Confertim, ut ἀλέως paulo ante: item ἐξαίφνης, Subito, Repente, forsitan ab ἄλλομαι, quasi Salto."

"Ἀλέιος, s. Ἀλεῖος, Congregatus et coactus in unum, Confertus. Gal. enim Lex. Hippocr. ἀλέιον exp. ἡθροισμένον, ἀθρόον: et Hes. ἀλεῖον ὕδωρ affert itidem pro * ἀθροιστὸν καὶ * συλλεκτὸν, quo sensu et ἄλιον paulo infra. Alioqui Ἀλεῖος Dorice pro Ἡλεῖος dicitur. UNDE Ἀλεῖος Ζεὺς ap. Steph. B. "in Ἡλῑς." ["Ἀλεῖος, Eleus, ad Charit. 253." Schæf. Mss.] "Ἄλιον ὕδωρ, Galeno Lex. Hippocr. τὸ ἡθροισμένον ἐξ ὀμβροῦ ἀθρόον, Collectum ex imbre denso."

"Ἀλεότης, (ἡ,) Collectio et congeries. Gal. enim ἀλεότητα in Lex. Hippocr. exp. ἄθροισιν."

"Ἀολλῆς, εὖος, ὁ, ἡ, cujus plur. ἀολλέες, Conferti, Densi. Sic ἀολλέα, Od. Ε. Conferta, Multa sicut mul: βάλλον δ' εἰν ἐλεῶσιν ἀολλέα. Etym. ἀολλέες exp. συνηθροισμένοι, Congregati, et fieri dicit παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰδείσθαι. Eust. vult in hoc nomine a esse vel ἐπιτατικόν, vel ἀθροιστικόν: qui ἀολλέες exp. οἱ ὁμοῦ ἡθροισμένοι καὶ συνεληγμένοι, nisi potius scr. est συνεληγμένοι simpliciter μ, a v. συνελεῖσθαι." [Soph. Tr. 513. "Christod. Ecphr. 22. Heyn. Hom. 5, 98." Schæf. Mss.]

"Ἀολλίζω, Confertos reddo, Congrego. Il. Ζ. ἀολλίσασα γεραιάς. Hesych. habet etiam Ἀολλεῖ, quod exp. συνάγει, Cogit in unum, Congregat." [UNDE * Ἀολλήδην, Confertim, Simul, Coacervatim. Oppian. H. 1, 788. Moschus 2, 49. "Ἀολλῶ, Heyn. Hom. 5, 250. 253. Brunck. Aristoph. 1, 85. ad Apoll. R. 38. Ἀολλίζω, Huschk. Anal. 272. Brunck. Aristoph. 1, 85. ad Apoll. R. 38. Heyn. Hom. 5, 250. 253." Schæf. Mss. ADDE * Ἀόλλησις, (ἡ,) Etym. M. 68, 31." Wakef. Mss.]

["Ἀλφρων, ὁ, ἡ, Naumach. 63. "Valck. Phæn. p. 39." Schæf. Mss. UNDE] "Ἀλφροσύνη, (ἡ,) Hesychio ἱκανῇ φρόνησις, Tantum intellectus et prudentiæ, quantum satis est."

ἈΛΩΣ, ω, ἡ, Area, in qua teritur s. tritatur frumentum. Xen. O. (18, 6. 8.) Δι' ὅλης τῆς ἄλω οἶσεται σοι τὰ ἄχυρα, et ibid. aliquoties. Plut. Amat. Narrat. (9, 100.) Ἐντυχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἄλῳ σίτον συντιθεῖσι. Potest autem in gen. dici etiam ἄλωος pro ἄλω, sicut dicitur κάλωος pro κάλω: quod tamen Etym. non vult esse κλῑσιν, sed ἐπέκτασιν. Idem et accus. ἄλωα e Callim. in Hecale (Fr. 51.) affert, nam pro Ἐκάβη repono Ἐκάλη, Δινομένη περὶ βουσίην ἐμὴν ἐφύλαξεν ἄλωα. Pono autem hic nomen istud, post ἄλις videlicet, quod videam Eust. velle ab ἅλις s. ἀλίζω derivari, et quidem ita de hac etymologia loqui tanquam extra controversiam posita sit. Docet præterea hanc esse causam cur ἄλωος spiritu aspero notetur. Etym. quoque ita scribit: "Ἄλω· ἡ ἄλωη καὶ ἡ ἄλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν."

"Ἄλωος, Corona, Circulus siderum, ut ait Seneca in NO. VIII.

Nat. Aristot. de Mundo, "Ἄλωος ἐστὶν ἐμφάσις λαμπρότης ἀστρου περιανγος· διαφέρει δὲ ἱρίδος ὅτι ἡ μὲν ἱρίς ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἄλωος κύκλῳ παντὸς ἀστρου. Quæ verba sic transfert Bud. Area est edita imago sidereæ claritatis, undique illustrata, hactenus ab arcu cœlesti differens, quod ille e regione solis ac lunæ visendum se exhibet, cum area sidus totum ambitu cingat circulari. Hactenus Aristot. Exp. etiam a nonnullis ἄλωος Circulus apparens circa solem et lunam. "Ἄλωος secundum Hesych., Solis aut lunæ circumferentia. Item, Clypei circumferentia et orbis, ap. Æschylum, ut idem scribit. Æschyli autem locus, in quo ita utitur, est in Tragedia Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις (491.) si bene memini. "Ἄλωος, Circulus in oculis inter σφενδόνην et ἱρίδα. Vide J. Poll. ["Ἄλωος, Inscriptio Sicula Gruteri p. 213. Schneider. Lex. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. Phil. aug. atque emend. P. 2. p. 13. Glossæ: "Ἄλωος· Area, Halo nomen. "Callim. 1, 433. Circumferentia clypei, Stanl. ad Æsch. Eum. 45. Gen. ἄλωος, Adæus 1. Toup. Opusc. 2, 173. Accus. ἄλωα, Ruhnk. Ep. Cr. 179." Schæf. Mss. "Arat. Dios. 209. Perdici nidus, Ælian. H. A. 3, 16." Wakef. Mss. "Epiphani. Hær. 5, 30." Routh. Mss.]

"Ἀλῶις, ἴδος, ἡ, pro ἄλῶας, ut annotant quidam; sed mihi suspecta est hæc terminatio. ["Schol. Theocr. 7, 155." Wakef. Mss. Schneider. Lex. v. Ἀλῶας.]

"Ἀλῶεινός, (ἡ, ὄν,) Arealis, Cujus usus est ad areas. Ἀλῶεινῶις ἱπποῖς, in Anthol. Equabus arealibus, Quæ in area frumentum terunt. ["Jacobs. Anth. 8, 202. 11, 10. Toup. Emend. 4, 420." Schæf. Mss.]

"Ἀλῶιος, ὁ, ἡ, [imo ἰα, ἰον,] i. q. ἄλῶεινός: ut ἄλῶια ἔργα, ap. Nicand. (Th. 113.) Arealia opera. ["Mitscherlich. H. in Cer. 118. Jacobs. Anth. 9, 227." Schæf. Mss.]

["* Ἀλῶια, (ἡ,) Herbæ genus. Schol. Nicand. Th. 89.]

"Ἀλῶα, Festum Athenis in honorem Cereris, secundum nonnullos, Dionysii quoque, agi solitum ab agricolis, jam comportatis frugibus. Apud Suid. legitur, Ἀλῶα Festum est Atticum. Philochorus autem nominatum ait quod illius festi tempore homines morarentur περὶ τὰς ἄλως, in areis. ["Bergler. ad Alciph. 21. 135. 225. 242. Heringa Obs. 153. Alciph. 194. ad 358." Schæf. Mss. UNDE * Συναλῶνιάζω. Suid. Συναλῶνιάζειν· καθ' ἑκάστον ἔτος ἐν ἀκμῇ τοῦ θέρους ἐορτὴν ἔχον, καὶ θυσίαν ἐποιοῦν.]

"Ἀλῶας, ἄδος, ἡ, Cereris epith. Arealis. Scimus autem Cererem frugibus præesse, unde et Ἀλῶα Festum in ejus honorem, annotatione præcedente. ["Bergler. ad Alciph. 136. 225. Mitscherlich. H. in Cer. 117." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 7, 155. ubi perperam legebatur Ἀλῶις, Schneider. Lex.]

["Ἀλῶατος, α, ὄν, Ad Cererem pertinens. Orph. H. in Cer. 5. "Mitscherlich. H. in Cer. 118. * Ἀλῶαδαι, Toup. Emend. 1, 243. ad Lucian. 1, 494. ad Diod. S. 1, 328. Ἀλῶιάδαι, Brunck. Apoll. R. 23. Reiz. Belg. Gr. 630. Brunck. Soph. 3, 394. * Ἀλῶίτης, Toup. Emend. 1, 386." Schæf. Mss.]

¶ Ἄλων, ὢνος, ἡ, Area, i. q. ἄλωος. Suid. Τὸ δὲ ἄλῶας ἀπὸ τοῦ ἄλωος ἀνευ τοῦ ι, λέγεται δὲ καὶ ἄλωνος, καὶ ἄλωνι ἡ δοτική. Reperitur etiam scriptum ἄλῶν ἄλῶνος, sed rectius ἄλῶν ἄλῶνος: ut Matth. 3, (12.) Διακαθαριεῖ τὴν ἄλωνα αὐτοῦ. Vetusta omnia exemplaria, quibus usus est ad Edit. N. T. pater meus, erant autem plus minus quindecim, habebant ἄλωνα, non ἄλῶνα: Luc. itidem 3, (17.) ubi eadem habentur verba, cum tamen utrobique libri omnes, quos viderim, excusi ante patris mei Edd., habent ἄλῶνα circumflexa penult. ¶ Ἄλων θερμῇ, Daniel. 3, (2, 35.) exp. Area æstiva. Ait tamen Tusanus se pro Turbine venti existimare accipi. ["Wessel. ad Herod. 110. Lucian. 1, 82. ad Dionys. H. 2, 875." Schæf. Mss. "Theod. Prodr. Rhod. 138." Boissonad. Mss. Glossæ: "Ἄλων· Area. Ἀλῶος καὶ ἄλῶν· Area." Euseb. de volumine serpentis, Nicand. Th. 166." Wakef. Mss. "Clem. Alex. Str. 755." Routh. Mss.]

"Ἀλωνοτριβῶ, i. q. ἄλωνίζω: nam ἐπὶ τῆς ἄλωνος

διατρίβω Suid. exp. ["Valck. Anim. ad Ammon. A 22. Villosion. ad Longum 218." Schæf. Mss.]

'Αλωνίζω, In area versor, s. commoror. Exponitur quidem in VV. LL. In mari vel areis versor: verum Hesych. ἀλωνίζουσα non ait aliud signif. quam ἐν ἄλωσι διάγουσα.

'Αλωνία, ἡ, ἄλων. Athen., Eis ἀλωνίας βούς συναγαγόντες συνηλοῖσαν, ["524. 'Ο δῆμος συναγαγόν τὰ τέκνα τῶν φυγόντων eis ἀλωνίας." Schweigh. Mss. "Schol. Nicand. Th. 29. 166. *'Αλωνεῖα, Schol. Il. E. 499." Wakef. Mss. Sed. leg. ἀλωνία.] Suid. ἄλωαι exp. ἀλωνία ἢ παράδεισι.

'Αλωνία exp. a Suid. ἡ τῆς ἄλωνος, Quæ areæ est, vel ex area. Secundum quam signif. fecit ἀλωνία adjectivum nomen, habens in masc. ἀλώνιος, fortasse tamen ἄχρηστον.

[* 'Αλώνιον, τὸ, Area. Νέα ἀλώνια' Novæ aræ. Glossæ.]

[* 'Αλωνέτης, ὁ, Areator, Gl.]

[* 'Αλωνεύμαι, Trituro frumentum in area. Apian. ap. Suid.]

'Εἰαλωσία, (ἡ,) Hesychio teste dicitur Ceres, "quoniam μεγάλας τὰς ἄλως ποιεῖ καὶ πληροῖ, Quoniam implet aras frugum copia."

¶ 'Αλοάω, ἡσω, vel ἄσω, Trituro: ut, Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, 1. Tim. 5, (18.) Non obligabis os bovi trituranti. Sic ap. Xen. (O. 18, 2.) 'Αλοῶν τὸν σῖτον. Et ap. Demosth. (1040.) 'Απληρομένους σῖτος, ab ἀπαλοῶμαι passiv. et composita. ¶ Vertitur etiam Tero, Contero, pro quo et compos. συναλοάω usurpatur; nam συναλοῆσαι ap. Plut. (2, 433.) capitur pro Conterere. Apud Theophr. C. P. 4, ἀλοαθέντα σπέρματα Bud. exp. Trita semina: alii, Tritura excussa.

'Αλοάω, Comminuo, Frango, κλῶ, Suid. Idem ait, ἀλοῶν, Per orbem circumageus, ut fit in areis, in quibus frumentum trituratur. Item, Pulsans, ducta metaph. ab iis, qui spicas contundunt. Aristoph. (O. 2.) 'Απολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Idem (B. 149.) 'Η μητέρ' ἠλόησεν, ἥ πατὴρ γνάθον 'Επάταξεν. Aut matrem pulsavit, aut patris maxillam percussit. Videtur tamen proprie ἀλοῶν esse Variis ictibus quasi contundere. Apud Ælian. Οἱ μὲν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν. Ubi ἀλοῶντες est Tundentes, Percutientes. ¶ 'Αλοῶν, Flagris cædere. Synes. Οὐ γὰρ ἐστὶν οὐδὲ τοῖς ἔχουσι καὶ πλουτοῦσιν ἀμαστιγώτους ἀναχωρῆσαι· ἀλλ' ἔως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χρυσίον οἶσων, ὁ δεσπότης ἠλόηται.

'Αλοάω, cum Trituro signif., aspirandum quidam tradiderunt, utpote derivatum a nom. ἄλως, est enim ἀλοάω, ἐπὶ τῆς ἄλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχνας: cum autem ponitur generaliter pro Comminuo, Contundo, item Verbero s. Pulso, tenuari debere. Sed in vetustis libris in utraque signif., in propria et in translata, tenuatum reperitur; ac meminisse in illo, quem citat Paul. (1. Cor. 9, 9.) Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, in omnibus Mss. Codd. ἀλοῶντα tenuatum, non autem aspiratum fuisse. Sed neque Gramm. antiqui differentiam hanc statuerunt. Apud Suid. tamen habentur ἀλοάων et ἀλοητὸς aspirata, nescio temerere an consulto.

[* 'Αλοάω, Brunck. Soph. 3, 386.: Aristoph. 1, 81. 155. Kuster. 217. a. Villosion. ad Longum 288. ad Mær. 18. Ammon. 10.: Valck. Anim. 21. Toup. Opusc. 1, 162: obscæn., 1, 231. et Ind. De fut., Thom. M. 38." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Glossæ: 'Αλοάω' Tero, Batuo, Trituro.]

[* 'Αλοητέος, J. Poll. 1, 226." Kall. Mss.]

[* 'Αλοήσις, ἡ, Tritura, Gl.]

'Αλοητός, τὸ, Tritura, ap. Xen. (O. 18, 5.) ¶ Item Trituræ tempus. 'Αλοητός, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, inquit Suid. Non videtur autem distingui accentu duplex hujus nominis signif. ut fit in ἄροτος, ἄμητος, et ἄροτὸς, ἄμητὸς. ["De accentu, Reiz. de Acc. 112." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 284. Ælian. H. A. (4, 25.) 197." Wakef. Mss.]

'Απαλοάω, ET Καταλοάω, Quorum hoc posterius pro simplici ἀλοῶ positum reperitur, videlicet pro Tero. Item, Contundo, Confringo: unde Eust. ap. Hom. (Il. Δ. 522.) ἀπηλοῖσε exp. κατηλόησε. 'Απαλο-

ῶω autem aliam etiam signif. habet; nam ἀπηλοημένος præter passivi 'Απαλοῶμαι, exp. ab Harpocr. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, Frumentum, ut sub. σῖτος, vel tale quid, ex area convectum postquam tritum fuit. Quæ verba Suid. quoque habet. Uterque autem, quod etiam observandum est, ἀλοηθῆναι exp. πατηθῆναι. Sed horum duorum testimonium pro uno et eodem habendum est, cum Suid. ex Harpocr. descripsisse minime sit controversum. Vide etiam 'Απαλοιάω et Καταλοιάω paulo post: item Συναλοιάω, sed pro quo fortasse συναλοῶ leg. sit, ut ibi docebo. Est hinc deductum et 'Επαλώστης, quod habetur ap. Xen. O. (18, 5.) Exp. autem ἐπαλώστης in VV. LL. Triturator, cum potius signif. Eum, qui bubus terentibus moderatur, ut Bud. scribit: cui in eo etiam assentior quod hanc vocem mendi suspectam habet.

[* 'Απαλοάω, Trituro, Frumentum triturando ab aristis libero, Demosth. 1040." Seager. Mss. "Ammon. 27.: Valck. Anini. 22. ad Herod. 110. ad Diod. S. 1, 241. Heyn. Hom. 4, 650." Schæf. Mss. Et * Διαλοάω, Ælian. H. A. 1, 9. Et "Καταλοάω, Arrian. 334. Athen. (541. 622.)" Wakef. Mss. "Pugnis contundo, Diog. L. in Diogene 214. Hst. Vide et Plut. Mor. 2. p. 7. Wyt." Seager. Mss. Æsch. de Falsa Leg. 285. Lucian. Icarom. 732." Scott. App. ad Thes. "Kar. et Συναλοάω, Villosion. ad Longum 288. Valck. Anim. ad Ammon. 22." Schæf. Mss.]

'Αλοιάω pro ἀλοάω, per pleonasm. literæ ι, ut in ἀγνοῖω ex ἀγνοῶ: quanquam Eust. non affirmat formari ita ἀλοῖω. Pro Percutio, Tundo, Il. I. (564.) Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα. Verbi etiam 'Αλοῖω barytoni meminit ibi Eust. ["Toup. Opusc. 2, 167. Koen. ad Greg. Cor. 135. ad Mær. 18. Ammon. 10.: Valck. Anim. 21." Schæf. Mss. Brunck. Aristoph. 1, 155. Jacobs. Anth. 11, 105. Heyn. Hom. 5, 661. Conf. cum ἀλύω, ad Dionys. H. 1, 100." Schæf. Mss.] HINC 'Αλοιητήρ, ἦρος, ὁ, Contusor. Item, Percussor, Pulsator, unde ἀλοιητήρ σιδιῆρῳ ap. Nonn. ["Paraphr. 7, 19.: Dionys. 4, 399. Agath. 74." Wakef. Mss.] Et in Anthol. ἀλοιητήρες ὀδόντες, Molares dentes, Quorum videlicet officium est molere cibum, contundere et terere. ["Jacobs. Anth. 11, 105." Schæf. Mss.] Et Πατραλοίας, Μητραλοίας. Pro quibus dicitur etiam Πατραλῶας et Μητραλῶας, si Suidæ credimus; sed recentiores ejus edit. πατραλῶας quidem recte cum ω, μητραλῶας autem male cum ο habent; ut omittantur, in omnibus perperam scribi ω sine ι subscripto. Est autem Πατραλοίας, Patris percussor, s. pulsator, ut dixit Virg. Pulsatusve parens. Item Parricida, Patris interfector. A Suid. tamen et Hesych. exp. simpliciter πατροσύπτης: quo vocabulo usum esse Isæum testatur J. Poll. A quo πατραλοῖαν, μητραλοῖαν, et πατροφόνον, μητροφόνον, tanquam synonyma poni existimat Bud., quod tamen ex J. Poll. certo colligi posse non videtur. Aristot. Rhet. 2, (11, 2.) Οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μαιφόνους, ὅταν τύχῃσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθεῖν χρηστός. Apud Aristoph. autem

D N. (911. 1327.) sunt qui πατραλοίας ambiguum esse velint ad patris percussorem et ad patriæ perditorem; in qua posteriore signif. e πάτρα et ἀλοιῶν fuerit compositum. Μητραλοίας itidem Matris percussor, &c. Sciendum est autem ap. Eust. male scriptum esse μητρολῶας pro μητραλῶας, 505. qui licet istud duntaxat ponat post πατραλοίας et μητραλοίας, voluisse tamen et πατραλῶας intelligi credibile est. In VV. LL. πατραλῶης etiam legitur. ET Μητραλοία in iisdem, Matricidium, sed absque testimonio. ["Μητραλοίας, Πατραλοίας Thom. M. 695. Diod. S. 2, 491. Ammon. 11." Schæf. Mss.] VERBA autem compos. ex ἀλοιάω, sunt 'Απαλοιάω ET Καταλοιάω ET Συναλοιάω, quæ Contundo et Confringo signif., ut Il. Δ. 521. 'Αμφοτέρω δὲ τέροντε καὶ ὅστέα λᾶας ἀναιδῆς' Ἀχρὶς ἀπηλοῖσεν, Eust. exp. κατηλόησε. Ab Hesych. et Suida ἀπηλοῖσεν, pro quo male ap. utrumque ἀπηλλοῖσεν, exp. etiam ἀπέκοψε. ET Συναλοιάω ap. Athen. 8. pro Contero, Eis ἀλωνίας βούς συναγαγόντες συνηλοῖσαν. Nisi forte leg. est συνηλόησαν,

cum poëtica esse videatur hæc literæ ι interjectio. [Vide 'Αλωνία.] De 'Απαλοῦ autem et de Καταλοῦ paulo ante dixi. ["'Απαλοῖα, Heyn. Hom. 4, 650. Ammon. 27.: Valck. Anim. 22. ad Herod. 110. ad Diod. S. 1, 241. Συναλοῖα, Valck. l. c. Theocr. 22, 128." Schæf. Mss. 'Απαλοῖα, Nonn. 37, 626. Συναλοῖα, Joseph. 1153, 20. Quint. Smyrn. 11, 472. Long. 125=138. Oppian. H. 3, 575. Plut. 1, 306. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. Phil. aug. atque emend. P. 1. p. 18. Oppian. C. 1, 268.]

[* "'Αλοῖα, i. q. ἀλοῖα, Diog. L. 384. (in Epigr. χερὶ γαῖαν ἀλοῖσας.)" Wakef. Mss.]

'Αλωά, vel 'Αλωή, si Ion. dicitur ἀλῶη pro ἀλωά. Area in qua teruntur fruges, ut ap. Hesiod. 'Εργ. (2, 217.) εὐτροχάλω ἐν ἄλῳ. Il. E. (499.) ὧς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων, Ut ventus paleas circumfert per sacras areas, dum viri ventilant. Fit autem ἀλωά, pro Area, ab ἀλοῖα, unde et ι subscr. esset ipsi ω: aut ab ἀλοῦ, mutando ο in ω: quinetiam secundum hanc derivationem tenuandum esset ἀλωά pro Area. Quidam tamen pro Area tradiderunt aspirandum, pro Loco vitibus aut arboribus consito tenuandum, ut ex Eust. paulo post docebo.

'Αλωά, ή, Locus vitibus aut arboribus consitus, Vineæ, Arbustum, Viridarium. Item, Campus frumentarius. Vel, Sata, Segetes, ut quidam exp. Il. I. (534.) Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτε θαλῦσια γουνῶ ἀλῳῆς Οἶνεὺς ῥέξ. Σ. (57.) Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὥς γουνῶ ἀλῳῆς. Od. H. (122.) ἐνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλῳῆ Ἐρρίζωται. Il. Σ. (566.) "Ενθ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βριθουσαν ἀλῳῆν: ubique posito ἀλῳῆ pro ἀλωά, Ionice. Item E. (90.) ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων. Citatur e Schol. Nicandri ἀλωά καὶ ἀλῳῆ, λαχανοφόρος τόπος. Sciendum est autem me 'Αλωά post 'Αλοῖα posuisse, sequendo Eust., qui illud ab hoc deduci putat; vel potius sequendo veteres Gramm., quorum ille testimonio nititur, p. 1218, ubi et cum φ ideo scriptum ab illis fuisse tradit. Addit tamen ex Appione et Herodoro, cum aspiratur, signif. τὴν ἄλωνα: at cum tenuatur, signif. τὴν ἀμπελόφυτον γῆν. Ego certe cum spiritu aspero scriptum cum alibi reperi, tum in Anthol. Epigr. Εἰς ναυαγῆσαντας, οὐκ ἄρ' ἀλωὰς ὦντος ἐπιπνέει κ' εἰς ὀθόνας ἄνεμος. Ac certe ut aspiretur, sicut et ἄλως, ἄλων, ἄλωνία, magis consentaneum rationi esse crediderim. Nec video cur alia hujus vocis ἀλῳῆ quam illarum quærenda sit etymologia: adeo ut dubitem an recte post ἀλοῖα ponatur; quod tamen et ipsum alicubi cum aspiratione scriptum reperire me memini.

["'Αλωά, Leon. Tar. 61. Herodes 9. Jacobs. Anth. 12, 415. Heyn. Hom. 5, 99. 7, 549. 8, 108. 120. 180. Lobeck. Ajac. p. 347. Ruhnck. Ep. Cr. 31. Jacobs. Exerc. 2, 129. Ilgen. ad Hymn. 382. Græv. Lect. Hes. 611. Mitscherlich. H. in Cer. 118. 121. Casaub. ad Athen. 58. Theocr. 1, 46." Schæf. Mss. "Seges, Quint. Smyrn. 1, 64. Oppian. H. 1, 797." Wakef. Mss.]

'Αλωεύς, έως, ὁ, Qui in area frumentum terit. Pro Vinitore etiam accipi volunt, et generaliter pro Agricola. Citatur e Nonno. ["Nonn. Paraphr. 4, 174. Arat. Dios. 313. Hortulanus, Nonn. Dionys. p. 94." Wakef. Mss. Glossæ: 'Αλωή. Viridarium. Apoll. R. 3, 1400.]

[* "'Αλωόφυτος, (ὁ, ή,) Nonn. Dionys. 13, 257." Wakef. Mss.]

"'Ηλεός, (ἄ, ὄν,) Stolidus, Stultus, Insipiens. Interdum active pro Stultescere faciens et desipere, "Stultum reddens et insipientem: unde ab Hes. quoque exp. non solum ἄφρων, ἡλίθιος, μάταιος, "sed etiam *μωροποιός. Quomodo accipitur Od. Ξ. (464.) οἶνος γὰρ ἀνώγει 'Ηλεός, ὅστ' ἐφέηκε πολὺφρονά περ μάλ' αἰεῖσαι. In præcedente vero signif., B. (243.) Μέντορ ἀπαρτηρὲ, φρένας ἡλεέ, ποῖον εἵπες; Apud Hes. legitur non solum ἡλεός, sed ETIAM "'Ηλεῖς, expositum itidem ἄφρων, ἡλίθιος. Alioquin "εἰτ' Ἥλός dicitur, pro syncopen pro ἡλεός, et in "vocativo ἡλὲ pro ἡλεέ, ut O. Μαινόμενε, φρένας ἡλὲ, διέφθορας, Mente capte, unde mox dicit, "νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς." [Callim. Fr. 174. "Ad Od. B. (l. c.) Valck. Callim, 284. Thom.

M. 253. Jacobs. Anth. 8, 102. Heyn. Hom. 7, 29." Schæf. Mss. Pro ἡλεός interdum ponitur ἀλεός, de quo supra actum est in 'Αλεός. UNDE] "'Αλεόφρων, "ονος, ὁ, ή, i. q. φρένας ἡλεός ap. Hom. indeque compositum, h. e. παράφρων, ut Hes. exp. Demens, "Mente captus." [Et] "'Αλεόσσω, Ineptio, Stultesco, "ab ἀλεός significante Stultus, Hesychio ματαιῶ." "'Αλεώσσειν, Hesychio μωραίνειν." [Ab 'Αλός pro ἡλός formatur NOMEN] "'Αλοσύνη, Dementia, "ἀφροσύνη. Nam ap. Nicand. Th. ἀλοσύνη Schol. exp. ἀφροσύνη. At Hesychio ἀλοσύνα est ἡδονή, "Voluptas." [Nicand. Al. 420. Pro ἡλός, quam scripturam tenent Noster et Schneider. Lex., ἡλος tacite scriptum est a Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 357.]

"'Ηλιθα, Frustra, Incassum. Quo modo accipiunt "in Apoll. R. 2, (283.) Τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον "ἡλιθα χερσί. Ab Hes. exp. non solum μάτην, "εἰκῆ, sed etiam χυδῆν, ἀθρόως, δαψιλῶς, Profuse, "Confertim, Largiter, Copiose. Quam signif. cum "habet, præmitti solet τῶ πολὺς. Od. Ξ. (215.) ἡ γὰρ "με δὴν ἔχει ἡλιθα πολλή: I. (330.) ὑπὸ κόπρῳ, "'Η ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἡλιθα πολλή, pro "quo dicit P. (297.) ἡ οἱ προπάροιθε θυράων—ἄλις "κέχυτ". Et sunt qui ex isto ἄλις factum esse ἡλιθα "existiment. Apoll. R. quoque, 3, (342.) hoc ἡλιθα "usurpavit pro ἀθρόως, Τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν "ἡλιθα γὰρ μιν Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν." ["Ad Charit. 726. Heyn. Hom. 6, 238. Maetho 2, 3. ad Od. E. 483." Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

"'Ηλίθιος, (ία, ιον,) Stultus, Stolidus, Insipiens, "Vecors, i. q. ἡλεός, ejusdemque originis: volunt "n. esse παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, ut sit ὁ πεπλανη- "μένος τὸν νοῦν. Utitur eo et Xen. K. Π. 1, (4, 12.) "Δέδοικα μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἡλίθιος γένωμαί. "Adverbialiter Aristoph. N. (872.) ὥς ἡλίθιον εὐβέγ- "ζατο Καὶ τοῖσι χεῖλεσιν διεῖρόνηκός. Unde SUBST. "'Ηλιθιότης, ή, Stoliditas, Stultitia, Dementia: "Hesychio παντελῶς ἀπόγνωσις. Et VERB. 'Ηλιθιάζω, "Stulte ago, vel Stultitiam factis præ me fero, "'ἀνοηταίνω, μωραίνω. Aristoph. I. (1124.) Νοῦς οὐκ "ἐνι ταῖς κόμαις Ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν Νομίζετ' "ἐγὼ δ' ἐκὼν Ταῦτ' ἡλιθιάζω. Ubi Schol. exp. προσ- "ποιεῖμαι ἡλίθιος εἶναι, ἀνοηταίνω: item ἀναισθητῶ, "subjungens, ἀναισθητοὶ γὰρ οἱ λίθοι, innuensque a "λίθος hæc derivari; sed alterum etymou est verisimilius. Affertur et 'Ηλιθοεργός: sed pro eo potius "scr. ἡλιτοεργός. Alioqui dicendum esset amisisse "τὸ ι. Regula enim compositionis posceret ἡλιθιοεργός, qui foret ὁ ἡλίθια ἐργαζόμενος, Stulte agens, "Stolida facta admittens." [A Schneider. Lex. ἡλιθοεργός inter dubia vv. ponitur. "'Ηλίθιος, Thom. M. 419. Mæris 180. et n. *'Ηλιθιώδης, Boissonad. in Philostr. 572. (558.) ad Mæris 180." Schæf. Mss. "'Εξηλιθιότης, (ή,) Suid. Hes. *'Ηλιθοποιός, (ὁ, ή,) Stultum reddens, Schol. Od. Ξ. 464." Wakef. Mss. 'Ηλίθιος, Plato Alcib. 2. Theocr. 16, 9. Æsch. Ag. 374. *'Ηλιθιώ, i. q. ἐμβρόντητον ποιέω, Æsch. Pr. 1069.]

"'Αλιθίος, Dorice pro ἡλ. Theocr. (16, 9.) δτ' ἀλι- "θίαν ἄδὸν ἦνθον." [*'Αλιθίως, 10, 40.]

"'ΑΛΙΣΓΕΩ, Contamino, Polluo. Verbum usitatum Græcis Bibliorum Interpr. Eccl. 20. 'Αλίσγει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἄλλοτρίοις. Sic Daniel. 1, (8.) ἀλίσγηθῇ, Polluatur, Contaminetur. Et Malach. 1, (7. 12.) ἡλίσγησα, contaminavi: ubi etiam ἡλίσγημένος, pollutus. Suid. vero ἀλίσγηθεις exp. non solum σπιλωθεῖς, sed etiam ἐστιαθεῖς, μισηθεῖς, λυπηθεῖς: ut Hesycho. quoque ἀλίσγηθι affert pro συνεστιάθῃ: ap. quem legitur et "'Αλίσγοντες, μολύνοντες, μαινοντες, a them. ἀλίσγω." ["'Αλίσγέω, Segaar. in Daniel. 5. 'Αλίσγω, Eldik. Spec. 15. Segaar. l. c." Schæf. Mss. Biel. Thes.]

"'Αλίσγημα, (τὸ,) Contaminatio s. contagio e cibo vetito; ut Hesycho. quoque ἀλίσγημάτων exp. τῆς μεταλήψεως τῶν μιαρῶν θυσῶν, et Suid. τῶν μιμάτων ἐκ μυσαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας. ut cum aliquis sese idolothytorum esu polluit." ["Chrys. in Act. Apost. Sermon. 33. T. 4. p. 797. Ἀπέχεσθαι

φησιν, ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων, καὶ τῆς πορνείας." Seager. Mss.]

[* "Συναλίσγω, Una inquino. Euseb. P. E. 372." Wakef. Mss.]

ἈΛΙΣΚΩ, Capiō, et in præt. imperf. ἤλισκον. Fut. autem est ἀλώσω tanquam ab ἀλόω, et præt. perf. ἤλωκα, pro quo Att. ἐάλωκα. Tanquam ab ἄλωμι autem, habet aor. 2. ἤλων: unde participium ἀλούς. Dicitur autem et ἐάλων Att. pro ἤλων. Porro notandum est pass. signif. habere etiam sub activa voce, præsertim in præt. et aor. Xen. K. Π. 7, (5, 12.) Ἐαλωκυῖαν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα: E. 1, (1, 15.) Ἐάλωσαν ἐς Ἀθήνας γράμματα. K. Π. 8, (1, 1.) Τίς ἂν πόλις πολεμία ὑπὸ μὴ πειθομένῳ ἀλοίη; Et Il. B. (374.) Δ. (291.), πόλις ἀλοῦσά τε περθομένη τε. Athen. Πενέσται οἱ μὴ γόνῳ δούλοι, διὰ πόλεμον δ' ἤλωκότες. Usurpatur autem sæpe ἀλούς eo modo quo a Lat. Captus, in his loquendi generibus, Captus amore, Captus pulcritudine; ut etiam Capi usurpavit Tibull. (3, 1, 7.) Carmine formosæ, pretio capiuntur avaræ. Ἄλούς ἔρωτι, Captus amore ap. Lucian. (1, 218.) Dicitur et cum genitivo, ut ἀλῶναι αὐτοῦ λέγεται, ap. Philostr. Her., ubi ἀλῶναι αὐτοῦ exp. Ejus amore captus fuisse. Sic ibid., ἀλῶναι τῆς κόρης, Puellæ amore captus fuisse, quasi sub. dat. ἔρωτι, et sit ἀλῶναι τῆς κόρης, pro ἀλῶναι ἔρωτι τῆς κόρης. Sed jungitur ἀλῶναι non solum cum gen. personæ, sed et cum gen. rem significante, ut ap. Lucian. (3, 629.) τοῦ κάλλους ἀλούς. Synesius autem paulo aliter dixit ἐάλωκεν τοῦ πάθους: Κἄν εἰργασάμην τι διενὸν ἑμάντον· οὕτως ἐάλωκεν τοῦ πάθους, Sic eram captus hoc affectu; hoc est οὕτως ἐκεκρατήμην, οὕτως ἤττων ἐγινόμην, inquit Bud. Interdum vero ἀλῶναι vertitur Corripi, et ἀλούς correptus, ut ap. Gal. ἀλῶναι τριταίσις, Corripi tertianis febribus; et ἀλούς μανία, ap. Soph. (Aj. 216.) Correptus insania. Item pro Convictus s. Deprehensus, et pro Condemnatus. Demosth. (632.)

Ἀλίσκω, Deprehendo, Convinco, item Reum perago, Damno, unde ἤλωκός s. ἀλούς, Deprehensus, Convictus, Damnatus. Demosth. Ἀσεβῶν οὗτος ἤλωκε, interpr. Bud. Convictus est, Tenetur, Manifestus est impietatis, vel, Damnatus impietatis. Apud Aristoph. (N. 1079.) ἀλούς μοιχός. Demosth. Μιᾷ δλῶναι ψήφῳ, Unica sententia damnari. Idem, Τὸν ἐαλωκότα ἤδη τῇ ψήφῳ. Plut. Publicola (1, 396.) Ὑψίσις ἀπάσαις ἀλόντες ἐπελεκίσθησαν. Ceterum ut dicitur ἀσεβῶν ἤλωκε l. c., sic κλέπτων ἤλωκε, item κλοπῆς ἤλωκε, sicut ap. Plut. ἀλόντες ἀργίας. Interdum vero huic verbo jungitur præpos. ἐπὶ cum dat., ut, ἀλόντα ἐπὶ στάσει ap. Herodian. (3, 10, 11.) Damnatum seditionum, vel Damnatum ob seditiones. Sic Plut. Pericle, Ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἀλούς. Ab ἄλωμι autem usitata sunt etiam ἀλώην et ἀλώω ap. Hom. Od. Ξ. (183.), ἥ κεν ἀλώη, ἥ κε φύγοι: Σ. (264.) εἶκεν ἀλώω. Est autem ἀλώην pro ἀλόην, quo alibi utitur, ut Il. X. (253.) ἐλοιμί κεν ἥ κεν ἀλοίην, pro quo male in quibusdam Edd. legitur ἀλοίμην. Præsertim autem tempus et præt. imperf. facta a terminatione in σκω, in prosa præsertim usitata sunt. Xen. K. (11, 2.) Ἀλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν κ. τ. λ.: E. 3, (4, 19.) Τοὺς ὑπὸ τῶν ληστῶν ἀλίσκομένους. Et Καταλίσκομαι pro Convincor, ex Herod. citatur, καταλίσκομαι ὑπὸ τοῦ μαντήϊου.

Ἀλοῶ, Hesychio πλανῶ, Seduco et in errorem "impello: item τύπτω. At ἀλόω, thema inusitatum "est, unde ἄλωμι sua tempora mutuatur, nimirum "præst. ἤλωκα, s. ἐάλωκα, et quæ inde derivantur." "Ἀλωθι, imperf. ab ἄλωμαι, ut γνῶθι. Refertur ad "Ἀλίσκομαι." "Ἀλως, quod ap. Hes. legitur, et "exp. κρατῆθις, si mendosam scripturam non habet, "nec enim sua serie positum est, Doricum est pro "ἀλούς."

Ἀλῶμαι, Vagor, Erro, contr. ex ἀλάομαι. Ἀλῶμαι autem inusitatum thema est, e quo aor. 2. ἤλων, et infin. ἀλῶναι, et particip. ἀλούς, quæ "omnia ad Ἀλίσκομαι referuntur."

Ἐάλῃ, exp. συνήχθη, συνεστάλη, συνεστράφη, de quo in Anomalis. Il. Υ. (108.) ἐάλῃ τε χανῶν, de "apro, qui a venatoribus premitur. Et N. (408.)

Ἐάλῃ δ' ὑπὸ πᾶς ἐάλῃ: de Diomede contrahente se "sub clypeum. Inde particip. ἐαλεῖς, Hesychio "συσταλεῖς, συστραφεῖς, Qui se contraxit s. contorsit, "quod e contra regulam retinuit; debebat enim dici "ἐαλεῖς." [Vide Ἀλημι.]

[* Ἀλίσκω, Locella ad Xen. Eph. 139. Xen. Eph. 54. et n. Valck. Hippol. p. 267. 270.: Diatr. 270.: Callim. 286. ad Xen. Memorab. 2, 6, 22. Fischer. Ind. Palæph. ad Mær. 95. Thom. M. 38. Dorr. Vann. 61. Thom. M. 257. ad Charit. 537. Luzac. Exerc. 143. Boissonad. in Philostr. 490. Heyn. Hom. 6, 19. 536. Ἀλίσκω, Occido, Heyn. Hom. 6, 304. 536. Ἀλίσκομενος, Captus, Xen. K. A. 4, 1, 3. Ἀλίσκεσθαι, cum partic., Valck. ad Herod. 232. 598. De amore, ad Xen. Eph. 255. Ἀλ. ἐς, Captum perferri in, Valck. Adoniaz. p. 264. ad Herod. 131. Ἠλωμένος an Græcum? Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 1. p. 2. De quant., ad Il. E. 487. Heyn. Hom. 5, 711. Ἠλωκα, ἐάλων, Dawes. Misc. 315. Ἐαλωκός, ad Herod. 582. Ἐάλωμεν, —ομεν, Zeun. ad Cyrop. 277. Ἠλωκέναι, Diod. S. 2, 350. Fut., Diod. S. 1, 700. Ἠλω, Heyn. Hom. 4, 99. Fut. med., ad Dionys. II. 3, 1922. Ἀλώσομαι, pass. Kuster. V. M. 145. Jacobs. Anth. 9, 295. Diod. S. 2, 442. ad Timæi Lex. 249. Valck. Phœn. p. 534. Ἠλω, ἐάλω, Zeun. ad Cyrop. 386. Mæris 178. et n. ubi et de ἐάλωκα, ἤλωκα. Ἀλω, Captus est, Heringa Obs. 178. Ἀλῶναι παρανοίας, Toup. ad Longin. 355.; Opusc. 2, 129.: θανάτου, Mortis esse damnatum, Plut. de S. N. V. 25. ψευδομαρτυριῶν, Valck. Oratt. 345. Ἀλῶναι, cum gen., ad Charit. 414.; de amore, Boiss. in Philostr. 481. 516. Ἀλωθῆναι, Diod. S. 2, 490. Ἀλῶ, Brunck. Aristoph. 3, 102. Ἀλῶην, Thom. M. 227. Ἀλούς, 226. Musgr. Ion. 828. Ἀλούς ἔπη, Wakef. Eum. 67. De augm., Brunck. Aristoph. 3, 102. Ἐαλωκός et τραυματίας conf., ad Diod. S. 2, 351. Convinco, Reum perago, Damno, Kuster. Aristoph. 123. a. Valck. ad Herod. 188." Schæf. Mss. Ἐνμφοραῖς ἀλίσκεσθαι, Calamitatibus opprimi, Plato Crit. 1." Schweigh. Mss. "De sole vieto umbra lunæ, Plut. 2, 145. Ἐάλωκα κάλλους, Captus sum pulcritudine, Liban. 14. Æsch. Agam. 30. Julian. 101. Cum gen., Ælian. H. A. 733. In sensu forensi, Longin. 138. Pass. voce, Athen. 103." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐάλω Captus est.]

Ἀλῶσις, Captura, vel Captio, si et hoc satis Latinum est, pro Ipso capiendi actu; illo autem utitur in ea signif. Plin. Item Expugnatio, ut Τροίας ἄλωσι ap. Plat. et ap. ceteros scriptt. passim, Trojæ expugnatio, vel, ut alii, Trojæ eversio, aut Excidium. Ego tamen malim simpliciter Captam Trojam, cum Horatio aliisque nonnullis Lat. scriptt. quam Expugnatam dicere. Sed, si, verbi gratia, mihi interpretandum sit μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν, non veritam ad verbum, Post capturam aut Captionem Trojæ, sed Post captam Trojam. || Ἀλῶσις exp. etiam Deprehensio, ut in Plat. de LL. 11. Καὶ ἐφ' ἐκάστης ἀλώσεως τοὺς δεσμοὺς μὴ πανέσθω διπλασιάδων. [Eur. Electr. 1022. Hec. 1117. "Jacobs. Anth. 7, 42. Boissonad. in Philostr. 661. Ἀλ. ὑπὸ τινος, Strabo 5. p. 513." Schæf. Mss.]

Ἀλῶσιμος, ὁ, ἡ, Qui capi potest, s. expugnari, Expugnabilis. Plut. Camillo, (1, 516.) Οὐκ οὕσης ἀλώσιμου τῆς πόλεως. Apud Synes. Ep. 44. Qui facile capi potest. Λίαν ὑπὸ συνθηρίας ἀλῶσιμος ὢν, Qui facile capi potest a consuetudine. Exp. etiam, Propensus ad consuetudinem. ["Qui facile consumi potest, Paus. 63." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 381. 12, 89. Wakef. et Brunck. Philoct. 863. ad Herod. 533." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Ag. p. 406. "Eur. Hel. 1637. Temenidæ Fr. 9. p. 477." Seager. Mss. Æsch. S. c. Th. 637.]

Ἀλῶτός, (ἡ, ὄν,) i. q. ἀλῶσιμος. Quidam Comicus ἀλωτὰ πόνῳ πάντα esse dixit, Expugnabilia esse labore. Philo de Mundo, Τὰ νόσοις καὶ γήρα σώματα ἀλωτὰ dixit, Quæ morbis et senio facile corripiuntur, i. e. Morbis et senio obnoxia. ["Valck. Phœn. p. 60. Brunck. Philoct. 863. Boissonad. in Philostr. 661. Thom. M. 655." Schæf. Mss. Thuc. 6, 77.] Hinc compos. Ἀνάλωτος, Δυσάλωτος, Εὔάλωτος, Δορνάλωτος. E quibus Ἀνάλωτος, ὁ, ἡ, Qui capi vel expu-

gnari nequit, Iuexpugnabilis. Isocr. Busir. Enc. (6.) Ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχῃτος τοῖς ἐπιβουλευούσιν. Interdum etiam, Non captus, Non expugnatus, ut ap. Thuc. (4, 70.) Οἰόμενος τὴν Νίσαιαν ἐπὶ καταλήψεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphorice ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, Qui pecuniis expugnari nequit, vel corrumpi. Inexpugnabilis, vel Insuperabilis pecuniis. Plut. Pericle, (1, 627.) Ἐφύλαξεν ἑαυτὸν ἀνάλωτον ὑπὸ χρημάτων. Male autem ap. Eund. (1, 230.) ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, exp. Pecuniis insatiabilis et inexplebilis, ut alibi docebo. [“Boissonad. in Philostr. 565. 661. Plut. Mor. 1, 18.” Schæf. Mss. Et] “Δυσάλωτος, ὁ, ἡ, “Difficilis captu, Qui ægre capitur s. capi potest, ut “δυσάλωτον χωρίον ap. Plut. Et δυσάλωτος ταῖς “νόσοις ap. Diosc. 7, 1, Qui difficile morbis corripitur s. tentatur.” [Plato 5, 217. Bip. Ind. in Dion. Cass. “Toup. Opusc. 2, 182.” Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1723.] Contrarium est Εὐάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest, vel expugnatu facilis, ut εὐάλωτον κλέπτεις, Naz. Apud Gal. autem ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, Obnoxii febribus quotidianis. [Gl. Expugnabilis. Lex. Xenoph. Alciph. 2, 1. “Stob. 29, 43.” Wakef. Mss. “Ad Lucian. 2, 183. ad Mær. 394. ad Charit. 226. Plut. Mor. 1, 17.” Schæf. Mss.] Ἀτ Δορυάλωτος, Captus bello, q. d. Hasta captus, eadem plane forma qua αἰχμάλωτος, supra, Captivus. Herodian. 2. Ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὕπλων δορυαλώτους εἶχε, Pol. interpr. Quos ubi velut indagine armorum conclusos captivosque habuit. Δορυαλώτους πόλεις πεποίηκεν, Isocr. Urbes subjugavit, In servitutem redegit. [“Ad Diod. S. 1, 279. ad Herod. 653. Thom. M. 655. Auger Discours 2, 91. ad Diod. S. 2, 97. Lobeck. Ajac. p. 253.” Schæf. Mss. Vera forma est δοριάλωτος.] [* “Ἀρτιάλωτος, (ὁ, ἡ, Recens captus.) Xenocr. 34. (Ὁ δὲ ἀρτιάλωτος, καὶ μὴ ζωγρείοις ἐγκεκλεισμένος.)” Boissonad. Mss.] “Νεάλης, (ὁ, ἡ,) Hesychio νεωστὶ ἀλούσης, Recens “captæ, quæ et Νεάλωτος dicitur. Affert enim idem “ipse νεάλωτοι pro νεωστὶ εἰλημμένοι.” [“Ad Herod. 745.” Schæf. Mss.] [* Πανάλωτος, ὁ, ἡ, Omnia capiens. Æsch. Agam. 371. ubi v. Blomf. “Jacobs. Anth. 11, 191. Heyn. Hom. 5, 711.” Schæf. Mss.] [* Πυριάλωτος, ὁ, ἡ, Igni captus. Philostr. 838. Ὑπνῆλαι οὖσαι καὶ πυριάλωτοι.] [* Ταχυάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest. “Herod. 7. p. 420. Καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετόν τε καὶ ταχυάλωτον.” Scott. App. ad Thes.] [* Ἀνθαλίσκομαι, Contra, Vicissim capior, damnor. Æsch. Ag. 331. ubi v. Blomf. “Dio Cass. 100.” Wakef. Mss.] [Καταλίσκομαι, de quo v. Nostrum supra, unico nititur loco Herod. 2, 174. At ibi pro mendoso κατηλίσκετο, leg. καὶ ἡλίσκετο monuit Valck. (188.) Rectius καὶ ἀλίσκετο Ed. Schweigh. cujus vide Var. Lect. ad illum locum. Ejciendum igitur e Lexx. v. καταλίσκομαι, aut certe ut spurium obelo notandum. “Wessel. Diss. Herod. 144.” Schæf. Mss.] “Παραλίσκω, Capio. Παραλοῦς, Hesychio παρα- “κρατηθεῖς, συσχεθεῖς.” “Προαλίσκομαι, Prius capior, Ante capior. Plut. “de aud. Poëm. Προαλωκόντων ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης.” [“Wytttenb. ad Plut. 1, 65. ad Herodian. Philet. 447.” Schæf. Mss. Glossæ: Προαλίσκω Præsumo. Editum est perperam προαναλίσκω. “Demosth. 595.” Seager. Mss.] “Προσαλίσκομαι, Insuper capior: item Insuper “condemnno. Aristoph. Ach. (700.) Νῦν δ’ ὑπ’ “ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, Κῆρα προσαλίσκο- “μεθα, ubi Schol. quoque exp. καὶ πρὸς τούτοις κατα- “δικαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα.” [Ubi v. Elmsl.] [* Συναλίσκω, Simul capio. “Ælian. H. A. 623.” Wakef. Mss.]

ἈΛΚΗ, ἡ, Robur, Vires. Il. T. (161.) τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. I. (214.) “Ἄνδρ’ ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Frequentius tamen ap. eum ἀλκή est Robur animi, Animi fortitudo, Animi præstantia, Magnanimitas, Strenuitas: dicit enim sæpe θούριδος ἀλκῆς, (Il. Δ. 234.), interdum et θούριδα

ἀλκήν, (H. 164.), copulatque nonnunquam ἀλκήν et σθένος, (Od. X. 237.), interdum μένος et ἀλκήν, ut etiam l. c. Ac ipsemet ostendere lectori volens, meo iudicio, de utro robore intelligat, alicubi addit φρεσὶ: ut Il. Υ. (381.) “Ἐνθ’ Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἰ- μένος ἀλκήν, Σμερδαλέα ἰάχων: quod videlicet εἰμένον ἀλκήν dicat etiam Eum qui robore corporis instructus est. Utuntur et prosæ scriptores hoc nomine. Apud Plut. aliquoties reperiuntur copulata ἀλκή et δύναμις: et pro Viribus, Robore ac Præsidio usurpatur ἀλκή ab eo: item pro Strenuitate. Sic Thuc. (2, 84.) Εἰς ἀλκήν τρέπομαι. || Ἀλκή, Auxilium, Remedium. Od. X. (305.) οὐδὲ τις ἀλκή γίγνεται, οὐδὲ φυγή. Hesiod. Ἔργ. (1, 199.) κακοῦ δ’ οὐκ ἔσεται ἀλκή: et Th. (876.) κακοῦ δ’ οὐ γίνεται ἀλκή Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque sæpe usurpatur pro Remedio. [“Steph. de Dionysii Imitat. Thuc. Heyn. Hom. 5, 439. 6, 507. 7, 81. Thom. M. 751. Wakef. Ion. 207. Musgr. 204. Wakef. 493.: Alc. 211.: Phil. 1091.: Eum. 54. Abresch. Æsch. 2, 38. Jacobs. Anim. 149.: Anth. 10, 129. Auxilium, ad Od. M. 120. Ἀλκαί, Alpheus 11. Toup. Opusc. 2, 237. Ἐς ἀλκήν ἐρχεσθαι, Eur. Phœn. 424. Diod. S. 1, 204. Pugna, Bellum, Brunck. ad Eur. Med. 299. Heath. ad Æsch. 1, 29. Beck. ad Eurip. 222. Wakef. S. C. 1, 115. ad Herod. 335. 724. Ἀλκή θῆρ, Lobeck. Ajac. p. 284. Ἀλκή, Fac. ad Paus. 2, 50.” Schæf. Mss. Paus. 5, 12. 9, 21. Eclog. Phys. p. 19. Pind. Nem. 3, 68. Gorgiæ Encom. 93. 108. Auctor Rhesi 934. Ἀλκήν τινος ποιεῖσθαι, Soph. Œd. C. 459. pro ἀλκεῖν τινι. “Impetus belli, Oppian. H. 1, 336. Apoll. R. 4, 1150. Cum βίῃ, Diod. S. 1, 200. cum ῥώμῃ, Ælian. H. A. 272. 301. 745. Cum σθένος, Apoll. R. 3. Cum κάρτος, 849.” Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλκή Validitas.]

¶ Ἀλξ inusitatus nominativus, cujus gen. ἀλκός, dat. ἀλκι, frequens ap. Hom., ut Il. N. (471.) ἀπερ, et Od. Z. (130.) leo dicitur ἀλκι πεποιθώς. Alii non statuunt hunc nominat. ἀλξ, sed ἀλκι pro ἀλκῇ ab ἀλκή per metaplasm. derivant. “Ἀλκι, metaplasmo “poëtico pro ἀλκῇ, vel etiam a nom. ἀλξ.” [“Ἀλξ, Heyn. Hom. 5, 57. ad Il. E. 299.” Schæf. Mss.] Ἀναλκίς, ἰδος, ὁ, ἡ, Instrenuus, Ignavus, cui opponitur ἄλκιμος. Od. Γ. (375.) Ὡ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσσεσθαι. Il. N. (777.) ἐπεὶ οὐδὲ με πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. E. (349.) γυναικας ἀνάλκιδας, Quæ natura sunt imbelles, et quarum non faciunt ad fera tela manus, ut loquitur Naso. Hinc vel potius ab Ἀναλκῆς, fit Ἀνάλκεια, Ignavia, Il. Z. (74.) Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκίῃσι δαμέντες. Possit autem videri ἀναλκίς ex ἀλξ ἀλκός potius quam ex ἀλκή ἀλκῆς derivatum. [“Ἀναλκίς, Toup. Opusc. 1, 517. Il. 14, 126. Christod. Ecphr. 356. ad Lucian. 1, 698. Ἀνάλκεια, Ruhnk. Ep. Cr. 206. Ἀνάλκεια, ἀναλκία, Heyn. Hom. 7, 340.” Schæf. Mss. “* Ἀνάλκειος, Imbellis, (Invalidus.) Oppian. H. 4, 587. sed susp. lect. Ἀναλκῆς, (ὁ, ἡ,) Hippocr. (77, 33.) Erotian. Hesych. Aristot.” Wakef. Mss. “Ἀναλκῆς, Euthal. in Ed. Epist. Cathol. 476. Ἀνάλκεια, Theogn. 887.” Boissonad. Mss.]

D. [Ἐδύσαλκίς, ἰδος, ὁ, ἡ. “Ab ἀλκή sicut ἀναλκίς formatur, sic etiam δύσαλκίς, Homo imbellis et ignavus, Qui ad omnia imparatus et inidoneus est. Restituenda hæc vox Maximo Tyr. 1, 3. Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ δυσάλκιδες, καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες οὓς εἶναι καὶ σμικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων, ἐκπλαγέντες τῇ ἀηθείᾳ, καὶ καταλιπόντες τὴν γαῖαν, καὶ ἀμελήσαντες τῆς σωζούσης τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῷ κύματι, καὶ προαναλώθησαν τῆς νεώς. Quo in loco male scriptum est δυσάντιδες, quæ vox ne Græca quidem est. Toup. ad Suid. 3, 252. (=2, 304.)” Brunck. Mss. Δυσάλκιδες correxit et G. Burges. ad marg. sui exemplaris Maximi T. “Toup. Opusc. 1, 517. et Ind.” Schæf. Mss. Tyrwhittus ap. Toup. Emend. 4, 424. malit δυσέλπιδες. Vide Porsoni App. ad Toup. 4, 479. “* Δυσάλκῆς, (ὁ, ἡ,) Qui vires afficit. Quint. Smyrn. 7, 625. Ἀμπαύοντο μόθιο δусаλκέος.” Wakef. Mss. Sed Tychsen. δусаλγέος edidit e conjectura Pauwii, qui tamen nihil mutat, addens:—“Ἀλκή idem aliquando, quod ἄλκαρ, ἀλέξεις.”]

[* 'Ελεαλκῆς, ὁ, Vir cujusdam fontis possessor, Hippocr. 367, 42.]

[* 'Επαλκῆς, ὁ, ἡ, Validus, Robustus. Æsch. Choëph. 413. ubi Schol. * ἰσχυροποιόν.]

'Ετεραλκῆς, ὁ, ἡ, ut ἑτεραλκῆς νίκη μάχης, Il. H. (26.) Victoria ancipitem Martem habens, et q. d. anceps robur. Volunt autem appellatam ἑτεραλκέα Victoriam, quia, ut idem alibi scribit, ἐπαμείβεται ἀνδρας. Eust. vult ἡτεραλκῆ esse Quæ alteri parti semper tribuit ἀλκὴν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatam Quæ per vices uni parti, deinde alteri acquirit et comparat ἀλκὴν. Affertur et alia exp. hujus vocis, ut νίκη ἑτεραλκῆς dicatur ἡ τῷ ἀλκίμῳ διδομένη: sed hæc nullo pacto mihi placet. Apud Eund. (Il. O. 738.) ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exp. ἐτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. Bud. interpr. Qui nobis victoriam restituat, vel Nos in pristinas vires restituat. Greg., ut testatur Idem, ἑτεραλκέα νίκην dixit pro Victoriam in alteram partem inclinare. || Apud Nicand. Th. 2. λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδεus Schol. exp. ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi

Quæ ex altera parte præsidium afferat. || E Nonno autem citatur ἑτεραλκεί θεσµῷ simpliciter pro Diverso. HINC 'Ετεραλκῆς, adverb. Ancipiti Marte, ut ap. Herod. (8, 11.) ἑτεραλκῆς ἀγωνιζόμενοι, Ancipiti Marte pugnantes, Ita pugnantes ut nunc hi, nunc illi superiores essent. ["'Ετεραλκῆς, ad Herod. 624. 738. Heyn. Hom. 5, 313. 444. 7, 127. ad Lucian. 3, 593. 'Ετεραλκῆς, ad Corn. Nep. 78. Stav. ad Herod. 624." Sch. Mss. "Nonn. Dionys. 4, 229." Wakef. Mss.]

[* Εὐαλκῆς, ὁ, ἡ, Validus, Robustus. Clem. Alex. 411. "Εὐαλκες, ad Herod. 429. εὐαλκῆς, Jacobs. Anth. 7, 65." Schæf. Mss.]

[* "Κεραλκῆς, Lobeck. Ajac. p. 284. Et poet. * Κερεαλκῆς, (Cornibus valens, Cornibus fretus, Cui vis sese tuendi et ulciscendi, et omnis impetus injurias propulsandi esse in cornibus.) Ruhnk. Ep. Cr. 147. ad Callim. 1, 129. Porson. Præf. ad Hec. p. x." Schæf. Mss. Apoll. R. 4, 469. Oppian. C. 2, 103. In Callim. 3, 179. κεραελκῆς perperam legebatur.]

[* "Κρατεραλκῆς, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theodor." Kall. Mss.] "Μεγαλαλκῆς, (ὁ, ἡ,) Magni roboris, μεγαλοσθενής, "Hes." ["Const. Manass. Chr. p. 58." Boissonad. Mss. Orac. Sibyll. p. 585.]

"Μοναλκῆς, (ὁ, ἡ,) Eximio robore præditus, ita ut "solus esse videatur robustus," [Hesych. In Schneider. Lex. non legitur.]

Παναλκῆς, ὁ, ἡ, Omnipotens. Παναλκῆς, ἰσχυρόν, παντοδύναμον, Hesych. [Æsch. S. c. T. 172.]

[* Τοξαλκῆς, ὁ, ἡ, ap. Orph. Epith. Cupidinis, sagittis vim suam exserentis, aut contemptum sui ulciscantis. Et * Τοξαλκῆτης, ὁ, Ælian. H. A. 11, 40. "Epigr. adesp. 116. a." Schæf. Mss.]

[* "Υπεραλκῆς, (ὁ, ἡ,) Valde robustus. Plut. 3, 840." Wakef. Mss. Plut. Pomp. 65.]

'Αλκήεις, (ἡσσσα, ἦεν,) Robustus, Fortis, Strenuus, Præditus robore corporis, vel robore animi, i. e. fortitudine. 'Αλκήεις Μελέαγρος, Apoll. [R. 1, 71. Dionys. P. 305. "Toup. Opusc. 2, 165. Valck. Hippol. p. 318. Jacobs. Anth. 8, 106." Schæf. Mss. "Stob. p. 37. Oppian. C. 4, 26. Manetho 4, 28." Wakef. Mss.]

"'Αλκάζειν, Fortiter agere, Pugnare. Etymologo "enim ἀλκάζειν est τὸ ἀνδρείως πράσσειν τι, afferenti etiam ἀλκάζουσιν pro μαχομένην." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

"'Αλκαία, ἡ, Cauda leonis, quoniam eam qua-
"tiendo sibi animos et robur excitat, ut Hom. quo-
"que docet, cum ait, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία
"ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, ἔε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέ-
"σασθαι. Apud Suid. 'Αλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει
"μέγιστος ὦν, τῷ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατηκίετο· ὁ δὲ
"λέων, ἥλγει μὲν, καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διεγεί-
"ροτο. Muscæ etiam ἀλκαίαν tribuisse Callim. dici-
"tur, ubi κέντρον potius significat quam οὐρὰν s. κέρκον.
"'Αλκαίαν Eust. paragogs dici ait τὴν ἀλκὴν, ἐπὶ λέον-
"τος, ut σελήνια pro σελήνῃ, et similia. At 'Αλκαῖος,
"Nomen proprium cum aliorum, tum filii Herculis
"insigni robore præditi. Æoles exemto e di-
"phthongo i dicunt 'Αλκάος. ["'Αλκαία, Brunck.
Apoll. R. 199. Callim. 1, 547. ad Callim. Fr. p. 547.
Ruhnk. Ep. Cr. 104. Heringa Obs. 107. Segaar. in

Daniel. p. 66. Heyn. Hom. 8, 43. * 'Αλκαῖος, (αἰα, αἶον.) Eur. Hel. 1167. * 'Αλκαῖκός, * 'Αλκαῖος, Thom. M. 36. Phrynich. Ecl. 12." Schæf. Mss. "'Αλκαία, Nicand. Schol. Th. 123. Ælian. H. A. 283. Oppian. H. 5, 264." Wakef. Mss.]

[* "'Αλκαῖος, Hercules, Eust. Il. 982, 36. Diod. S. 218. * 'Αλκῆς, (ἶδος, ἡ,) Hesych. nos Sylv. Cr. 1, 115." Wakef. Mss. "Wakef. Herc. 495. * 'Αλκείδης, Samius 2. Jacobs. Anth. Proleg. 56. Antip. Thess. 19. Jacobs. Anth. 8, 353. Erycius 4." Schæf. Mss.]

[* "'Αλκῆς, ὁ, ἡ, i. q. ἀλκήεις, Violentus. Nicand. Al. 114. (καὶ ἀλκῆα πότμον ἀλύξαι.) Wakef. Mss.]

"'Αλκιμος, ὁ, ἡ, [imo ἰμῃ, ἰμον,] per i, ut factum a dat. ἀλκῖ, at ἀλκήεις per η, ab ἀλκή. Valet autem ἄλκιμος i. q. ἀλκήεις: estque illud quam hoc usitatus. Il. A. (483.) Τρῶες ἄλκιμοι. Π. (689.) ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην. E. (529.) et P. (111.) ἄλκιμον ἦτορ. At K. (135.) ἄλκιμον ἔγχος videtur dici Hasta strenua, pro Qua strenuitas exercetur. Licet autem sit ποιητικώτερον hoc nomen, usurpatur tamen et in prosa, præsertim autem, si bene observavi, a Xen. ut E. 7. Καὶ ἄλκιμοι διέτελεσαν ἐν τῷ πολέμῳ, et ibid. Τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες, ἡγούμενοι. Apud Soph. legitur ἀλκίμα in fem., pro ἄλκιμος: et quidem Dor. pro ἀλκή, Aj. (401.) 'Αλλά μ' ἂ Διὸς Ἀλκίμα θεὸς Ὀλέθριον αἰκίζει. Existimo autem hoc tantum differre ἄλκιμος a proxime præcedente ἀλκήεις, quod ἄλκιμος rarius quam ἀλκήεις dicatur Homo robustus, intelligendo de corporis viribus. || "'Αλκιμος, Nom. propr. hominis, item Loci. Vide Eust. et Plut. Themistocle, [1. 501. "Ad Lucian. 1, 380. Xen. Cyrop. 72. Jacobs. Anth. 8, 97. "Αλκ. et ἀγλαὸς conf. Heyn. Hom. 6, 264. "Αλκιμος, (Nom. propr.) Heyn. Hom. 6, 425." Schæf. Mss.]

[* 'Αλκιμοποιός, ὁ, ἡ, i. q. ἄλκιμον ποιῶν. Phavor.]

"'Αλκίμαχος, ὁ, ἡ, Strenuus in pugna, vel Strenue pugnans. In Anthol. ἀλκιμάχας Παλλάδος, Strenue Palladis. Potest vel a μάχομαι, vel a μάχη deduci. ["'Αλκίμαχος, Jacobs. Anth. 6, 232. 'Αλκίμαχη, Hegesipp. 3." Schæf. Mss.]

[* "'Αλκίνοος, ejus horti, Jacobs. Anth. 9, 375." Schæf. Mss.]

"'Αλκίφρων, Eustathio ὁ ἀνδρείος καὶ φρόνιμος, "Qui fortitudinem cum prudentia conjunctam habet. "Alioquin est Nom. propr." [Æsch. Pers. 91.]

¶ 'Αλκαρ, τὸ, ab ἀλκή, Auxilium, Remedium. Item, Tutamen, Munimentum, Præsidium. Il. A. (822.) ἄλκαρ 'Αχαιῶν, Præsidium Achivorum. Phocyl. (13, 120.) κέντρα μελίσσαις Ἐμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε θεός, Aculeos apibus dedit deus, ingenitum tutamen et munimentum, s. præsidium. Apoll. R. (2, 1075.) ἵετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ, Munimentum adversus pluviam. Oppian. Hal. 1. οὐ πυρὸς ἄλκαρ ὀπωρινοῖο φέρονται, Munimen adversus æstum. [Aretæus p. 83. ἄλκαρ σωτηρία. "Wakef. Phil. 226.; Eum. 80. Callim. 1, 491. Heyn. Hom. 6, 265. Abresch. Æsch. 2, 38. Jacobs. Anth. 6, 176. 7, 391. 9, 305. Valck. Adoniaz. p. 344. ad Phæn. p. 291. 407.; ad Hippol. p. 317. Toup. Opusc. 1, 359." Schæf. Mss.]

[* "'Αλκοποτίστρια, (ἡ,) Const. Manass. Chr. p. 247. Meurs." Schæf. Mss.]

[* "'Αλκων, Jacobs. Anth. 9, 33." Schæf. Mss.]

"'Αλκμανικόν, dictum Metrum quoddam, quia "πεπλεόνακε παρ' Ἀλκμᾶνι, teste Suida. Aristoph. "Schol. vocat Ἀλκμάνειον, essequie dicit δακτυλικὸν ἐφθήμερές." ["'Αλκμάν, Phrynich. Ecl. 85. Jacobs. Anth. 10, 325. 'Αλκμανικός, Fischer. ad Weller. 1, 395. Lesbon. de Schem. 178. 179. ad Lucian. 1, 276. * 'Αλκμᾶων, 'Αλκμάν, Valck. Phæn. p. 65. ad Diod. S. 1, 252. * 'Αλκμαίων, Jacobs. Anth. 10, 325. * 'Αλκμαιωνίς, Valck. Phæn. p. 792. Toup. Opusc. 2, 49. * 'Αλκμήνη, Jacobs. Anth. 9, 402." Schæf. Mss.]

"'Αλκμαρῆς, Hesychio est ἄλκιμον. Apud Etym. "vero et in Lex. meo vet. paroxytonos scriptum "ἀλκμάρης, quod esse dicunt ἀλεξητήριον, et pleona-
"smum habere τοῦ μ. Nam ἀλκάρης esse τὸ ἀλκαίου
"τὴν ἀρὰν, καὶ ἀπειργον τὴν βλάβην, Diras impreca-
"tiones et incommoda arcens, teste Method.]

¶ 'Αλκω, ἄλξω. Vel 'Αλκῶ, circumflexum, ἀλκήσω. Nam utrumque ponitur ab Etym. qui e posteriori

tamen mavult deducere ἀλαλκῶ. An autem sint in usu, non dicit: quod si reperiantur, significabunt i. q. ἀλάλκω, Auxilior, Propulso aliquod malum a quopiam, Depello malum. Pono autem hoc th. ἄλκω ut ab eo formem sequentia ἄλξις et ἀλκτήρ: quorum deductionem ap. nullum reperio; sed quæ alia esse possit quam hæc ab ἄλκω, non video.

[* “Ἀλκηστής, ὁ, Validus. Suid. v. *Ἀμύντης, Oppian. H. 1, 170.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀλκέτας, Jacobs. Anth. 6, 415. *Ἀλκότηρ, ad Herod. 425.” Schæf. Mss.]

*Ἀλξις, εως, ἡ, Defensio, ap. Polyb. 5., (68.) ut inquit Bud. “Ἀλξων” τειχέων, Hesych. Vide Ἐπαλξις.

*Ἀλκτήρ, ἦρος, ὁ, Propulsator, Depulsor. A Bud. exp. et Vindex, Propugnator. Cum gen., Od. ε. (531.) Φ. (340.) ὁξύν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, Propulsatorem canum, Propulsatorem injuriæ canum. Sic ἀρῆς ἀλκτῆρα ap. Eund. Il. Σ. (100.) et ap. Hesiod. (Th. 657.) Item ἀρεως ἀλκτῆρ ap. Hom. (ε. 485.) Propulsator cædis, pro Vindex et ultor. || Ἀλκτῆρες, Adminicula ad transiliendam fossam, cujus generis sunt hastæ, pali, aliaque hujusmodi, ap. Aristot. Probl. et Gal. Vide Ἀλκτῆρες in Indice. HINC Ἀλκτῆρῖα, Exercitium, in quo adhibentur ἀλκτῆρες ap. Artemid. 1, 59. [“Heyn. Hom. 6, 332. 613. 7, 442. Boissonad. in Philostr. 398. Ruhnck. Ep. Cr. 180.” Schæf. Mss.]

*Ἀλκτῆριον, τὸ, Remedium, Auxilium, Propulsatorium, ad verbum, s. Depulsorium, ἀλκτῆρια νούσων, Remedia morborum, s. adversus morbos, ap. Nicand. Th. [528. “Al. 349.” Wakef. Mss. “Toup. Opusc. 2, 165. Thom. M. 578. Jacobs. Anth. 9, 419.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀλκτῆ, Heringa Obs. 104.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀλκάθω, Brunck. Soph. 3, 495. *Ἀλκάθους, Musgr. Heracl. 279.]

*Ἐπαλξις, εως, ἡ, Pinna, Propugnaculum muri, προμαχῶν, videlicet ἐφ’ οὗ ἐστὶ τοῖς ἀνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν, ἡτοι βοηθεῖν: nam ab ἄλκω ἄλξω fit, ut Eust. annotat in Hom. (Il. M. 263.) Ἀλλ’ οἷγε ῥινόισι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις. Polit. ap. Herodian. (8, 4, 20. 8, 2, 12.) πύργους καὶ ἐπάλξεις Turres et propugnacula, (7, 11, 17.) Turres et pinnas vertit: sed frequentius ἐπάλξεις Pinna interpret. Idem et Mœnia interpret. quodam loco. Valla ap. Thuc. Pinna interpret. ap. quem aliquoties legitur h. v., ut 4, (115.) Ἀπ’ οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν. Et 3, (22.) Κατέβαλε γὰρ τις τῶν Πλαταιέων ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα, Deturbavit enim quidam e Platæensibus apprehensam e pinnis tegulam. Etym. non illam solum deductionem affert ab ἄλκω, cujus sit fut. ἄλξω, a quo nomen verbale ἄλξις, deinde ἐπαλξις: sed vult ἐπαλξις posse etiam dici tanquam quæ sit *ἐπαλέγησις quædam. || Ἐπαλξις, si eidem credimus, est etiam ἀψις, item δικαστήριον τῶν φονικῶν. [“Jacobs. Anth. 11, 52. Boissonad. in Philostr. 569. Heyn. Hom. 6, 319. 340. 8, 237. ad Mær. 87. Eur. Phœn. 1016. 1165. ubi v. Valck. p. 401. 404. Toup. Opusc. 2, 199. Musgr. Or. 1203.” Schæf. Mss. Æsch. Ag. 380. Glossæ: Ἐπαλξις Pinna, Propugnaculum, Pinnaaculum.]

[* “Ῥιπέπαλξις, ἰδος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 1, 8. (Οὐδ’ ὡς βαλοῦντες ριπέπαλξιδας λίθους Ἐκ *πετροπομπῶν εἰς τὸ τεῖχος ὀργάνων.) Const. Manass. Chr. p. 72. 98.” Boissonad. Mss. Nec e tormentis longe saxa rotantibus in muros missuri molares cum propugnaculorum ruina.]

Ἐπαλξίτης, ut ἐπαλξίτης λίθος, Pinnalis lapis, Lapis qui est supra pinna, Etym.

¶ Ἀλάλκω, et interdum Ἀλαλκῶ, Depello, Propulso, Arceo, per anadiplasiasmum, i. reduplicationem, de qua Etym. ex ἄλκω vel ἄλκῶ factum, Il. Υ. (185.) Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, Canes arcebat. Φ. (138.) Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι, Exitium a Trojanis depelleret. || Ex ἀλαλκῶ autem circumflexo reperitur infin. ἀλαλκεῖν, T. (30.) Τῷ μὲν ἐγὼ περήσομ’ ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα Μνίας, Depellere ab eo muscas. [“Ἀλάλκω, Wakef. Trach. 1030. Jacobs. Anth. 6, 203. 9, 305. De constr., Heyn. Hom. 4, 557. Ἀλαλκῶ, Toup. Opusc. 2,

165.” Schæf. Mss. “Ἀλάλκω, Juvo, Quint. Smyrn. 10, 260.” Wakef. Mss.]

*Ἀλαλκτῆριον, τὸ, i. q. ἀλκτῆριον: et ab ἀλάλκω factum, ut ἀλκτῆριον ab ἄλκω fieri dixi. [Phavor.]

*Ἀλαλκομενής, ἰδος, ἡ, Auxilius cum robore, et fortiter: ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένους, i. e. βοηθοῦσα. Epithetum Minervæ, Il. E. (908.) “Ἥρη τ’ Ἀργεῖη καὶ ἀλαλκομενής Ἀθήνη. In quo versu quidam valde imprudenter ἀλαλκομενής Junonis quoque epithetum esse dicunt. Etym. certe testatur, ap. Hom. esse Minervæ epithetum; ap. alios vero Junonis etiam: atque adeo reperiri ἀλαλκομενὺς Ζεὺς. || Eust. affert et alias τοῦ ἀλαλκομενής exp., ut videlicet sic appelletur ab Alalcomenio monte, aut Alalcomenio heroë. Etym. post exp. aliquot ductas ab ἀλάλκω et μένους, subjungit, Vel, Quæ in Alalcomenais Bæotiae urbe colitur; ubi et Alalcomenium ejus templum: aut Ab Alalcomeneio Bæoto educata. [“Wakef. Trach. 1030. Heyn. Hom. 4, 556. Ilgen. ad Hymn. p. 221. ad Il. Δ. 8.” Schæf. Mss.]

*Ἀπαλάλκω, Propulso, Repello, Abigo: cum accus. Od. Δ. (766.) Μνηστῆρας δ’ ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηροέοντας. Interdum accus. cum gen. vi præpositionis. Il. X. (348.) “Ὅς οὐκ ἔσθ’ ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι. [“Theogn. 13. Toup. Opusc. 2, 67.” Schæf. Mss. ET *Ἐπαλάλκω, i. q. *ἐπαλκῶ, inquit Schneider. Lex. Sed istud ἐπαλκῶ in Lexx. nondum receptum est. “Ἐπαλάλκω, Nicand. Th. 352.” Wakef. Mss.]

*Ἀλαλκομεναί, urbs Ithacæ, denominata a Bæoto-rum Alalcomeneo, ut Plut. Hellen. refert 537, μετὰ Edit. afferens simul causam nominis. Τὸ ἐθνικὸν est Ἀλαλκομεναῖος apud Steph.”

*Ἀλαλκομένειον, urbs Bæotiae, ab Alalcomeneo quodam dicta, qui et Ἀλαλκομενήδα Minervam ἱδρυνσε, et a se denominavit, teste Aristarcho, qui ab ἀλάλκω dictam negat: alioqui enim potius Ἀλαλκῆδα nominandam fuisse. Quin et Γλαυκῶπις appellata creditur a Glaucopo, Alalcomenei filio, ut refert Steph. qui urbis Ἀλαλκομενίου, sine di-phthongo enim apud eum scribitur, ἐθνικὸν esse dicit Ἀλαλκομένιος et Ἀλαλκομενίους: unde Minerva Ἀλαλκομενία, quod ibi coleretur.”

[* Ἀλαλκομένιος, ὁ, Nomen mensis ap. Bæotios, i. q. Μαιμακτῆριον Atheniensium. Harpocr. 191. Plut. Aristide 2, 318.]

*ἈΛΕΞΩ, vel ἈΛΕΞΕΩ, ἡσω, Arceo, Depello, Propulso; et interdum, Opitulor, Auxilior. Ex Ἀλκω, interjiciendo e ejus fut. ἄλξω. Quæ formatio mihi videtur esse simplicissima; nec intelligo qui ap. Etym. ἀλκῶ, ἄλξω scribatur, deinde ἀλέξω: cum sequatur, Quod ad præsens reductum Attici barytonum faciunt. Ἀλέξω vel ἀλεξῶ, uti dixi, Arceo, Depello, cum accus., unde ἀλεξικάκος, ἀλεξιφάρμακον, et alia. Il. P. (365.) μέμνηντο γὰρ αἰεὶ Ἀλλήλοισι ἀν’ ὀμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν. Φ. (374.) ἀλεξήσειν κακὸν ἥμαρ, Arceat exitiale diem, vel depellat. Sic et I. (251.) Absolute autem, Opitulor, Auxilior, Opem fero: ut A. (590.) ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. O. (565.) ἀλέξασθαι μενείανον. Itidem ἀλεξῶ, ut Z. (109.) Φὰν δὲ τιν’ ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Usus est hujus verbi et in prosa, licet rarior. Xen. K. Π. 4, (3, 1.) Τούτοις φασὶν ἀνάγκη εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν, His opem ferre. Esset autem, sequendo Eust., sub. accus. in Xen. l. c. et Homericæ proxime præcedente, et similibus. Is enim ait ἀλεξεῖν, cum absque accus. ponitur, ἀτελῶς s. ἑλλιπῶς poni. Diceret igitur fortassis Eust. sub. τὸ κακὸν vel τὰ κακά, uti esset, Arcere ab illis malis, vel mala, pro Opitulari illis. Plut. Lycurgus (1, 207.) ἀλεξοίμεθα πολεμίων ἔφοδον, Propulsemus impetum hostium. Apud Eund. Romulo (1, 87.) ἀλέξασθαι ληστὰς. Quem infin. et ap. Ion. Scriptt. Harpocr. et Herod., habes aliquoties: ap. Xen. quoque, ut K. Π. 1, (5, 7.) Τί οὖν ἐστὶν ἡ τοῦ ἀλέξασθαι δικαιότερον, ἢ τοῦ τοῖς φίλοις ἀρήγειν κάλλιον; sic et A. (3, 4, 20.) Πῶς γὰρ διέφερον ἐκ τῆς χώρας ὀρμῶντας ἀλέξασθαι, ἢ, κ. τ. λ. Quem infin. quidam non a barytono th., sed per syncopen factum putarunt, ut πρίασθαι, atque alia. Item pro Propulsare. Idem Xen,

A. 7, (7, 2.) 'Αλλ' ἐὰν ποιῇτε κακῶς τὴν ἡμετέραν χώραν, ὡς πολεμίους ἀλεξήσόμεθα. ["'Αλέξω, Archilocho. 14. Schneider. Anab. 24. 444. Heyn. Hom. 4, 694. 5, 599. 6, 179. 7, 345. Xen. Cyrop. 93. Zeun. ad Cyrop. 365. ad Herod. 133. De med., ad Herod. 219. 'Αλ. et ἀμύνειν conf., Heyn. Hom. 5, 684. 'Αλέξασθαι, ἀλεξέμεναι conf., 7, 94. 'Αλεξέω, 6, 179. 8, 81. Zeun. ad Cyrop. l. c. Apollod. 249.: Heyn. 761." Schæf. Mss. Hippocr. 25, 33. Pind. Ol. 13, 12. ἀλεξείν ὕβριν, Reprimere superbiam. "'Αλεξέω, Oppian. C. 5, 626." Wakef. Mss. Glossæ: 'Αλεξέω Oritulor.] "'Αλεξέμεν et ἀλεξέμεναι, Dorica sunt "pro ἀλέξειν, a th. ἀλέξω, a quo et mediæ vocis aor. "1. infin. ἀλέξασθαι."

'Αλέξημα, τὸ, Id quod arcet, Propulsamentum, aut Defensaculum, uno verbo, si hæc Latine dici possent. Syn. 'Ο κυκεὼν τῆς θερυνῆς ὥρας ἀλέξημα, Æstatis ardorem arcens, Bud. interpr. Posset etiam exp. ut opinor, Remedium adversus æstatem. Paus. 10, (18.) Καὶ ἄλλο ἦν τοῖς ἐνδον ἀλέξημα οὐδὲν εἰς δίψαν, Nullum remedium sitis, vel adversus sitim; aut, Nullum subsidium ad sitim. ["Dionys. H. 4, 2295." Schæf. Mss. "Dionys. H. 1, 412. 575. 696. Schol. Soph. Œd. T. 178." Scott. App. ad Thes. Geopon. 14, 6, 11. "On peut citer Plut. de Sol. Anim. 26. "Ὅσπερ ἀλεξήμασι παλαισμάτων, si ma correction, ἀλεξήμασι pour ἀδοξήμασι, est juste." Corai. Mss. "Philo J. Schol. Nicand. 703." Wakef. Mss.]

'Αλέξης, ἡ, Propulsatio, Defensio, Oritulatio. 'Αλέξης, inquit Hes. βοήθεια καὶ ἀντίτις, ubi ἀντίτις exp. Retaliatio. [Herod. 9, 18. Hippocr. 290, 27=1279.]

"'Αλεξητικός, (ἡ, ὄν,) i. q. ἀλεξητήριος, Depulsorius, "Depellendi arcendique vim habens."

'Αλεξητήρ, ἦρος, ὁ, Qui arcet, Propulsator, Depulsor. Item Defensor, Auxiliator. Il. Y. (396.) Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης Ἀντήνορος υἱόν. Apoll. R. 2, (519.) λοιμοῦ ἀλεξητῆρα, Pestis depulsores. Est etiam Defensor, Auxiliator. ["Ad Mær. 117. Heyn. Hom. 8, 92." Schæf. Mss. "Adj., Oppian. H. 4, 23." Wakef. Mss.]

'Αλεξήτειρα, ἡ, Propulsatrix, vel Auxiliatrix. Anthol. (Paul. Sil. 66.) ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη. ["Nonn. Paraphr. 15, 50." Wakef. Mss.]

'Αλεξητήριος, ὁ, ἡ, [ἴννο ἰα, ἰον,] Defensorius, Propulsatorius, Depulsorius, Remedium præstans, ut ἀλεξητήριος παροιμία, Athen. 15. Proverbium propulsatorium, i. amoliendi s. arcendi mali vim habens. 'Αλεξητήριοι ῥίζαι, Radices remedia præstantes, s. afferentes. Quidam exp. Radices medicæ.

'Αλεξητήριον autem, (τὸ,) Munimen. Quidam Amuletum verterunt: at Bud. Munimen et integumentum esse potius quam Amuletum scribit; nam citatis his Plat. verbis, Καὶ τῶν πραγμάτων τὰ μὲν, παραπετάσματα τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια, subjungit, Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis esse Munimen et integumentum, quam Amuletum. Xen. (I. 5, 6.) Antias equinas ἀλεξητήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων appellat, et τὰ ὦτα asini ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν, propter magnitudinem, ut in homine supercilia. 'Αλεξητήρια enim appellantur Arcentia, submoventia, et amolientia. Galen. in x. Therap. Eὶ μὲν εἰς ταυτὸ συμβαίνει τὰ τε τοῦ πυρετοῦ σβεσθήρια, καὶ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια. Hactenus Bud. 'Αλεξητήριον tamen alicubi fortasse non male interpr. Amuletum, præsertim ubi pro Remedio adversus venenum s. veneficium ponitur: sed generalior interpr. fuerit per nomen Remedium, ut ap. Nicand. (Th. 7.) ἀλεξητήρια νόσων, Remedia morborum. In Theophr. autem H. P. 7, 12. ἀλεξητήριον τῆς δηλήσεως, vel Amuletum, vel Remedium interpr. licet, quia est additum δηλήσεως: alioqui enim, uti dixi, ἀλεξητήριον generale est, ut Remedium: ἀλεξιφάρμακον autem non ita generale, sed, ut e compositione apparet, de iis peculiariter dicitur, de quibus et Amuletum in propria signif.

["'Αλεξητήριος, J. Poll. 5, 132. Joseph. B. J. 2, 8. (1062, 16.) Theodor. 5, 131." Kall. Mss. "'Αλεξητήριον, ad Herod. 425. T. H. ad Plutum p. 301." Schæf. Mss. Hippocr. 238, 24. 374, 41. "Nicand.

715. 935." Wakef. Mss. Glossæ: 'Αλεξητήριος Oritulus.]

["'Αλεξήτωρ, i. q. ἀλεξητήρ. "Schol. Od. Ψ. 198." Wakef. Mss. Soph. Œd. C. 143. Ζεὺ ἀλεξήτωρ. "Cf. Abresch. Misc. Obs. V. 5. p. 226." Boissonad. Mss.]

"'Αλεξάνδρα, ἡ, Alexandra, Nomen tragediæ conscriptæ a Lycophr. de vaticiniis Cassandræ s. Alexandræ, filiæ Priami. Vide et seq. 'Αλέξανδρος."

"'Αλέξανδρος, Alexander, Nom. propr. cum alio-

"rum tum Phrygis illius Paridis, tum Macedonis

"illius, qui Asiæ totiusque orientis subactione sibi

"cognomentum Magni acquisivit: βολοῦ etiam

"κυβεντικοῦ nomen teste Hesych. HINC 'Αλεξάν-

"δροκόλακες dicuntur Adulatores Alexandri, s. assen-

"tatores. Athen. 12. post nuptias, Alexandri illius

"Macedonis, 'Αλεξανδροκόλακες nominatos fuisse

"scribit, qui Διονυσιοκόλας ante vocabatur, ni-

"mirum. θανματοποιούς, ῥαψδούς, ψολοκισθαρσίας,

"κιθαρωδούς, αὐλοδούς, αὐλητὰς, σαλπικτὰς, quia in

"nuptiis Alexandri certabant non aliter ac in festis

"bacchanalibus, a quibus Διονυσιοκόλας nomina-

"bantur, alio vocabulo Τεχνῖται etiam dicti. ITÆΜ

"'Αλεξανδρώδης, (ὁ, ἡ,) Alexandro s. factis Alexandri

"similis. Plut. Alex. p. 1236. meæ Ed. PRÆ.

"ΤΕΡΓΑ 'Αλεξάνδρειος s. 'Αλεξάνδριος, Pertinens ad

"Alexandrum, Alexandro proprius et peculiaris. Et

"'Αλεξάνδρειος βοτάνη, s. 'Αλεξανδρία δάφνη, Ale-

"xandrina laurus, ab eo nominata fuit, quod in certa-

"minibus corollis inde factis gauderet redimiri, ut

"Steph. B. docet: "Ἔστι καὶ 'Αλεξάνδρεια βοτάνη καὶ

"φυτὸν, παρ' ἄλλοις δὲ 'Αλεξάνδρα" ἐξ ἧς ἐστέρητο

"'Αλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι. Meminit vero hujus

"plantæ Diosc. 4, 147. et Plin. sub fin. lib. 15. ubi

"præter descriptionem habes et nomina alia, quibus

"vocabatur, itidemque ap. Steph. B. Plinius vero et

"Daphnoides appellatum fuisse στέφανον 'Αλεξάνδρου

"auctor est. PORRO et civitates quædam ab Ale-

"xandro denominatæ sunt 'Αλεξάνδρεια: de quibus

"Steph. B. e quo satis habui ascribere τὰ ἐθνικά.

"Quorum primum est 'Αλεξάνδρεως, Alexandrinus,

"Alexandria oriundus: et fem. 'Αλεξανδρία, Ale-

"xandrina, ut Σινωπεὺς et Σινωπίς. Secundum, 'Αλε-

"ξανδρειανὸς, itidem Alexandria oriundus: necnon

"'Αλεξανδρίτης et 'Αλεξανδρίνος: quæ omnia pro-

"bari ait Steph. B. a Nicanore in lib. de Alexandria,

"non itidem vero 'Αλεξανδρείωτης s. 'Αλεξανδρείως,

"licet eo utatur Favor. in lib. de Urbe Cyrenæica

"conscripto. Ita tamen ab 'Αλεξάνδρεια derivatur

"ut 'Ηρακλειώτης s. 'Ηρακλειώτης ab 'Ηράκλεια. In-

"deque est possessivum 'Αλεξανδρεωτικός, (ἡ, ὄν,) quo

"usus est Athen. 1. 'Ο Μαρεώτης οἶνος 'Αλεξανδρεω-

"τικός τὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἀπὸ τῆς ἐν 'Αλεξανδρείᾳ

"κρήνης Μαρείας. Vitis autem Alexandrinæ men-

"tionem Plin. facit, itemque ficum et pitorum

"Alexandrinorum, panis Alexandrini, et vestium

"Alexandrinarum. DENIQUE ab 'Αλέξανδρος est v.

"'Αλεξανδρίζω, Faveo Alexandro, Alexandri partes

"sequor, Cum Alexandro facio, item, Alexandro

"similis sum, Alexandrum similitudine aliqua re-

"fero, ut ap. Athen. 6. (251.) Apollonphanes Antigoni

"assentator dicit τὴν Ἀντιγόγου τύχην 'Αλεξανδρί-

"ζειν."

["'Αλέξανδρος, ad Charit. 648. Diod. S. 1, 415.

(ἀλέξανδρος πόλεμος, 11, 14.) Hominum defensor, ad

Herod. 637. Jactus talorum, Jacobs. Anth. 8, 88.

'Αλεξάνδροιο πολίτης, Epigr. adesp. 721. b. 'Αλεξαν-

δροκόλαξ, Bergler. ad Alciph. 385. * 'Αλεξανδρίστη,

(ὁ,) Plut. Alex. (24.) p. 59. Schm. 'Αλεξανδρώδης, p.

43. * 'Αλεξανδρίδης, T. H. ad Plutum p. 323. Kuster.

Aristoph. 15. 'Αλεξάνδρεια, ἡ, ab Ægypto separata,

ad Xen. Eph. 263. Valck. Callim. 167. * 'Αλεξαν-

δρειον, (τὸ,) Fabric. B. G. 1, 326. 'Αλεξανδρεωτικός,

Phrynich. Ecl. 146. Thom. M. 417. et Add." Schæf.

Mss. 'Αλεξανδρίς, Schol. Greg. Naz. 65. ANDE

* Διονυσιαλέξανδρος, ὁ. J. Poll. 7, 198. Εἰρηται γὰρ ἡ

γελγώπωλις ἐν Διονυσιαλέξανδρῳ Κρατίνου. "Ad Mær.

259." Schæf. Mss. ET * Φιλαλέξανδρος, ὁ, ἡ, Ale-

xandri amicus vel studiosus, "Diod. S. 2, 195. 250.

Schæf. Mss. "Plut. Alex. 4, 65, 11. Apophth. 181.

Strabo 889." Scott. App. ad Thes.]

'Αλέξαντος, ὁ, ἡ, Defensorius. Citatur ex Anthol. αλεξάντοις χοιράσι, Scopulis defensoriis. ['Αλιξαντοι χοιράδες, Qu. Mæc. 8.]

'Αλεξιάρης, ου, ὁ, et fem. αλεξιάρη, ad verbum, Depellens imprecationes et diras. Apud Hesiod. ("Εργ. 2, 82.) νεῖος αλεξιάρη exp. a Schol. ἀπελεύ- νουσα τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς βλάβας, Depellens damna vel noxas, i. e. Quæ facit ut noxam non patiatur agricola. Etym. quoque ἀρὴν exp. βλάβην, addens τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ, Damnum, s. Noxam e fame. At quidam αλεξιάρην exp. ad verbum, Depellentem diras et imprecationes, hanc reddiderunt hujus epitheti causam, quod agro multum afferente fructus, agricola in iram, aut blasphemiam hoc nomen usurpantes in hac signifi. more Gallico potius quam Græco aut Lat. prorumpere non soleat. Ego vero ἀρὴν malo in hoc nomine composito pro βλάβην accipere, quod reperiam αλεξιάρην ῥάμνον dictam a Nicand. (Th. 861.) quam αλεξίκακον Euphorio appellat Ἡ καὶ αλεξιάρης πτόρθους ἀπαμέργεο ῥάμνον, ut sit αλεξιάρη, Remedium afferens noxæ, s. mali. Apud Hesych. est αλεξιάρης, cum σ in fine, quam si retineamus, masculini gen. esse dicamus necesse est, expositum ἐπίκουρος, αλεξίκακος. Notandum est autem hoc compositum sicut et sequentia, fieri a barytono ἀλέξω, non a circumflexo ἀλεξῶ. ["'Αλεξιάρη, Casaub. ad Athen. 65." Schæf. Mss.]

'Αλεξιβέλεμνος, ὁ, ἡ, ut in Anthol. αλεξιβέλεμνος χιτῶν, Arcens sagittas, s. depellens, a corpore videlicet. ["Casaub. ad Athen. 65. Wakef. Phil. 147. Paul. Sil. 46." Schæf. Mss. "Eust. Od. 560, 20." Wakef. Mss.]

'Αλεξίκακος, ὁ, ἡ, Depulsor mali s. malorum. Dii ἀποτρόπαιοι dicuntur, inquit in Comm. Bud. et αλεξίκακοι, quasi Depulsores malorum et aversores, defensoresque pestium et calamitatum. Lucian. (2, 210.) Ὡ αλεξίκακε Ἡρακλῆς, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, O malorum depulsor Hercules, et tristimum amolitor Jupiter. Idem Bud. alio eorund. Comm. loco, 'Αλεξίκακοι δαίμονες dicuntur qui diras arcere et amoliri ab antiquis existimabantur, οἱ λύνοντες τὰς ἀράς: qui et ἀποτρόπαιοι et ἀποπομπᾶιοι dicti, et λύσιοι et φύσιοι. Hactenus Bud. Notandum est autem αλεξίκακον non tantum dici personam, sed et rem, ut, 'Αλεξίκακα ὀνόματα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, ap. Plut. (6, 316.) Malum avertentia s. diras. Nonnus vocat ὕδατα αλεξίκακα, Salutares aquas, eas videlicet, quibus in regeneratione abluimur. ["Ad Charit. 679. Thallus Miles. 3. Jacobs. Anth. 10, 278. ad Diod. S. 2, 251. Casaub. ad Athen. 65. Bergler. ad Alciph. 378." Schæf. Mss. II. 10, 20. Glossæ: 'Αλεξίκακος Depulsor. UNDE * "'Αλεξικακέω, ad Charit. 679." Schæf. Mss. ET 'Αλεξικακία, ἡ, Malorum amolitio s. depulsio, Hes.]

["*'Αλεξίκηπος, (ὁ,) Geopon. 12, 16. (e Varrone: Θεραπείας ἥδη πρῶν ἐρμηνεύων τὰ ἐν τῷ 'Αλεξικήπῳ τοῦ σοφωτάτου Νέστορος ἔπη καὶ ἐλεγεία, τελεώτερον συνέγραψα.)" Kall. Mss. Et 12, 17, 16. Ὁ δὲ Νέστωρ ἐν τῷ 'Αλεξικήπῳ αὐτοῦ λέγει, τὴν κράμβην δάκρυον εἶναι τοῦ Λακούργου.]

["*'Αλεξίλογος, ὁ, ἡ, Adjuvans orationem, dicendi facultatem, subsidium vocis. Critias Athenæi 28. "Phavor. 110, 46. Causab. ad Athen. 65." Schæf. Mss. "Eust. Od. 541, 46." Wakef. Mss.]

["*'Αλεξίμαχος, ὁ, ἡ, Arcens bellum, vim hostilem, Phavor. v. 'Αλεξητήρ, sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

["*'Αλεξιμβροτος, ὁ, ἡ, Propulsans ab hominibus mala. Pind. Nem. 8, 51. αλεξιμβρότῳ λόγχῃ: Pyth. 5, 122. πομπαῖς, Pompis sacris, mala arcentibus ab hominibus, ἐπεὶ εἰς ἀλέγησιν τῶν κακῶν ὑπὸ τῶν βροτῶν γίνονται.]

'Αλεξίμορος, ὁ, ἡ, Depulsor mortis, Auxilians adversus mortem. Soph. [Ced. T. 171. 481. "Nonn. Paraphr. 12, 50." Wakef. Mss.]

["*'Αλεξίπονος, Andr. Cæsar. in Apoc." Kall. Mss.]

'Αλεξιφάρμακον, τὸ, Remedium adversus phar- macum, Amuletum, Remedium adversus venenum s. veneficium. Theophr. H. P. 9, 21. 'Αλεξιφάρμακα καὶ περίπτα λεγόμενα. Notandum est autem compositum

esse ex ἀλέξω et φάρμακον: cum autem hoc nomen utramque in partem sumatur, hac in compos. accipi in malum, videlicet pro Veneno. Bud. in Annot. poster. in Pand., 'Αντιφάρμακα, Antidota, quasi venenorum venena. Dicuntur etiam αλεξιφάρμακα, quasi Venenum amolientia, et vim veneni expultricem habentia, quæ cum ante venenum sumuntur, προφυλακτικὰ etiam appellantur. Hactenus Bud. Sed et ipse Nicand. titulum sui libri 'Αλεξιφάρμακα exp. dicit, Ρεῖά κέ τοι ποσίεσιν ἀλέξια φαρμακοέσσαις Αὐδήσαιμι, Facile tibi Potionum venenatarum remedia dixerim.

¶ Dicitur item 'Αλεξιφάρμακος, ὁ, ἡ, adjective: ut, αλεξιφάρμακοι δυνάμεις. Plut. Sympos. (8, 633.) Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, ὅταν μιν γίνοντες τὰς βασιλικὰς καὶ αλεξιφαρμάκους ἐκείνας δυνάμεις, ἅς θεῶν χεῖρας ὠνόμαζον, Interpr. Erasmo in Proverbio Deorum manus, Quin multo magis cum regales illas et efficaces variorum remedium mixturas conficiunt, quas Deorum manus appellarunt. 'Αλεξιφάρμακος λόγος ap. Diosc. 7, 1. Liber amoliens venena, pro, Tradens amolientorum venenorum rationem: Καὶ ὁ μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων, προσαγορεύεται Θηριακός· ὁ δὲ περὶ τῶν θανασίμων, 'Αλεξιφάρμακος: ubi observa obiter inscripsisse eum Λόγον Θηριακόν et 'Αλεξιφάρμακον, ut et Nicand. suos libros inscripsit Θηριακὰ et 'Αλεξιφάρμακα.

'Αλεξιφάρμακον etiam per metaph. ponitur aliquando pro Præsidium, ut Dem. c. Timocr. dicit legem ab eo latam esse 'Αλεξιφάρμακον τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις, Præsidium c. animadversionem legum; et addit ὥσπερ, dicens ὥσπερ αλεξιφάρμακον. Hoc etiam animadvertendum est interdum αλεξιφάρμακον, licet compositum, pro simpliciter ἀλεξητήριον sumi: unde dicitur λοιμοῦ αλεξιφάρμακον, Remedium adv. pestilentiam.

["*'Αλεξιφάρμακος, Theod. Therap. p. 21." Kall. Mss. Glossæ: 'Αλεξιφάρμακον Amuletum. 'Αλεξιφάρμακον, τὸ, at non αλεξιφάρμακος, ὁ, ἡ, legitur in Schneider. Lex. "'Αλεξιφάρμακον, Mitscherlich. H. in Cer. 176. Jacobs. Anth. 8, 406." Schæf. Mss. Hippocr. 525, 4.]

'Αλεξάνεμος, ὁ, ἡ, in quo composito, sicut et in sequente perditur ι post ξ, Ventos arcens s. depellens. Od. Ξ. (529.) χλαῖνα αλεξάνεμος, Ventos arcens, vel Adjuvans contra ventos. ["Brunck. Soph. 3, 532. Casaub. ad Athen. 65. 'Αλεξάνεμος et αλεξάνεμος, Valck. Phæn. p. 42. Wakef. S. C. 1, 77. Bergler. ad Alciph. 364." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 136.]

• 'Αλεξήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Æsculapii epith. ap. Aristoph. Adjuvans viros.

'Απαλέξω, i. q. 'Απαλάκω, Propulso, Repello: unde II. Ω. (371.) Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν, ἀλλὰ κεν ἄλλον Σεῦ ἀπαλέξῃσαιμι. Ubi notandum est, itidem ut ἀπαλάκω habere accus. una cum gen., et quidem vi præpositionis, quasi ἀλέξῃσαιμι ἀπὸ σοῦ. Alibi ἀπαλέξεῖν est Opitulari, Auxiliari. 'Απαλέξῃσιν, inquit Hesych., βοηθήσιν. Idem ἀπαλέξασθαι exp. ἀποφυλάσθαι, e Soph. (Aj. 166.) ¶ Sed et nomen affert 'Απαλέξικακον, quod exp. ἀθεράπευτον, Insanabile, Immedicabile: quare accipio præpos. ἀπὸ in hoc nomine tanquam privationis vim habentem, quasi quis dicat, ἀφ' οὗ δύναται ἂν οὐδεὶς ἀλέξασθαι τὸ κακόν. [I. q. αλεξίκακος, Orpb. H. in Æsculap. 5. sed de epitheto hoc dubitat Schneider. Lex.] "'Απαλέγω, Devito, "Evito, unde ἀπαλέξασθαι, quod Hesych. e Soph. "affert pro ἀποφυλάσθαι. Nisi potius ad ἀπαλέξω referendum sit, quod significat Propulso. 'Απαλέξω, i. q. ἀπαλέξω, Propulso, Depello, unde particip. "ἀπαλέγοντες ap. Suid., pro κωλύοντες. Media voce "in activa signif. usus est Soph. Aj. (166.) p. 11. "X' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' 'Απαλέξασθαι, "σοῦ χωρὶς. Ubi Schol. et Suid. exp. ἀντιτάξασθαι." ["'Απαλέξω, Heyn. Hom. 5, 478. Brunck. Soph. 3, 496. 499." Schæf. Mss. "Med., Nicand. Th. 396. UNDE * 'Απαλέξησις, (ἡ, Propugnaculum, Auxilium,) Suid. 3, 194. (Schol. Soph. CEd. T. 1224.) ET * 'Απαλεξητικός, (ῥ, ὄν,) Qui auxilium dat, Etym. M. 56, 10." Wakef. Mss. "'Απαλέξησις, il faut citer de préférence Clem. d'Alex. 200. 'Απαλέξησις κρυμῶν καὶ κανυμάτων." Corai. Mss. Suid. Πρὸς ἀπαλέξησιν πρὸς βοήθειαν.]

“Ἐπαλεξήσων, Suidæ βοηθήσων, Opem laturus, ab A
“ἐπαλεξέω. II. Θ. αὐτὸν ἐμὲ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσου-
“σαν ἀπ’ οὐρανόθεν προΐαλλεν.” [Λ. 428. Υ. 315.
Μήποτ’ ἐπὶ Τρώεσσι ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. “Heyn.
Hom. 5, 478. 8, 81. 188.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀλέκω, Jacobs. Anth. 9, 77.” Schæf. Mss.
Fut. ἀλέξω, unde ἀλέξω et ἀλεξέω, atque ETIAM, si
vox sana, *Ἀλεκινός, ἡ, ὄν, i. q. δυνατός, ἄλκιμος,
Suid. ADDE * “Ἀλεξίς, (ἡ,) ad Herod. 462.” Schæf.
Mss. UNDE * Ἀλεξίμος, ὁ, ἡ, s. potius, ἰμῆ, ἰμον,
i. q. ἀλεξητήριος, Remedium præstans, Propulsatorius.
Nicand. Th. 702. Et * “Ἀλέξιος, Cattier. 23.”
Schæf. Mss. UNDE] “Ἀλέξιον, τὸ, i. q. ἀλεξητή-
“ριον, Depulsorium, et quidem Mali depellendi vim
“habens. Nicand. Th. (805.) Οἰδὰ γε μὴν φράσασθαι
“ἀλέξια τοῖσι βολάν: AI. (4.) Περὶά κέ τοι ποσίεσσιν
“ἀλέξια φαρμακοέσσας Αὐδῆσαιμ, i. e. ἀλεξητήρια
“τῶν φαρμάκων, inquit Schol. qui in superiore loco
“ἀλέξια exp. ἰάματα. Atque adeo hinc ἀλεξιφάρμα-
“κον dicitur τὸ φαρμάκον ἀλέξιον s. ἀλεξητήριον, Vim
“habens depellendi medicamenti venenati et noxii.” B
[DENIQUE] “Ἀλεκτήρ, ἦρος, ὁ, i. q. ἀλεξητήρ, de-
“rivatumque ut hoc ab ἀλεξέω, ita illud ab ἀλέξω:
“idem etiam quod ἀλκτήρ, ab ἄλκω, Propulsator:
“item Defensor. Est autem poeticum duntaxat,
“usurpatum a Pind.”

ἈΛΛΑ, conjunctio adversativa, Sed, At, Autem,
in prima et frequentissima signif., cum videlicet ad-
verbio οὐ, Non, subjungitur, ut Xen. O. (21, 12.) Οὐ
γὰρ πάνν μοι δοκεῖ ὅλον τουτὶ τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον
εἶναι, ἀλλὰ θεῖον, Non enim mihi videtur totum istud
bonum humanum esse, sed divinum. Idem Ἀπ. 2,
(8, 4.) Οὐ δουλοπρεπέστεροι ἔνεκα τούτου, ἀλλ’ ἐλευθε-
ριώτεροι νομίζονται: (2, 9, 1.) Οὐχ ὅτι ἀδικοῦνται ὑπ’
ἐμοῦ, ἀλλ’ ὅτι νομίζουσιν ἥδιον ἂν με κ. τ. λ. Non quod
injuriam illos afficiam, sed quod existiment. Idem Ἱερ.
(2, 18.) Οὐδέν τι μᾶλλον τούτου θαρρόει, ἀλλὰ φυλάττε-
ται. Interdum vero præcedente particula μὴ, æqui-
valente ipsi οὐ, ut ap. Demosth. μὴ μόνον, sequente
ἀλλὰ μηδέ. Aliquando præcedente μὲν, ut II. K.
(316.) Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἦν κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, Qui
deformis quidem erat, sed velox. Ἀλλὰ in medio
sententiæ nonnunquam pro Sed etiam, sub. videlicet
καί, ut dicitur in Ἀλλὰ καί. Item Sed potius exp.
interdum, tanquam esset ἀλλὰ μᾶλλον, ap. Plut. Ly-
curgo, (1, 230.) Οὐ πόλεως ἢ Σπάρτη πολιτεῖαν, ἀλλ’
ἀνδρὸς ἀσκητοῦ καὶ σοφοῦ βίον ἔχουσα. Interdum Ἰ-
dem in medio sententiæ posita redditur ἀλλὰ per Au-
tem, cum videlicet jungitur cum μὴ vel οὐ. Nam ἀλ-
λὰ μὴ et ἀλλ’ οὐ vertuntur aliquando Non autem, ut
docebitur paulo post. Prius autem de ἀλλὰ per se
posito, i. e. non habente adnexam aliam particulam in
principio sententiæ.

Ἀλλὰ, At, Atqui. Demosth. (373.) Ἐὰν μὲν οὖν
κατορθοί τις, τιμήσεται, ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σκήψεται καὶ
προφάσεις ἑρεῖ· ἀλλ’ οὐ δίκαιον, Sin ei conatus non
successerit, hæc atque illa causabitur. Atqui id ini-
quum est, At id jure fieri non potest. Themist. in
Physic. 2. Πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ; καὶ
τίς ἂν εἴποι τὸν ἥλιον ἀπὸ τύχης ἀνατέλλειν; ἀλλ’ ἐν
τοῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον; ἀλλ’ οὐδεὶς λέγει. Hic ultimum
ἀλλὰ est pro At, ut sit, At nemo dicet. Est enim
ἐναντιωματικὸν ἀλλὰ hic, i. e. adversativum. Vide
Bud. Comm.

Ἀλλὰ signif. Atenim, positum pro ἀλλὰ γάρ. Item
signif. At certe vel Saltem, positum pro ἀλλὰ γε, vi-
de paulo post in Ἀλλὰ γάρ et Ἀλλὰ γε.

Ἀλλὰ, Imo vero. Demosth. (428.) Νῆ Δι’, ἀλλ’
ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστηκε, Atenim ipsæ
literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt.
Cui hypophoræ his verbis respondet, Ἀλλ’ ὅλης οὐσης
ἱερᾶς τῆς Ἀκροπόλεως ταυτησί, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἔστη-
κεν, Imo vero, cum tota Arx ipsa sacra sit, propter
Minervam collocatæ sunt. Bud.

Ἀλλὰ interrogationibus etiam adhibetur, signif.
An, Utrum. Demosth. (233.) Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι
μετεπέμπεσθ’ ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν
εἰρήνην; ἀλλ’ ὑπῆρχεν ἅπασιν. Ἀλλ’ ἐπὶ τὸν πόλε-
μον; ἀλλ’ αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε, Quam tan-

dem ob causam eos evocaretis? Ad pacem? at pax
erat omnibus. An ad bellum potius? at ipsi de pace
in consilium ibatis. Ita Bud. interpr. qui et ἀπορη-
ματικὸν appellat ἀλλὰ in hac signif.

Ἀλλὰ exp. et Quamobrem a nonnullis. Plato de
LL. 7. Ἀλλ’ ὅς τις τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μά-
λιστά ἐστι κηδεμῶν.

Ἀλλὰ redditur et Nempe, cum est assentientis et
approbantis quod dictum est. Plato Politic. 2. Ἀλλὰ
μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibid. Λόγῳ παιδεύωμεν
τοὺς ἄνδρας· ἀλλὰ χρὴ, ἔφη, Nempe sic oportet, vel
sic decet. Existimo autem esse aut hoc ipsum, aut
hujusmodi ἀλλὰ χρὴ, quod Suid. exp. ἔστω. At
Hesych. dicit esse pro ἔξεστιν vel ἔστω, Menandrum
citans; sed ap. eum corruptissime legitur ἀλλ’ ἄγχι
pro ἀλλὰ χρὴ, qui tamen error in LL. Gr. Lat. dima-
navit.

Ἀλλὰ exp. etiam Tamen, vel Quamquam, in Apoll.
R. 2. (192.) οὐδέ τις ἔτλη Μὴ καὶ [ὅτι Br.] λευκανήν
δὲ φορεύμενος, ἀλλ’ ἀπότρηλ’ ἔστω, [Μηδ’ ἔστω, Br.]

Ἀλλὰ adhortantis adv. ait esse Corinthus ap. At-
ticos, citans II. (N. 292.) Ἀλλ’ ἄγε, μηκέτι ταῦτα λε-
γόμεθα: quod et a Thuc. Schol. citatur, volente
ἀλλὰ itidem παρακελευστικὸν esse s. Οὐ τὸ ἀπαλλάξαι
τοῦ ἄγαν ἐς ὀλίγους ἐλθεῖν, ἀλλὰ τοὺς πεντακισχίλιους
ἔργῳ καὶ οὐκ ὀνόματι χρῆναι ἀποδεικνύειν. Sed in
h. l. non video quid obstat quominus ἀλλὰ particula
sit adversativa: licet id nolit Schol. Nec vero intel-
ligo quæ sit ista ratio adhortandi per infin. In illo
autem Hom. adhortandi vim habet ἄγε potius quam
ἀλλὰ. Quod si admittamus, ἀλλὰ hic esse adhor-
tativum, erit et in aliis prope infinitis locis ap. eund.
poët. in quibus ἀλλ’ ἄγε et ἀλλ’ ἄγετε itidem cum
subjunctivo vel cum imperativo legitur. Ac miror
cur unum illum e multis citarint Corinth. et Thuc.
Schol. e multis, inquam: quorum paucos hic profe-
ram. Cum conjunctivo, II. X. (254.) Ἀλλ’ ἄγε δεῖν
θεοὺς ἐπιδώμεθα. II. Ω. (618.) ἀλλ’ ἄγε δὴ καὶ νῦν με-
δώμεθα. Ψ. (537.) Ἀλλ’ ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον.
X. (231.), Ἀλλ’ ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξόμεθα μέ-
νοντες. Od. N. (215.) Ἀλλ’ ἄγε δὴ τὰ χρῆματ’ ἀρι-
θμήσω καὶ ἴδωμαι. Cum imperat. autem II. Υ. 355.
Ἀλλ’ ἄγ’ ἀνὴρ ἀντ’ ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.
P. (245.) Ἀλλ’ ἄγ’ ἀριστήας Δαναῶν κάλει. E. (221.)
et alibi Ἀλλ’ ἄγ’ ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσοο. Similiter au-
tem et ἀλλ’ ἄγετε passim cum imperativo aut con-
junctivo: in quibus omnibus locis eundem videtur
habere usum ἀλλὰ, qualem in eo quem citarunt illi
duo. Videndum est autem annon potius παρακελε-
σεως vis tribuenda sit τῷ ἀλλὰ, cum absque ἄγε im-
perativo jungitur, ut in ἀλλ’ ἔπειο, et ἀλλ’ ἔπειν, item
ἀλλ’ ἔρχεο: quæ verba, sicut et illa ἀλλ’ ἔπειο et ἀλλ’
ἔπειν, in multorum versuum initiis ap. Hom. posita re-
periuntur. Quibus tamen in locis cum vi adhortan-
di, aliam simul videtur habere, sonans, Verum age,
ut, ἀλλ’ ἔρχεο, Verum age, Accedito.

Ἀλλὰ pro δὲ Autem. Od. Π. (387.) Εἰ δ’ ὅμιν ὅδε
μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε Αὐτόν τε ζῶειν καὶ
ἔχειν πατρώϊα πάντα. Eust.

Ἀλλὰ pro διῇ sequente γάρ, paulo post, ut Od.
K. (174.) Ὡ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ’ ἀχνύμενοι
περ εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μῶρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ
Ἀλλ’ ἄγετ’, ὅφρ’ ἐν νηὶ θοῇ βρωσῶσι τε πόσις τε, Μνησ-
μεθα βρώμης. Sic et paulo post (190.) Ὡ φίλοι, οὐ
γάρ τ’ ἴδμεν, et aliquanto post (193.) ἀλλὰ φραζόμεθα
θάσσον. Vide Eust.

Ἀλλὰ supervacaneum in principio sententiæ, ut
II. Ψ. (319.) Ἀλλ’ ὅς μὲν θ’ ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι
πεποιθὼς, Eust.

Ἀλλὰ καὶ, Sed etiam, Verumetiam, præcedente οὐ
μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι: ut, Οὐ μόνον ἔπρα-
ξεν, ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν. Theophr. Οὐχ ὅτι ἀνέφθ’ ἂν,
ἀλλὰ καὶ εὐανέστερας καὶ καλλίους ἐποίησε. Hic enim
οὐχ ὅτι idem valet quod οὐ μόνον. Sæpe autem ἀλλὰ
et cum est solum, interpr. Sed etiam, videlicet sub.
καὶ post eam. Isocr. Areop. (12.) Οἷτε τὰς οὐσίας ἔχον-
τες οὐχ ὅπως ὑπερώρων τοὺς καταδεέστερον πραττόντας,
ἀλλ’ ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, Non solum non contemne-
bant eos, qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum
inopiam succurrebant. Demosth. Οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις

αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτενεῖ. Sic et ap. Latinos Sed, pro Sed etiam usurpatur nonnunquam. Potest vero hoc genus dicendi aliter quam per Sed etiam exponi, v. g., si illum Isocr. loc. sic vertamus, Tantum abest ut eos contemnerent, ut etiam illorum inopiæ subvenirent. At in quibusdam Il. ita verti nequit, qualis est hic Plut. Romulo, Οὐκ ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ἔπαθεν, Non solum periculum adiit, sed etiam passus est. Nisi quis malit ἀλλὰ hic interpr. Sed potius. Reperitur vero et post οὐ μόνον, ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί.

'Αλλὰ καί, in principio orationis, Quinetiam. Xen. 'Απ. 2, (4, 3.) 'Αλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν, ὁρᾷν τινὰς, ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας κ. τ. λ.

'Αλλὰ δὴ καί, Atque etiam, Quinimo, ut ait Bud. citans Liban., 'Απιέναι ὅπου ἂν βούλωμαι, ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πρὸς πολέμιους.

'Αλλὰ γὰρ, Sedenim, Atenim. Demosth. (314.) 'Αλλὰ γὰρ παρείς ὦν τὴν πενίαν αἰτιάσαι' ἄν τις, Sedenim omissis quorum, etc. Aut, Verumenimvero iis omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ et γὰρ intercedit vocabulum unum, aut duo. Plato Apol. 'Αλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι: et in Protagora, 'Αλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, Atenim nequeo. Aristoph. 'Αλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nonnunquam in principio anthypophoræ ponitur, i. e. responsionis ad objectionem, ut annotat Bud. Andocides c. Alcib. 'Αλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρὰς διαβολῆς ἢ φαύλων κατηγορῶν ἐκινδύνεον, ἀλλ' οὐ κ. τ. λ. Atenim ego fortasse in iudicium tractus eram levis criminis, aut, etc.

'Αλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Plato Politic. 12. 'Αλλὰ γὰρ, φήσκει τις, οὐ ῥάδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν κ. τ. λ. || Notandum est autem, ut καὶ post ἀλλὰ sub. nonnunquam diximus, sic et γὰρ interdum sub., aut si quis mavult, ut ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί, sic et ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ aliquando usurpari. Lucian. (1, 199.) 'Αλλὰ κακοῦργοί τινες, φῆς, εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, Atenim improbi quidam, inquis, sunt inter eos. Et ut Lat. quoque Sed pro Sed etiam ponere diximus, itidem At pro Atenim aliquando accipere sciendum est.

'Αλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, Atenim, in interrogatione. Plato Politic. 2. 'Αλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν.

'Αλλὰ τοι, ἀλλὰ μὴν, At vero, Atqui, Enimvero. Plato Pol. 6. 'Αλλὰ τοι, ἡδ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιο, At vero, inquit ille, qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit et confecerit, ut Bud. interpr.

'Αλλὰ μὴν, At vero, etiam in consequentia orationis. Idem Pol. 2. 'Αλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τοῦτο δῆλον, ὥς ἂν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται, At vero etiam illud notum est.

'Αλλὰ μὴν, Atqui, s. At vero, in assumptione. Lucian. (2, 699.) Εἰ γὰρ εἰσι βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσι βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, Si enim sunt aræ, sunt etiam dii: atqui sunt aræ; sunt ergo etiam dii.

'Αλλὰ μὴν, itidem pro Enimvero: in principio orationis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ et μὴν duobus tribusve vocabulis, ut ap. Plat. Epist. 'Αλλὰ ποῖόν τι μὴν τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα;

'Αλλὰ μὴν οὐδὲ, Neque vero, Sed neque. Xen. 'Αλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦ γνωσθῆναι γε. Sic Gaza e Cic. 'Αλλὰ μὴν οὐδὲ ποθησίς γε, Sed ne desideratio quidem. Bud.

'Αλλὰ μέντοι, Atqui exp. in Plat. de Rep. 'Αλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥάδιον ἀπιστεῖν, τοῦτο μέντοι ὅ, τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ.

'Αλλὰ γε, ἀλλ' οὖν γε, At certe, Saltem. Item, Sed tamen. Greg. Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, At certe exiliter, vel Saltem exiliter. Gal. ad Glauco. Εἰ δὲ μὴ οἶόν τε περὶ τὴν ἡμέραν τὴν πρῶτην, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρατέον ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ. Aristot. de Mundo, Εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὥς εἰς τυπώδη μάθησιν λέγειν. Isocr. Εἰ μὴδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίζει γε σπουδαίαις υπερέχουσι, Si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certe quod bona spe fruuntur. Apud Demosth. (419.) Budæus ἀλλ' οὖν γε pro ὅμως, Tamen, vel potius pro ἀλλ' ὅμως, Sed tamen: Διδάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα,

ὥς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πρὸς τῷ τοῦ ἥρωος τοῦ ἱατροῦ, ὅπως ἡδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη, Ut poterat quidem, sed tamen in hac urbe vivebat. || Ut autem ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ et pro ἀλλὰ γὰρ, sic et pro ἀλλὰ γε positum nonnunquam reperitur, At certe, Saltem. Aristot. Καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατόν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. Et ut Lat. usurpare Sed pro Sed etiam, et At pro Atenim, ut Græcos ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ et ἀλλὰ γὰρ, dictum est: sic etiam hic At ab iis pro At certe poni dicimus, quemadmodum ἀλλὰ pro ἀλλὰ γε Græci ponunt. Talis autem usus harum Lat. vocum exempla paternus Thes. L. L. tibi subministrabit.

'Αλλ' ὅμως, Sed tamen, Attamen. Apud Demosth. identidem pro At nihilominus, Et tamen, Nec minus tamen: et pro eodem, ὅμως δ' οὖν.

'Αλλὰ νῆ Δία, in anthypophira pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, At fortasse, Atenim fortasse, vel Sed scilicet. Demosth. (458) 'Αλλὰ νῆ Δία ἐκείνο ἂν ἴσως εἴποι, πρὸς ταῦτα, ὅτι διὰ τὸ ῥάδιως ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, διὰ τοῦτο ἔθηκε τὸν νόμον, Sed Scilicet hoc dicturus est. Vel, At fortasse ad hæc ipse objecturus est. Pro eodem dicitur νῆ Δι' ἀλλὰ, posita in fine particula ἀλλὰ. Demosth. Νῆ Δι' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔσθηκε. Atenim ipsæ literæ obscure quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophioræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλης οὔσης κ. τ. λ. Bud. Vide paulo ante 'Αλλὰ, Imo vero.

'Αλλ' ἢ, Nisi, Præterquam. Plato de Rep. 1. Οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, Nihil volentes laudare, nisi divitias, vel Præter divitias, aut Præterquam divitias, Aristot. Γινῶναι δὲ οὐ ῥάδιον τὴν θήλειαν καὶ τὸν ἄνδρα ἀλλ' ἢ τοῖς ἐντός. Idem Ethic. 5. Οὐκ ἀδικεῖν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, Non facit injuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος. Xen. ('Ιερ. 5, 2.) Τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἀδικοῖ τε καὶ ἀκρατεῖς; Plato Apol. Τίνα ἄλλον λόγον ἔχουσι βοηθοῦντα ἐμοί ἀλλ' ἢ τὸν ὀρθὸν καὶ δίκαιον; Lucian. autem (2, 202.) sine ἄλλο: Οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσουλία τὸ πρᾶγμα ἐστίν, Nihil aliud quam. Sic et Isocr. Δόξαν καλὴν οὐχ οἶόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς διενεργόντας κτήσασθαι, pro ἄλλους οὐχ οἶόν τε ἀλλ' ἢ κ. τ. λ. Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἢ. || Suid. ἀλλ' ἢ ait non solum pro εἰ μὴ, Nisi, sed et pro ἢ simpliciter poni: item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, et interdum pro ἄρα simpliciter, ut ap. Plat. 'Αλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. Hæc ille. Videndum est autem annon et Aristoteli H. A. 8. convenire possit hæc expositio: 'Αλλ' ἢ ὅτι λέγεται μόνον, οὐκ ἀληθὲς δὲ φαίνεται, ut sit, Certe quidem sic fertur vulgo, sed verum esse non videtur. Vel simpliciter, Fertur quidem, sed. Quanquam sic interpretando, non tam esset pro ἄρα quam pro μὲν. Ceterum sciendum est, in illo Plat. loco, ubi Suid. legit ἀλλ' ἢ, in nostris exempl. haberi ἀλλ' ἢ cum ἢ circumflexo. Unde Bud. interrogativum esse dicit, exponens, Sed nunquid transacto die festo venimus?

'Αλλ' ἢ interrogativum ap. Plat. ubi tamen Suid. legit ἀλλ' ἢ: vide in proxime præcedente annotatione.

'Αλλ' εἴπερ, eodem modo quo ἀλλ' ἢ, exp. Nisi. Vide Εἴπερ.

Δ 'Αλλ' ὅτι, Nisi quod. Synes. "Ο δὲ παρὰ πόδας ἐποίει τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἢν ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἰστίοις ἢ ναῦς ἐφέρετο. Non aliud erat nisi quod, vel, quam quod. B. in C.

'Αλλὰ μὴ, interrogativum est pro Nunquid igitur? Sed nunquid? I. q. ἄρα μὴ. Xen. 'Απ. 4, (2, 10.) 'Αλλὰ μὴ ἱατρὸς γενέσθαι βουλόμενος; ἔφη. Οὐκ οὖν ἔγωγε, ἔφη, 'Αλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός; Hæc Bud. || 'Αλλὰ μὴ absque interrogatione positum, Non autem. Isocr. Τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, Proborum, non autem improborum. Plato Apol. 'Ιδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν, Idem. Pol. 2. Δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν, ἀλλὰ μὴ γελᾶν ἐπαινουμένης ἀκούοντα.

'Αλλ' ἄρα, inquit Bud. idem fere quod ἀλλὰ μὴ signif. Plato de LL. 10. 'Αλλ' ἄρα τισὶ προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τοῖς ὦν κ. τ. λ. Utrum tandem similes suut, etc.

'Αλλ' οὐ itidem, et ἀλλ' οὐχὶ interrogative ponuntur pro Nonne, Annon, Lucian. (3, 176.) 'Αλλ' οὐχὶ οὐ

τοιούτος; οὐκ ἂν ἔξαρκος γένοιο: Annon tu talis? certe quidem tute ipse non negabis. Demosth. 'Ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτ' εὐθέως εἴποιεν; Imo vero nonne statim hoc dicerent? Bud. || 'Ἀλλ' οὐκ sine interrogatione, pro Non etiam, vel Non item; et pro Non autem, vel Non potius, ut ἄλλὰ μὴ. Greg. 'Ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, Non etiam sic fecit beatus ille vir. Idem, Τίς γὰρ ἐγγυητής ὅτι μένει τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, ἄλλ' οὐκ ὀφείλοντας ἡμᾶς τὸ κριτήριον ὑποδέχεται, pro Non autem, vel Non potius. Bud.

["'Ἀλλὰ, ad Xen. Eph. 233. ad Il. E. 101. Clark. ad Il. A. 464. Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Ion. 26.: Eum. 600. 'Ἀλλ' οὐ pro καὶ οὐ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 80. Buttm. 512. 'Ἀλλὰ μὴ pro μηδὲ, Lobeck. Ajac. p. 371. 'Ἀλλὰ cum imper., Eur. Med. 941. Herc. 625. El. 190. 1320. Archiloch. 1. Mnasale. 16. Nicias 6. Hegesipp. 8. Nicænet. 3. Hedyl. 1. 3. Hutchinson. Cyrop. p. 50. 8°. Apollonid. 1. Crinag. 24. Lentul. Gæt. 1. (6.) T. H. ad Plutum p. 439. Heyn. Hom. 6, 455. 7, 79. Heindorf. ad Plat. Hipp. 138. 'Ἀλλ' corripitur dicitur, not. ad Cyclop. 154. 'Ἀλλὰ post εἰ, εἰ καὶ, Jacobs. Anth. 12, 162. 'Ἀλλὰ τε, ἀλλὰ γε, A. L. Z. 1803. N. 125. p. 262. 'Ἀλλὰ, Age, Kuster. Aristoph. 106. a. 'Ἀλλ' ἄγε et ἀλλὰ γε conf., Jacobs. Anth. 10, 380. Heindorf. ad Plat. Hipp. 138. 'Ἀλλ' ἦ, ad Diod. S. 1, 568. 'Ἀλλὰ γε—ἀλλὰ—γε, T. H. ad Plutum p. 192. 'Ἀλλ' ἦ, ἀλλ' ἦ, Routh. ad Plat. 545. Οὐτινας ἄλλους ἀλλ' ὕμᾶς, Dionys. H. 2, 1084. 1215. (v. Demosth. 528. 1532.) Wakef. Georg. 22. Odys. 8, 311. Οὐτίς, ἀλλ' ἐγώ, Soph. Œd. T. 1331. 'Ἀλλὰ, Quare, Heyn. Hom. 4, 104. 'Ἀλλὰ in precibus, Wakef. Phil. 1041. 1165. Steph. Dial. 28. Conf. cum ἄλλο, Brunck. Aristoph. 1. p. 7. 13. 'Ἀλλὰ, Saltem, Brunck. Aristoph. 1, 104. Kuster. 219. b. 'Ἀλλὰ, ἀλλὰ—γε, Saltem, Valck. Phæn. p. 233. Eur. Hec. 391. 'Οψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον, Jacobs. Anth. 6, 240. 'Ἀλλὰ, Quin, Wakef. S. C. 4, 61. 'Ἀλλὰ, de sede, Epigr. adesp. 487. 'Ἀλλὰ, in interrog., Fischer. ad Euthyphr. p. 37. 'Ἀλλὰ post parenthesin, Plato Lys. p. 51. 'Ἀλλὰ negligenter iteratum, Heindorf. ad Plat. Lys. p. 52. 'Ἀλλὰ et ἀλλ' ἄ conf., Kiessl. ad Jambl. Pr. 262. 'Εὖ τᾷλλα—ἀλλὰ, Dionys. H. 4, 2095. cf. 2093. 'Ρῆσις ab ἀλλὰ inchoata, Musgr. Suppl. 253. 'Ἀλλὰ—δε, Heyn. Hom. 8, 56. 'Ἀλλὰ i. q. ἀλλ' ὅμως, ad Charit. 441. 564. Οὐχὶ μόνον, ἀλλὰ, sc. καὶ, ad Charit. 555. Pro εἰ μὴ, Dawes. 492. Il. 5, 23. 6, 53. Heyn. Hom. 5, 477. 'Ἀλλ' οὖν, T. H. ad Plutum p. 439. 'Ἀλλὰ μὴν, Iph. A. 1368. Xen. Mem. 1, 1, 6. 10. 1, 2, 4. 1, 2, 5. 11. 'Ἀλλὰ—γάρ, Trachin. 552. Heyn. Hom. 7, 96. ad Xen. Œcon. 1, 16. 'Ἀλλὰ γάρ, ἀλλὰ μὴν, Valck. Phæn. p. 442. 'Ἀλλ' οὐ γάρ, Eur. Phæn. 905. Pors. 'Ἀλλὰ γάρ, Beck. ad Phæn. p. 223. a. ad Lucian. 1, 306. 'Ἀλλὰ, ἀλλὰ γε, obtestantis, Valck. Phæn. p. 558. Beck. l. c. p. 234. b. Koen. ad Greg. C. 36. 'Ἀλλ' ἦ, Beck. l. c. p. 235. a. Οὐ μόνον, ἀλλὰ, deficiente καὶ, ad Xen. Mem. 1, 6, 2. 'Ἀλλὰ, Quin, adhortandi vim habens, Zeun. ad Cyrop. 93. Greg. Cor. 36. et n. ad Lucian. 1, 303. Mitscherlich. H. in Cer. 207. Valck. ad Theocr. x. Eid. p. 44. a.; ad Röver. p. 53.; ad Hippol. p. 194. b. 'Ἀλλὰ γάρ, i. q. δέ, Ruhnck. ad H. in Cer. 200. Zeun. ad Cyrop. 51. Acta Traj. 1, 215. 'Ἀλλ' οὖν—γε, Xen. Cyrop. 68. ubi v. Z. Brunck. ad Phæn. 1718. :—'Aggregatæ particulæ ἀλλ' ἦ interrogativæ sunt et valent Num.' 'Ἀλλὰ γάρ, Sed, Toup. ad Longin. 375. Valck. Phæn. p. 585. 'Ἀλλὰ dubitantis interrogationi inserviens, Valck. Phæn. p. 543. 'Ἀλλὰ καὶ, Imo vero, ad Diod. S. 1, 399. 'Ἀλλὰ, En, Ergo, ad Herod. 552. 'Ἀλλὰ, seq. vocali, ad Diod. S. 1, 344. 'Ἀλλὰ non primo loco positum pro δέ, ad Callim. 1. p. 11. 'Ἀλλὰ, Imo, ad Lucian. 1, 257. a. 'Ἀλλὰ pro ἦ, post οὐκ ἄλλος, ad Od. Γ. 377. Herod. 493. 'Ἀλλὰ pro ἀλλὰ μόνον, vel ἀλλ' ἦ, ad Charit. 320. 'Ἀλλὰ et ἄγε conf., Valck. Hippol. p. 194. b. 'Ἀλλ' ἦ, p. 255. 264. ubi et de ἀλλ' ἦ, Brunck. ad Electr. 879. Andr. 840. ad Lucian. 1, 457. a. ad Alcest. 819. ad Charit. 320. 'Ἀλλ' ἦ, ἀλλ' ἦ, ad Charit. l. c. Zeun. ad Cyrop. 380. 'Ἀλλὰ post sententiam injectam, Abresch. Lect. Arist. 58. Wytttenb. Select. 384. Heusing. ad Cicer. p.

A 7. 'Ἀλλὰ cum gravitate repetitum, ad Xen. Eph. 161. 'Ἀλλὰ καὶ, 176. ad Lucian. 1, 306. 'Ἀλλὰ pro ἀλλ' ὅμως, ἀλλ' οὖν, ad Charit. 296. ubi et de ἀλλ' οὖν, Schæf. Mss.]

["'Ἀλλὰ, Saltem, Aristoph. Thesm. 424. Nub. 1363. 1369. Soph. Antig. 552. 779. Eur. Iph. A. p. 335. Ed. Oporin. Bas.; Heracl. p. 508. Ed. Oporin. Bas. Lucian. Dial. Mort. 10. p. 234. Salmur.—Imo; Aristoph. Thesm. 260.; Igitur, Pl. 539. Thesm. 216. 598. 924. Pac. 426. 510. 'Ἀλλὰ γοῦν, Saltem, At saltem, Thesm. 250. 'Ἀλλ' ἦ, interrog. Num? Brunck. ad Aristoph. Ach. 1111. 'Ἀλλ' ἦ, Sane, Profecto, Lys. 749. 928. Nisi, Pac. 476. Vesp. 984. 'Ἀλλὰ καὶ, Quin etiam, Thesm. 259. Νῆ τὸν Δι' ἀλλὰ κάπιτῆδεα πᾶν, Quin et Hercle perquam commodum est. 'Ἀλλ' ὅμως, Nub. 1363. 'Ἀλλ' οὐδέ, 1396. 'Ἀλλὰ μὴν, Porro, Deinceps. Demosth. Ol. 1, 15. Καὶ τοὺτους ὅτι πρὶν λῦσαι, τόνδε τέθεικεν, ἐπίστασθε' ἀλλὰ μὴν ὅτι γ' οὐκ ἐπιτῆδειος, ἀκηκόατε: in Timocr. 734. Quinetiam, πρὸς Λεωχ. 1092. 'Ἀλλὰ pro δέ, in Androt. 597. B Τα μὲν πολλὰ ἔασω' ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Δεκελειαίου Πολέμου—οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν πρὶν ἢ κ.τ.λ. 'Ἀλλὰ redundans, π. Παραπρ. 352. Ὑπὲρ δὲ Φωκίων, ἢ Θεσπιέων, ἢ ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' οὐδὲ μικρόν. Pro ἀλλὰ simpl., in Phil. 1, 45. Μὴ μοι μυρίους, μηδὲ δις μυρίους ξένους, μηδὲ τὰς ἐπιστολιμαίους ταύτας δυνάμεις, ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἔστω. Vide Reisk. Ind. Demosth." Seager. Mss. "'Ἀλλὰ γάρ, Dionys. P. 744. Saltem, Eur. Iph. A. 1239. Adhortantis, Bacch. 363. Λέγ' ἀλλὰ τοῦτο, Soph. El. 417. 'Ἀλλὰ μὲν δὴ, 919. 'Ἀλλὰ μὲν—καὶ δὴ, Hierocles 42. 'Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ, Soph. El. 103. 'Ἀλλ'—ἄρα, Il. E. 434. M. 305. 320. Quint. Smyrn. 1, 363. 'Ἀλλὰ τε, Il. B. 754. K. 226. P. 677. X. 192. alibi. 'Ἀλλ' ὅτι γε, Saltem, Porphy. de Abst. 159. 'Ἀλλ' οὖν γε, Nihilominus, Isocr. 1, 352. Autem, Clem. Alex. 854. 'Ἀλλ' ἦ, Certe, Æsch. Choëph. 772. et interrog. Eur. Andr. 847. Dio Chrys. 1, 221. 'Ἀλλὰ, Saltem, Eur. Iph. A. 1239. Οὐ μὴν ἀλλὰ, Iph. T. 630. Οὐδὲ ἀλλὰ, Philostr. 177. 'Ἀλλὰ μὴν, Aristid. 11. 'Ἀλλὰ γάρ, Divisim, ut, C 'Ἀλλ' ἔχω γάρ, Xen. Eph. 65. 'Ἀλλὰ γάρ ἐμπης, Apoll. R. 1, 630. 'Ἀλλ' εἶπερ ἄρα, Dio Chrys. 1, 81. 'Ἀλλ' ἐτι γάρ τε, Arat. 441. Nova clausula post δέ, Oppian. C. 1, 237. 'Ἀλλὰ δὴ καὶ, Et insuper, Galei Myth. p. 25. alibi. 'Ἀλλὰ, Per se insuper, Demosth. 231." Wakef. Mss. 'Ἀλλὰ δέχομαι, Xen. Cyrop. 4, 5, 51. Ego vero accipio. 'Ἀλλ' ἀνάγκη, Necesse vero est. 'Ἀλλὰ νῦν γε, Saltem nunc, si non antea. Jacobs. Obs. Cr. ad Anthol. p. 12. Glossæ:—'Ἀλλὰ, Sed, Quia, As. 'Ἀλλὰ γάρ. Quin. 'Ἀλλὰ δὴ καὶ. Quinimo. 'Ἀλλ' ἐπειδὴ. Quoniam vero. 'Ἀλλὰ μὴν. Quin, Verum, Etiam, Imo vero, Sed enim. 'Ἀλλ' ὅμως. Attamen.]

'ΑΛΛΑΣ, ἄντος, ὁ, ex ἀλλάεῖς ἀλλάεντος per crasin factum, unde ubique circumflexum retinet, Farciminis genus, Lucanica, secundum quosdam, s. Botulus, aut Botellus, e Martiale. Tucetum alii vertunt. Budæus ἀλλάντας vult esse Extā et intestina bubula et vervecina. Apud Athen. 14, (622.) σεμνὸς ἀλλάντος τόμος. Apud Aristoph. I. (161.) Τί μ' ὦ γὰθ' οὐ πλύνειν ἔξῃς τὰς κοιλίας, Πωλεῖν τε τοὺς ἀλλάντας; Fiebat autem ἀλλᾶς, ut in Schol. legitur, e carnis et farina subacta, quæ in φύσκη, Intestinum crassum, conjiaciebatur. Sic autem nos Andouille pro Farcimine dicimus, e Gr. ἀλλᾶντος, ut opinor, mutuati, inversis syllabis, q. d. ἀντόλλα, pronuntiaudo etiam τ per δ. Unde satis apparet dici rectius Andouille, ut Parisiis pronuntiamus, quam Endouille. || 'Ἀλλᾶς videtur et pro ἔντερον generaliter accipi, e Suida, qui postquam ἔντερον exposuit, affert ex incerti nominis auctore, (Procop. de B. P. 2, 18.) 'Ἀντὶ τροπαίου ἐστῆσαν τῷ στρατηγῷ σημεῖον, ἀλλάντας τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες, τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετίθεσθαι. Observandum est autem ap. Suid. ἀλλᾶς scriptum esse, non ἀλλᾶς et ἀλλάντας; cum circumflecti debeat, si sequamur eos, qui ex ἀλλάεῖς per crasin factum voluerunt, quæ fuit et Herodiani sententia, ut refert Eust. 300. ["Mæris 12. et n. Thom. M. 36. Phrynich. Ecl. 44. Brunck. Aristoph. 3, 64. Unde derivandum, et quo accentu notandum, Steph. Dial. 19." Schæf. Mss.]

Glossæ: 'Αλλᾶς' Farcimen. 'Αλλᾶντες' Lucanicæ.]

[* "'Αλλάντιον, Phrynich. Ecl. 45. Mæris 12. et n. Thom. M. 36." Schæf. Mss. Glossæ: * 'Αλλαντία' Lucanica. 'Αλλάντια' Lucanicæ.]

"'Αλλάντη, Urbs Macedoniæ, necnon Arcadiæ. "Theopompus Philipp. 1. 'Αλλάντιον appellavit. No-
"men ἔθνικόν ἐστ' Ἀλλάντιος, ea forma qua dicitur
"Κυλλήνιος, Steph. B."

[* 'Αλλαντοειδὴς ὕμνη, Galen. 4, 281.]

'Αλλαντοποιέω, ἤσω, Lucanicas vel Farcimina facio.
|| Unde ἀλλαντοποῖός, Qui facit lucanicas, Lucanica-
rius, Tucetarius, Fartor. [Schol. Aristoph. I. 294.]

'Αλλαντοπωλέω, Farcimina vel Lucanicas vendo,
Lucanicarum sum venditor, ap. Aristoph. [I. 1242.
1246. 1398.]

'Αλλαντοπώλης, ὁ, Lucanicarum venditor vel Far-
ciminum. A Bud. exp. Fartor, et Qui exta et inte-
stina bubula et vervecina vendit. || Capitur ἀλλαν-
τοπώλης pro Vili etiam et contempto atque abjectæ
sortis homine, cujusmodi metaphora etiam in no-
strate lingua habetur. [Aristoph. I. 144. 148. 179.
"Ad Thom. M. 36." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αλλαν-
τοπῶλαι' Fartores.]

*ΑΛΛΟΜΑΙ, f. λούμαι, Salio, Salto. Xen. Ἰπ. (8,
4.) 'Αλλ' ἢν ἴδῃ μόνον ὀπισθεν τινα ἐπελθόντα, ἀλείται.
Idem (Ἀπ. 1, 3, 9.) Κἂν εἰς πῦρ ἄλλοιτο, Vel in ignem
saliat, aut insiliat. Sic et ap. Lucian. (1, 711.) Vide-
tur autem huic dicto subesse proverbialis figura, cu-
jus tamen Erasmus non meminit, si bene memini.
Aristoph. N. (145.) Ψύλλαν, ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐ-
τῆς πόδας, Pulex quot pedes suos saltaret, i. e. sal-
tando emetiretur. Ἄλτο ap. Hom. sæpe pro Saliit, ex
ἄλατο, pro ἡλατο, ex ἡλάμην, factum per syncopen,
Quamvis autem ἄλλομαι aspiretur, tamen ἄλτο tenua-
tur ob sequens τ, ut docet Eust. Ἄλτο ἐπὶ, cum ac-
cus., pro Insiliit, ap. Hom.: ἄλτο κατὰ cum gen., pro
Desiliit, ap. Eund. et ἄλτο χαμάζε, In terram desiliit,
vel prosiliit, ap. Eund. * Ἀλείται, Saliat s. Saltabit,
"fut. med. verbi ἄλλομαι, Suid." "Ἀλμένος pro
"ἄλλόμενος, per syncopen, Hesych." "Ἀλάμενος,
"particip. aor. 1 med. ἡλάμην, a th. ἄλλομαι, Salio,
"Salto. Synes. Ep. 57. 'Ἀπὸ θυνοσκοπεῖον ἐπὶ τὴν
"ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἀλάμενος." ["Ἄλλομαι, Toup.
Opusc. 2, 165. ad Callim. 1, 131. 250. Musgr. Iph.
A. 919. Jacobs. Anth. 6, 345. 8, 51. 11, 65. Ἀλεται,
Heyn. Hom. 6, 157. De aor. 2., Albert. Gloss. 289.
Athen. 1, 37. ad Dionys. H. 1, 227. Schneider. A-
nab. 329. ad Plut. 5, 178. Hutt. De aor. 1., ad Cha-
rit. 659. Musgr. El. 320. Phantias 6. Jacobs. Anth.
9, 452. Πόδας, Huschk. Anal. 25. Jacobs. Anth. 9,
180. 363. Ἄλτο, Heyn. Hom. 4, 143. 5, 312. 430. 6,
157. 158. 7, 107. 236. 682. 8, 86. 213. 496. ad Il.
Θ. 85. Ἄλτο, seq. infin., Mitscherlich. H. in Cer. 203.
Ilgen. ad Hymn. 551. Ἀληται, Heyn. Hom. 8, 213.
Ἥλατο, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 75. ad Charit. 334."
Schæf. Mss. Glossæ: "Ἀλλομαι' Salio. "Cum accus.
sine præpos., Oppian. C. 1, 83." Wakef. Mss.]

'Ἄλμα, τό, Saltus. Od. Θ. (128.) Ἄλματι δ' Ἀμφία-
λος πάντων προφερέστερος ἦεν, Saltibus omnes antecel-
lebat. || Ἄλμα ap. Hippocr. Primus motus, vel
prima agitatio fœtus in utero, ut ait Hesych. Talem
autem agitationem et verbo ἀσκαρίζειν ab eo signif.
quidam tradunt. [Hippocr. 55, 22. 111, 36.] || Ἄλ-
μα, pro ἄλσος, Etym. Vide Ἄλσος. || Ἄλμα item
κλάδος, ap. Æoles, Ramus, ut ait idem Etym. vel po-
tius Orio ap. eum: in utraque signif. ἄλμα ab ἄλδω
deducens, unde et cum leni scribitur illic ἄλμα. [Lex.
de Spirit. 209. "Lycophro 319." Wakef. Mss.]

[* Ἄλμα, Jacobs. Anth. 6, 345. 12, 21. 275. Toup.
Opusc. 1, 375. Jacobs. Exerc. 2, 54." Schæf. Mss.
Pind. Nem. 5, 36. μακρά μοι Αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκά-
πτει τις, ubi Damm. v. Ὑποσκάπτω vertit Saltus, i. e.
Saliendi distantias certas; pro σκάμματα, inquit
Schneider. Lex. Plato Timæi 388., μαλακὸν ἄλμα.
Chryst. 2, 119. Montf. Ὡσπερ ἀπαλὸν στρώμα τοῖς
ἄλμασιν αὐτῆς παραθεῖς. Eur. Hec. 1248. Πρὸς τοῦ
βιαίῳν τυγχάνουσιν ἄλμάτων; Polemo Physiogn.
290. Κινεῖται πάντα τὰ μέλη ἄλματι.]

"Ἄλσις, εὼς, ἡ, Saltatio, Saltus. Item Palpitatio.
Aristot. de Anim. 3, 33. Μόριον τὸ τῆς ἄλσεως κύριον.

A Sic exp. a Gaza ἄλσις τῆς καρδίας in li. 1.: Τὸ δὲ πρὸς
τὴν ἄλσιν εἶναι τὸν πνεύμονα τῆς καρδίας, οὐκ εἰρηται
καλῶς. In LL. Gr. Ἄλσις exp. αὐξησις, Augmentum,
Incrementum, itidem ab ἄλδω derivando: unde et
ἄλσος dixi Orionem derivare ap. Etym. [Apollon. Lex.
v. Ἀλδαίνει. "Aristot. Mat. 11." Routh. Mss.]

'Ἀλτικός, (ἡ, ὄν,) Saltatorius, Ad saltationem s. Ad
saltum pertinens, ut ἀλτικὴ ὄρχησις, Saltatorium tri-
pudium, i. e. Tripudium saltationem conjunctam ha-
bens. Ἀλτικά μόρια, Plut. Numa, Partes saltatoriæ,
i. e. ut quidam exp. Partes, quarum enixu saliant.
|| Ἀλτικός homo, Ad saltationem habilis, Saltationi
aptus, Exercitatus ad saltus. Xen. K. Π. 8, (4, 9.)
Καὶ γὰρ οὐδ' ὁπωσιῶν ἀλτικός εἰμι. Exp. et Saltator,
ut δρομικός, Cursor, pro δρομεύς. Et inter palæstras
erant δρομεῖς et ἀλτικοί, sicut δισκοβόλοι, et πύκται. [Gl.
'Ἀλτικοί' Saltatores. "Ælian. H. A. 29." Wakef. Mss.]

"Ἀλτήρες, οἱ, Halteres, Instrumenta quædam ex-
ercitii gymnastici, massæ nimirum lapideæ vel me-
tallicæ ansa vel manubrio addito, quo commode
"levari possint ab athleticis, unde et ἀρτήρες dicuntur.
"Ita nonnulli, qui similes has massas fuisse dicunt iis,
"quibus hodie in examinandis ponderibus utuntur:
"nec assentiantur Budæo, qui in Pand. dixerat
"ἀλτήρας esse Pilas s. Massulas plumbeas, quibus
"utraque manu se librabant, qui certabant halmate,
"i. e. saltu, ut certius assillirent. Nec enim halteribus
"usos fuisse saltatores aiunt, utpote ad saltum ine-
"ptissimis, sed alcesteribus adjunctos salisse. Patet hoc
"e Gal. de San. tuenda 1, (9.) "Ἐνιοὶ μὲν καταθέντες
"ἀλτήρας ἐν τῷ πρόσθεν, διεστώτας ἀλλήλων ὀργυῖαν
"εἰτ' ἐν μέσῳ ἱστάντες αὐτῶν, ἀναιροῦνται προκύπτον-
"τες, τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ, τὸν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, τῇ δὲ
"ἀριστερᾷ, τὸν ἐν τοῖς δεξιῷ: καὶ αὐτὸς ἐκάτερον εἰς
"τὴν οἰκείαν κατατίθενται χώραν, καὶ τοῦτο ποιοῦσιν
"ἐφεξῆς πολλάκις, ἀτρεμίζοντες τῇ βάσει. Idem Gal.
"5. inter gymnastica instrumenta recenset halteres
"istos, quibus supernæ partes exercentur: itidemque
"P. Ægin. 4, 1. Καὶ γυμναζέσθω ποικίλως, τὰ μὲν
"ἀφαλλόμενος, τὰ δὲ πλέον ἀλτήρσι τε καὶ κωρύκῳ
"χρώμενος. Sic enim reponendum. Artemid. ἀρτήρας
"comperitur nominasse; legimus enim 1, (55.) Ἀρ-
"τήρες, καὶ ἡ διὰ τούτων γυμνάσια.—Ἔστι γὰρ τὸ
"τοιοῦτο γυμνάσιον οὐδὲν ἄλλο ἢ παρασκευὴ χειρῶν.
"Meminerunt et Latini horum halterum. Martial.
"Quid pereunt stulto fortes haltere lacerti? Exercet
"melius vinea fossa viros. Et rursum, Halteres agili
"rotat lacerto. Juvenal. Massam vocat, Et lassata
"manu ceciderunt brachia massa. Etym. ἀλτήρας
"fuisse dicit κατασκευασμά τι ᾧ κέχρηται οἱ σωμα-
"σκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum παρὰ τὸ
"ἄλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ περιφέ-
"ροντες ἡλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Philonem tamen
"de Lingua Lat. dici ἀλτήρας velle pro ἀρτήρας κατὰ
"τροπὴν." ["Boissonad. in Philostr. 398." Schæf.
Mss. Cælius Aur. 561.: Manipulos, quos palæstritæ
ἀλτήρας appellant. Theophr. Fr. 466. "Paus. 446."
Wakef. Mss. UNDE * Ἀλτηρία, ἡ, Saltatio. Artemid.
1, 57. Πολλάκις δὲ ἀνίας τε καὶ φροντίδας ἐπὶ τούτοις
διὰ τὰ πηδήματα τὰ ἐν τῇ ἀλτηρίᾳ * συνάλλεσθαι γὰρ
φαμέν καὶ τοὺς ἀνωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνί-
διον. ET * Ἀλτηροβολία, ἡ, Halterum jactus. Jambli.
V. P. 97. Οἱ δὲ καὶ ἀλτηροβολία, ἡ χειρονομία, πρὸς
τὰς τῶν σωμάτων ἰσχὺς τὰ εὐθετα ἐπιτηδεύοντες ἐκλέ-
γεσθαι γυμνάσια, ubi editum est ἀρτηροβ. Antyllus
Oribasii p. 125. Matth., cap. περὶ * ἀλτηριοβολίας, et
γυμνάσιον * ἀλτηρίων appellavit, ubi Ms. ἀρτηροβ. et
p. 126. ἀρτηριῶν.]

'Ανάλλομαι, Assilio, vel Insilio, et quasi dicas Su-
persilio, non Desilio, ut in VV. LL. Xen. Ἰπ. (8, 3.)
Δεδιδαγμένοι τειχία ὑπεραίρειν, καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλε-
σθαι. Bud. exp. Assillire. Sic dicitur et ἀνάλλεσθαι ἐφ'
ἵππων. Huic opponitur καθάλλεσθαι, de quo infra.
["Simonid. 9^a. Heringa Obs. 153." Schæf. Mss.
"Dionys. H." Wakef. Mss.]

[* Προσανάλλομαι, Sursum prosilio versus aliquem
vel aliquid. Athen. 277. Λέγεται δὲ ὡς θηρευθεῖσαι προ-
σανάλλονται καὶ ἀποτραγοῦσαι τὴν ὀρμὴν ἐκφεύγουσιν.]

'Αφάλλομαι, Desilio, Ex uno loco in alium salio.
Item, Resilio. Aristoph. (N. 147.) Ἐπὶ τὴν κεφαλὴν
τοῦ Σωκράτους ἀφῆλατο. ET Ἀφάλοισ, Resultatio, cita-

tur ex Aristot. Probl. ΕΤ "Αφαλτος, (ὁ, ἡ,) Resiliens, ἀναπηδῶν, Hes. ["'Αφάλλομαι, Diod. S. Ælian. Nicand. (Th.) 907." Wakef. Mss. "Wakef. Herc. F. 509. Brunck. Apoll. R. 171." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αφάλλομαι' Exilio, Desilio.]

"Καταπάλμενος, affertur pro Desiliens, sed sine ex-
"emplo." [Leon. Tar. 58. Πέτρης ἐκ δισσηῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ Χαίροις. Cf. Schæf. in *Καταπάλ-
λω citandum. "Heringa Obs. 272." Schæf. Mss.]

Διάλλομαι, Transilio. In VV. LL. tamen Salio. 'Εξάλεσθαι, inquit Bud. Xenophonti ἐκπηδᾶν, ut διάλ-
λεσθαι, ἀνάλλεσθαι. Ego pro διαπηδῶ, Transilio, in-
venio ap. illum p. 551. [Ip. 8, 3. J. Poll. 1, 196. Διαλλόμενος χαράδραν ἵππος: διάλλεσθαι μακρὰ, 5, 67.]

"Δίαλμα, τὸ, Saltus, vel potius Transultus." [Schol. Pind. Ol. 13, 39. "Boissonad. in Philostr. 393." Schæf. Mss.]

"Εἰσάλλομαι, Insilio, aor. 1. med. εἰσηλάμην." [T. H. ad Plutum p. 429. "Thom. M. 818. Heyn. Hom. 6, 349. 7, 236." Schæf. Mss. Pind. Ol. 8, 48.]

'Ενάλλομαι, Insilio. Apud Greg. λὰξ ἐνάλλεσθαι est B
Calcibus infestis aliquem petere et ferire, Pedibus conculcare; quod præter plagam, etiam contumeli-
osum est, inquit Bud. ex illo afferens, Παίων πὺξ δη-
μοσίᾳ καὶ λὰξ ἀναλλόμενος. Apud Aristoph. Σ. (1305.)
exp. etiam Exilire. || Metaph. autem signif. dixit
Syues. Ep. 73. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, Insultare legi-
bus: Τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνώκенаи προσήκει τῶν ἐν-
αλλομένων τοῖς νόμοις. ["Demosth. 1259." Seager.
Mss. Glossæ: 'Ενάλλομαι' Insulto. Stob. Phys. 1. p.
108. 'Η δίκη τῷ δυσσεβοῦντι σῖγ' ἔχουσα' ἐνήλατο.
"Thom. M. 400. ad Phalar. 279. Lobeck. Ajac. p.
412. T. H. ad Plutum p. 431. Brunck. Aristoph. 2,
250. Jacobs. Anth. 12, 388. 'Εναλεῖσθαι, Kuster. Ari-
stoph. 65. b." Schæf. Mss.]

'Εξάλλομαι, Desilio, Exilio. Suid. ἐξαλλόμενος exp.
ἀνασκιρτῶντας in h. l. Josephi: Οὐκ ἀξίους εἶναι σωτη-
ρίας τοὺς φλεγόμενους δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλόμε-
νους. Quæ Suidæ exp. minime mihi probatur: qui
puto hunc esse istorum verborum sensum, Indignos
esse salute eos, qui exiliunt patria, s. e patria, con-
flagrante propter eos. Et ita ἐξαλλόμενος fuerit potius
ἀποσκιρτῶντας. HINC 'Εξαλμα, Exultio, s. Desultio,
Eruptio, ut exp. in h. l. Naz. "Εν ἔξαλμα τῆς λαμπρό-
τητος. ["'Εξάλλομαι, Præ calore subsilio, de siti-
entibus, Toup. in Schol. Theocr. 214. 'Εξάλλομαι, ad
Alciph. 38. ad Callim. 1, 250. Musgr. Iph. A. 919.
'Εξάλτο, Paul. Sil. 45." Schæf. Mss. 'Εξάλλομαι' Ex-
silio. 'Εξάλλεται' Emicat. Act. Apost. 3, 8. Lex.
Xenoph. Hippocr. 486, 5. ADDE ["'Εξαλσις, (ἡ,) Ex-
"ultus, Saltus. Hippocr. de Artic. (486, 2.) 'Εκ δὲ
"τοῦ ὕπισθεν οὐ ῥῆϊδιον τοιαύτην ἔξαλσιν γενέσθαι ἐς
"τὸ εἶσω."]

'Εξάλλομαι pro ἐξαλλόμενος, per syncopen, Exiliens,
Erumpens. Il. O. (571.) Εἰ τινα πον Τρώων ἐξάλμενος
ἄνδρα βάλησθα. Citatur et ex Apoll. R. 2, (268.) cum
gen. Sic dicitur ἐπάλμενος, quod vide in 'Εφάλλομαι.

["* Προεξάλλομαι, Prosilio, Themist. 15. Synes.
129." Wakef. Mss. ET * Συνεξάλλομαι, Una exilio s.
exulto, Una prosilio. Eust. 772, 21.]

'Εφάλλομαι, Insilio, Supersilio. Item, Irruo. Dici-
tur cum accus. ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἄλλεσθαι ἐφ' ἵπ-
πον. Et 'Εφαλάμενος, aor. 1. med. Qui insiluit. [Gl.
Insilio. "Wakef. Ion. 1076. Brunck. Apoll. R. 171.
Heyn. Hom. 5, 431. Bergler. ad Alciph. 38. 'Επάλτο,
Heyn. Hom. 6, 648. 'Επάλμενος, Heyn. Hom. 5, 352.
431. 6, 194." Schæf. Mss. UNDE] "'Εφαλσις, ἡ, In-
"sultus," [Assultus.]

"'Επιάλμενος, per syncopen pro ἐπιαλλόμενος, As-
siliens vel Insiliens, Saltu invadens. Od. Ω. Κῦσε
"δέ μιν περιφῶς ἐπιάλμενος." ["Heyn. Hom. 5, 312.
6, 158." Schæf. Mss.]

"'Επάλλομαι, Ionice pro ἐφάλλομαι, Insilio, vel
Assilio. 'Επαλτο, poetica s. Ionica syncope pro
"ἐπάλλετο, idque vel a πάλλομαι, vel ab ἐπάλλομαι,
"a quo ἐπάλλομαι est illud ἐπαλτο, quod Hes. exp.
"ἐφίλατο, ἐπέδραμεν, Insiliit."

'Επάλμενος, ap. poëtas pro ἐφαλλόμενος, Insiliens,
Irruens, per syncopen, ut de ἐξάλμενος modo dixi, Od.
Ξ. (220.) ἐπάλμενος ἔγχει ὕλεσcon. HINC et Κατε-

πάλμενος, quod itidem Insiliens exp. in Apoll. R. 2,
(583.) Νῆος ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον. SED et 'Ανέ-
παλτο inter hæc referendum esse videtur, licet Etym.
velit esse a πάλλομαι, pro ἀνεπάλλετο: quod Il. Θ.
85. de equo dicitur, 'Αλγίῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ'
eis ἐγκέφαλον δῦ. Ubi Eust. ἀνέπαλτο exp. ὀρθὸς ἔστη,
item ἀνεπήδησε. Pro me autem facere, et Etym.
mecum refellere videtur participium 'Ανεπάλμενος,
quod ap. Apoll. R. (2, 825.) legitur, ἐκ δονάκων
ἀνεπάλμενος: nam hoc a πάλλομαι nullo modo de-
duci queat. IDEM et de 'Εξέπαλτο dicendum fuerit,
quod de ἀνέπαλτο dixi. Exp. autem ἐξέπαλτο Hesych.
ἐξεπήδησεν. His addam et Μετάλμενος, [Il. E. 336.]
Quod ab Hesych. exp. ἐφαλλόμενος. Ionice potto
mutatur in his aspirata in tenuem.

'Εσάλλομαι, Insilio, ut ἐσίλατο πυρὸς κρατῆρας, in
Anthol. Insiliit in crateras ignis. Dicitur et ἐσάλτο per
syncopen a poëtis.

["* 'Ανεφάλλομαι, Brunck. Apoll. R. 171. Heyn.
Hom. 5, 431. 8, 98. 496. ad Il. Θ. 85. Valck. ad
Mosch. 349. *'Εκκατεφάλλομαι, et * Κατεφάλλομαι,
Heyn. Hom. 7, 682. ('Oppian. C. 3, 120. Wakef.
Mss.) 6, 140." Schæf. Mss. ADDE *'Ενεφάλλομαι,
Insilio. Quint. Smyrn. 10, 467. Αἰψα πυρὶ ἐνέπαλτο,
ET * "Προσεφάλλομαι, Anna C. Alex. V. 146." Bois-
sonad. Mss.]

Καθάλλομαι, Desilio, καταπηδῶ, oppositum τῷ ἀν-
άλλομαι. Xen. (Ip. 3, 7.) 'Επ' ὄχθους ἀνοροῦναι, ἀπ'
ἔχθων καθάλλεσθαι. Idem (Ip. 8, 1.) 'Εστι δὲ ὅπου δια-
πηδᾶν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾶν, ἐνθα δὲ καὶ καθάλλε-
σθαι. ["Appian. 1, 127. Καθαλάμενος, Suid." Wakef.
Mss. "Ad Lucian. 1, 397." Schæf. Mss. Glossæ:
Καθάλλομαι' Desilio, Insilio, Præsulto. Καθίλατο'
Desiluit.]

["* Μεθάλλομαι, Heyn. Hom. 6, 194. 439." Schæf.
Mss. Insilio a tergo, Transilio. "Appian. 2, 866. He-
liod. Æth." Wakef. Mss.]

"Προάλλομαι, Prosilio," [Præsilio.] "Apud Suid.
"Καὶ προαλλόμενος τῆς πληθύνος, μετεχώρησεν ὡς Ναρ-
"σῆν, i. e. *προπηδήσας." ["Quint. Smyrn. 4, 510."]

C Wakef. Mss. UNDE] "Προαλῆς, (ὁ, ἡ,) Hesychio
"προπετῆς, πρόχειρος: afferenti itidem προαλεσάτην
"pro προπετεσάτην, προχειροτάτην. Forsan est a
"προάλλομαι, ut sit Qui promte, interdum et præci-
"pitanter, ad aliquid aggrediendum prosiluit. Affert
"idem προαλεῖ et pro καταφερεῖ, καταβατῶ: desum-
"tum ex Il. Φ. (262.) τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελ-
"ρύζει Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, In loco declivi." [Jambl.
V. P. 1, 17. p. 64. Strabo 12. p. 90=826. Apoll. R.
3, 73. "Ad Timæi Lex. 280. Brunck. Apoll. R. 102.
Phrynich. Ecl. 104. Thom. M. 744. ubi et adv. προ-
αλέστατον." Schæf. Mss. Glossæ: Προαλῆς' Petulans,
Pecudiarus. "Clem. Alex. 149." Wakef. Mss. ET
*"Προαλῶς, (Temere, Præcipitanter,) ad Phalar. 376.
Phrynich. Ecl. 104. Thom. M. 744." Schæf. Mss.
* Διεκπροαλῆς, ὁ, ἡ, falsa est lectio in Apoll. R. 3, 73.
pro δι' ἐκ πρ.]

"Προσάλλομαι, Assilio, at προάλλομαι, Præsilio:
"Aristot. de Mundo." [Lex. Xenoph. "Strabo." Wakef. Mss. "Toup. Emend. 1, 43." Schæf. Mss.]

D ["* Συνάλλομαι, Una salio: Gl. Consilio. "Cattier.
90." Schæf. Mss. Plut. Mario 2, 506. et de Comp.
Aquat. et Terr. "Artemid. 51." Wakef. Mss. UNDE
* Σύναλμα, τὸ, Communis saltus, qui fit a pluribus,
Hesych.]

'Υπεράλλομαι, Supersilio, Transilio, Ultra salio.
Aristot. de Anim. 9. Et ὑπεράλμενος per syncopen ap-
poëtas pro ὑπεραλλόμενος, ut de ἐξάλμενος et ἐπαλ-
μενος dictum est. ["Jacobs. Anth. 7, 351. Heyn. Hom.
5, 26." Schæf. Mss. Glossæ: 'Υπεράλλομαι' Tran-
silio. UNDE *'Υπέραλμα, τὸ, Artemid. 1, 57.]

["* 'Υφάλλομαι, Subsilio, Gl. "Is. Porphyr. in
Excerptis Allatii 273." Boissonad. Mss.]

¶ 'Εφιάλτης, s. 'Επιάλτης, quod posterius, licet mi-
nus usitatum, magis rationi consentaneam formatio-
nem habet, ut sit ἐπιάλτης tanquam ab ἐπιάλλομαι,
unde ἐπιαλλόμενος, pro quo a poëtis dicitur et ἐπιάλ-
μενος, per syncopen. At vero ab ἐφάλλομαι esset po-
tius ἐφάλτης quam ἐφιάλτης, Insultor, s. Iusultator.
Incubum tamen potius nonnulli et Incubonem vocant.

Est autem quoddam malum quo correpti invadi se ab aliquo et magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur: unde et *πνιγίμωνα* Themison eum appellavit, s. *πνιγαλίωνα*, ut alii referunt, quod mihi magis placet. Quidam, inquit Gorr., dæmonem esse putaverunt, aut externam quandam vim quæ dormientes invaderet et pondere suo oppressos gravaret: cum contra mali hujus causa sit crassus et frigidus vapor, ut tradidit Posidonius, ventriculos cerebri implens, et prohibens spiritus animales per nervos ferri. Per somnum duntaxat contingit, eoque laborantes in ipsa accensione patiuntur eadem, quæ et apoplexia correpti, sed tamen mitiora. Quia enim vapor in causa est, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur, qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles; deinde vero multo labore et conatu tenuato discussoque spiritu, et meatibus obstructione solutis, derепente et somno excitantur. Læditur illis imaginatio potissimum: e quo verisimile est, morbum in priori ventriculo præcipue consistere. Ex his intelligi potest Incubi differentia ab Apoplexia et Epilepsia. Prælude tamen eorum morborum est, atque etiam insanix. Diuturnior enim et frequenter repetens, crudò huius in ventriculis cerebri paulatim cumulat, in eos facile degenerat. Præcedunt incubum suffocatio, vocis amissio, gravitas et immobilitas: et hæc rursus crapulæ et cruditates, e quibus crassus ille frigidusque vapor suscitatur. Proinde quidam morbum hunc recte quidem, sed imperfecte definierunt, *τὴν εἰς κεφαλὴν ἀνατρέχουσαν ἀναθυμίασιν ἐξ ἀδδηφαγίας καὶ ἀπεψίας*, Vaporum in caput discursum, e nimio cibo et cruditate. Hactenus Gorr. Hoc malum describit Lucret. 4. Tollunt clamorem quasi si jugulentur ibidem: Multi depugnant, etc. Existimatur autem et Virgil. *Æn.* 12. huc respexisse Ac velut in somnis oculos ubi languida pressit Nocte quies, nequicquam avidos extendere cursus Velle videmur, etc. Vide et Macrobi. *Somn. Scip.* 1. Ceterum pro eo, quod a Diosc. dicitur *ἐφιάλτων πνιγμοὶ* de herba Pæonia loquente, Plinium uno in loco, Faunorum in quibus ludibria, in altero suppressiones nocturnas dixisse, quidam annotarunt. HINC *Ἐφιάλτια* vel *Ἐφιάλιον* dicta Herba Pæonia, quod adversus *ἐφιάλτην* valet.

“*Ἐπιάλης*, Hes. teste *ὁ ἐφιάλτης*, quem *Æoles ἐφέλην*, alii *ἐπιάλλην*, et *ἐπωφέλην* appellant. Eidem *ἀπὲς* est *τερπνόν*, Jucundum, Delectabile.” “*Ἐφέλης*, Hes. teste dicitur *ὁ ἐπιάλτης*.”

[“*Ἐπιάλης*, *Ἐπιάλλης*, *Ἐφέλης*, ad Mær. 373. *Ἐπιάλτης*, ad Mær. 372. Heyn. *Hom.* 5, 74. Phrynich. *Ecl.* 136. Mæris l. c.” Schæf. Mss. “*Ἐφιάλτης*, *Plut.* 2, 652. *Diosc.* 423.” Wakef. Mss. Glossæ: *Ἐφιάλτης* Incubo. *Ἐφιάλται* Incubi.]

“*Ἰζαλος*, ab aliis exp. *πηδητικός*, *ὕρμητικός*, ut sit “Qui saltu ingreditur, Saltator, Impetuosus: aliis *κῆλων*, *ὄχεντικός*, ut sit *Salax*: et, ut etymologi volunt, *ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἱζύας ἡ τοὶ ὀσφύας ἄλλομένος*: quidam exp. *τέλειος*: ap. *Il.* Δ. (105.) *τόξον ἐύξοον ἱζάλου αἰγός*. Itidem vero SUBST. *Ἰζάλη* Gal. ap. Hippocr. exp. *τελείου αἰγὸς δέρμα*: apud Hippocr. inquam de *Fract.* (506=467, 7.) *Ἰζάλην δ’ αἰγὸς χρὴ ὑποτεῖσθαι*. Eust. vero e *Rhet. Lex.* tradit, ut *παρδαλῇ* et *λεοντῇ*, ita etiam *ἱζάλην* dici *τὴν αἰγείαν*, *περισπωμένως*. Rursum *τράγον Ἰζαλον* *εὐσκάρθμω λόχμιον ὑλοβάτα* Πανὶ quidam *ἀνέθηκε* in *Epigr.* Caprum saltatorem, Salacem, Caprum integrum, non castratum.” “*Ἰσάλη*, *Diphthera*, *Rheno*, Vestis e pelle caprina. Aristoph. enim Schol. suo tempore *ισάλην* dictam fuisse scribit, quam Attici *διφθέραν* nominassent, h. e. *ποιμενικὴν*, *περιβόλαιον* *ἐκ δέρματος*. Itidemque Gal. in *Lex. Hippocr.* affert *ισάλην* pro *διφθέραν* et *δέρμα*. Potius tamen id *ἱζάλη* s. *ἱζαλῇ* dicitur.” “*Ἰσέλα*, *Hesychio* *διφθέρα*.” “*Ἰττέσας*, *J. Poll.* 7. fin. vocari scribit *τὰς διφθέρας*. *Hesych.* vero *Ἰττέλαν* affert pro *διφθέραν*: et *ισσέλαν* pro eodem. Item *ἰσκλην* et *ἰσθλήν* dici ait *αἰγείαν*, *μηλωτήν*: quæ potius *ἱζάλη* s. *ἱζαλῇ*.” “*Ἰσθλή*, *Hesychio* *αἰγεία*, *μηλωτή*, Caprina s. Ovina pellis, quæ potius *ἱσάλη* s. *ἱζαλῇ*.” [“*Ἰζαλος*, *Wakef. S. C.* 2, 145. *Jacobs. Anth.* 7, 3. 117. 2, 72. *Brunck. Aristoph.* 1, 64.: *Kuster.* 52. b. *Heyn. Hom.* 4, 572. 700. *Ἰζάλη*, *ισάλη*, *Kuster.* l. c.

A *Herod. Philæet.* 445. et n. ad *Timæi Lex.* 256. *Koen. ad Gregor.* 203.” Schæf. Mss.]

“*Κιζάλης*, (δ,) *Hesychio* est *φῶρ*, *κλέπτης*, *Fur*: (iti- “demque *Κιζάλοι*, *κλέπται* :) necnon *ἀλαζών*. UN- “DE *Κιζαλία*, (ή,) quod idem esse dicit *πᾶσαν κακο- “τεχνίαν*, Omne genus malas artes. Sed notandum, “hoc, ap. eum gemino, illa duo simplici λ scripta “esse.” [“*Κιζάλης*, *κιζάλλης*, *Koen. ad Gregor.* 203. *Toup. Add. in Theocr.* 406. *Democritus* ap. *Stob. Serm.* 42. *Κιζάλλην* καὶ *ληστήν*. *Phot.*: *Κίξας* τοὺς ἐν ὁδῷ *ληστές*. *Ἰσκὸς* et *κικκὸς*, *Hesychio* *κλέπτης*. Apud *Jo. Grammat.* de *Dial. Ion.*, *κιττάλης*, *κλέπτης*. UNDE * *Κιζαλλεύω*, in *Teiorum Inscr.* ap. *Chishull. Ant. Asiat.* 99. “*Ὁς ἂν κιζαλλεύοι ἢ κιζάλλας ὑποδέ- “χοιτο*. “*Toup.* (l. c.)” Schæf. Mss. A quo formatur “*Κιζαλλεία*, pro quo vel *ὑποκοριστικῶς* vel corrupte dicitur *κιζαλλία*.]

[* *Nealēs*, *Præsultum*, *Gl.*]

“*ἌΛΛΟΣ*, η, ο, *Alius*, *Alia*, *Aliud*. *Il. Z.* (476.) *Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ*, *Jupiter*, alique dii. *Od. E.* (228.) “*Ἄλλος γάρ τ’ ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις*, *Alius* enim aliis delectatur studiis. *I.* (252.) *ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα* “*Ἠλθομεν*. In *Bæotia*, “*Ἄλλη δ’ ἄλλων γλῶσσα πολυ- “σπερών ἀνθρώπων*. *Xen. E.* 6, (5. 28.) *ἄλλος ἄλλη διαταχθέντες*. *Il. Π.* (141.) *ἄλλος Ἀχαιῶν*, *Alius Achivorum*, vel ex *Achivis*. *Demosth. c. Mid.*, *Τῶν δ’ ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος*. Idem pro *Cor.* *Παρά μὲν τοίνυν τοῖς ἄλλοις ἔγωγ’ ὁρῶ πᾶσιν ἀνθρώποις*. || Et cum *τῖς*, *τῖς ἄλλος*, *Quispiam* alius, ut *Xen. K. Π.* 3, (2, 12.) “*Ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τῖς καὶ ἄλλος πλείστον δὴ ποτε ἔ- “δωκε*. Sæpe *εἰ* præcedente, *εἰ τις ἄλλος*, *Siquis* alius, *Si quisquam* alius, ut, *φρόνιμος, εἰ τις ἄλλος*, *Prudens*, *si quisquam* alius. Interdum præcedit *εἰ τις ἄλλος*: ut ap. *Aristoph.* *εἰ τις ἄλλος, μακάριος*, *Beatus*, *si quisquam* alius, vel, *si quis* alius. Apud *Isocr.* “*Ὁς οὐκ οἶδ’ εἰ τις ἄλλος πώποθ’ ἕτερον*, *Haud* scio an *quisquam* alius. Dicitur autem interdum et *ἄλλος τις* et *ἄλλοστι- “σούν*, pro *Quivis* alius, vel *quilibet*. Sic *ἄλλοτιόν*, *Aliud* quidvis, ap. *Demosth.* || “*Ἄλλος παρ’ ἐμὲ*, vel

B “*Ἄλλος ἢ ἐγὼ*, vel “*Ἄλλος ἀντ’ ἐμοῦ*, pro *Alius a me*, *Alius quam ego*. *Soph. (Aj.* 444.) “*Ὁὐκ ἂν τις αὐτ’ ἔ- “μαρψεν ἄλλος ἀντ’ ἐμοῦ*. *Xen. K. Π.* 3, (1, 5.) “*Ἦν δὲ αἰσθάνωνται σε ἄλλα ἢ τὰ γινόμενα λέγοντα*. Et in interrogatione autem *τι ἄλλο* ἢ, vel *ἄλλο τι* ἢ, *Quid aliud* quam, ut dicitur paulo post in “*Ἄλλοτι*. Hoc autem genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἢ, absque interrogatione, efferunt et aliter. *Plato Tim.* Δι’ ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι, pro δι’ ἄλλο οὐδὲν ἢ διὰ τὸ χαλ. κ. τ. λ. Propter aliud nihil, quam, etc. Idem de *Rep.* 2, (p. 211.) *Τούτων δὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσῶν δακτύλων φέρειν*, *Hunc* autem aliud nihil quam annulum gestare. Ad verbum enim dure ita diceretur, *Hunc* autem aliud quidem nihil, annulum autem aureum gestare. Notanda est vero diligenter hujusmodi phrasis, quam ap. *Plat.* potissimum observasse mihi videor. Dicitur etiam interdum ἄλλο πλὴν pro ἄλλο ἢ. *Plato Tim.* (p. 305.) *Θέμις δὲ οὐτ’ ἦν, οὐτ’ ἔστι τῷ ἀριστῷ δρᾶν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον*, *Quicquam* nisi pulcherrimum facere, ut *Cic.* interpr.

D Idem οὐδὲν ἄλλο vertit alicubi, *Nulla res alia*. Idem ap. *Xen. (K. Π.* 3, 1, 4.) “*Ἄλλα τε φιλοφρονεῖσθαι* vertit, *Ceteris* in rebus comem atque humanum fuisse erga, etc. Idem ὑπὸ ἄλλον reddit adverbio *Aliunde*, in interpr. cujusdam loci *Platonici*, quem, sicut et præcedentes, vide in meo *Cic. Lex. Gr. Lat.*

“*Ἄλλος* pro *ἕτερος*, *Alter*, ut ap. *Aristot. Ethic.* (8, 3.) “*Ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτὸς*, *Est* autem *amicus*, *alter ipse*. Paulo post (8, 12.) *ἕτερον αὐτὸν* vocat. *Quin-* etiam interdum in ejusdem periodi priore membro *ἕτερον*, in posteriore *ἄλλο* vel *ἄλλον* ponunt. *Il. L.* (302.) οὐδὲ ποτ’ ἔσβη *Πῦρ*, *ἕτερον μὲν ὑπ’ αἰθούσῃ εὐερ- “κέος αὐλῆς*, “*Ἄλλο δ’ ἐνὶ προδόμῳ*. Ubi *Eust.* annotat hoc genus loquendi frequens esse ap. *Atticos* scriptt., nulla tamen exempla auctorum proferens. Sed reperitur et alibi non semel ap. eund. poetam (*I.* 313. 468.) “*Ὁς χ’ ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπη*, et in prosa itidem. *Herodian.* (3, 10, 6.) “*Ἀλλὰ πᾶν τῷ ἐτέρῳ φίλον, τῷ ἄλλῳ ἐχθρόν*. *Plato*, “*Ὅσα διὰ τίνος ὦνῆς ἢ πράσεως ἀλλάττηται τὶς ἕτερος ἄλλῳ*. Sic et *Lucian.* “*Ὅποτέραν* et *ἄλλον* dixit: *Αἶγα μὲν αἰγὸς, ὁποτέρα ἢ*

καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην.

"Ἄλλος, Reliquus, ut, ἄλλος ὄμιλος, Reliquus cœtus. Sic ἄλλο σῶμα, Reliquum corpus, Reliqua pars corporis. Sic ἄλλη κοιλίη ap. Hippocr. Erotianus exp. ἡ λοιπή: unde et τᾶλλα passim pro τὰ ἄλλα, Reliqua, Cetera. Scribitur vero et τᾶλλα cum circumflexo, sed magis recepta scriptura illa quam hæc.

"Ἄλλα exp. ap. Eurip. οὐκ ἐοικότα, Rationi non consentanea. Secundum quam signif. videri possit dictum ἄλλοφρονεῖν pro παραφρονεῖν.

"Ἄλλο φάρμακον exp. a nonnullis Pharmacum non in tempore datum. Fortasse autem finitimam habet hic signif. ἄλλο, ei quæ proxime præcedit ex Eurip.

"Ἄλλος τις, vel ἄλλός τις, Alius quispiam. Exp. et Quilibet. Dicitur tamen potius cum ὅστισιν, ut ἄλλος ὅστισιν, Alius quilibet. "Ἄλλ' ὅτιον, pro ἄλλο ὅτιον, ap. Demosth. Aliud quidvis.

"Ἄλλοτι adv., aut adv. positum, Utrum, vel Nunquid, pro ἄρα. Plato Pol. 1. (p. 178.) "Ἄλλοτι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ ἱατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἱατρὸς κ.τ.λ. Nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Et in 2. (p. 231.) Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἰς κ.τ.λ. Sæpe autem et sequentem particulam ἢ habens ἄλλοτι exp. Nunquid. Idem Critone (14.) Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα ὦ Κρίτων; ἄλλοτι ἢ ὁμολογῶμεν. Nunquid fateri necesse est? vel, Quid aliud quam fateamur? inquit Bud. subjungens e Phædone (9.) Ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἐφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίας. Ἄρα μὴ ἄλλοτι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἀπαλλαγὴν; Ubi ἄλλοτι nomen esse ait signif. suam retinens, h. e. Aliud quam; ut infra, Ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ τοῦτο ὁ θάνατος. Quod si in his duobus posterioribus II. in sua signif. positum, itidem esse poterit, meo iudicio, et in illo e Critone, ἄλλοτι ἢ ὁμολογῶμεν. Fortasse autem cum est nomen, signif. suam servans, discriminis causa rectius scriberetur ἄλλο τι disjuncte, quam ἄλλοτι conjuncte. Bud. tamen utrobique ἄλλοτι conjuncte scribit, in exemplis omnibus, quæ in suis Comm. citat, quæ vide.

["Ἄλλος, ad Charit. 641. Musgr. Iph. A. 974. Jacobs. Anth. 6, 171. Wakef. S. C. 5, 74. 148. Thom. M. 377. Markl. Suppl. 372. Zeun. ad Cyrop. 410. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 11. 61. Plato Charm. 92. Μόνη τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, Hellen. Sieb. p. 79. Nicand. Th. p. 324. Schn. Abundat ἄλλων. Tzetz. ad Lyc. p. 738. Lips. Simon. Dial. p. 20. Boeckh. in Plat. Min. 147. Liebel. Archil. p. 80. Eur. Med. 941. Demosth. 1. p. 475, 23. 1377, 13. Abundat ἄλλος. Boeckh. in Plat. Min. l. c. Ast. ad Plat. LL. 292. Æsch. Eum. 96. ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, i. q. ἐν τοῖς νεκροῖς. Schol. Apoll. R. 2, 276. Ταχύτατος γὰρ ἐστὶν ὁ Ζέφυρος τῶν λοιπῶν ἀνέμων. Abundat λοιπῶν, vide ibid. ad 4, 293. Πρῶτος τῶν ἄλλων, Demosth. 1227. fin. Dionys. H. 4, 2141. Ἄλλαν ὑπάτην Apoll. R. 4, 506. Ἄλλοι abundare dicas in οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, Xen. K. A. 4, 3, 20. Μάλιστα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, Xen. Mem. 1, 2, 64. Τὰ ἄλλα ἐρπετὰ, opp. ἄνθρωπος, Xen. Mem. 1, 4, 11. Ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, Heindorf. ad Plat. Hipp. 128.; Gorg. 22.; Boeckh. in Min. 119. ad Demosth. de Cor. 445. Harl. Ed. 2. Ἄλλαι πᾶσαι, αἱ ἄλλαι πᾶσαι, Heindorf. ad Plat. Hipp. 177. Ἡ ἄλλα μύρια, Heindorf. ad Plat. Gorg. 124. Ἄλλοι ἄλλων ἄλλως, Plato Gorg. p. 9. Τᾶλλα pro καὶ τᾶλλα, Heindorf. ad Gorg. 244.; Οὐδὲ ἄλλος οὐδεὶς, ad Apoll. p. xiii. Οὐδεὶς ἄλλος εἰ μὴ, Herod. 4, 94. 1, 200. Xen. Mem. 4, 6, 7. Οὐδεὶς ἄλλος πρὸ, Herod. 3, 85. Τᾶλλα, τὰ ἄλλα, ad Herod. 637. 729. Cum gen., Brunck. Antig. 218. I. q. κακὸς, ad Charit. 402. Ἀλληνάλλως, Tzetz. Exeg. in Il. p. 38, 25. 65, 14. 82, 13. 86, 25. 106, 19. Schol. ad Eurip. p. 112. Matth. Ἄλλος ἀπὸ, Timo Phlias. 23. Τᾶλλα τινὰ, Crus. ad Suet. 2. p. 256. Ἄλλοι δὲ et ἄλλ' οἶδε conf., Heindorf. ad Plat. Theæt. 328. Δεύτερος ἄλλος, τέταρτος ἄλλος, Markl. Suppl. 872. Ἄλλος, ὁ ἄλλος, 940. Apoll. R. 4, 594. Male Mazoch. Tab. Heracl. 221. 246. Porson. Hec. p. xxix. Ed. 2. Οὐκ ἔστιν παρὰ ταῦτ' ἄλλα, Markl. Suppl. 1225. Lucian. 2, 249. Ἄλλος ἄλλοθεν, Musgr. Herc. 73. Wakef. S. C. 4, 248. Quando terminatione masc. aut neutr. de feminis dicatur, ad Charit. 571. Adversus, Heyn. Hom. 6, 100.

Οὐδὲν ἄλλο—ἦ, ad Charit. 627. Abundat post οὗτος, Steph. Dial. 37. Ἄλλος ἑτέρον pro ἄλλον, ad Charit. 736. Ἄλλος abundat, Boeckh. in 1. L. Z. 1808. N. 178. p. 193. Heindorf. ad Plat. Gorg. 91. 111. Porson. Med. p. 32. Erfurdt. ad (Ed. T. 5. Schneider. ad Anab. 42. Lex. Xenoph. 1, 139. Ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, Wolf. Proll. 207. Brunck. Apoll. R. 17. 71. Il. 11, 81, Heyn. Hom. 6, 464. Τῶν ἄλλων, Il. 2, 674. 5, 820. 9, 417. 11, 189. 204. 264. 367. Οὐδὲν ἄλλο, Markl. Iph. p. 332. Cum gen., Musgr. Hel. 587. Fischer. ad Wel. ler. G. G. 2, 204. Ind. ad Plat. 4 Diall. Biest. s. v. Wakef. ad Lucret. 2. p. 195. Plato Charm. 83. 90.; Gorg. 227. Simon. Dial. p. 8. Τᾶλλα, de acceutu, Jacobs. Anth. 6, 195. Eur. Or. 533. sed v. Corrig. in Ed. Porson. Erfurdt. ad Trachin. p. 82. Pausan. 379. ad Lucian. 2, 29. 35. 204. Fischer. ad Æschin. 71. Sylb. ad Etym. 244, 31. 501, 9. Ἄλλο τι ἢ, Herod. 2, 14. Ἐπὶ ἄλλων, Wolf. Herodian. p. xv. Τὰ ἄλλα, Wolf. l. c. Brunck. Aristoph. 3, 189. Heindorf. ad Plat. Phædr. 284.: Alias, Antehac, Wolf. ad Hellenic. 119. Neutrum an ἄλλον? Jacobs. Anth. 9, 454. Ἡ ἄλλ' ἑτέραν τραπόμενος, Eust. ad Il. init. Ἄλλος et ἑτερος, Heyn. Hom. 4, 52. 5, 591. 633. 6, 231. Ἄλλος pro ὁ ἄλλος, Moschus 2, 122. Heyn. Hom. 6, 231. Ἄλλος, Heyn. Hom. 6, 231. Ἄλλοι λέγουσιν ἄλλην, non sensu vulgari, Paul. Sil. 74, 73. Ἄλλο pro ἄλλοτε, Heyn. Hom. 6, 578. Τὶς ἄλλος ἀντὶ τουτοῦ, Aristoph. Nub. 653. et Brunck. Meurs. ad Lycophr. p. 1340. Ἄλλος, Ex alio genere, Heyn. Hom. 6, 383. Ἄλλο μὲν οὐδὲν, Volloison. ad Longum 280. Ἄλλος et ὅλος conf., ad Diod. S. 2, 333. 382. 458. ad Dionys. H. 4, 2346. Εἴ τις καὶ ἄλλος, Lucian. 2. 7. Xen. Anab. 110. Schn.: ὡς τις καὶ ἄλλος, Schneider. ad Anab. 132. Ταῖς ἄλλαις ὑμῖν, Lucian. 3, 291. Ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, Il. 20, 135. 8, 211. Ἄλλα post ἄλλος, Dionys. H. 1, 437. 4, 2297. Strabo 6, 244. Il. Ω. 699. Od. Γ. 378. Heyn. Hom. 8, 166. Οὐδέ τις ἄλλος, ἄλλα, Il. 18, 403. Ἄλλος γέ τις, Xen. Hier. 3, 9. Ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, Dionys. H. 1, 457. Ἄλλος ἄλλη, Wessel. ad Dion. Cass. p. 1501. Ἄλλ', Plato 592. Læm. Ἡ ἄλλη σοῦ φίλια, Bast c Lettre 114. Ὁ ἄλλος, Reliquus, Boissonad. in Philostr. 541. Diversus, Contrarius, seq. gen., ad Xen. Mem. 1, 2, 37. Toup. Opusc. 2, 32. Emend. 2, 450. 4, 486. Post ἄλλος positum δὲ pro ἦ, Zeun. ad Cyrop. 246. Schneider. ad Cyrop. 8, 6, 3. Ὡλλοι, Wessel. ad Herod. 110. Ἄλλοι sub. Gierig. ad Ovid. 1. p. 75. Ἄλλος, cum gen., Bentl. ad Menandr. 120. Ἄλλος ἄλλος, de talibus Valck. ad Hippol. p. 177. Toup. Opusc. 1, 555. Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. Ἄλλος ἄλλαχόθεν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει, Alciphro 24. Τί γὰρ ἄλλο ἢ, T. H. ad Lucian. Dial. 44. Ἄλλος ἐξ ἄλλον, Wyttenb. Ep. Cr. 25. Ἄλλοτε ἄλλως ἄλλοις, ad Timæi Lex. 24. De formula rogandi ἄλλο τι, ad Xen. Mem. 2, 1, 17. Εἴπερ τι καὶ ἄλλο, 3, 6, 2. Ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, οἱ λοιποὶ, Reiz. de Acc. 74. ibique Wolf., item 77. Zeun. ad Cyrop. 288. Ἄλλος, i. q. λοιπός, ad Thom. M. 153. Ὁ ἄλλος χρόνος, de præterito tempore, Wolf. ad Dem. c. Sept. 234. Τ' ἄλλα, Cetera, Ceteroquin, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 43. Ἄλλος ἄλλοθεν, cum plur. Valck. Phœn. p. 423. 424. Καὶ εἰ τι ἄλλο, Toup. Opusc. 1, 207. Εἰ μὴ post τι ἄλλο, Xen. Cyr. 2, 11. Τὰ μὲν ἄλλα—ἄλλα, Bergler. ad Alciphro. 134. Εἰ δὲ ἄλλο συμβαίη, formula ominata, ad Xen. Eph. 162. ubi et de ἄλλη συμφορὰ, cf. Valck. ad Herod. 227. Plut. Mor. 1, 744. Ἄλλος pro ἀλλότριος, Heyn. Hom. 8, 323. De discrimine inter ἄλλοι et οἱ ἄλλοι, Wyttenb. Select. 340. Larcher. ad Herod. 1, 169. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 70. *Ἄλλος pro ἄλλος, Koeb. ad Greg. 271. Schæf. Mss.]

["Ἄλλος, Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. "Od. Θ. 368. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς τέρεπ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων, ἡδὲ καὶ ἄλλοι Φαίηκες δολιχίηρεται. Hesiod. Ἔργ. 341. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρόν ἐάσαι. Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Εἰ γὰρ τοι καὶ χορὴν ἐγγώριον ἄλλο γέννηται, Γεῖτονες ἀζώσσοι ἔκον, ζώσαντο δὲ πηοί. Plato Alcib. 1. p. 218. Bas. 1. Καὶ αἱ μάχαι γε, καὶ οἱ θάνατοι, διὰ ταύτην τὴν διαφορὰν, τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν ἐγένοντο." Seager. Mss. "Ἄλλος ut ἑτερος, Apoll. R. 4, 141. Οὐκ ἄλλος ὡς, No other such, Eur. Fr. 75, Ἄλλος γε, ii.

Δ. 261. E. 897. K. 404. M. 245. "Άλλος et ἕτερος, opposita a Soph. El. 741.; idem, Palæph. 14. "Άλλος τινός, Diversus ab, Od. Γ. 377. De tribus minimum, Eust. II. 294, 49. "Άλλ' ἄττα, Dio Chrys. 1, 439. Τis ἄλλων, Supereminens alios, Dionys. P. 240. "Άλλη ποι, Xen. K. Π. (1, 2, 16.)" Wakef. Mss. Lex. Xenoph. Οὐδ' ἄλλος pro οὐδέτερος, Theocr. 6, 46. ὤτερος ἄλλον ὀνασεῖ, 7, 36. Arat. 49. "Άλλα δικάων, Xen. Mem. 4, 4, 25. i. e. ἄλλα ἢ δίκαια. Sic Lat. Alius, ut Aliud libertate Cic. ad Div. 11, 2, 5. i. e. Aliud nisi libertas. Alius sapiente beatus, Horat. Ep. 1, 16, 20. Τὸ μὲν ἄλλο τὸσον, pro κατὰ τὸ λοιπὸν σῶμα, Il. 23, 454. 22, 322. Τί ἄλλο (sub. ἐποίησαν) ἢ ἐπιβούλευσαν, Thuc. 3, 39. Quid aliud nisi? Οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδέν, Xen. K. A. 1, 5, 5. Glossæ: "Άλλος· Alter, Alius. "Άλλο τι· Denique. Ἐν ἄλλῳ· Exacta.]

"Άλλοπρόσαλλος, ὁ, ἡ, Ab alio ad alium se confrens, Nunc huic, nunc illi adhærens, Qui est modo harum, modo illarum partium. Et per consequens Mutabilis, Instabilis. Martis epithetum, Il. E. (831.) θοῦρον "Άρῃ Τούτων, μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον, et (889.) Μήτι μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παρεξόμενος μινύριζε. Fit autem ἄλλοπρόσαλλος ex ἄλλος geminato, interposita præpos. πρόσ: ita dictus, ut opinor, quasi ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον ἐρχόμενος. [Gl. "Άλλοπρόσαλλος· Versipellis. " Thom. M. 675. ad Charit. 551. Heyn. Hom. 5, 154." Schæf. Mss.]

[* "Άλλοτεπρόσαλλος, i. q. ἄλλοπρόσαλλος, Chrys. de Virg. 37. T. 6. p. 266." Seager. Mss.]

"Άλλως, Aliter, Alio modo, Alio pacto, Alia ratione. Aristot. de Mundo, "Άλλως πλὴν λογισμῷ ἄρατος ὢν, Non aspectabilis aliter quam animi ratione et iudicio. Isocr. Paneg. (1.) Εἰ μὲν μηδαμῶς ἄλλως οἶόν τ' ἦν δηλοῦν τὰς αὐτὰς πράξεις, Si nullo alio pacto. Interdum additur πως, ac dicitur ἄλλως πως, aut pro Alio quodam pacto, Alio quodam modo; vel simpliciter pro Alio modo, Aliter, vacante particula πως. Sic ἄλλως πως ποιεῖν, Xen. ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, Plato (Phæd. 42.) Apud Lucian. ἄλλως γέ πως exp. Quocunque modo.

"Άλλως, Alioqui. Plut. "Άλλως ἀχρήστου καὶ κενοῦ δοκοῦντος εἶναι καὶ ὄντος. Il. I. (695.) ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως· Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηροῖσιν ἐνῆκας. Sic plane ap. Aristoph. B. (1115.) Αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτισται, Νῦν δὲ καὶ παρηκόνηται, Naturæ alioqui præstantissimæ, Naturæ jam e se præstantissimæ, ut nihil accederet. Demosth. Οὐτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὐτε πρέπον ὑμῖν, neque enim alioqui honestum. Solet ἄλλως reddi Alioqui, et in locis hujusmodi, qualis est hic ejusd. Aristoph. præcedente videlicet μὲν, sequente ἄλλως δέ: ἦν μοι τὶ μεῖράκιον φίλον, Πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, καὶ καλόν. Adolescens pauper quidem, sed formosus alioqui. Alicubi vero ἄλλως δέ exp. quidam Sed tamen, Sed contra, Quamvis: quæ sane exp. sunt audaciores.

Καὶ ἄλλως quidam interpr. etiam Præterea, ut ap. Xen. E. 6, (1, 4.) Καὶ τὸ σῶμα μάλα εὖρωστος, καὶ ἄλλως φιλόπονος: et ita Bud. ἄλλως τε etiam verti Aliubi posse docet in suis Comm. Idem tamen καὶ ἄλλως interpr. Et alioqui; nam hæc Thuc. verba πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως reddidit, Et alioqui natura comparatum est. Sic et ἄλλως δέ, Et alioqui, vel Alioquin autem, ap. Chrysost. sæpe signif. tradit.

"Άλλως τε καὶ, Præsertim, vel Et præsertim, per Atticum particulæ τε pleonasm., ut in οἶόν τε, sicut docet Eust. Xen. (Απ. 1, 2, 59.) "Άλλως τ' ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι, Præsertim si præter hoc sint etiam audaces. Lucian. "Άλλως τε καὶ εἰ φίλος εἶη, Præsertim si amicus sit. Nec solum ἄλλως τε καὶ pro Præsertim, sequente particula εἰ s. ἔαν, ut in Il. cc., sed et seq. ἐπειδὴ. Plato Ep. 4. "Άλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺν θεῷ εἰπεῖν ῥάδιον ἐσται, Præsertim cum, Deo favente, facile id futurum sit. Ibid. "Άλλως τε καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ λέγουσι. Interdum vero ἄλλως τε καὶ sine ulla earum particularum, cum participio, ut ap. Thuc. "Άλλως τε καὶ προεἰπόντων, Præsertim cum prædixissent. || Bud. ἄλλως τε non solum Præsertim, vel Eo magis, ut Cic. loquitur de Off. 1. significare ait, sed interdum Deinde, Præterea, Adhæc, Adde quod; ut ap. Lucian. et Areopag.

"Άλλως, Frustra, Incassum. Il. Ψ. (144.) Σπερχεῖ, NO. VIII.

Α ἄλλως σοί γε πατὴρ ἡρήσατο Πηλεὺς, Κεῖσέ με νοστήσαντα κ. τ. λ. Plato Phæd. (64.) Ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν, Hæc mihi videor ei frustra dicere. Sic οὐκ ἄλλως sæpe reperitur pro Non frustra, Non abs re. || Item "Άλλως interdum pro Temere, Inconsulto. Lucian. (1, 255.) Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἡρετό με, Cum ei temere in mentem venisset, vel in buccam potius, ut ait Bud. Apud Eund. (1, 255. 589.) "Άλλως ἡρόμην, Nulla de causa certa Temere. Apud Eund. alibi, ἄλλως πλανώμενος, Temere vagans. || Hesych. ἄλλως exp. etiam ὡς ἔτυχεν.

[* "Άλλως, Ruhnk. Ep. Cr. 90. Fischer. Palæph. p. 13. Wakef. Diatr. 23. Act. Traj. 2, 153. Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Zeun. ad Cyrop. 144. ad Xen. Eph. 162. ad Lucian. 1, 268. Koen. ad Greg. 96. Heyn. Hom. 5, 689. 7, 695. 8, 388. Musgr. Iph. T. 908. Troad. 476. Ion. 390. Wakef. Ion. 549. Musgr. 537. Wakef. Alc. 340. Philoct. 947. Eum. 266. Jacobs. Anim. 131. Boissonad. in Philostr. 335. Ceterum, Marcell. de V. Thuc. p. 7. Αόγος ἄλλως, Corai. ad Heliod. 179. Κενὸς ἄλλως, Lucian. 2, 199. Casu, Lucian. 3, 299. Aliter, Heyn. Hom. 6, 190. Temere, ad Phalar. 317. Iph. A. 800. Brunck. Aristoph. 1, 285. Lucian. 2, 255. 257. 301.: Dial. 77. Plut. Mor. 1, 588. ad Lucian. 1, 255. ad Herod. 316. ad Timæi Lex. 199. ad Lucian. 1, 387. Frustra, Ruhnk. ad H. in Cer. 362. Valck. Phœn. p. 30. 398. Toup. Opusc. 1, 21. Bergler. ad Alciph. 72. Timæi Lex. 198. et n. Bast Specim. 40. Struchtmeyer. Anim. Cr. 125. ad Herod. 316. Markl. Suppl. 502. Musgr. Troad. 381. Heracl. 704. 962. Hel. 621. Hushk. Anal. 39. T. H. ad Plutum p. 269. Brunck. Aristoph. 2, 136. Porson. Med. p. 75. Brunck. Aristoph. 3, 4. Kuster. Aristoph. 104. a. Heyn. Hom. 8, 844. Frustra, Temere, ad Lucian. 1, 488. "Άλλως δίδοναι, Gratis donare, Wessel. ad Herod. 269. Facile, Temere, ad Od. γ. 211. "Άλλως τε, Lucian. Dial. 23. 62. Eur. Ion. 630. Wakef. Herc. 409. Jacobs. Anth. 11, 176. "Άλλως τε καὶ, Xen. Mem. 2, 6, 30. 2, 8, 1. Ec. 3, 9. Wolf. ad Hesiod. 92. Reiz. de Acc. 28. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Cr. 3, 2. p. 69. Alciph. 122. omnino T. H. ad Lucian. 1, 236. "Άλλως τε δέ, Ruhnk. ad Xen. Mem. 219. "Άλλως, Non nisi, Toup. Emend. 2, 498. Plut. Mor. 1, 588. Herod. 375. Philoct. 947. ad Timæi Lex. 199. Toup. ad Longin. 288.: Opusc. 2, 65. Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. 229. Lucian. 1, 19. An sic Ceterum ap. Livium 28, 11. ? Πλὴν ἄλλως, Sed, Toup. ad Longin. 294. Οὐκ ἄλλως λέγω, Steinbr. l. c. 1, 178. Musgr. Rhœs. 271. Hel. 1112. El. 1035. Διακενῆς ἄλλως, μάτην ἄλλως, Musgr. et Porson. ad Hec. 489. sed cf. Wakef. Diatr. 23. Οὐκ ἄλλως, Toup. Opusc. 1, 340. Quomodo in Mss. scribatur, Musgr. Ion. 1288. Nonnisi, Jacobs. Anth. 6, 139. 7, 302. Irmisch. Add. ad Herodian. 3. p. 445. Lucian. 1, 849. Heindorf. ad Plat. Theæt. 403. "Άλλως δέ καὶ, Dionys. H. 5, 389. "Άλλως δέ—καὶ, Eur. Hec. 968. "Άλλως pro ἄλλοτρίως, ad Dionys. H. 2, 1152. Οὐκ ἄλλως, εἰ μὴ, Schol. Plat. 205. Ruhnk. Memn. 122. Orell. Etym. M. 371, 38. Xen. Mem. 4, 2, 40. οὕτως ἢ ἄλλως, Heindorf. ad Plat. Gorg. 217. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, Markl. Suppl. 1225." Schæf. Mss.]

Δ ["Άλλως, Mere, Absolute, Nihil aliud quam id ipsum quod dico. Demosth. 931. 'Άλλ' ἡγοῦντο εἶναι τὴν συγγραφὴν ἄλλως ὕθλον καὶ φλυαρίαν, i. e. ὅλως, ἀπλῶς, οὐδὲν ἄλλο ἢ: 348. Οἱ δ' ἀντιλέγοντες ὅχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο. Lucian. p. 15. Salm. Τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Thuc. 8, 78. "Άλλως ὄνομα, καὶ οὐκ ἔργον. Toup. ad Longin. 7. Frustra, Aristoph. Eq. 11. Pac. 1113. Plato de Rep. 6. p. 430. Bas. 1. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγεγλιώμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὁμοῖα λέγοντες. Temere, Plut. Sertorio p. 1056. HSt. Εἴτα μέντοι νυκτὸς ἄλλως πλανώμενοί τινες ἐπιτυγχάνουσιν αὐτῇ. Demosth. 527. Καὶ θεωρεῖθ', ὅσω μείζωνος ὀργῆς καὶ ζημίας ἀξιοῦσι τοὺς ἐκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν τι πλημμελοῦντας, τῶν ἄλλως πως ἐξαρματανόντων, ' Temere, Ut fert, Fortuito, Sine fraude mala.' Reisk. "Άλλως τε, Alioqui, Aristoph. Thesm. 290. Secius, Prave, Perperam, 1466. Τὰ γὰρ ὀρθῶς βουλευθέντα καὶ δοκιμασθέντα σὺν πολλῇ σπουδῇ καὶ πόνῳ, πολλάκις τῷ τοῖς ἐπιστάντας ἄλλως χρῆσασθαι διελνυμένη. Pro libitu, Arbitrarie, Plut. Mor. 2, 111. Wytt." Seager. Mss. Theocr. 21, 34. Æsch. Eum. 713.

Prom. 636. Schneider. Lex. "Præcipue, quod fefellit Kusterum ad Suid. 2, 84. Minus recte, Strabo 25." Wakef. Mss. Glossæ: "Ἀλλως· Alias, Aliter, Aliorsum, Alioquin." Ἀλλως τε· Præsertim cum. "Ἀλλωστε· Præsertim.]

"Ἀλλη, adv. interdum pro ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alia ratione. Il. O. (51.) Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη. Ubi docet Eust. ἄλλη adv. esse significans ἄλλως: eodem plane modo quo ταύτη pro οὕτως ponitur; factum enim esse ἄλλη per elleipsisin e dat., ut sit ἄλλη, quasi ἄλλη ὁδῶ, aut βουλῇ, aut τέχνη, Alia via, Alio consilio, Alia arte. Plato de Rep. 4. Οὐκ ἄλλη ἐμοίγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτη: Euthyd. Τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, ἂν σὺ μὲν ἄλλη ἐρωτᾷς διανοούμενος, ἐγὼ δὲ ἄλλη ὑπολάβω, ἔπειτα κ. τ. λ.

"Ἀλλη, adv. loci, Alio, Ad aliam partem, Ad alium locum; nam motum ad loc. significat. Il. Φ. (557.) ποσὶ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου. Ubi Eust. annotat, quamvis sit adv. signif. ἀλλαχού, tamen ascriptum habere i, utpote a dat. factum. Pro Alio utitur et alibi Hom. ut Od. P. (474.) Ἑσθί' ἐκλος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἀπὸ ἄλλη. Utuntur vero et prosæ Scriptores. Xen. E. 1, (1, 5.) "Ἀλλαι ἄλλη ῥχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν, Aliæ alio discesserunt. Idem K. Π. 1, (2, 16.) "Ὡστε ἄλλη τοὶ ἀποχωρεῖν. || Interdum et ἄλλη adv. in loco, non ad loc. pro Alibi, Alio in loco, Alia in parte; ut ἄλλη τοῦ τείχους, ubi animadvertit et genitivo jungi, Alia in parte muri. Utuntur pro Alibi et Strabo ac Laërtius. Sic et ap. Soph. Tr. (907.) "Ἀλλη δὲ κάλλη δωμάτων στρωφωμένη: ubi Schol. exp. τῇδε κάκεισε, Hac et illac. || Annectuntur autem adverbio ἄλλη sæpe particulæ ποι et πη: illa, quando ἄλλη denotat ad loc.: hæc, cum indicat in loco. Sic ἄλλη ποι ap. Xen. l. c. πη autem, ut in ἄλλη πη τῆς οἰκίας, Alia in parte domus: ἄλλη πη τῆς πόλεως, Alia in parte civitatis. Signif. autem ἄλλη ποι, Alio aliquo, Usquam alio: ἄλλη πη, Alibi alicubi, Alibi usquam, sed in interpr. sæpe omittuntur hæ particulæ ποι et πη.

"Ἀλλην accus. adverbialiter itidem positus reperitur. Plato Euthyd. Πρῶτον μὲν ἐπιστάντε διελεγέσθην ἀλλήλοιν, ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς: ubi Interpr. Hinc atque illinc; quasi idem valeret quod ἐνθεν κάκειθεν. Interpretari mallet, Alias atque alias.

["Ἀλλη, Wakef. Herc. 976. Eum. 534. Jacobs. Anim. 316. Monthly Review, Jan. 1799. p. 99. Herod. 227. ad Paus. 332. Orph. Terr. Mot. 50. Dionys. H. 1, 57. Heyn. Hom. 4, 52. 8, 217. Musgr. Heracl. 773. Ion. 162. Koen. ad Greg. 96. Theocr. 2, 6. 127. Anton. Lib. 180. Verh. Xen. Cyrop. 30. Alio, Dionys. H. 1, 98. Bast Lettre 129. Alibi, Schneider. ad Anab. 131. "Ἀλλη πη, Heyn. Hom. 8, 177." Schæf. Mss. Ἐλια. H. A. 9, 59. Plut. 1, 91. Glossæ: "Ἀλληπη· Aliubi.]

"Ἀλλυdis, aliud adv. quod quidam ab ἄλλη volunt fieri: ut ἄμυdis ab ἄμα. Signif. autem Alibi vel Alio, s. Aliorsum. Apud Hom. (Il. A. 486. 744. P. 729. Od. E. 25.) ἄλλυdis ἄλλος, et ἄλλυdis ἄλλα. Item (Il. M. 461. N. 279. Φ. 503.) ἄλλυdis ἄλλη pro Alio atque alio, ut vulgo exp. solet. ["Simmiias Alis. "Ἀλλη, Wakef. Trach. 781. Ilgen. ad Hymn. 219. ad Od. E. 35. Heyn. Hom. 8, 34." Schæf. Mss. "A. ἄλλος, Quint. Smyrn. 1, 377. Dionys. P. 225." Wakef. Mss. "Matro Parodus ap. Athen. 136. Eupolis Comicus ap. Eund. 6, 236." Schweigh. Mss.]

"Ἀλλοθι, adv. itidem loci, Alibi, Alio loco. Od. E. (130.) ἐπὶν πόσις ἄλλοθ' ὄλγεται. Usus ejus est et in prosa; ut ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, Alibi autem nusquam, ap. Demosth. Phil. 3, (p. 125.) Reperitur et cum gen., ut ἄλλοθι γαίης, Alibi terrarum. Cic. ap. Plat. ἄλλοθι vertit In ceteris: vide meum Lex. Cic. Gr. Lat. Apud Eund. capitur pro Alia in re, in Hipp. Minore, Βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι; Vis ut et in alia re id consideremus? || Citatur et ex Aristot. ἄλλοθι πορευθῆναι, ubi si mendum non est, ἄλλοθι est adv. ad loc. nam ἄλλοθι πορευθῆναι, est Alio tendere. || Quidam etiam ἄλλοθι οὐδαμοῦ ap. Xen. (Aπ. 1, 4, 8.) exp. Aliter nullo modo; sed ii viderint. ["Thom. M. 37. Mær. 11. et n. ad Herod. 234. De motu, Demosth. 2, 918. Herod. 3, 73. Sic κέθι pro κέϊσι, Jacobs. ad

Anth. Pal. p. 49." Schæf. Mss. "Plato Soph. 243." Routh. Mss.]

"Ἀλλοθεν, adv. e loco, Aliunde; ut ἄλλοθι adv. in loco, Alibi. Od. I. (401.) ἐφόρων ἄλλοθεν ἄλλος: sic et K. (119.) H. (52.) εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι, Sic etiam Alicunde aliunde venerit, Si peregre venerit, Si peregrinus sit, ut exp. Eust. Sic ap. Demosth. Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμοθεν, Aliunde nusquam. ["Thom. M. 37. Mær. 11. et n. Valck. Hippol. p. 282." Schæf. Mss. "A. ἄλλος, Oppian. H. 1, 189. *Ἀλλοθα, Dor. et Æol. pro —θεν, Apollon. de Adv. 563.]

"Ἀλλοσε, adv. ad locum, i. q. ἄλλη, Alio, Alium in locum, Aliam in partem. Thuc. "Ὅπως μὴ ἐπιβορθοῖεν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, Alio quoriam. Od. Ψ. (184. 204.) ἄλλοσε τιθέναί pro μετατιθέναί. ["Mær. 11. et n. Abresch. Lect. Arist. 329. Thom. M. 37. Musgr. Hel. 364. "A. ἔχειν ὄμμα, Wakef. Trach. 272. Bast Lettre 129. "Ἀλλοσε et ἄλλος conf., Bast l. c." Schæf. Mss.] HINC, ut opinor, Ἀλλαχόθι, ET Ἀλλαχόθεν, ET Ἀλλαχόσε, videlicet ex Ἀλλοθι, ex Ἀλλοθεν, ex Ἀλλοσε: nam eadem est utrorumque signif., sed his potius quam illis utuntur poetæ, prosæ autem scriptores contra illis frequentius quam his. SED et Ἀλλαχῇ: ET Ἀλλαχού interjecta itidem syllaba formata sunt. Est autem Ἀλλαχῇ i. q. ἄλλη, Alibi, vel Alio: Alia in parte, vel Aliam in partem. Xen. (Aπ. 1, 4, 12.) Γλῶτταν ἄλλοτε ἄλλαχῇ ψάνουσαν τοῦ στόματος, ἀρθρὸν τὴν φωνήν, Linguam alias alibi, vel, alia in parte, os attingentem. Vel, Linguam attingentem aliam atque aliam oris partem. Pro Alio autem sumitur, ut ἄλλαχῇ ριφθεῖς, Alio projectus. AT Ἀλλαχού potius est Alio quam Alibi; ut, Ἀλλοτε ἄλλαχού περινοστεῖς, Alias alio vagaris, vel, Nunc huc, nunc illuc discurras. Et ap. Naz. ἄλλαχού μεθιστάμενον. ["Ἀλλαχόθι, —θεν, —σε, Mær. 11. et n. Thom. M. 37. Ἀλλαχόθεν, Wakef. S. C. 5, 74. Ἀλλαχῇ, Schneider. ad Anab. 131. Mær. et Thom. M. ll. cc. Alio, Apollod. 121. Fischer. Palæph. p. 45. a. et Ind. Valck. Hippol. p. 211. Ἀλλαχού, Mær. Thom. M. Valck. Hippol. Schneider. ll. cc. Alio, Heyn. Hom. 7, 60." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀλλαχῇ· Aliubi, Alibi. Ἀλλαχόθεν· Aliunde. Ἀλλαχόσε· Alibi. "Origen. Comm. in Jo. p. 67." Routh. Mss. * "Ἀλλον pour ἄλλαχού, nous avons conservé cet adverbe dans le Grec moderne, si ce n'est que nous le prononçons circonflexe, ἄλλου." Corai. Mss. HINC * Ἀλλονγέπου, Lys. 755.]

"Ἀλλοτε, adv. temporis, Alias, Alio tempore. Lucian. Anach. Ἀλλοτε ἢ νῦν, Alias quam nunc. Sæpe autem cum ἄλλος jungitur hoc adv., vel cum ἄλλω, quod itidem adv. est; ut ἄλλοτε ἄλλων ἵππων, Alias aliorum equorum, Nunc hujus, nunc illius equi. Item, ἄλλος ἄλλοτε βίου εἴηλος. Sic et ἄλλοτε ἄλλω φίλοι, Alias alii amicus, i. e. Modo huic, modo illi amicus. Et ap. Gal. ἄλλοτε ἄλλω χρώμεθα, Alias alio utimur. Solon in Eleg. Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει, Pecunias autem habent ex hominibus modo hic, modo ille. Et ap. Lucian. ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Alias aliam terram mutans, pro Subinde vel Identidem, terram mutans. Pro quo dicit etiam, γῆν ἐκ γῆς ἀμείβων. Dicitur et ἄλλοτε ἄλλως, Alias aliter, Nunc hoc, nunc illo modo. Aliis atque aliis modis pro tempore. Eadem signif. dicitur et ἄλλοτε ἄλλη ap. Plat. Τίμω, Ἀλλοτε ἄλλη γίνεται, Alias aliter fit, Nunc fit hoc modo, nunc illo. || Invenitur et geminatum; ἄλλοτε, cum μὲν et δέ: et signif. ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δέ, quod dicunt interdum, νῦν μὲν, νῦν δέ, vel, ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Utitur Hom. Od. Ψ. (94.) Ὅψει δ' ἄλλοτε μὲν μιν κ. τ. λ. || At ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε sonat Subinde, Identidem; ut, Ὅ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος.

"Ἀλλοτε, adv. loci, Alibi, Alio loco; nam hæc Heracliti verba, quæ citantur a Diog. L. Ἡμεῶν μηδὲ εἰς ὀνήϊστον ἔστω· εἰ δέ τις τοιοῦτος, ἄλλοτε καὶ μετ' ἄλλων, Cicero interpr. Nemo de nobis unus excellat; sed si quis extiterit, alio in loco et ap. alios sit. Haud temere tamen, ut opinor, alibi reperitur ἄλλοτε in hac signif. ["Ἀλλοτε, Wolf. Herodian. p. xv. Abresch. Lect. Aristæu. 160. Jacobs. Anim. in Eur. p. 3. ad Charit. 530. De tempore præterito, Wolf. Ind. ad Dem. c. Lept. v. 'O. "Ἀλλοτ' ἄλλοσε, Markl. Suppl. 413. "A. ἄλλη, sequ. gen., Wakef. Trach. 1083. "A. ἄλλη, Phi-

loct. 701. Longus p. 109. Vill. "A. ἄλλως, Wakef. Eum. 891. "A. ἄλλος, Jacobs. Anim. 81.: Anth. 6, 149. Phocyl. 6. Jacobs. Anth. 7, 353. Huschk. Anal. 40. Wakef. Georg. 131. Villosion. ad Longum 174. Boissonad. in Philostr. 435. "Εν ἄ. ἄλλω σχήματι, Lucian. 3, 531. Subaud. Ænigma 10. "Ἀλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 13. "Ἀλλοτε ἄλλως, ἄλλοτε ἄλλῃ, ad Xen. Eph. 276." Schæf. Mss. Glossæ: "Ἀλλοτε. Alias.]

"Ἀλλοκα pro ἄλλοτε, Interdum, Dores dicunt; ut ὅκα pro ὅτε, et πόκα pro πότε. Theocr. 4, (43.) X' ὦ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. ["Koen. ad Greg. 80. 117." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. 187.]

["* Ἀλλωθεν, (On the other side,) Theocr. 9, 6." Schæf. Mss. ubi Gaisf. edidit, ἄλλοτε δ' αὐθις ὑποκρίνοιο Μενάλκας. Vide nott.]

"Ἀληνάλως, Utcunque, VV. LL. sed perperam "pro Ἀληνᾶλως." "Ἀληνᾶλως, a Suida exp. "ὡς ἐτυχεν, quod loquendi genus exponetur infra." ["Epiphan. Hær." Routh. Mss. "Ammon. Monachus 127. Strabo 13. T. 5. p. 290." Boissonad. Mss. "Wolf. Prolegg. 147. Tzetz. Exeg. in Il. p. 38. 65. 82. 86. 106. Schol. ad Eur. 112. Matth." Schæf. Mss. "Huc illuc, Villosion. Anecd. Gr. 2, 182." Wakef. Mss.]

["* Τηνάλως, pro τὴν ἄλλως (ἀγούσαν ὁδόν,) 1. O-biter, Leviter; 2. Gratiās, Nullo periculo; 3. Inaniter, Temere, Frustra; 4. Alioqui, Alias. "Marcell. de V. Thuc. p. 3. Paus. 3. p. 171. Dionys. H. 5, 111. Heindorf. ad Plat. Theat. 387(=81. Bas. 1.) Bergler. ad Alciph. 72. ad Timæi Lex. 199. Alciph. 420." Schæf. Mss. "Frustra, Incassum, Sine causa, Demosth. 34. 73. 398. 449. 1451. In Reiskii Ind. non legitur." Seager. Mss. Heliod. 4. p. 166. Πανᾶσθαι με τηνάλως καὶ τὴν νόσον ἀγνοεῖν. "Inaniter, Clem. Alex. 941. Alioqui, Ælian. H. A. 29." Wakef. Mss.]

"Ἀμίσγαλλος, Etymologo est ὁ δυσάρεστος, Difficilis "et morosus, utpote qui ἄλλω οὐ μίσγεται. Dici enim "αἷτ κατ' ἐνδειαν τοῦ γ pro ἀμίσγαλλος, afferens, "Ἀμίσγαλλοί τε γέροντες."

"Ἀπαλλος, ὁ, ἡ, ut ap. Aristot. de Anim. 9. "Ἀπαλ-
λον τόπον μισεῖ, Odit et fastidit identidem locos. Ita in VV. LL. Sed hæc mihi suspecta sunt: sicut et quod ap. Hesych. legitur, "Ἀπαλλόν μόνον. SED et "Ἀπαλ-
λητόν ap. eund. habemus, exponentem, θαυμαστόν, ἔξαλλον πολὺ, παρηλλαγμένον. Ubi fortasse πολὺ cum παρηλλαγμένον jungi potius debet.

"Ἐναλλος, ὁ, ἡ, Inversus et contrarius, Bud. Ego ἔναλλα puto apte reddi posse Præpostera ap. Theocr. 1, (134.) Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἂ πίτυς ὄχνας ἐνεῖκαι, Omnia sint præpostera, vel præpostere fiant. Aut, Invertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naso, Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere possumus, ut opinor, πάντα δ' ἔναλλα γενήσεται." In VV. LL. nullum affertur exemplum signif. hujus vocabuli, quæ ibi esse dicitur, Varius, Diversus, Contrarius, e vet. Scriptore, sed e Lascaris Epigr. duntaxat, Πάντα δ' ἔναλλ' εἴη ἐργ' ἀσεβῶν με-
ρόπων, quod exp., Hominum opera a proprio usu re-
cedant. Verum et hic malim, Omnia hominum opera sint præpostera. Non dubito autem quin Lascaris ad Theocr. l. c. respexerit. ["Jacobs. Anth. 11, 66. Valck. ad Theocr. l. c." Schæf. Mss. ET, "Ἐνάλ-
ως, Plut. 7, 372. Hutt.]

"Ἐξαλλος, ὁ, ἡ, Ab aliis diversus, Inusitatus, Egre-
gius. Item "Ἐξαλλον, Peregrinum; nam Hes. ἔξαλλα exp. διάφορα et λαμπρά, et ἀλλόφυλα, ἡ ἔξοχα. Qui-
bus Hesychii exp. Bud. subjungit ex 2 Reg. 6. Δαβὶδ ἐνδεδυνῶς στολὴν ἔξαλλον. Et Judith. 3. Καὶ οἱ νόμοι αὐτῶν ἔξαλλοι παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. ["Just. M. Try-
phion. p. 371." Routh. Mss. "Plut. Mor. 2, 352(=329.)" Seager. Mss. "Ad Timæi Lex. 24. Cattier. 74. Musgr. Troad. 200. 199. Polyb. 2, 469." Schæf. Mss. "Dio Cass. 688. Variiegatus, Procop." Wakef. Mss. Plut. 9, 40. Hutt. Τὰ γὰρ ἔξαλλα καὶ τραγικὰ τοῦ βαρ-
βαρικοῦ κόσμου.]

"Ἐξάλλως, Alio modo et plane inusitato, Inusitate. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suid. post "Ἐξαλλος, quod inexplicatum: relinquit, ponit καὶ Ἐξάλλως, quod exp. κατὰ ἄλλον τρόπον, et παραδόξως, afferens e Polyb. Τὸ θεῖον προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως. Deinde rediens ad Ἐξάλλως, et

exp. καθ' ὑπεροχὴν, eund. loc. affert, mutatis tamen qui-
busdani. ["Ἐξάλλως, Etym. M. 323, 14." Schæf. Mss.]

"Πανέξαλλον, affertur pro Omnino alienum. Hes. "exp. ἐν πᾶσιν ἀλλότριον."

["* Πάραλλος. Hes. Ἐκ παράλλου ἐξ ὁμοίου. "Ad Paus. 308. Πάραλλα, Jacobs. Exerc. 1, 70." Schæf. Mss.]

Περίαλλος, ὁ, ἡ, Aliis præstans, Eximius. UNDE Περίαλλα adverbiale, quod potissimum est in usu, pro περιάλλως, et signif. Eximie, Supra alios. Vel, Supra-
modum, Vehementer. Hom. H. in Pan. (46.) πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἑρπεθον Ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκ-
χειος Διόνυσος, Præcipue autem, vel Potissimum, vel Supra alios. Soph. Œd. T. (1218.) p. 200. meæ Edit. Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα *Ἰαχέων ἐκ στομάτων, ubi Schol. exp. ὑπερβολικῶς. Citatur et ex Apoll. R. (2, 217.) pro περισσῶς, [sed v. nott.] Naumach. ap. Stob., Μηδὲ κόμης περίαλλα πολυσχιδέας πλέκε σειράς. Ibi enim repono περίαλλα pro πέρι ἄλλα quod in vulg. Edit. legitur, nullo sensu. Erit autem περίαλλα Ex-
quisito quopiam modo. || Περίαλλος in alia etiam signif. ut περιάλλων γλωττισμῶν citatur ex Anthol. pro Osculorum, in quibus linguæ mutuo conseruntur, In quibus linguæ altera alteri conseruntur. ET Περι-
αλλόκαυλος e Theophr. H. P. 7, 8. affertur, a Gaza red-
ditum Amplexicaulis. Quem aliter legisse verisimile est. ["Περίαλλος, Philodem. 21. Περίαλλα, Brunck. Apoll. R. 66. Porson. Med. 30. Harles. ad Theocr. p. 197. Koppiers. Obs. 73. Valck. Anim. ad Ammon. 97. Grot. ad Stob. 544. ad Diod. S. 1, 288." Schæf. Mss. "Περίαλλα, Oppian. H. 1, 143. *Περίαλλως, (Eximie, Supra modum.) Lys. p. 26." Wakef. Mss. Περίαλλως, Schol. Biset. Aristoph. Thesm. 1079.]

["* Υπέραλλος, ὁ, ἡ, Eximius, Aliis præstans. Pind. Nem. 3, 57.]

Hæc autem composita maluisset forsitan aliquis præfixa esse verbis, ut ἔναλλος, verbo ἐναλλάττω, et ἔξαλλος verbo ἐξαλλάττω, et ipse quoque id facere st-
tueram: sed postea simul omnia ponere visum mihi est, cum etiam multo plura sint hujusmodi derivatio-
nis verba quam illius formæ nomina; et ita non sint quæ multis verbis præfigi possint.

["* Ἀλλόβιοι, Clem. Alex. Str. 1, 15." Kall. Mss.]

["* Ἀλλοβλάστητος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chr. p. 130." Boissonad. Mss.]

"Ἀλλογονῶν, ap. Hippocr. Desipiens, Delirans, ὁ "οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. Ita Gal. Lex. "Hippocr. qui addit etiam, ἀλλοφρονήσας ita dictum "ab eo fuisse." ["Ἀλλογνώω, ad Herod. 43." Schæf. Mss. Cf. Ἀλλογνώσας.]

"Ἀλλόδημα, Calceamentum, ὑπόδημα, Hesych." [Ruhnck. Auct. Emend. in Hes. corrigit ἀπόδημα. J. Poll. 3, 54. Τὸ δὲ ἐναντίον, ξένος, ἀλλότριος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλόφυλος, ἀλλοεθνής, ἐπηλυσ, ἐπηλύτης, * ἀλλόδημος, ἀλλόγλωσσος, ubi ἀλλόδημος est Alieni populi civis. "Musgr. Heracl. 769." Schæf. Mss. UNDE *Ἀλ-
λοδημία, ἡ, Ion. pro ἀποδημία, Peregrinatio s. Com-
moratio in populo aut demo alieno. Jambl. V. P. s. 252. Plato de LL. 12. p. 204. ἐν ἀλλοδημίᾳ habet pro ἐν ἄλλω δήμῳ. Hippocr. 210, 24.]

["* Ἀλλοδίκης, (ὁ, ἡ,) Orac. Sibyll. 3. p. 400." Kall. Mss.]

["* Ἀλλοινία, ἡ, Varietas et mutatio vini. Plut. Q. S. 4, 1.]

["* Ἀλλόμορφος, ὁ, ἡ, Forma monstrosus. Hippocr. 109, 34. 110, 2. "Schol. Eur. Andr. 879." Kall. Mss.]

"Ἀλλομος, Cæcus, τυφλὸς, Hes., ap. quem scri-
ptum est ἀλλόμος, idque non eo in loco, quem se-
ries alphabetica poscit, unde suspectum redditur." [Refer ad ἀλαὸς, cum Interpr. ad Hes.]

["* Ἀλλοπαθής, (ὁ, ἡ,) Fischer. ad Weller. G. G. 2, 228. ad Lucian. 2, 190. ET *Ἀλλοπάθεια, (ἡ,) Monthly Review, Feb. 1799. p. 194." Schæf. Mss.]

["* Ἀλλόπιστος, (ὁ, ἡ,) Athanas. 1, 370." Kall. Mss.]

["* Ἀλλόπους, falsa lectio pro ἀελλόπους, Soph. Œd. T. 467.]

["* Ἀλλοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chr. p. 81." Boissonad. Mss.]

["* Ἀλλοστρατεῖ στρατεύεται. Suid. Toup. Emend. 3, 22.]

["* Ἀλλοτέρμων, (ὁ, ἡ,) Alios fines habens, (γῆ, Peregrina terra.) Euseb. P. E. (9.) p. 438." Wakef.

Mss. "Ezechiel. Trag. Έξαγ. 58." Kall. Mss.]

[* "Αλλότυπος, (ό, ή,) Aliam formam habens. Hes. Cyr. et Ms. Lex." Wakef. Mss. ET * "Αλλοτύπος, ό, ή, Ab alio formatus, χειρῶν * μιμήτορας, Manetho 4, 75.]

"Αλλόφατος, (ό, ή,) Ab alio interfectus. Eadem "forma dicitur qua 'Αρηίφατος. Hesychio autem "λοφάτοις est ὑπ' ἄλλου πεφατισμένοις ἢ ἀνηρημένοις." [Nicand. Th. 148. Χροὶν δ' ἀλλόφατόν τε, καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἴσχει, Cutem diversam, ἀλλοίαν.]

"Αλλοφέρνηες, (οί, αἱ,) Alibi nutriti s. educati, "ἀλλαχοῦ τραφέντες, Hes."

[* "Αλλοφώρας, (ό, ή,) Jo. Geometr. H. 4, 41. (Χαῖρε καὶ ἀλλοφώραν κράτος, εὐφροσύνη, κλέος, ἀλκή.)" Kall. Mss.]

[* "Αλλοφράζω, Aliter dico, pronuntio. "Phavor. 'Αλλοφροέοντα'—οἱ δὲ παρὰ τοῖς ἱατρικῶς ἰωνίζουσιν ἀλλοφράζοντες, οὐδέν τι ὅμοιον δηλοῦσιν, ἀλλὰ σημαίνουσι τοὺς ἄλλοτε ἀλλοφράζοντας κ.τ.λ." Scott. App. ad Thes. Sed in Phavor. Ed. Bas. 1538., qua utimur, nihil tale reperitur. Editio, quam Scottus usurpabat, B

ea est, quæ prodiit Venet. 1712.]

[* "Αλλοφυής, έος, ό, ή, Qui alius naturæ est. "Nonn.

Dionys. 2, 148." Wakef. Mss. Suicer. Thes. 1, 198.]

"ΑΛΛΑΤΤΩ, frequentius Attico more per ττ quam 'Αλλάσσω communi lingua, ξω, χα, Muto, Immuto. Plato de Rep. 2. (p. 253.) Καὶ ἀλλάττοντα τὸ ἐαυτοῦ

εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, Suam faciem in varias formas mutare. || Item Permuto, genitivo cum accus. junctum; ut ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, Permutare auro argentum. Apud Eurip. autem Hec. (483.) ἀντιστροφὸς dicitur, ut ait ejus Schol. 'Αλλάξας'

αἰδὸν θαλάμους pro ἀλλάξαμένη αἶδαν τῶν θαλάμων. Ita enim legit ille, nec alioqui esset ἀντίστροφος constructio, non, ut in vulg. Edd., αἰδὰ, ut sit dativus. Quæ per dat. constructio reperitur Exod. 13, (13.) Πᾶν διανοῖγον μήτηρ ὄνον, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτω, Omne quod aperit vulvam asinæ, mutabis ove. || Α-

πud Eurip. autem (Alc. 677.) reperitur etiam ἀλλάττειν τὸ ἀντὶ τινος: ut, ἀντὶ τῶνδ' ἐμοὶ χάριν τοιάνδε καὶ σὺ χ' ἢ τοκοῦς' ἢ ἀλλάξατην, Talem gratiam mihi permutarunt his, Retulerunt pro his.

'Αλλάττομαι, ξομαι, pass. Mutor, Immutor; ut 1 Cor. 15, (51.) Πάντες μὲν οὐ κοιμηθήσόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγθήσόμεθα. 4 Reg. 5, (5.) 'Αλλασσόμεναι στολαί, Vestimenta quæ mutantur. Exp. et Mutatoria vestimenta, quæ Hom. (Od. Θ. 249.) εἴματα ἐξημοιβὰ nominat.

'Αλλάττομαι, in activa signif. Muto, Immuto, ap. Plat. || 'Αλλάττομαι, Commuto, Permuto; ut, Οὐκ ἂν ἀλλάξαιτό τις νοῦν ἔχων τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, Plut. Apophth. Lac. (6, 878.) Pro Persarum regnum libertati non permutarit, vel Libertati haud prætulit. Thuc. (8, 82.) Τὴν δὲ παραντίκα ἐλπίδα—οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. Sæpe etiam cum ἀντὶ interjicitur; ut ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης, Fortunam cum fortuna commuto, Fortunam fortunæ permuto. Aristid. Ἡδονὰς ἀντὶ τῶν δικαίων ἠλλάξατο, Voluptates cum æquitate commutavit, Voluptates æquitati prætulit. Apud Plut. autem (6, 401.) poeta quidam cum participio junxit, dicens, Ἡλλάττόμεθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον, Commutaremus lacrymas aurum dantes, vel dato auro, pro ἠλλάττόμεθ' ἂν δάκρυα χρυσοῦ. || 'Αλλάττομαι exp. interdum Redimo; ap. Lucian. (2, 145.) 'Αλλαζόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus communem libertatem cæde a me perpetrata.

'Αλλάττομαι, inquit Bud., Permuto, Vendo, Emo, et dativo jungitur. Aristot. Pol. 2. Καὶ γὰρ ὁ ἀλλάττομενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χοῖται τῷ ὑποδήματι, Qui vendit ei qui, vel Qui permutat cum eo qui calceo indiget; ἀλλάττεσθαι enim est Commercia exercere. 'Αλλάττομαι, Comparo, Emo. Plato de Rep. 2. (235.) Τὰ μὲν ἀντ' ἄργυρίου ἀλλάσσθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, Argento e-mere ab iis, qui aliquid vendere opus habent. Ibid. (234.) Τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάσσθαι. Sic et Permuto pro Emo Plinius, Muto pro Vendo Columella usurpat, ut ostendit Bud. Qui cum dicit ἀλλάττομαι jungi dativo, intelligere necesse est dat. personæ, quem Latine reddamus per ablativum junctum

A præpositioni Cum: ut sit ἀλλάττομαι αὐτοῖς τοῦτο, Hoc cum ipsis permuto, pro Hoc ipsis vendo, vel Hoc ab ipsis emo. Quamquam observavi addi ut plurimum ἀντ' ἄργυρίου aut ἀντὶ νομίσματος post ἀλλάττομαι, in hac signif. ut ap. Plat. l. c. Τὰ μὲν ἀντ' ἄργυρίου ἀλλάσσθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, licet in sequente statim loco repetat ἀλλάσσθαι, non adjungens ἀντ' ἄργυρίου. Sic ap. Arist. l. c. ἀλλάττομενος ἀντὶ νομίσματος: neque enim ante ἀντὶ distingo, ut sit χοῖται ἀντὶ νομίσματος, sed ante χοῖται, ut sit ἀλλάττομενος ἀντὶ νομίσματος: tum quod ap. Aristoph. quoque reperiam hoc loquendigenus, ἀλλάττεσθαι ἀντὶ νομίσματος: tum quod absurdissime mihi videatur dici, quempiam uti calceamento loco nummi aut cibi. Scio tamen distinctionem ante ἀντὶ non, ut ego volo, ante χοῖται, in omnibus esse Edd., atque adeo cum tali distinctione citari etiam a Bud. Comm. hunc locum: quare de eo judicent VV. DD. 'Αλλάττομαι ut per Emo, ita et per Redimo exp. interdum; ut ap. Lucian. (2, 145.) 'Αλλαζόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus communem libertatem mea cæde, i. e. cæde a me perpetrata.

'Αλλάττομαι pro Instaurato citatur ex 3 Reg. 21, 25.

[* "Αλλάσσω, ad Diod. S. 1, 470. Musgr. Iph. T. 194. Eur. Electr. 89. Jacobs. Anth. 7, 16. 8, 290. 9, 329. 10, 89. 12, 380. Apollonid. 29. et Jacobs. Thal. Miles. 5. ad Longum 425. Sch. Orpheus de Terr. Mot. 25. Diod. S. 2, 91. 226. 248. Heusinger. Emend. 211. Timo Phlias. 14. Diod. S. 2, 504. 564. et n. 2, 575. 613. Dionys. H. 4, 2022. Fischer. Ind. Palæph. Musgr. Bacch. 1329. ad Charit. 386. Eur. Phœn. 74. ad Mœrin 54. Anacr. Fisch. p. lxvii. Diod. S. 1, 335. Theogn. 21. Timæi Lex. 48. Eldik Suspici. p. 13. Valck. ad Phalar. p. x. Musgr. ad Hecub. 483. Steinbr. Mus. Tur. 1, 193. Toup. Opusc. 1, 245. ad Thom. M. 109. Lennep. ad Phalar. p. 19. ad Charit. 309. Mitscherlich. H. in Cer. 186. Diod. S. 1, 358. ad 374. 'Αλλάττεσθαι, Emere, Plut. Mor. 1, 419. eis τὸ σπῆλαιον, Apollod. 121. et Heyn. p. 354. 'Αλλάττομαι τὶ τινος, ἀντὶ τινος, Bergler. ad Alciph. 231. ad Diod. S. 1, 213. Plut. Mor. 1, 941. 'Αλλάξαι ἀπ' ἀνθρώπων, Muncker. ad Anton. Lib. p. 21. Verh. 'Αλλάττεσθαι ἀντὶ, Lucian. 2, 187. 'Α. βίον, Epigr. adesp. 432. Πολλὰς μορφὰς ἀλλ., Etym. 336, 39. Pro διαλλ., Brunck. Soph. 3, 495. Conf. cum ἐλαττώ, ad Diod. S. 2, 120. De constr., Fischer. ad Weller. G. G. 3, 361. Porson. Hec. p. 32. Ed. 2. Constr. non ἀντιστρέφεται, Hermann. Gr. Gr. 1, 410. Villos. ad Long. 193.: 'In plerisque Codd. τὸ ἀλλάττω per unum λ exaratum invenies.' Valck. Opusc. 2, 71." Schæf. Mss. Plato de LL. 11. p. 126. "Ὅσα διὰ τινος ὥντ' ἢ καὶ πράξεως ἀλλάττεται τις ἕτερος ἄλλῳ, ubi permutatur cum διαμείβεται. Glossæ: 'Αλλάσσω' Muto. 'Αλλάττομαι' Commuto. 'Ἡλλαγμένος' Mutatus. "Anacr. ap. Julian. 386." Wakef. Mss. ET * "Αλλατέον, Plut. de Adul. et Am. p. 53." Kall. Mss. "Plut. Mor. 1, 201." Schæf. Mss.]

'Αλλαγή, ἡς, ή, Mutatio, vel potius Commutatio, Permutatio. Plato de Rep. 2. (234.) Ἀγορὰ δὲ ἡμῖν καὶ νόμισμα ἐμβολὸν τῆς ἀλλαγῆς ἐνεκα γενήσεται ἐς τοῦτον, Permutationis causa; unde ἀλλαγὴν ποιέσθαι pro ἀλλάττεσθαι, Permutationem facere, pro Permutare. || 'Αλλαγή, Contractus et commercium, inquit Bud. Aristot. Ethic. 5, (5.) Διὸ πάντα δὴ συμβλητὰ δεῖ πως εἶναι, ὧν ἐστὶν ἀλλαγή· ἐφ' ᾧ τὸ νόμισμα ἐλήλυθε. 'Αλλαγή item κόλλυβος, teste J. Poll. || 'Αλλαγή ap. Greg. exp. Vicissitudo; ut ἀλλαγή γωνιῶν, Vicissitudo angulorum. Apud Eund. ἀλλαγαὶ ὥρων, Vicissitudines angulorum. || 'Αλλαγαὶ ap. historicos interdum appellantur σταθμοί, Certæ mansiones, in quibus quiescunt, qui iter faciunt, ut docet Eust. Qui autem hoc nomine usi sunt ἀντὶ τῶν σταθμῶν, a mutatione domiciliorum videntur sic appellasse. Bud. in Annot. poster. in Pand. ἀλλαγὴν exp. Mansionem de mutandis equis destinatam: 'Εάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ, vel περιπεύσῃ. Est tamen generale alioqui ad mansionem tam ejus qui pedes iter conficit, quam ejus qui eques, ut docet Eust. ["Coray Theophr. 338. Musgr. ad Eurip. p. 192." Schæf. Mss. Dionys. H. Antiq. 7, 54. Soph. (Ed. T. 1230.) 'Αλλαγμα, τὸ, ἀλλαγή, Mutatio, Commutatio, Per-

mutatio. ["Jacobs. Anth. 6, 75. ad Timæi Lex. 250." Schæf. Mss. ET * "Ἀλλαγμός, ὁ, ad Charit. 748. Manetho 4, 189. ETIAM * "Ἀλλαγίη, Orac. Sibyll. 2. p. 196. (Καιρῶν δ' ἀλλαγίη.)" Kall. Mss.]

* Ἀλλαξίς, εως, ἡ, Idem.

* Ἀλλάκτης, ὁ, Is, cum quo commercium contrahitur. Chrys. Hom. 126. T. 5. p. 820." Seager. Mss.]

Ἀλλακτικός, (ἡ, ὄν,) Commercialis, E contractibus manans, ut exp. Bud. Aristot. Ethic. 5, (5.) Ἀλλ' ἐν μὲν ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνέχει τὸ τοιοῦτο δίκαιον τὸ ἀντιπεπονθός, cum antea dixisset τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον. Ita in Comm. At in Annot. in Pand. ἀλλακτικὸν δίκαιον vertit Commercialium jus.

Ἀλλακτὸν, τὸ, Lignum quo gestabantur onera, ita dictum a permutatione gestationis ex uno humero in alterum. Vel, ut Cæl., Lignum utrinque cavum, quo gestabantur onera, ita dictum a tralatione, quæ fiebat a fatigatis de humero in humerum. Alioqui ἀμφίκυρτον malunt appellare, quod signif. Utrinque gibbosum. Cæl. Rhod. 16, 3. unde sumserit non indicans. ["Bergler. ad Alciph. p. 8." Schæf. Mss. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀλλάξ, Permutatim, Mutatis vicibus, Vicissim. Ab Hes. exp. ἐνῆλλαγμένως. Frequentius usurpatur compositum ἐνάλλαξ.

* "Ἀλλαξείω, Procop. de B. G. 4, 33." Kall. Mss.]

* Ἀλλαγίστριον, τὸ, vox dubia iudice Schneider. Lex. Bito de Machinis p. 108. Refer ad Lat. Aligo.]

"Ἀμφαλλάξαι, Hesychio διαμφοδῆσαι: sed a quibusdam exponi ait ὁμοῦ βαδίζοντας ἐφ' ἐτέρας ὁδοῦ χωρισθῆναι, ut cum ii, qui unam eandemque iverunt viam, dispartiti, aliam viam sequuntur et a se invicem discedunt, quale fere est ἀβροτάζειν ἀλλήλων ap. Hom. || Est etiam Mutare. Oppian. C. 3, (13.) Πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγανούς, Καὶ θῆρας ποίησεν ἀμειψόμενος Κούρητας. Ubi synonyma sunt ἀμφαλλάξαι et ἀμείψασθαι." ["Heyn. Hom. 8, 650." Schæf. Mss.]

"Ἀμφαλλάξ, Athen. de Mart. p. 5." Kall. Mss. Jacobs. Anim. 312. Strato 77." Schæf. Mss.]

* Ἀναλλάσσω, UNDE Ἀνάλλαγμα, τὸ, Permutatio, 2 Reg. ult. ET * Ἀνάλλακτος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Irreconciliabilis. Orph. Fr. 3. σὴ μὲν ἐν ἄστροις Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα.]

Ἀνταλλάσσω, s. Ἀνταλλάσσομαι, et sæpius Ἀνταλλάττω, et Ἀνταλλάττομαι, Attice Immuto. Item ἄλλο ἀντ' ἄλλον εἰσφέρει, Bud. Plutarchus: Ἀντήλλαξε τῇ δικαίῳσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demosth. (273.) Τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς, καὶ χάριτος, τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι. Idem (410.) Νομίζων—οὐκ * ἀνταλλακτέον εἶναι μοι τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν οὐδενὸς κέρδους. || Ἀνταλλάσσεσθαι capitur etiam pro Compensare, sicut et ἀντικαταλλάσσεσθαι, inquit Bud. Vide Ἀλλάσσω, item Ἀντικαταλλάσσω. ["Eur. Troad. 351. Hel. 1094. Dionys. H. 5, 277. Reiz. Belg. Gr. 630. Pausan. 1, 381. ad Thom. M. 10. Valck. Phœn. p. 114. Eur. Phœn. 1627. ad Lucian. 1, 300. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 5." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀνταλλάσσω Summutō, Cambio. "Ἀνταλλάξασθαι et ἀντικαταλλάξασθαι, quæ verba eadem potestate prædita sunt, a librariis sæpe permiscerunt." Brunck. Mss. "Jambl. Protr. 139." Wakef. Mss.]

Ἀνταλλαγή, ἡ, Permutatio, Commutatio. Vide ἀλλαγή. In VV. LL. Ἀνταλλαγή exp. etiam Conventio, et citatur e Gaza de Seneet. Ἐξ ἐγγυήσεών τε συγκαίμενων καὶ ἀνταλλαγῶν. [Gl. Permutatio.]

Ἀντάλλαγος, ὁ, ἡ, Pro alio permutatus. Suid. Ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλον ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἀνταλλον. ["Valck. Diatr. 206." Schæf. Mss.]

Ἀντάλλαγμα, τὸ, Commutatio, Permutatio, vel Id quo aliquid permutatur, Quod pro alio datur in permutationem. Exp. etiam Id quo dato aliquid redimitur. Matth. 16, (26.) Marc. 8, (37.) Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ut quidam exp. Quid dabit homo, cujus permutatione redimat animam suam? Alii sic, Quid pro anima sua dabit permutatione? vel, per commutationem aut permutationem? Alii Compensatione utuntur, eodem sensu. || Ἀντάλλαγμα pro Reconciliatione, citatur ex Eccl. 44, (16.) Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα. [Gl.

A Summutatio, Commutatio. Eur. Or. 1161.]

Ἀνταλλαγματικός, (ἡ, ὄν,) Permutatorius, Commutatorius, vel ut alii, Permutativus, Ad permutationem pertinens. Apud Gaz. ἀνταλλαγματικὰ verba sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, et alia hujusmodi.

* Ἀντάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Thom. M. 667." Schæf. Mss. ET * Ἀναντάλλακτος, ὁ, ἡ, Irremunerabilis, Gl.]

Ἀπαλλάττω, Dimitto, Abire jubeo, vel permitto; ut ἀπολύω, Sic Thuc. legatos ἀπαλλάττειν dixit, τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ' εἰπόντας, εὐθὺς ἀπήλλαξαν, ἀποκρινάμενοι κ. τ. λ. Et Plut. (1, 182.) Ἀπαλλάξας δὲ τοὺς συνήθεις καὶ θεραπευτῆρας, Abire a se jubens clientes et comitatum. Demosth. (952.) Ἀπήλλαξε τοὺς χορήστας, Dimisit creditores, vel Liberavit creditores, ut quidem vertit Bud. ex Ulpiano. Ego tamen magis Latine et proprie dici puto Absolvit creditores, e Terentio. Hoc præterea animadvertendum est, quamvis dicat Bud. ἀπαλλάττω esse Libero, item Libero dimittoque creditorem, non tamen, quod sciam, ἀπαλλάττω per se id signif., sed adjecto nomine χρήστην, aut alio synonymo. Sicut nec Libero accusatorem per se potest signif., licet idem scribat, Et Libero accusatorem, ἀπαλλάττω. Idem Bud. ἀπαλλάττω esse ait, Abire jubeo, A me dimitto. Ego vero addendum puto, atque adeo addidi, Abire permitto; quæ signif. illi Thuc. loco magis convenire videtur. Interdum ἀπαλλάττειν non est simpliciter Dimittere, sed Dimittere placatum et munere corruptum, pro quo tamen Bud. dicit Placare et munere corrumpere, item Liberare, ap. Demosth. (711. 712.) Nonnunquam Ἀπαλλάττω est Amitto potius quam Dimitto, atque adeo Summoveo, Expello, Suidas μετακινεῖν. Thuc. 1, (129.) Καὶ κελεύει αὐτὸν τὴν τε Δασκυλίτιν, σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὅς πρότερον ἦρχε. Huc autem pertinet signif. quæ a Suid. ponitur, videlicet pro φυγαδεῦσαι, in qua etiam usi sunt interdum verbo Summovere Latini, addentes ablativum Patria. Sic illud paulo ante positum ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Bud. putat exp. etiam posse, A se summovit. || Aliquando Ἀπαλλάττω, cum accus. personæ genitivum rei habet, diciturque Ἀπαλλάττω σε τοῦτον, et tunc pro signif. genitivi vel sonat itidem Summoveo, Amoveo, aut Removeo; vel, quod multo frequentius est, Libero. Herod. 4. Ὁ δὲ, τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσσοποταμίᾳ διατριβῆς, Cum exercitum Mesopotamia summovisset. Plut. Solone, Ἀρχολιῶν βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, Cives ab illiberalibus artificibus remove. Pro quo malim inversa constr. dicere, Illiberalia artificia a civibus remove. Ἀπαλλάττω cum iisdem casibus est et pro Libero frequentissimum; ut συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, et ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν, et ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, et ἀπορίας, ap. Isocr. (Hel. Encom. 13.) Sic ap. Demosth. Phil. 1. Ἦν ἀπαλλάξαι ἂν τῶν τοιοῦτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Eodem modo dicitur et ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς νόσου: ut ap. Aristoph. Pl. Ταύτης ἀπαλλάξιν σε τῆς ὀφθαλμίας. Jam vero non tantum dicitur ἀπαλλάττω σε, vel ἀπαλλάττω σε τοῦτον, verum etiam ἀπαλλάττω σε περὶ τοῦτον: ut ap. Isocr. Paneg. Καὶ μὴ πρότερον περὶ τῶν ὁμολογουμένων συμβουλευεῖν πρὶν περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι. Ubi ἀπαλλάξαι non est Liberare, sed, ut in ll. cc. Dimittere, verum non simpliciter Dimittere, sed responso accepto. Hoc tamen exemplum non subjungi superioribus, in quibus ἀπαλλάττειν est itidem Dimittere, propter diversam constr., quam certe rarissimam esse puto: ac vereor ne abundet præpos. περί: cum absque ea sit et usitatissima constr., et eadem signif. || Invenitur ἀπαλλάττω et cum accus. rei, pro Tollo, Aboleo, Abolere: ac primum ut dicitur ἀπαλλάττω τῆς νόσου, ita etiam ἀπαλλάττω τὴν νόσον: unde ap. Diosc. Κεφαλαγίας τὰς χρονίους ἀπαλλάττει. Hac constr. dicitur a Demosth. et Plut. ἀπαλλάττειν αἰσχύνην, Dedecus auferre, s. abolere, vel Infamia liberare. Possit autem fortasse et in his loquendi generibus ἀπαλλάττειν exp. ἀφανίζειν: quam etiam signif. illi verbo tribuit Suid. Quod autem Xen. ap. Eund. dicit τὰ σκευῆ ἀπαλλάξαι, videtur esse Auferre e conspectu. Interdum vero Ἀπαλλάττω sumitur et pro Tollo, E medio tollo, Interimo, ut Theophr. H. P. 9, (15, 2.) Αἱ μὲν παραχρῆμα ἀπαλ-

λάττουσαι τοὺς προσενεγκαμένους.

|| Alicubi Ἀπαλλάττω reperitur etiam cum accus. pariter et gen. rei; sed qui genitivus rei locum genitivi personæ quodammodo obtineat, ut ap. Eur. (Iph. A. 323.) καὶ πρῶτα ταύτην σὼν ἀπάλλαζον χερῶν. In cujus loci interpr. ad verbum Amitto redeundum fuerit; ita enim Lat. Amittere e manibus dicunt.

Ἀπαλλάττω, si Suidæ credimus, etiam pro πείθω ἀποσπῆναι dixerunt Cratinus et Demosth. pro Ad defectionem impello. Quam exp. alioqui duriores et licentiosiores molliri posse existimo, si dicamus ἀπαλλάττω esse Abstraho et alieno s. Abalieno animum alicujus a quopiam: unde e consequenti sumatur pro Ad defectionem impello. Non video autem quid vetet quin ἀπαλλάττω ab ἄλλος, eandem signif. verbi Abalieno ab Alius, habuerit, quam ἀπαλλοτριώω multis in ll. habere videmus.

Ἀπαλλάττω, neutra signif. s. passiva, pro ἀπαλλάττομαι, Evado, Defungor, Liberor. Aristot. Probl. 5. Διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾶον, Facilius evadunt e morbo, vel Facilius morbo liberantur, s. defunguntur, e Livio. Et 3. Διὰ τί μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων, καὶ ῥᾶον ἀπαλλάττουσι, Facilius ebrietate liberantur et solvantur, inquit Bud. Ego vero existimo ῥᾶον ἀπαλλάττειν in his aliisque hujusmodi ll. præsertim vero similibus huic Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾶον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες, id sonare quod Gallice dicitur, Echapper à meilleur marché, Vel, En être quitte à meilleur marché. In VV. autem LL. ῥᾶον ἀπαλλάττω exp. etiam Meliuscule me habeo, et Mecum agitur facilius: sed exemplum hujus signif. non affertur. Jungitur porro ἀπαλλάττω et cum aliis adverbis; ut ap. Demosth. (246.) Μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασιν, quod exp., Quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti, i. e. Majore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppositum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς, sed rectius πονήρως, pro Non incommode rem gessit. Quod item Aphthon. de Antiphonte scripsit, Ὅτι ὃ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν ἐς τὰς δίκας, Bud. interpr. Exitum optimum controversiarum referebat. Hujus autem contrarium Æschines Demostheni objiciens, eodem loquendi genere usus est, (76.) Οὐτε πόλις γὰρ οὗτ' ἰδιώτης ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. E Xen. præterea (Ἀπ. 1, 7, 3.) affertur αἰσχροῦς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro Turpiter et male incæpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι pro Defungor et cum gen., ut ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, Defungi officio. Et ut Ἀπαλλάττω significare Interitum affero, modo dictum est, ita et pro Intereo s. Morior poni interdum sciendum est; ut ap. Eund. Theophr.; nam et ex illo alterius signif. exemplum petitum fuit, Χεῖριστα δὲ ἀπαλλάττειν τοὺς κ. τ. λ. In Axiocho autem, qui Platoni ascribitur, additur τοῦ ζῆν loco genitivi, Οὓς ἂν περὶ πλείστον ποιοῦνται, θάττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. || Ἀπαλλάττω, Versor, Ago, inquit Bud. afferens hæc exempla. Xen. Ἀπήλλαττε δὴ μετὰ τῶν Σκυθῶν ὁ Κύρος ἐν Ἰωνίᾳ. Lucian. (1, 679.) Καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν, Vivere et degere, inquit ille. Sed hæc certe signif. dure huic verbo tribui mihi videtur; ac fortasse ἀπαλλάττειν κακῶς potius sumitur in h. l. Luciani eodem modo, quo ἀπαλλάττειν πονήρως in isto Polybii, Κακῶς ἀπήλλαττε τῶν ἐπιτηδείων σπᾶνει καὶ τοῦ σώματος ἀθεραπείᾳ, Sed et expositionis loci Xen., nisi aliam scripturam sequamur, alia ineunda fuerit ratio.

Ἀπαλλάττομαι, Discedo, Abeo, Exeo, Digredior: et quidem varia constr., ut sequentia exempla docebunt. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Quæ Cic. interpr., Animus dum in corporibus essent mortalibus, vivere: cum exisset ex iis, emori. Sic ap. eund. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 25.) ἐκείνον ἀπαλλαγέντες, Ab illo digressi. Item (Ἀπ. 2, 9, 6.) Πάντα ἐποίει ὥστε ἀπαλλαγῆναι τοῦ Ἀρχιδέμου. Interdum additur præpos. ἀπὸ, ut ap. Aristoph. (Π. 66.) ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Nonnunquam præpos. ἐκ, ut ap.

Aristot. Econ. 2. Ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Sic ex Isocr. affertur, Ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῶν ἐπιμελειῶν, pro Discedere ab administrationibus. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, pro In patriam abire, vel In patriam se recipere. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se ponitur pro Discedere e vita; quod uno itidem verbo dicitur Decedere, i. e. Mori. De qua signif. scribetur paulo post. Ἀπαλλάττεσθαι cum gen. aliis etiam verbis exp. A Cic. verbo Evadere; in h. l. Plat. Apol. Socr. (32.) Ἀπαλλαγὴς τούτων τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, Cum ab his, qui se judicium numero haberi volunt, evaseris. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτηρίας, redditur Effugere dementia, ap. Plat. Publicola. Alicubi veritute Defungi, aut Perfungi; ut ἀπαλλαγὴς τῆς ἀρχῆς, Magistratu perfunctus. Sic ap. Plat. de Rep. 2. λόγον ἀπηλλάχθαι, Disputatione perfunctum esse. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se positum signif. Defungi vita, s. fungi. Quæ signif. ad illam reduci potest, qua pro Discedere accipitur. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου. Ἀπαλλάττομαι, Abhorreo, ut ap. Lucian. (2, 289.) Ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφαστηκέαι. Sic et ap. Thuc. (8, 89.) exp. Abhorre, Alienum esse. Et, Ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλαγμένοι ap. Herodian. (2, 11, 6.) Polit. interpr. Ab armis belloque remotissimi. || Interdum Ἀπαλλάττεσθαι est Vacare et Liberum esse a re aliqua, de qua signif. vide in iis, quæ sequuntur.

Ἀπαλλάττομαι, Liberor, Solvor; ut ἀπηλλάγησαν δουλείας, Liberati sunt servitutē, Isocr. (Symm. 9.) Sic Thuc. 3. Πόλεως τε αἰεὶ σφίσι πολεμίας ἀπαλλαγῆναι. Et φόβον ἀπαλλάσσονται, Xen. K. Π. 5, (2, 15.) ibid. (5, 1, 6.) νόσον ἀπαλλαγῆναι. Et ἀπαλλάττεσθαι ἀλγυδόνων, Isocr. de Pace. Et, Πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων, Demosth. (11.) E Plut. autem in Numa (1, 265.) citatur ἀπαλλαγείσα τῆς ἱεροουρίας pro Soluta sacerdotio. Et ex Eod. in Quæst. Rom. pro ead. signif. Ἀπήλλακται τῶν στρατιωτικῶν νόμων. Apud Isocr. ἀπαλλαγῆσθαι τούτων; Solutus his, vel potius, Qui hæc missa fecit. E Thuc. præterea (1, 122.) affertur, Ἀπήλλακται τὰδε συμφορῶν, pro Hæc sunt ab incommodis exempta. Sed malim, Hæc vacant incommodis; ut ap. Eund. 3, (63.) Καὶ οὐκ ἴσθιν αὐτοῖς τὴν χάριν ἀνταπεδοῦναι, οὐδὲ αἰσχύνῃς ἀπηλλαγμένην, Neque turpitudine vacantem. Et 1, (143.) Τὰ δὲ ἡμέτερα, τούτων τε ὥν περ παρ' ἐκείνους ἐμμεψάμεν, ἀπηλλάχθαι. Hæc autem signif. ad proximè præcedentem reduci potest pro Liberari s. Solvi, si respiciamus ad quædam Lat. loquendi genera; ut cum dicitur Solutum esse metu et Liberum esse metu, pro Vacare metu.

Ἀπαλλάττομαι, act. signif. pro Dimitto, citatur in VV. LL. e Xen. Apud Eurip. certe iuvenio cum accus. etiam positum, Med. Ἐκ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς γῆς ἀπαλλάσσει πόδα, ubi ἀπαλλάσσει πόδα puto esse, si exp. ad verbum, Remove pedem.

[“ Ἀπαλλάττω, ad Charit. 610. Musgr. Hel. 609. Philoct. 880. Jacobs. Anim. 248. ad Diod. S. 1, 586. 592. 612. Diod. S. 1, 720. ad Lucian. 1, 652. Diod. S. 2, 252. Dionys. H. 1, 209. Boissonad. in Philostr. 390. ad Xen. Mem. 2, 9, 6. Eur. Hec. 1183. 1208. Hipp. 1385. ad Cyclop. 596. Toup. Emend. 1, 419. Valck. Diatr. 179. ad Char. 315. P. Abresch. Paraphr. 137. Toup. ad Longin. 319. ad Timæi Lex. 273. Act. Traj. 1, 85. 217. Valck. Phæn. p. 384. 562. Beck. ad Eurip. p. 150. b. Thom. M. 90. Schol. Plat. 121. Heindorf. ad Plat. Hipp. 150. Act. pro med., Plut. Mor. 1, 492. Ἀπ. κακῶς, ad Diod. S. 1, 190. Ἀπαλλάξομαι pro ἀπαλλαγήσομαι, Mæris 113. et n. ubi et de ἀπαλλαχθήσομαι, it. ad 367. Zeun. ad Cyrop. 404. Ἀπαλλάγηθί μου, Mær. 53. et n. ad 396. Thom. M. 106. Ἀπαλλαχθεῖς, ἀπαλλαγείς, Brunck. ad Phæn. 983. Valck. Phæn. p. 356. ad Hippoi. p. 202. Abeo, Heyn. ad Apollod. 354. Xen. Cyrop. 77. Mæris 395. et n. Aor. 1. et 2. pass. Markl. Ipō. p. 324. Porson. Phæn. 986. Κακῶς ἀπ., ad Diod. S. 1, 683. Sic et med., Diod. S. 1, 722. ad Lucian. 1, 678. ad Diod. S. 2, 231. Argum. Acharn. Diod. S. 2, 422. Lucian. 2, 233. 235. Boeckh. in Plat. Min. 103. Παρ' ἀνθρώπων, ad Diod. S. 2, 298. Ἀπαλλάττομαι μὴ, sequi infin., Heindorf. ad Plat. Lys. 45. Expello, ad Dionys.

H. 3, 1399. Plato Gorg. 199. Simon. Dial. 91—2. A
 'Εκ ποδῶν ἀπαλλάσσειν τινά, Diod. S. 2, 360. Dionys.
 H. 2, 1157. * 'Απαλλακτέον ἡμῖν καὶ ταῦτα τὰ σώματα
 ἐκποδῶν. 'Απηλλάξατε et ἀπηλάσατε conf., ad Dionys.
 H. 3, 1399." Schæf. Mss. Glossæ: 'Απαλλάττω· In-
 terimo, Explico, Definio. 'Απαλλάττομαι· Discedo,
 Digredior. 'Απηλλαγμένον· Definitum. Reisk. Ind.
 Demosth. "Aristoph. Eccl. 1046. κεχαρίσαι γ' ἐμοί,
 'Ω γλυκύντατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου. Eur. Hipp.
 774. Aristoph. Pl. 316. 'Αλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων
 ἀπαλλαγέστες ἦδη 'Υμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπε-Σθ', Mis-
 sa facientes, Brunck." Seager. Mss.]

[* "Απαλλακτέον, Orig. c. Cels. 51. Plut. Cons.
 ad Apoll. 108." Kall. Mss. Dionys. H. 1, 366. Lysias
 Or. c. Andoc. 107. "Abresch. Lect. Aristæn. 170." Schæf. Mss.]

'Απαλλαγή, ἡ, Discessus, Migratio: ut ἀπαλλαγὴν
 ποιεῖσθαι ap. Dionys. H. 7. Migrare, Solum vertere.
 Apud Thuc. autem ἀπαλλαγή ἀλλήλων ἐγένετο, exp.
 Alii ab aliis discesserunt, vel brevius, Diremti sunt.
 Et τοῦ βίου ἀπαλλαγή, ap. Xen. (K. Π. 5, 1, 7.) Dis-
 cessus e vita. Quod et τοῦ εἶναι ἀπαλλαγή dicitur a
 Plat. Axiocho, si modo is est illius. Interdum vero
 ἀπαλλαγή, ut ap. Theophr. per se ponitur eadem
 signif. sicut et ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου vel ἀπαλλάτ-
 τεσθαι sine adiectione dicitur; et Lat. Decedere e
 vita, vel simpliciter Decedere. || 'Απαλλαγή, Libe-
 ratio, Exitus, metaph. signif. Isocr. Areop. (6.) Καὶ
 τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν. Demosth. (275.) Οὐκ
 ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγή Φιλίππῳ.
 Ubi ἀπαλλαγή VV. LL. e Cic. interpr. Perfunctio,
 quod mihi nullo modo placet: contra vero voce Exi-
 tus apte reddi posse videtur. Ibid. affertur e Can. 14.
 Councilii Antioch. 'Απαλλαγή τῆς ἀμφισβητήσεως pro
 Decisio controversiæ. ["Ad Charit. 315." Schæf.
 Mss. Glossæ: 'Απαλλαγή· Hic abitus, Definitio.]

'Απάλλαξις, i. q. ἀπαλλαγή, sed minus frequens.
 [Hippocr. 22, 38. 88, 35. 115, 14. 126, 24. 163, 24.
 27. 383, 39.]

"Απαλλάξ, Vicissim, VV. LL. Vide et 'Εναλλάξ."
 [Xen. 'Ιπικ. 1, 7. 'Απαλλάξ τὰ σκέλη φέρειν, at J. C
 Poll. 1, 193. exhibet ἐναλλάξ.]

'Απαλλακτικός, (ῆ, ὄν,) Liberativus, s. Liberatorius,
 Liberandi vim habens, Absolutorius, Plin. ut ap. Di-
 osc. 3, 83. στρόφων ἀπαλλακτικόν, Vim habens libe-
 randi torminibus; vel simpliciter, Liberans tormini-
 bus. Plin. 28, 6. Absolutorium ejus mali dixit ἀπαλ-
 λακτικόν ἐκείνου τοῦ πάθους. HINC 'Απαλλακτικῶς
 Liberatorie, quo utitur Hesych. in exp. verbi proxime
 sequentis 'Απαλλαξείω. ['Απαλλακτικῶς, Thuc. 1, 95.
 "Dionys. H. 5, 408. 'Απ. ἔχειν, Liberari, Defungi
 velle, Mæris 14. et n." Schæf. Mss.]

[* "Αναπάλλακτος, (ὁ, ῆ,) Non amovendus, Synes.
 183. Julian. 265." Wakef. Mss.]

Δυσάπαλλакτος ET Εὐάπαλλакτος, (ὁ, ῆ,) Est autem
 Δυσάπαλλакτος, Quo vix s. difficile liberari possumus.
 Εὐάπαλλакτος contra, Quo facile liberari possumus.
 Isocr. Hel. Encom. (13.) Τὴν δὲ πόλιν οὕτως ἀνόμου
 καὶ δεινοῦ καὶ δυσάπαλλакτου προστάγματος ἡλευθέ-
 ρωσεν. Ex Aristot. autem citatur de Anim. 7. Δυσάπα-
 λλακτότεροι γίνονται τῶν ἐμβρύων, pro Difficilius
 partu liberantur. Idem in Probl. εὐάπαλλакτους ὕπνους
 vocat Quibus facile liberamur, E quibus facile exper-
 gefimus. || At vero Xen. 'Ιπ. (3, 1.) εὐάπαλλакτον
 ἵππον longe alio sensu dixit: 'Ο γὰρ μηκέτι ἔχων γνώ-
 μονας, οὐτ' ἐλπίσιν εὐφραίνει, οὔτε ὁμοίως εὐάπαλλакτος
 γίνεται, ea signif. qua dicimus Gallice Une marchan-
 dise qui est de bonne dépêche. Quidam verterunt Re-
 vendibilis, nec Lat. verbo, ut opinor, nec tam genera-
 lemsignif. habet. Ideo autem hanc Gallicam interpr.
 profero, quod et in aliquot aliis loquendi generibus no-
 strum istud verbum Dépêcher aptissime Græcum ἀπαλ-
 λάττειν et ἀπαλλάττεσθαι exprimat; ut, cum ἀπαλλάτ-
 τειν πρέσβεις dicitur pro Dépêcher les ambassadeurs,
 i. e. Leur donner leur Dépêche. Sic ἀπαλλαγείς τῶν
 δυσχερεῶν, Dépêché et délivré de fâcheries. Et ut
 ἀπαλλάττειν pro Occidere quoque ponitur interdum,
 sic et Gall. Dépêcher. Sic igitur et εὐάπαλλакτος hoc
 verbo reddere possumus, aut certe ejus verbali Dé-
 pêche. [* Δυσάπαλλакτος, Ut haud facile discedere,

liberari possis. Eust. in Od. A. p. 18. "Dio Chrys.
 Εὐάπαλλакτος, Max. Tyr." Wakef. Mss. * Εὐάπαλ-
 λакτος, Ad evadendum apte, "Ita ut facile absolvas
 vel liberes, Chrys. in Ep. 2 ad Cor. Serm. 23. T. 3.
 p. 670." Seager. Mss. Æneas Poliorc. 16.] ET Δυσάπα-
 λλακτία, (ῆ,) ap. Plat. Philebo (28.) quod a Ficino
 vertitur, Difficultas rejectionis. Ego puto δυσάπαλ-
 λακτίαν esse τὸ δυσάπαλλакτος ἔχειν, i. e. neque enim
 dubium est quin hoc adv. aut dicatur, aut certe dici
 possit, i. e. Vix posse a se amittere, quod videlicet
 molestum est: dixerat enim Ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔχειν,
 τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι. Locum, quoniam alte repeten-
 dus esset, lectori ibi videndum relinquo. [Falsa est
 lectio pro * δυσάπαλλαξία, inquit Schneider. Lex.]

[* 'Απαλλακτίω, Cupio liberari, i. q. ἀπαλλαξείω.
 M. Anton. 10, 36. Artemid. 2, 3. 1, 80. "Reiff. ad
 Artemid. 305. Cattier. 9." Schæf. Mss.]

¶ 'Απαλλαξείω, Liberaturio, Liberari cupio, De-
 fungi cupio. Thuc. 1, (95.) 'Απαλλαξέοντες δὲ καὶ τοῦ
 Μηδικοῦ πολέμου, Cum alioqui bello etiam Persico
 defungi cuperent. Idem 3, (84.) Πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας
 ἀπαλλαξέοντές τινες, μάλιστα δ' ἂν διὰ πάθους ἐπιθυ-
 μούντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν κ. τ. λ. Alioqui a pauper-
 tate consueta liberari cupientes. Sed in Edd. multis
 pro τινές legitur τινὰς, quem errorem, licet crassum,
 non animadvertentes VV. LL. consarcinatores, in
 crassiorem inciderunt; quippe qui annotarunt dici
 ἀπαλλαξείω σε τῆς πενίας. Hesych. ἀπαλλαξέοντες exp.
 ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες, i. e. Liberatorie se habentes, i. e.
 Liberari cupientes. ["Abresch. Æsch. 2, 6. Mæris
 14. et n. Bergler. ad Alciph. 56. Thom. M. 90." Schæf. Mss.]

"Απαλλαξέω, pro Adjuvando removeo, afferunt
 "VV. LL. procul dubio ex Hes., ap. quem legerunt,
 "Απαλλαξήσαιμι ἀποστήσαιμι. Sed videndum ne pro
 "eo reponendum sit ἀπαλεξήσαιμι."

"Απαλλατῶσθαι, Hesychio * ἀπαντῶν, Haurire
 "s. Hauriendo demere."

"Εξαπαλλάττομαι, Discedo, unde ἐξαπαλλαγή He-
 sychio ὑποχωρήσῃ. At pro ἐξαπαλλάξει, quod idem
 "exp. ἐκπορήσει, ἐκκενώσει, dicitur potius ἐξαλα-
 "πάξει. ["Eur. Hec. 1094." Schæf. Mss. Soph. El.
 1002. Eur. Iph. A. 1004. Herod. 5, 4.]

[* Προαπαλλάττω, Prius libero, Ante interficio, Ante
 privo. In Med. Ante morior. "Dio Cass. 119. Med.,
 pro Morior, 347." Wakef. Mss. "Diod. S. 2, 268." Schæf. Mss.]

[* "Συναπαλλάττομαι, Una morior. Euseb. H. E.
 269." Wakef. Mss.]

Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xen. E. 1, (6, 4.) 'Εν
 τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, In mutandis navarchis,
 Cum alium alii subinde substituerent, successorem-
 que alium aliumque mitterent, Bud. Et ap. Suid.
 Διαλλάξαι τὰ ὄπλα πρὸς ἀλλήλους. Et, 'Αετοῦ διαλ-
 λάξαι βίον, Plato de Rep. 10. Vitam aquilæ humana
 permutasse. Et 2. 'Αντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, Pre-
 tio permutare et vendere. Ad quam signif. pertinere
 videtur quod ex Eur. Alc. affertur, ἄλλον διαλλάξας
 τοῖς κάτω νεκρὸν, ut sit Permutatione tribuens. VV.
 LL. διαλλάττω pro Induo etiam poni volunt, a Plut.
 Cicerone. Quæ exp. si vera est, ad illam mutandi
 signif. aliquo modo reduci poterit: ut videlicet sit
 q. d. Induere vestimentum ἐξημοιβόν, ut Hom. loquitur
 (Od. Θ. 249.) quod sonat Mutatorium. || Est
 autem illud ἐξημοιβόν ex ἀμείβειν ortum, cujus verbi
 aliam etiam signif. accipit διαλλάττειν, videlicet pro
 Præterire. Xen. E. 4, (3, 2.) 'Ο δὲ 'Αγσιλαος διαλ-
 λάξας Μακεδονίαν, eis Θετταλίαν ἀφίκετο. Alibi παραλ-
 λάττειν pro eodem dicit. Aperte autem verbo διαλ-
 λάττω in hujusmodi etiam locum subest aliqua muta-
 tionis signif., quia, cum præterimus locum unum et
 in alium venimus, fit a nobis quædam locorum velut
 commutatio. Imo et Commutare in illa signif. aut
 certe illi affini videor mihi legisse. || Διαλλάττω,
 Differo, Discrepo. Herod. (8, 70.) Διαλλάσσοντες εἶδος
 οὐδὲν τοῖς ἐτέροις. Thuc. 3, (10.) 'Εν γὰρ τῷ διαλλάσ-
 σοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται,
 In discrepantia studiosiorum et voluntatum. Aristot.
 Ethic. 10. Διαλλάττονσι δὲ οὐ μικρόν. Philo de Mundo,
 Ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, Animam a na-

tura tribus rebus differentem. Lucian. (1, 593.) 'Εν αἷς διαλλάττομεν, In quibus differimus, vel dissenti- mus. Hermog. διαλλάττει τινὶ, In aliquo differt. Por- phy. autem διαλλάττειν πρὸς ἄλλο pro Ab alio dif- ferre dixit. Diversa autem constr. a superioribus et paulum etiam diversa signif. dixit Herod., ut habent VV. LL. διαλλάττω τῆς γνώμης pro Animo sum discordi.

Διαλλάττω ap. Xen. in Athen. Pol. videtur signif. Dirimo pugnantes aut contendentes. Bud.

Διαλλάττω, Reconcilio, καταλλάττω. Isocr. ad Phil. (47.) Καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plut. autem Themistocle, pro πρὸς ἀλλήλας dixit ἀλλήλαις. Thuc. διαλλάττω σοὶ ἐκείνον. Fuerunt qui διαλλάττειν a καταλλάττειν ita differre putarint, ut διαλλάττειν es- set Ad concordiam reducere opera tertii alicujus, at καταλλάττειν, absque illa etiam. Quod discrimen mi- nime observari scimus. Illam tamen esse causam ad- dunt, cur διαλλακτῆς quidem dicatur, non item κατα- λακτῆς. Interdum διαλλάττω est Litem inter amicos dirimo e compromisso, ut ap. Demosth. (1361.) Μα- τυροῦσι διαλλάξαι, διαιτητὰι γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης, Στέφανον καὶ Φρύωνα, Testifican- tur se compromisso arbitros factos de Neæra, quæ nunc causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem et Stephanum. Bud.

Διαλλάττομαι signif. act. pro διαλλάττω, Permuto ; ut Herod. (7, 70.) Διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. || Et pro Differo, unde διηλλαγμένος, Differens, Diversus ; ut ap. Thuc. Καὶ τοῖς εἶδεσι διηλλαγμένα. || Διαλ- λάττομαι, Reconcilior, In gratiam redeo cum aliquo ; ut διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι, Isocr. Evag. (Encom. 23.) : Paneg. Διαλλάττεσθαι πρὸς τινα. Dicitur et διαλλάττομαι πρὸς σε περὶ τοῦτον.

[“ Διαλλάττω, Thom. M. 218. 235. ad Charit. 686. Brunck. Aristoph. 1, 45. Kuster. Aristoph. 238. b. ad Diod. S. 1, 492. 2, 230. Porson. Hec. p. xix. Ed. 2. ad Lucian. 2, 168. Dionys. H. 1, 242. 2, 789. 1229. 5, 29. Boissonad. in Philostr. 436. 608. Rarius sum., ad Mær. 76. Τινὸς, Alciph. 18. Lucian. 1, 19. ubi v. not. : 205. Lucian. Dial. 88. Diod. S. 1, 224. Herod. 541. Reconcilio, Diod. S. 1, 464. ad Charit. 133. 648. Eur. Phœn. 439. Valck. Oratt. 377. Wyt- tenb. Select. 263. 427. Ammon. 126. et n. Excello, c Diod. S. 1, 74. 327. De fut. pass., Thom. M. 238. Act. med., Kuster. V. M. 65. Διηλλαγμένος, Diod. S. 2, 338. 343. fin. 542. fin. Διηλλάγησαν, sensu activo, 2, 630. sed leg. διηλλάχσαν. Τὸ διαλλάττον, Dionys. H. 2, 788. 4, 2055. : διηλλάττον ὀφθῆναι, 4, 2143. “ Διαλλάττομαι, cum gen., Andocid. 88.” Seager. Mss. Glossæ : Διαλλάττω, Reconcilio, Pacifico, Dis- convenio, Dissentio. Διαλλάσσει, Cacumbeat, Recon- ciliat, Refert. Διαλλαττόμενος, Decidens. Διηλλαγμέ- νος, Reconciliatus, Placatus. “ Plut. 4, 783. Recon- cilio, Schol. Eur. Hipp. 602.” Wakef. Mss. Empedo- cles ap. Aristot. Phys. 8, 1. Τῇ μὲν γίνονται, — τῇ δὲ διαλλάσσονται. Eur. Med. 895. καὶ διαλλάχθηθ' ἄμα τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα, pro ἐκ τ. π. ἔχθρας εἰς φίλιαν. Dio Cass. 47, 41. Dionys. H. 6. p. 941. “ Ἰνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους.”

[* “ Διηλλαγμένως, Strabo 13. T. 5. p. 253.” Boissonad. Mss. “ Ad Diod. S. 1, 187.” Schæf. Mss.]

[* Διάλλαγμα, τὸ, Reconciliatio, Permutatio. “ Eur. Hel. 592. Dionys. H. 3, 1465.” Schæf. Mss.]

Διαλλαγή, (ἡ,) Differentia, Dionys. H. in Isocr. 'Εν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὕρισκον. || Διαλλαγή, Recon- ciliatio ; ut διαλλαγὴ ἐγένετο, quod Valla interpr. Inter eos pacificatum. Dicitur potius διαλλαγαὶ plur., ut ποιῆσθαι διαλλαγὰς πρὸς τινα, et εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, pro Reconciliari, In gratiam redire. Sed διαλλαγὰς ποιῆσθαι frequentius est, quo et Isocr. utitur. Διαλλαγὴ et διαλλαγαὶ capiuntur etiam pro Sententia compromissariorum judicium. Bud. Comm. 239. [“ Heindorf. ad Plat. Phædr. 318. Thom. M. 235. Markl. Suppl. 210. Brunck. Aristoph. 1, 66. Aristoph. Lys. 1101. ad Dionys. H. 2, 1089. Διαλ- λαγὴ et διαλογισμὸς conf., 3, 1326.” Schæf. Mss.]

Διάλλαξις, minus usitatum quam διαλλαγή, Diffe- rentia, Discrepantia et Dissidium. Item Commutatio, Permutatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedocles ap. Plut. (10, 573.) Ἀλλὰ μόνον μῆξις τε

Διάλλαξις τε μγέντων 'Εστί. [“ Tzet. Exeg. in Il. p. 54.” Schæf. Mss. Glossæ : Διαλλαγή, Reconcilia- tio, Concilitas. Διαλλαγὴ φίλιας, Reconcilitas. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Διαλλακτῆς, ὁ, Reconciliator, Pacificator. Vel Con- ciliator. Item, Arbitrator in quem litigare nolentes com- promittunt. Comprehendebantur autem διαλλακταὶ appellatione διαιτητῶν, qua de re vide paulo post in Διαλλακτῆριος. Demosth. Διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, Primo cuique arbitrium ejus rei permittens. Vide Bud. Comm. 238. [“ Eur. Phœn. 471. Valck. Phœn. p. 203. Thom. M. 236.” Schæf. Mss.]

[* Διαλλακτικὸς, ἡ, ὄν, Pacificatorius. “ Suid. v. Θυσία.” Boissonad. Mss. “ Dionys. H. 3, 1384.” Schæf. Mss.]

Διαλλακτῆρ, ἡρος, ὁ, poët. pro διαλλακτῆς. Utitur autem hoc nomine διαλλακτῆρ Æschyl. S. c. T. (915.) Ab Herod. eadem signif. dicitur καταρτιστῆρ. [“ Thom. M. 236.” Schæf. Mss.]

Διαλλακτῆ, in VV. LL. εἰρηνικῶς, Composita dis- cordia, ablative casu. In primis autem Lex. Con- ciliabiliter. Quædam vero διαλλακτῆ cum ἡ habent.

Διαλλακτῆριος, ὁ, ἡ, [imo ἰα, ἰον,] Reconciliatorius, Pacificatorius, Aptus ad reconciliandum, vel Recon- ciliandi vim habens. Et διαλλακτῆριοι διαιτητὰι quos Compromissarios Jurisperiti vocant : quoniam com- promissum videtur pactum et conventum partium ar- bitrum eligentium, non tanquam judicem futurum, sed quasi amicitia jure pacificatorem pro potestate futurum, Bud. Comm. 238. Et διαλλακτῆριος ἐπιθε- tum cujusdam dei, Greg. εἰς Ἀθανάσιον in fine, Ζύγιον, παρθένιον, εἰρηναῖον, καὶ διαλλακτῆριον, καὶ πομπαῖον. [“ Ἄνδρες, Memno 21.]

Ἀδιάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Irreconciliabilis, Implacabilis, Cum quo rediri in gratiam non potest : unde ἀδιά- λακτος ἐχθρὸς. Demosth. Philipp. 4. et ἔχθρα ἀδιά- λακτος, Capitalis hostis, et Capitales inimicitia s. Ca- pitale odium. Et Ἀδιαλλάκτως, Irreconciliabiliter, Implacabiliter, Capitali odio. [“ Ἀδιάλλακτος, Pier- son. Veris. 253. Thom. M. 236. Ind. in Diod. S. v. Ἀδιάλυτος.” Dionys. H. 1, 343. 436. 663, 22. 35. Appian. Alex. de B. P. 113. Plut. Sylla 3, 80. Joseph. A. J. 7, 9. p. 389. Demosth. Epist. 2. p. 112. Or. de Chers. 40. Or. in Phil. 4. p. 54. Ἀδιαλλάκτως, (Im- placabiliter, Odio capitali.) Dionys. H. Ant. 1, 369. 501.” Scott. App. ad Thes. “ Cornut.” Wakef. Mss.]

Δυσδιάλλακτος, ὁ, ἡ, Non facile reconciliabilis, Dif- ficilis reconciliatu, Non facile placabilis. Cui opponit- ur Εὐδιάλλακτος, Facilis reconciliatu, Placabilis. [Et * Δυσδιάλλακτως, Placabiliter. “ Ammon. v. Ἐχθρὸς.” Boissonad. Mss. Εὐδιάλλακτος, Plut. Mor. 2, 361. Schol. Soph. Aj. 939. Dionys. H. 1, 231. 508. UNDE * Εὐδιάλλακτως, Placabiliter. M. Anton. 1, 7. Plut. J. Poll. 1, 151.” Wakef. Mss.]

Ἀντιδιαλλάττω, Contra permuto, Muto in con- trarium modum. Ἀντιδιαλλάττεσθαι quidam exp. etiam Variare, accipientes hoc Lat. v. in neutra si- gnif. [“ Ἀντιδιαλλάττομαι, Dionys. H. 1, 217. 4, 2344.” Schæf. Mss.]

Ἐνδιαλλάττω, Immuto. Bud. p. 239. ex Aristot. D [* Καταδιαλλάσσω, Reconcilio. “ Καταδιαλλάτ- τωμαι, In gratiam vel concordiam redeo, Aristoph. Vesp. 1283.” Seager. Mss.]

“ Συνδιαλλάττω, Concilio, Reconcilio.” [Bast. ad Gregor. 91. Plut. 7, 914. Plut. Lysandro 3, 12. De- mosth. de Falsa Leg. 205. UNDE * Συνδιαλλαγή, (ἡ,) Reconciliatio. “ Ad Dionys. H. 2, 1089.” Schæf. Mss.]

Ἐναλλάττω, Immuto, Permuto. Philo de Mundo Μένει μὲν οὖν ἐν ὁμοίῳ τοὺς τόπους οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic ap. Soph. Aj. (1060.) cum accus. ἐνῆλλαξεν θεός, Τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν, ubi exp. Avertit. Redditur etiam Vario, Vices alterno, et usurpatur neutraliter. Vide Bud. Comm. 599. De Ἐναλλάττειν et Ὑπαλλάττειν vide et Lucian. (3, 581.) Passivum est Ἐναλλάττομαι, Immuto, Permutor. Unde particip. Ἐνηλλαγμένος, Permutatus, Cujus or- do permutatus est, Inversus. Et adv. Ἐνηλλαγμένως, Ordine permutato s. commutato, aut Ordine inverso, [Hes. Etym. M.] Πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων, ἐν- ηλλαγμένως προφέρεται. Aliter accipitur ap. Thuc.

(120.) nam, Ἡμῶν δὲ οσοι μὲν Ἀθηναῖοι ἤδη ἐνηλάγησαν, exp. Ex nobis autem quicunque commercium jam habuerunt cum Atheniensibus. Pro quo L. Valla perperam reddidit. Nos autem quicunque ab Atheniensibus dissociati sumus. Cujus erroris in mea Thuc. Edit. admonui. Fateor tamen rarissimam esse illam a me positam exp., sed quam sententia illius loci postulet. Pro illa autem exp. facit et verbale nomen Ἐνάλλαγμα: quippe quod non solum exponatur Permutatio generali signif., sed et pro Pretium citetur e LXX Interpr. (2) Reg. (24, 24.) Differentiam præterea inter ἐναλλαγήναι et καταλλαγήναι vide ap. Thuc. Schol. et Suid. [Phrynich. Ecl. 160. Thom. M. 210. 238. Musgr. Heracl. 318. Jacobs. Anim. 89. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 196. ad Lucian. 3, 581. Heyn. Hom. 6, 393. Ammon. 106. 180. Eran. Philo 160. 169. Vario, Vices alterno, Ammon. 130. ad Lucian. 1, 338. Ἐναλλάσσω, Kuster. Aristoph. 114. a.] Schæf. Mss. "Eur. Andr. 1028. Lex. Polyb." Seager. Mss. Glossæ: Ἐναλλάσσω Muto, Commuto; Demuto, Immutatio, Cambio.]

Ἐναλλαγή, η, Immutatio, Commutatio, Ordinis permutatio, vel vicium; ut Bud. exp. Et Ἐνάλλαξις pro eodem. Aristot. de Part. Anim. 3. Διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως. Et Ἐναλλάξ, Permutato ordine, s. inverso, Alternatim, Variatis vicibus. Item, Vice versa, E contrario, ut interpr. Bud. in h. l. Aristot. Ἐναλλάξ τιθεμένων τῶν ἀποκρίσεων, τῆς μὲν κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. In VV. LL. citatur et ex Aristoph. N. (983.) ἴσχειν τὴν ποδ' ἐναλλάξ, pro Vicibus mutatis, Alternis. Et rursus ex Aristot. qui de dentibus ita scripsit, Ἐναλλάξ ἐμπίπτουσι, μὴ ἀμβλύωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Pro quibus dixit Plin., Serrati pectinatum coeunt, ne contrario occursu atterantur. In iisdem LL. habetur Ἀπαλλάξ, quod ex hoc Ἐναλλάξ detortum esse arbitror. Et Ἐναλλάγδην, i. q. ἐναλλάξ. In hoc autem Agathæ loco Suidas * συμπεπλεγμένως exp. Παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις ἐναλλάγδην τῷ χεῖρει ὑπὸ τὴν ἕξιν περιεσφιγμένους, κάτω δὲ τὸ κᾶρα ἐπινενεκτάς. Ubi signif. puto quod Gall. dicitur Les mains croisées. Ἐνάλλαγμα ET Ἐνλλάγμένως adv. vide paulo ante in Ἐνάλλαττομαι. [Ἐναλλαγή, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 82. Valck. Phœn. p. 121. Ammon. 59. Ἐναλλάξ, Fischer. Palæph. 138. Ammon. 95. Lobeck. Ajac. p. 390. Jacobs. Anth. 6, 127. T. H. ad Plutum p. 423. Ἐναλλαγδην, ad Charit. 748." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐναλλαγή Mutatio. Ἐναλλάξ Mutuo. Ἐναλλάξ, 121. Cum veloci mutatione, J. Poll. 121. Permutato ordine, Manetho 4, 181." Wakef. Mss. Diod. S. 5, 7.]

[* Ἐναλλάκτης, Qui se mutat et turpitudinis exercet vices. Aqu. Es. 3, 4. (ET) * Ἐνάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Commutatorius. Aqu. Deut. 22, 14. Ἐνάλλακτα ῥήματα] Biel. Thes.]

Ἐξαλλάττω, Muto, Immutatio. Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, Muto colorem, et ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, passiva signif. Mutatur color. Apud Theophr. Immutor et degenero, itidem absolute. Vide Bud. Comm. 600. et 601. || Interdum Ἐξαλλάττω pro διαφέρω, Differo, sicut et διαλλάττω. Themist. in l. 1. de Anima: Μερὸς μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ υποκείμενον ἐξαλλάττει. Et ap. Aristot. Ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, A pristina forma diversum esse. || Ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἐαυτοῦ γύμνωσιν e Thuc. (5, 71.) affertur pro Nudam sui partem ab hoste subducere. E Philostr. autem, Ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεῶς, pro A nāve huc abscedo. Ad quam signif. accedit quæ a Bud. datur e Gal. τῷ ἐξαλλάττειν, pro Transire.

Ἐξαλλάττομαι, Mutor, Immutor. Soph. Aj. (474.) Κακοῖσιν ὅστις μὴδὲν ἐξαλλάσσειται, Qui nullam mutationem s. variationem aut vicissitudinem accipit in suis malis, i. e. Cui sua mala semper in eodem statu manent. Schol. tamen exp. Ὅστις διαλλαγὴν οὐ δέχεται, ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξεπάζεται. At in VV. LL. exp. E malis non discedit, Malis non defungitur; sed constructio hanc interpr. non admittit. Ἐξήλλαγμα, Immutatus sum, pro Diversus sum, Differo. Diosc. Ἐξήλλακται τῷ παντὶ τῆς ἡμέρας. Et particip. Ἐξήλλαγμένος, Diversus, Differens, itidem cum gen. Interdum vero cum πρὸς: ut ap. Theophr. H. P. 4, (5)

A Καὶ πλεῖστον ἐξήλλαγμένα πρὸς τᾶλλα. Interdum vero ἐξήλλαγμένος cum gen., Abhorrens, Alienus. Isocr. de Pace, Καὶ παραπολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξήλλαγμένον διανοίας. Pouitur ἐξήλλαγμένος, sicut et παρηλλαγμένος, et sine adjectione pro Peregrino, Inusitato et inaudito, ap. Diod. Vide Bud. 601.

[* Ἐξαλλάττω, Phrynich. Ecl. 160. Markl. Iph. p. 245. Musgr. Iph. T. 123. Troad. 200. Hel. 384. Jacobs. Anim. 158. Porson. Phœn. 1424. Thomson. Proleg. ad Parmenid. p. viii. Aristot. Poet. 58. Herm. Diod. S. 2, 558. Boissonad. in Philostr. 373. Lobeck. Ajac. p. 292. Eur. Hec. 1047. Diod. S. 1, 217. Valck. ad Theocr. x Id. p. 57.; ad Phœn. p. 120. Ἐξήλλαγμένος, Muncker. ad Anton. Lib. 184. ad Lucian. 1, 213. Diod. S. 1, 88. 341. 2, 230. 342. 543. Aristoph. Fr. 288. Eo, Boissonad. in Philostr. 336." Schæf. Mss. "Abeo, Aberro, Philostr. 637. εἰς ἀνδρα, In maturam ætatem, 118. Transeo, Prætereo, Arrian. 122." Wakef. Mss. Lex. Polyb. "Plut. Fabio 171." Schweigh. Mss. "Xen. Cyneg. 10, 7. Thuc. 5, 71.

B I. q. τέρπω, Lex. SGerm. ap. Bast. Ep. Cr. 241. 284. Heraclit. de Incred. 70. Gal. Οὔτε δώροις ἐξαλλαχθῆναι, ubi perperam ἐξίλασθῆναι. In Parthen. 24. Ἐξαλλάγματα Bastio sunt Oblectamenta." Schneider. Lex. "Dona," Wakef. Mss. ADDE * Ἐξήλλαγμένως, Perverse, Abhorrenti modo. "Wakef. S. C. 4, 173." Schæf. Mss. Diod. S. 89. Rhod. "Diverse, Dissimiliter. Chrys. in Ep. 1 ad Cor. Serm. 26. T. 3. p. 409.]

Ἐξαλλαγή, (ἡ,) Immutatio, Diversitas. A Bud. exp. Immutatio et degeneratio ap. Theophr. Ἐξαλλαγή εἰς ἕτερον γένος, Comm. 601. ["Athen. 25." Schæf. Mss. "Plato Phædr. 209 (= 265)." Seager. Mss.] Et Ἐξάλλαξις, (ἡ,) itidem Immutatio, Diversitas, ap. Strab. [15. 153. 161. 698. 1115.]

[* Ἐξαλλάκτης, ὁ, i. q. ἀλαζών. Hesych. * Διαμέσται ἀλαζόνα, ἐξαλλάκτην. Κλοσοπευτῆς ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. "Ἐξαλλάκτης, Qui alterum ex altero quasi format, s. variatam rei formam spectantium oculis objicit; Præstigator, unde pro Veteratore etc. Augeantur hoc composito Lexica. Ad rem vero ejusmodi Ἐξαλλάκτην describis verbis Platonis de Rep. 2. p. 606. esse eum γόητα, Καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ιδέαις—καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, τότε δ' ἡμᾶς ἀπατῶντα, καὶ ποιῶντα περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν κ. τ. λ. Albert.] [* Ἀνεξάλλακτος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Invariabilis, Constans.]

— "Δυσεξάλλακτος, (ο, ἡ,) Ægre mutabilis s. commutabilis, Qui in aliam naturam verti vix potest. At "pro δυσεξάλλακτα, quod Hes. exp. * δυσέκφευκτα, "scr. potius * δυσεξάλυκτα."

[* Παρεξάλλασσω, Commuto. Παρεξήλλαγμενον, Inusitatum, Insolens, Novum, Schol. Soph. Antig. 862.] [* Συνεξάλλασσω, Una muto. Athenag. 188. G. Nyss. 3, 632." Wakef. Mss.]

Ἐπαλλάττω, Alterno, Varius sum; Non eodem tenore procedo, Vicissim hoc atque illo modo procedo; ut ἐπαλλάσσοντες ὁδόντες ap. Aristot. Dentes serrati, h. e. breviores alternis et longiores. Quod ipse appellat etiam ἐναλλάξ ἐμπίπτειν, scribens, Οἱ χρήσιμοι δὲ πρὸς τὴν ἀλκὴν ἐναλλάξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plin., Serrati pectinatum coeunt, ne contrario occursu atterantur. || Ἐπαλλάττειν τῷ γένει τῶν ἰχθύων ap. eund. Aristot. H. A. 2, (1.) Alternantem Naturam habere et quæ in piscium naturam quodammodo transeat. Idem in Polit. Ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro In vicinia esse et confinio, ita ut facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Citatur ex Eod. in Probl. Ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλους pro Inter se non cohærescunt. Et Gen. Anim. 4. συμφύεσθαι et ἐπαλλάττειν tanquam contraria. Ἐπαλλάττειν pro Alternare, alia etiam signif. sumto ap. eund. Aristot. in Pol. Αἵτιον ταύτης τῆς ἀμφισβήτησεως, καὶ ὁ ποιεῖ τοὺς λογισμὸν ἐπαλλάττειν. Qua etiam de re Virg. Alternare dixit, Hæc alternanti potior sententia visa est. || Ἐπαλλάττειν etiam dicitur Alterum pro altero accipi, et loco alterius esse: ut ap. Eund. de Vitæ Brevitæte Ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις. Vide Bud. p. 600. 601. 602. || Ἐπαλλάττειν item activum cum acc. ut

ap. Aristot. de Anim. 2. Ἐπαλλάττειν τὰ καρχαρόδοντα τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ, Gaza interpr. Quorum sunt dentes serrati, series acutorum dentium mutua insertione pectinatim se constipat. Greg. Καὶ ἡ μὲν μέλιττα ποιεῖ τὰ κηρία τὰς ἐξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα, Rectas lineas angulis evarians. Bud. 600. [“Eur. Heracl. 836. Villosion. ad Long. 236. Brunck. Soph. 3, 510. Heyn. Hom. 6, 177. 437. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 206. ad Xen. Mem. 3, 8, 1. Bernard. Rel. 104. Valck. ad Xen. Mem. 247. Wessel. ad Herod. 37. ad Il. N. 359. (πολέμοιο Πείραρ ἐπαλλάττες.)” Schæf. Mss. Fortunam belli alternantes. Aristot. Politic. 6, 1. 1, 5, 18. Xen. Mem. 3, 8, 1.]

[* “Ἐπηλλαγμένως, Hierocles 256.” Kall. Mss.]

Ἐπάλλαξις, (ῆ,) Alternatio. Item, Indiscretus ab altero in alterum transitus, Alterius vicissim et alterius motio indiscreta, ita ut oculus fallat. Sic ap. Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις Celerrimus motus duorum digitorum, cum alternos tollimus et demittimus. Vide Bud. 602. In VV. LL. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exp. etiam Micatio digitorum. Et τῆς ἐπαλλάξεως δάκτυλοι, Digiti mutatis vicibus implicati. [“Alternatio vinculi, Plut. 2, 140.” Wakef. Mss. “Ad Herod. 37.” Schæf. Mss. “Plato Sophist. 270.” Routh. Mss. ET * Ἐπαλλαγή, Permutatio, Variatio, Vices. “Ad Herod. (l. c.)” Schæf. Mss. “Hesych. 1, 1310.” Dahrler. Mss.]

Ἐπαλλάξ pro signif. τοῦ ἐναλλάξ in iisdem LL. affertur e Xen. [Ἰπ. 1, 7. “T. H. ad Plutum p. 423. Diod. S. 2, 340.” Schæf. Mss.]

Ἀνεπάλλακτος, ὁ, ῆ, Non alternans, Seriem continuam habens. Aristot. de Anim. 2. Ζῶα ἀνεπάλλακτα vocat Quibus sunt dentes continui, ut hos, equus, etc. Vide paulo ante Ἐπαλλάττειν de re eadem dictum.

[* Δυσεπάλλακτος, ὁ, ῆ, Schol. Eur. Hipp. 883.]

Καταλλάττω, Commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius voce pass. καταλλάττομαι, quam vide paulo post. Καταλλάττω, Reconcilio. Interdum et pro Concilio, Aristot. Econ. 2. Κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. At cum dat. personæ, 2 Cor. 5, (19.) Ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ, κόσμον καταλλάσσειν ἑαυτῷ, Quam constr. sequens et Chrysost. dixit, Ἰνα τοὺς ἐχθρῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ. A Bud. καταλλάττειν exp. etiam, Ad concordiam et contubernium adducere, in hoc Greg. loco, Καὶ τοὺς τοὺς βίους ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλους καὶ συνεκέρρασαν. || Pass. itidem voce et signif. Καταλλάττομαι, Reconcilior, Redeo in gratiam: diciturque itidem καταλλάττομαι πρὸς σε, quæ constr. citatur et e Thuc. et καταλλάττομαί σοι: ut καταλλαχθεῖσά σοι, Eurip. Reconciliati tibi. Apud Soph. autem Aj. (751.) θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, sub. volunt ἔνεκα ante χόλου, vel præpos. ἀπό.

Καταλλάττομαι, signif. activa, Commuto, Permuto. Aristot. Ethic. 3, (9.) Τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, Modicis lucris vitam mutant, Bud. interpr. Exp. ab eodem καταλλάττομαι, Comparo, Concilio, et subjungitur e Dinarcho, Καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, pro Ob istorum gratiam emendam leges istis condonare. || Ponitur, inquit, et pro Addico, Vendoque et A me alieno. Herodian. 2, (13, 12.) Ἐπ’ ἀργυρίῳ κατηλλάξασθε.

[Καταλλάττω, ἀμείβω, Permuto, διαλλάσσω, Concilio, Reconcilio, Gl. “Diod. S. 2, 496. Thom. M. 235. Casaub. ad Athen. 50. Timæi Lex. 49. Valck. Oratt. 377. ad Thom. M. 109. Wessel. ad Herod. 29. Herod. 489. ad 576. 687. Casaub. ad Athen. 1. p. 64.” Schæf. Mss. “Dio Cass. 64. Καταλλάσσω βίον, Morior, Ælian. V. H. 399. Cum πρὸς in accus., Plato Phæd. 185.” Wakef. Mss. Herod. 1, 61. Καταλλάσσετο τὴν ἐχθρὴν τοῖσι στασιώτησι.]

Καταλλαγή, (ῆ,) Commutatio, Permutatio. Aristot. Econ. 2. Τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. || Item, Reconciliatio. Paul. l. c. Καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Aristoph. (O. 1588.) καταλλαγή πολέμου, Pacificatio belli. || Apud Philon. καταλλαγή exp. Redintegratio, de V. M. 2. Σπέρματα ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγήν καιρῶν τῶν αὐθις ποτε γενησομένων. Sed vereor ne aliud hic quæsi καταλ-

λαγὴν Philo scripserit. [Gl. Καταλλαγή· Compensatio. Καταλλαγή φιλίας· Reconciliatio. “Demosth. 1216. Καὶ ἡ τιμὴ τις ἦν, καὶ νόμισμα ὁδοπατὼν, καὶ ἐκ πόσου ἡ καταλλαγή ἦν τῷ ἀργυρίῳ, h. e. Quæ esset monetæ cujusque differentia ratione valoris ad monetam Atticam, Reisk. Fœdus, Reconciliatio pacis, Reditus in gratiam. Olynth. 1. 10. Πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς, ἃς ἂν ἐκεῖνος ποιήσῃται ἄσμενος πρὸς Ὀλυνθίους, ἐναντίως ἔχει.” Seager. Mss. Diphilus ap. Athen. 225. “Ad Thom. M. 110. 237. Corai. Theophr. 338.” Schæf. Mss. ET * “Κατάλλαγμα, τὸ, Reconciliatio, Cessatio, Hesych.” Wakef. Mss.]

Καταλλάγηδην, Per commutationem s. permutationem. In VV. LL. redditur, Mutuo, Vicissim, E converso. Eadem forma dicitur qua ἐναλλάγηδην supra. [Hesych.]

[* Καταλλάκτης, ὁ, Reconciliator, Pacificator. “Phrynich. Ecl. 193. Thom. M. 109. 236.” Schæf. Mss. “Qui in gratiam redigit, Chrys. in Ep. 1 ad Cor. Serm. 16. T. 3. p. 342.” Seager. Mss. Joseph. A. J. 3. p. 191. UNDE * Καταλλακτήριος, ἰα, ἰον, (Reconciliatorius,) Qui reconciliat, Philo J. 1, 673.” Wakef. Mss.]

Καταλλακτικός, (ῆ, ὄν,) Reconciliabilis, Reconciliatu facilis, qua in signif. sonabit i. q. εὐκατάλλακτος, quod mox sequetur, et εὐδιάλλακτος, quod paulo ante præcessit. Ex Aristot. citatur pro Placidus et Facilis. Fortasse autem καταλλακτικός signif. etiam potest Ad reconciliationem s. Ad reconciliandum aptus, s. efficax, q. d. Reconciliativus.

Ἀκατάλλακτος, (ὁ, ῆ,) Irreconciliabilis, Qui reconciliari non potest, Quocum rediri in gratiam non potest, Implacabilis. ET adv. Ἀκαταλλάκτως, Irreconciliabiliter, Implacabiliter; ut ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν. Demosth. (153.) Et, Δαίμων ἀκατάλακτος πρὸς ἡμᾶς ἔχων, Qui odio capitali nos prosequitur. Ead. signif. supra ἀδιάλλακτος et ἀδιαλλάκτως. Δυσκατάλλακτος ET Εὐκατάλλακτος, opposita, Difficilis reconciliatu, et Facilis reconciliatu, Placabilis, Implacabilis. Ead. signif. supra δυσδιάλλακτος et εὐδιάλλακτος. [“Ἀκατάλλακτος, Thom. M. 236.” Schæf. Mss. “Ἀκαταλλάκτως, Philo J. Hesych. * Εὐκατάλλάκτως, Schol. Soph. (Aj. 1331.)” Wakef. Mss. Δυσκατάλλακτος inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

Ἀντικαταλλάττομαι, itidem ut καταλλάττομαι, pro Commuto, Permuto. Jungitur autem præpositioni ἀντί: ut Aristot. Ethic. 8, (6.) Ἡ ἕτερον ἀντ’ ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ’ ὠφελείας. Antipho: Τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Sed hi duo ll. perperam in unum confusi leguntur in Comm. Bud., qui ἀντικαταλλάττεσθαι interpr. Comparare in Isocr. Archid. (44.) Κἀλλίον ἐστὶν ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθανάτων δοῦν ἀντικαταλλάξασθαι. At non video quid obstat, quominus et hic Commutare interpr. Idem Isocr. ad Phil. (56.) cum ὑπὲρ junxit, Ὑπὲρ ἄλλου μὲν οὐδενός ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαζόμενος κ. τ. λ. Jungitur et genitivo sine præpos., pro Compensare: ut, Ἀντικαταλλάσσομαι τοῦτο ἐκεῖνον, Hoc compenso cum illo. Item Mercari, ap. Herodian. (1, 6, 25.) Ἀτε χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχὴν. Quæ hujus constr. exempla a Bud. afferuntur. Reperio autem cum ead. constr. et in illa commutandi signif. ap. Demosth. (68.) Μηδὲ ἀνταλλάξεσθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ’ ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὐνοίαν. Ubi observa idem plane loquendi genus, quale illud e Dinarcho paulo ante allatum, per v. ἀνταλλάττεσθαι. Dicit enim, Μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων κ. τ. λ. E Maccab. autem 2. affertur Ἀντικαταλλαττόμενοι τὰ χρήματα τοῦ ζῆν, pro Vitam pecunia redimentes. Affertur alia præterea constr. positum h. v. apud Aristot. Magn. Moral. 1. Πάντες οἱ ἔλαττον λαμβάνοντες ἀντικαταλλάττονται ἢ τιμὴν κ. τ. λ. Illius vice nanciscuntur aut honorem, etc.

Ἀντικαταλλάττομαι passiva etiam signif. in VV. LL. citatur ex Aristot. Magn. Moral. 2. Ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος ἢ ἡδονῇ, Voluptas commodo repperitur, s. compensatur. Et 1. Τὰ παρ’ αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις, Ut quæ ap. eos sint, commutentur cum illis quæ ap. alios.

[Ἀντικαταλλάττω, Lex. Polyb. "Olympiod. Comm. in Gorg. Ms. 16. Method. Conviv. 135." Routh. Mss. "Ἀντικαταλλάττομαι, génitivo junctum sine præpositione, Diod. S. 1. p. 5. Καλὸν δ' οἶμαι τοῖς εὖ φρονούσι θνητῶν πόνων ἀντικαταλλάσθαι τὴν ἀθάνατον εὐφημίαν, Mortalibus laboribus immortalem famæ celebritatem commutare." Brunck. Mss. "Crates Ep. 1. in Not. Mss. T. 11. G. Lecapen. in Lectt. Mosq. 1, 59." Boissonad. Mss. "Athan. 1, 546." Kall. Mss. Glossæ: Ἀντικαταλλάττω. Permuto. "Toup. Opusc. 1, 43. Emend. 1, 63. Wessel. ad Diod. S. (l. c.) Thom. M. 452. ad Lucian. 1, 720. Dionys. H. 2, 726." Schæf. Mss. "Joseph. 442. Clem. Alex. 76. Arrian. T. 159. Isocr. 263. Joseph. A. J. 10, 6, 1. Vicissim reconcilior, Polyb. 708." Wakef. Mss.]

[* Ἀντικατάλλαγμα, τὸ, Remuneratio, Compensatio. Joseph. A. J. 15, 9, 2.]

Ἀντικαταλλαγή, Commutatio. Item, commercium, Emtio, Mercatio; ut verbo ἀντικαταλλάττεσθαι mercandi etiam signif. data fuit. ["Plut. Mor. 1, 188." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀντικαταλλαγή. Cambitas, Permutatio.]

Ἀποκαταλλάττω, Reconcilio, Gratiam diremtam et solutam sarcio, et amicitiam reduco. Vide Bud. Comm. 598. [Schleusner. Lex. N. T.]

[* "Ἐπικαταλλάττω, Clem. Ep. 48." Wakef. Mss. * "Ἐπικαταλλαγή, (ἡ,) Corai. Theophr. 337." Schæf. Mss.]

[* "Προκαταλλάττω, Phrynich. Ecl. 81." Schæf. Mss. Προκατηλλαγμένος χρόνος, Clem. Alex. Pæd. 184. Diod. S. 635.]

"Προσκαταλλάττομαι, affertur pro Reconcilior." ["Phrynich. Ecl. 81." Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 1, 12. p. 154. Ed. Cant. Οἱ μὲν γὰρ φίλοι, ἀφύλακτοί τε πρὸς τὸ ἀδικεῖσθαι, καὶ προσκαταλλάττονται, πρὶν ἐπεξελθεῖν.]

Μεταλλάττω, Muto, Immuto. Thuc. 8. p. 284. "Ὑστερον δὲ πολλὴ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως." Isocr. autem ad Demon. (4.) μεταλλάττειν φίλους dixit, Ὅμοιός γὰρ αἰσχρὸν, μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἐταίρους μεταλλάττειν. Sic et μεταλλάττειν τὸν βίον dicunt, ut Lat. Vitam cum morte commutare, pro Mori, relinquentes tamen sub. illa Cum morte, ut Isocr. Archid. (6.) Ἐπεὶ Ἡρακλῆς μετέλλαξε τὸν βίον. Sic in Encom. Evag. Sed sæpe sub. illo etiam accus. ut Polyb. 2. Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Idem, Δυσσελπιστήσαντες ἐπὶ τῷ μετῆλλαχέναι τὸν Δημήτριον. Plut. Τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, Mutare aliam regionem, q. d. Suam regionem cum alia commutare, pro Migrare e sua regione, E sedibus suis migrare. Antipho: Οἱ δὲ προηροῦντο ἀποθνήσκειν μάλλον ἢ ἔωντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Plat. inquit Bud. μεταλλάττειν est Inverso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: et cum alter alterius fungitur officio, et alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

[* "Μεταλλάττω, ad Phalar. 274. ad Charit. 735. Diod. S. 1, 412. Boissonad. in Philostr. 569. Heyn. Hom. 5, 564. Heindorf. ad Plat. Charm. 62. Toup. Opusc. 1, 225. Valck. Diatr. 6. 66. 80. Mitscherlich. H. in Cer. 185. T. H. ad Lucian. Dial. 66. ad Lucian. 1, 435. Ἐξ ἀνθρώπων, ad Diod. S. 2, 298. Migro, Morior, Bast Lettre 74. Heyn. ad Apollod. 535. Diod. S. 1, 108. ad 375. Eur. Hipp. p. 2. Valck. Toup. Opusc. 1, 548. ad Diod. S. 1, 103. ad Lucian. 1, 407." Schæf. Mss. "Merior, Polyb. 707. Dio Cass. 195. Apoll. Con. 217." Wakef. Mss. Glossæ: Μεταλλάσσω. Transmuto. Μετῆλλαγμένος. Versus.]

Μεταλλαγή, (ἡ,) ET Μετάλλαξις, (ἡ,) Mutatio, Immutatio. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et K. (4, 4.) Μετάλλαξις τῶν σημάτων. Apud Eund. E. 7, (4, 10.) Ἀπεκρίνατο ὅτι ἡ μὲν συμμαχία, οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πόλεμος μεταλλαγή ἐστι. Apud Athen. (12, 41.) citatur Anaximenis liber inscriptus Βασιλέων Μεταλλαγαί: ubi μεταλλαγαί signif. puto Mortes, quo plurali utitur et Cic. Tusc. 1. ut perinde sit ac si inscripsisset Βασιλέων Θάνατοι. [Gl. Μεταλλαγή. Transmutatio. "Clem. Alex. Str. 1. p. 702." Routh.

Mss. "Valck. ad Lesbon. 181. Diatr. 6. Wakef. Herc. 768." Schæf. Mss.]

[* "Μεταλλακτήρ, (ἦρος, ὁ,) Mutator, Qui mutare assuevit. Sic Io poëta Tragicus ap. Athen. 318. Στυγῶ μεταλλακτήρα πολυύπουν χροός." Schweigh. Mss.]

[* Μετάλλακτος, ὁ, ἡ, Mutatus. Æsch. S. c. T. 711. ἐπεὶ δαίμων Λήματος ἐν τροπαίᾳ χρόνῳ μάλ-Λακτος ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ Πνεύματι, Schol. A. μετῆλλαγμένος ἐν ἀνατροπῇ καὶ * μεταλλοιώσει τοῦ φρονήματος, B. μετὰ ταῦτα ἐνῆλλαγμένος. Blomf. et Schneider. Lex. scribunt μετάλλακτος, non μεταλλακτός.]

[* Ἀμετάλλακτος, ὁ, ἡ, Impermutabilis. Joseph. A. J. 18, 1, 6. ET * Εὐμετάλλακτος, ὁ, ἡ, Mutabilis, Gl.]

[* Ἀντιμεταλλάττω, UNDE * "Ἀντιμεταλλακτέον, Theoph. Metaph. c. 5." Kall. Mss.]

Παραλλάττω, Alterno, Alternatim s. Permutatim vario, Alternis hoc et illo modo facio; ut fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας ap. Aristot. Dentes serræ alternos variant, vel Alternis hinc et illinc prominentes faciunt. Ubi observa jungi accusativo. Habet autem rursus παραλλάττω et aliam verbi Alterno signif. neutraliter positum, ap. Isocr. Evag., ubi τὴν δόξαν παραλλάττειν dicit Alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. Id. autem usus verbi ἐπαλλάττειν supra ostensus fuit. Vide Bud. 603-4.

Παραλλάττω accusativo itidem junctum, Prætereō, locum aliquem videlicet, Pertranseo. Quibus verbis subest et aliqua mutationis signif., ut in Διαλλάττειν antea dictum est, et in Μεταλλάττειν pro Migrare; cum enim prætereunt locum unum venimus in alium, tunc a nobis loca velut commutantur. Xen. E. 5, (1, 12.) Ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Sic ap. Synes. Καὶ τὸν Φάριον μύρμηκα παρήλλαξαν, Præterimus, vel Superavimus. Sed et pro Superare, i. e. Vincere, Aristot. Meteor. 1. Πολὺν δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρο τε, καὶ σελήνην, καὶ ἥλιον, Vincere, celeritate videlicet. Quæ signif. a prætereundi signif. non recedit: cum in certis quibusdam loquendi generibus pro Superare dicamus etiam Præterire, vel Longe a tergo relinquere. In VV. LL. affertur e Cebete Theb., Τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro Prætereunt, vel Prævertunt, Antevertunt. Et e Plut. Themist. Παραλλάττει τόπον ἐκείνον, Locum illum declinat, i. e. Avertit se ab eo, et mutat. Et ex Eod. in Camillo, Παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορούτας, τῷ θυρῶν τεκμαιρόμενος, pro Vigiles fugiens. Ibid. citatur e Plut. Romulo (1, 134.) Παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν pro Demutavit in monarchiam. Sed multo rectius Bud. Lex. Degenerabat in monarchiam. Cui verbo et transeundi signif. inest; nam cum degeneramus, ex uno in alterum transimus. ¶ Παραλλάττω, Aberro, Per errorem in alium incurro quam constitueram. Herod. "Ολίγον τῆς χώρας παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occurso aberrarunt. Plato in hac etiam signif. junxit accus. Εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, Non aliud pro alio offendunt et nanciscuntur.

Παραλλάττω, neutr. positum pro διαλλάττω, Differo, Discrepo. Item Vario. Theophr. H. P. 6. Ἡ δὲ βίᾱ τοῦ κυπεύρου πολὺ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plut. Dione (342.) Εἶδε γυναῖκα μηδὲν ἔρινυός τραγικῆς παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει sine casu pro Refert, i. e. Differentiam facit, et ad rem pertinet, ap. Theophr. Vide Bud. 604. ubi addit παραλλάττειν signif. etiam κατὰ τι μὲν ὁμοιοῦσθαι, κατὰ τι δὲ διαφέρειν, i. e. E parte simile esse, e parte differre, vel Aliquatenus simile esse, &c. Nam κατὰ τι utroque modo posse reddi existimo. Idem vero in Theophr. 6, (5.) Πλεῖστον γὰρ οὗτος δοκεῖ παραλλάττειν, vult esse positum παραλλάττειν vel pro Ab aliis locis differre, vel Variare germinationem, et nunc hoc, nunc illo modo cedere. Rursusque 7, (5.) Τὸ δὲ τεύτλιον—παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας, v. παραλλάττει est Variat, i. e. Varie evascur, pro varietate temporum.

Παραλλάττομαι passivum, a quo particip. præτ. παρηλλαγμένος pro Differens, cum gen.; sed frequentius absque casu pro Inusitatus, sicut et de ἐξηλλαγμένος supra dictum fuit. Diod. S., Παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὕφει. Paulo post ἐξηλλαγμένους dixit. Lucian. (1, 230.) Ἐξόν δὲ καὶ παρηλλαγμένον οὐδέν.

Apud Greg. autem, *Τό,τε τῆς διαίτης σώμασιν εὖ γε-
γονόσι σπενόν τε καὶ παρηλλαγμένον*, pro Alienum, ab-
horrens, et incommodum, Bud.

[“*Παραλλάττω*, ad Phalar. 312. Thom. M. 218. 237. 692. ad Charit. 500. 735. Diod. S. 1, 544. Brunck. Soph. 3, 500. Diod. S. 2, 249. 449. 454. Epigr. adesp. 529. Dionys. H. 1, 207. Boissonad. in Philostr. 357. 373. ad Xen. Mem. 3, 8, 1. ad Timæi Lex. 24. Xen. Cyrop. 70. Apoll. Dysc. p. 37. Teuch. Valck. Hippol. p. 265. Prætereo, Transeo, ad Diod. S. 1, 193. 286. Supero, Vinco, ad Lucian. 1, 246. Alienata mente esse, Corn. Nep. 365. Fisch. Deliro, Musgr. ad Hippol. 935. Plut. Mor. 1, 495. Aberro, Herod. 542. Differo, ad Charit. 204. Παρηλλαγμένος, Instatus, Prodigiousus, Muncker. ad Anton. Lib. 184. Thom. M. 640. Diod. S. 1, 697. 2, 542. 544. 550. Παραλλάττων, Jacobs. Anth. 12, 143. Τὸ παραλλάτ-
τον, Dionys. H. 5, 335.” Schæf. Mss. Plut. Cleom. 26. Π. καθ’ ἑτέρας ὁδοῦς, Lucullo 43. “Soph. Antig. 298. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος, Κακὸν νό-
μισμ’ ἐβλάσσε.—Τοῦτ’ ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρέ-
νας Χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ’ ἵστασθαι βροτῶν.
Differo, Discrepo, Diog. L. Epimenide p. 42. HSt. Επιμενίδης,—Κρῆς τὸ γένος, ἀπὸ Κνωσσοῦ, καθέσει τῆς
κόμης τὸ εἶδος παραλλάσσει.” Seager. Mss. “Prætereo,
Polyæn. 662.” Wakef. Mss. Glossæ: Παραλλάττω
Vario.]

[* Παρηλλαγμένως, More inusitato, Aliter, Dissimi-
liter. “Polyb. 701. Diod. S. (453. Rhod.) Hesych.”
Wakef. Mss. Joseph. A. J. 18. p. 871.]

[* Παραλλακτέον, Prætereundum. Strabo 13. p.
884. Τοῖς δ’ ἐξ Ἀβύδου περαιουμένοις, παραλλακτέον
ἐστὶν εἰς τὰναντία.]

Παραλλαγή, (ῆ,) ET Παράλλαξις, (ῆ,) Differentia.
Theophr. de rosis loquens, Ποιεῖ παραλλαγήν τινα
εὐοσμίας καὶ ἁοσμίας, Nonnullam diversitatem habent.
Sic ap. Plat. Politico (2, 269. 3, 22.) πυράλλαξις, Diffe-
rentia. Et ap. Basil. παραλλαγαὶ et διαφοραὶ pro
eodem. In VV. LL. exp. etiam Alternatio, i. e. Per
vices mutatio. || Παραλλαγήν Plato pro Hallucina-
tione etiam et aberratione dixit, ut scribit Bud.
[“*Παραλλαγή*, Diversitas, Jambl. V. P. 31. Differen-
tia p. 9. Perturbatio, p. 93. et ita alibi ille παραλλάσ-
σω.” Wakef. Mss. “Jacobs. Anth. 7, 398. Π. παρά τι,
Dionys. H. 5, 87. Diod. S. 1, 186. 359.” Schæf. Mss.]

Παράλλαγμα, (τὸ,) Idem. E Plut. Numa (18.) affer-
tur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας pro Vicissitudo inæ-
qualitatis.

Παραλλάξ, quod et ἐναλλάξ, Alternis, Alternatim.
Item Alternante, s. Alternata serie, ut loquitur Se-
neca. Apud Thuc. (2, 102.) Νῆσοι παραλλάξ καὶ οὐ
κατὰ στοῖχον κείμεναι, Non recta serie porrectæ, sed
situ alternante. Soph. Aj. (1098.) ἔρπει παραλλάξ ταῦ-
τα, Hæc vicissitudinem habent. Vide Bud. Comm.
604. 605. [Gl. Παραλλάξ Alternis. “Lobeck. Ajac.
p. 390.” Schæf. Mss. “Appian. 1, 723.” Wakef. Mss.]

“Παράλλακτος, (ὁ, ῆ,) Mutabilis.” [De h. v. dubi-
tat Schneider. Lex.]

Ἀπαράλλακτος, ὁ, ῆ, Non differens, Non evarians, Per
omnia similis, οὐ παρηλλαγμένος: ut ap. Greg. eis Γε-
νέθλια Christus dicitur τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου, et ἡ
μὴ κινουμένη σφραγίς, et ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν, Imago
per omnia similis. Pro quo Bilibaldus perperam reddi-
dit Similitudo incommutabilis. Et Ἀπαράλλακτως adv.
Absque ulla differentia, Similiter per omnia, ap. Da-
masc. [“Ἀπαράλλακτος, Epiphan. Hær. 77. c. ult.
Orig. c. Cels. 7, 12. 68.” Routh. Mss. “Diod. S. 1.
p. 58. Dionys. H. 1, 125. 2, 166. Ἀπαράλλακτως,
Athen. 25.” Scott. App. ad Thes. “Ἀπαράλλακτος,
Plut. Alex. 137. Schm. ad Diod. S. 1, 102. 162. Ἀ-
παραλλάκτως, Ammon. 126. Toup. Emend. 2, 11. ad
Lucian. 1, 124. 439. Athen. 41.” Schæf. Mss. “Ἀ-
παράλλακτος, Plut. Gracch. p. 1513. HSt.” Seager.
Mss. Glossæ: Ἀπαράλλακτος Indiscretus. “Rectus,
Non deflectens, Julian. 92. Galen. 1, 344.” Wakef.
Mss. Ἀπαράλλακτως, Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes.
aug. atque emend. P. 3. p. 14.]

“Ἀπαρραλλάξια, ῆ, Non mutari, s. Immutabilitas,
“Constantia.” [“Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 635.
Τὸ γὰρ οὕτω, καὶ τὸ ὁμοίως, καὶ τὸ καθὼς, ἀπαρραλλά-

ξίας ἐστίν.” Seager. Mss. “Diog. L. 445.” Wakef. Mss.]
[* Προαλλάττομαι, Prætervehor, Prævehor, Post me
relinquo, i. q. Προαμείβομαι.]

Συναλλάττω, Paciscor cum aliquo, Contraho pa-
ctiones, proprie autem Paciscor, intercedente aliqua
commutatione s. permutatione, ap. Aristot. Ethic.
Ἄλλ’ οἶονται δεῖν στέργειν τοὺς κατὰ πίστιν συναλλά-
ξαντας, qui bona fide in rebus contractis versantur.
Et ap. Eund. συναλλάττειν et διαλύεσθαι, Contrahere
pactiones et contractas dissolvere. Συναλλάττω ge-
neraliori signif., ut Lat. Commmercium habere cum ali-
quo, pro Congredi cum aliquo, Rem habere: atque
adeo pro Verba facere, ap. Soph. Œd. T. (1130.) ἡ
ἐναλλάξας τί πω; Vide Bud. 619.; vide et Συναλλά-
γῃ paulo post. || Συναλλάττω, Conjunctionem cum
aliquo concilio, vel simpliciter Concilio. Soph. (Aj.
493.) Εὐνῆς τε τῆς σῆς ἡ συνηλλάχθης ἐμοί. Et ap. Eur.
(Andr. 1245.) συναλλαχθεῖσαν εὐναίους γάμοις. In-
terdum et pro Reconcilio; ut Thuc. 1. Ἄλλὰ τοὺς τε
φεύγοντας δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι. Et ap. Eund.
passivum Συναλλάσσεσθαι, Reconciliari.

[* “Συναλλάττω, Thom. M. 238. Musgr. Heracl.
4. ad Dionys. H. 2, 1089. Schneider. ad Anab. p. 7.
Valck. Oratt. 377. Plut. Mor. 1, 44. Œd. T. 1110.
1130. et Brunck. Præpositiones συνηλλαγμένοι, Wolf.
Præf. ad Od. p. xx. Ed. 2. Congredior cum aliquo,
Plut. 6, 175. Hutt.” Schæf. Mss. Æsch. S. c. T. 382.
Plut. Dione 8. Glossæ: Συναλλάττω Contraho, Cam-
bio. Συνηλλάξεν Concrepat. “Euseb. H. E. 7, 22.”
Kall. Mss. “Demosth. 760. 867.” Seager. Mss.]

Συναλλαγή, (ῆ,) Commmercium. Item Conciliatio.
Apud Soph. (Aj. 739.) ἐν ἐναλλαγῇ λόγον exp. In
commercio sermonis. Sed malim In commutandis
verbis. Sic enim Lat. dicunt Commutare verba cum
aliquo. Quo etiam modo συναλλάττειν malim interpr.
supra, quam cum Bud. Verba facere. Et Συναλλά-
ξις, idem. Citatur et pro Commutatione, e Plat. de
LL. [“Συναλλαγή, Clem. Alex. Str. 539.” Routh.
Mss. “Conciliatio, Soph. Œd. T. 34. Ἀνδρῶν δὲ
πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου Κρίνοντες, ἐν τε δαιμόνων
ἐναλλαγαῖς. Accessus, 960. Εὐ’ ἴσθ’ ἐκέκον θανάσι-
μον βεβηκότα, Œd. Πότερα δόλοισιν, ἡ νόσου ἐναλλα-
γῇ; nempe συναλλάττειν interdum Congredi, Rem
habere cum aliquo, significat. Αἰτία, Casus, Œd. C.
410. Ἔσται ποτ’ ἄρα τοῦτο Καθμείους βάρος, Œd. Πό-
ας φανείσης, ὡς τέκνον, ἐναλλαγῆς;” Seager. Mss.
“Lobeck. Ajac. p. 334. Thom. M. 238. Markl. Sup-
pl. 748. Dawes. Misc. Cr. 513. Wakef. Trach. 843.
Dionys. H. 1, 152. ad 2, 1089. 1104. Brunck. ad Œd.
T. 33.” Schæf. Mss. Glossæ: Συναλλαγή Contractus,
Commmercium.

Συνάλλαγμα, (τὸ,) Commmercium, Id proprie quod
permutatione exercetur. Item Contractus. Ulp. Con-
tractum autem; i. e. ultro citroque obligationem, quam
Græci συνάλλαγμα vocant; veluti Emptionem, Vendi-
tionem: Locationem, Conductionem; Societatem. Ari-
stot. Ethic. 5, (2.) duo συναλλαγμάτων genera facit,
ἐκούσια et ἀκούσια, Voluntaria et non voluntaria: vo-
luntaria esse tradens, ut Emptionem, Venditionem, Fæ-
nerationem, etc. non voluntaria, ut Furtum, Homicidi-
um, Veneficium. Ubi Bud. συναλλάγματα vertit Com-
mercia, cum potius, ut quidam annotarunt, generaliori
voce Actiones verti debuisset. || Συνάλλαγμα, pecu-
liari signif. γαμικὸν συμβόλαιον, ut scribit Hes.; nam
repono ap. euni γαμικὸν pro σαμικόν. Ad hanc au-
tem signif. pertinet Eurip. l. c. συναλλαχθεῖσαν γά-
μοις. Ab eod. Hes. exp. et σύναξις. Hinc Συναλ-
λαγματικὸς, (ῆ, ὄν,) Commercialis. Vel, Ad contractus
pertinens, qui συναλλάγματα dicuntur, [Schol.
Thuc. 1. p. 52.] ET Συναλλαγματικῶς, Per com-
mercia, vel Per synallagmata, i. e. contractus. [“Συν-
άλλαγμα, Aristot. Rhet. 1, 1.” Routh. Mss. Glossæ:
Συνάλλαγμα Commmercium, Mercimonium, Contra-
ctum, Cautio. “Commmercium in vita, Julian. 262.”
Wakef. Mss. “Brunck. ad Œd. T. 70. Thom. M.
819. Digest. L. 16. 19. ad Dionys. H. 2, 1089. Heyn.
Hom. 6, 442.” Schæf. Mss.]

Συναλλακτήρ, (ὁ,) Conciliator. A Basilio autem p.
283. inquit Bud. pro Consorte et socio negotiationis
poni videtur, vel simul contrahente, i. e. paciscente.

Εἰς Συναλλακτικός, (ἡ, ὄν,) Conciliativus, Ad conciliationem pertinens, vel Ad conciliandum aptus s. efficax. Item Commercialis, ut συναλλακτικός νόμος, Commercialis lex, i. e. Ad commercia pertinens, vel ad contractus. In VV. LL. male uno in loco Συναλκτήs, in altero Συναλλακτήs ponitur; quasi utrumque dici possit; cum contra illud prius e manifesto errore prodierit. [Συναλλακτικός, Dionys. H. 1, 209=2, 668.]

Ἀσυνάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Cum quo contrahi vel commercium haberi non potest, propter morositatem videlicet, vel improbitem. A quibusdam redditur Insociabilis e. Livio, non male. Ἀσυνάλλακτος dicitur etiam Cui nihil est commercii cum vita civili, quales decet esse τοὺς μοναχοὺς: ut inquit Bud. citans e Basilio, Ἀβιον, ἀκτῆμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι δεῖ. || Ἀσυνάλλακτος exp. etiam, Qui reconciliari non potest, Implacabilis; ut συναλλάττειν pro Reconciliare a Thuc. (4, 19. 58.) sumi dictum est, atque ita fuerit i. q. ἀδιάλλακτος et ἀκατάλλακτος supra posita. Et Εὐσυνάλλακτος contr. τῷ ἀσυνάλλακτος, ap. Plut., Cum quo facile commercium haberi potest. [Ἀσυνάλλακτος, Dionys. Hal. Ant. 1, 41. 5, 66. "Εὐσυνάλλακτος, Stob. 104." Wakef. Mss. "Phavor. v. Εὐσύμβολον, Hesych. 399. Plut. de Audit. 42. (6, 154.) Οὐχ ἡδεῖς οὐδὲ εὐσυνάλλακτοι πρὸς ἀκρόασιν ὄντες κ. τ. λ. Phavor. 331. Εὐσυνάλλακτος * εὐμεταδότως, Hesych. 399." Scott. App. ad Thes. Εὐσυναλλάκτως, Comiter, Placide, Humane. Biel. Thes. UNDE * Εὐσυναλλαξία, ἡ, ἐξίς ἐν συναλλαγαῖς φυλάττουσα τὸ δίκαιον, Andronic. de Passion. 751. "Stob. P. 195." Wakef. Mss.]

Ὑπαλλάττω, Muto, Immuto. Apud Galen. pro Muto identidem: ut, Ὑπαλλάττων ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον ὁθόνιον. Greg. in Jul. Καὶ ῥᾶδιως ἐαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἰδεσιν, In alias aliasque formas immutans. || Ὑπαλλάττω sæpe etiam pro ἀνταλλάττω, Unum loco alterius pono s. exhibeo. Vide et in Ὑπαλλαγή proxime sequente. ["Kuster. Aristoph. 1. a. Aristoph. Fr. 252. ad Lucian. 3, 581." Schæf. Mss. "Unum loco alterius pono, Joseph. A. J. 15, 3, 2. Med., Suid. 2, 367. Joseph. 665. Schol. Pind. Pyth. 4, 14. Muto, Philo J. 1, 37. Plut." Wakef. Mss.]

Ὑπαλλαγή, ἡ, Immutatio. Et peculiariter ita vocatur schema, per quod oratio immutata et inversa vice s. serie profertur, ut Dare classibus austros, pro Dare classes austris. ["Immutatio, Philo J. 1, 13." Wakef. Mss. "Valck. Phæn. p. 251. Wessel. ad Herod. 23." Schæf. Mss. Glossæ: Ὑπαλλαγή Submutatio.]

Ὑπάλλαγμα, (τὸ,) Commutatio subsidiaria, Res succedanea, et quæ vicem alterius præbet, quasi τὸ ἀντιβαλλόμενον. Aristot. Ethic. 5, (8.) Οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, Est nummus veluti pro indigentia succedaneus, hominum instituto et civili consensu; quia succedit loco rei, qua nobis opus est. ["Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 310." Schæf. Mss. Glossæ: Ὑπάλλαγμα Pignus. Bekk. Συναγ. Λεξ. χρῆσι: Ἀπερίμνησεν, καὶ ἀποτίμησις, καὶ ἀποτίμημα. Εἰώθασιν οἱ τῇ γυναικὶ γαμουμένην προῖκα δίδόντες αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἀντάξιον, ὃ νῦν ὑπάλλαγμα λέγεται· ἐκλήθη δὲ τὸ ὑπάλλαγμα ἀποτίμημα, διότι ἐτιμᾶτο πρὸς τὴν προῖκα, ἵνα μὴ ἐλαττον ᾗ, ἀλλὰ πλέον αὐτῆς.]

Ὑπαλλακτικός, (ἡ, ὄν,) Permutativus, Alternativus, ut ὑπαλλακτικὴ στάσις ap. rhetores, Status causæ alternativus. [UNDE * Ὑπαλλακτικῶς, Ammon. 103." Schæf. Mss.]

* Ἀνθυπαλλάττω, Commuto, Inverto. "Schol. ad Aristoph. Pl. 277. Demetr. Phal. 59." Boissonad. Mss. "Med., Philo J. 906. 2, 440." Wakef. Mss.]

Ἀνθυπαλλαγή, (ἡ,) Commutatio mutua, ut ap. Gramm. ἀνθυπαλλαγή πτώσεων, Mutua commutatio casuum, Casus vicem inter se mutuam præbentes: ut si gen. pro accus. et vicissim accus. pro gen. ponatur. ["Ad Il. Γ. 211." Schæf. Mss.]

ἈΛΛΟΙΟΣ, (οἶα, οἷον,) Alius atque alius, Diversus, Varius, (Od. Π. 181.) Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης [ξεῖνε, φάνης] νέον, ἢ ἐπάρειθεν, Diversus ab eo, qui cras antea. Plato Apol. (5.) Εἰ μὴ τι ἔπραττες ἄλλοιον ἢ οἱ πολλοί, Nisi quid agebas diversum a vulgo. || Ἀλλοιότερος, compar. ap. Thuc. 4, (106.) propositum ἄλλοιός: Οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες, ἄλλοιότεροι

ἐγένοντο τὰς γνώμας, Alius voluntatis, vel alio animo fuerunt quam antea, μετεβλήθησαν τὴν προαίρεσιν, Schol. || Tradiderunt quidam ἄλλοιός etiam scribi, acuto notata antepenultima: sed aliquod exemplar minime fide dignum sunt secuti. ["Eur. Med. 909. Hesiod. Opp. 453. 769. ad Lucian. 1, 467. Huschk. Anal. 40. Archias 9. Crinag. 22. Julian. Ep. 2. Jacobs. Anth. 11, 92. Heyn. Hom. 5, 116. Ἄλλοτε ἄλλοιός, Dionys. H. 5, 28. Ἄλλαι ἐπ' ἄλλοίοισι, Moschus 2, 64. Ἄλλ. ἢ, Plato Apol. 142. Heindorf. Ἄλλ. et ἄλλος, Heindorf. ad Plat. Theæt. 342. Varius, Simonid. 2, 42. Ἀλλοῖός pro ἄλλος, Pausan. 1, 397. Valck. Hippol. p. 178. Il. Δ. 258. Simonid. 2, 11. Xen. Cyrop. p. 728. Ammon. 93. ad Xen. Eph. 288. Wolf. Proleg. ad Hom. 83. Εἰ τι γένοιτο ἄλλοιον, Si vita fungar, ad Xen. Eph. 162. Alciphro 264. Ἄλλ. καὶ ἄλλ., Argum. in Theocr. p. m. 8. (xx.)" Schæf. Mss. "Ἀλλοιέστερος, Schol. Il. B. 190. Oppian. H. 4, 253. Diog. L. 4, 44." Wakef. Mss. Eur. Med. 910. Glossæ: Ἀλλοῖός Diversus. Ἀλλοιότερος (sic,) Serius. Xen. Mem. 3, 10, 6. ἄλλοιούς δρομείς. Herod. 5, 40. Μὴ τι ἄλλοιον περὶ σευ βουλευσονται.]

* Ἀλλοίως, Longin. 56." Wakef. Mss.]

* Ἀλλοιογενής, (ὁ, ἡ,) Heyn. Hom. 6, 383." Schæf. Mss.]

* Ἀλλοιοειδής, (per contr. * Ἀλλοιῶδης, ὁ, ἡ, Mutabilis.) Schol. Nicand. Alex. 82." Wakef. Mss.]

* Ἀλλοιόθετα, Varie posita, Diverse posita, Variam posituram habentia. In VV. LL. Aliter posita."

* Ἀλλοιόμορφος, (ὁ, ἡ,) Hanno Peripl. p. 4. Ed. Camp. Boissonad. Mss. "Onosand. Strat. c. 10." Kall. Mss.]

* Ἀλλοιοστροφος, ὁ, ἡ, E diversis versibus compositus. Schol. Aristoph. Ran. 1295. Schol. Eur. Phæn. 88.]

* Ἀλλοιόσχημος, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. p. 413. ap. Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 29. * Ἀλλοιοσχήμων, Matth. ad Euthym. Z. 1. p. 14. Schneider. ad Epic. 91. 106." Schæf. Mss.]

* Ἀλλοιοφανής, ὁ, ἡ, "Phavor. Ἀλλοίους ἄλλοιοφανείς." Scott. App. ad Thes. et sic Hesych.]

* Ἀλλοιοφωνία, (ἡ,) Euthym. Z. 1. p. 15. et Matth." Schæf. Mss.]

* Ἀλλοιόχρους, s. Ἀλλοιόχρους, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. 7, 206." Kall. Mss. "Schneider. ad Epic. 106." Schæf. Mss.]

Ἀλλοιότης, ἡ, Diversitas. Exp. etiam Variatio a Bud. [Hippocr. 118, 18=296, 18. "Ad Anton. Lib. 251." Schæf. Mss.]

Ἀλλοιῶ, ὥσω, ὠκα, Diversum reddo, Immuto, Variatio. Et Ἀλλοιῶμαι, passiv. Immutor. Xen. K. Π. 3, (3, 7.) Γινώσκων ὅτι ἐν τῷ μέλλειν πολλάκις τοῖς ἀρχουσι καὶ τῆς καλῆς παρασκευῆς ἄλλοιοῦται τι. Plato de Rep. 2. (254.) Ἐκίστα ἄλλοιοῦται τε καὶ κινεῖται. Bud. ἄλλοιοῦσθαι ait interdum signif. Aliud atque aliud fieri. Sic et ἄλλοιός Alius atque alius a nobis antea exp. fuit. Thuc. 2, (59.) Ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας dicit pro Mutari animo, Non esse eodem animo quo antea; ut ἄλλοιότερον τὰς γνώμας paulo ante ex eo citavimus. Sic μεταβάλλειν interdum absolute usurpat Græci. [Hippocr. 54, 20. 58, 25. 82, 41. 43. 84, 23. 86, 46. 90, 30. 121, 15. 402, 2. 512, 45. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 291. Ammon. 92. Zeun. Ind. Cyrop. Callim. 1, 452. Xen. Cyneg. 9, 4. Ἀλλοιοῦνται ἢ οἶοι." Schæf. Mss. Lex. Polyb.]

* Ἀλλοίωμα, (τὸ,) Method. 288. Athen. 102." Kall. Mss.]

Ἀλλοίωσις, ἡ, Mutatio, Immutatio. Sunt qui tradunt hanc esse inter ἄλλοιῶσιν, μεταβολὴν, τροπὴν differentiam, ut ἄλλοιῶσις proprie dicatur Mutatio a meliori ad deterius: μεταβολὴ contra: τροπὴ vero e mediocri statu s. ad potius s. ad deterius translatio. Sed hanc differentiam ratam non esse auctorum exempla probant. Ammon. (11. 93.) ἄλλοιῶσις vult ab ἑτεροίωσι differre, quod ἄλλοιῶσις sit non solum * μεταχαρακτηρισμός, sed etiam mutatio unius sententiæ in aliam: ἑτεροίωσις autem, unius coloris in alium mutatio dicatur. Intelligit vero per μεταχαρακτηρισμόν, ut opinor, Formæ immutationem. Vide Eust. ["M. Anton. 6, 15. p. 177. Dionys. H. de Comp. Verb. 2, 12, 14. Plato Theæt. 1, 181. de Rep. 2, 454." Scott. App. ad Thes. "Alliatio, Change in

quality, Aristot." Th. Taylor. Alienatio mentis, ἀλλ. τοῦ νοῦ, ἀλλ. καὶ μέθη, Lex. Polyb.]

Ἀλλοιωτικός, (ῆ, ὄν,) Immutatorius, Immutativus, Ad immutandum aptus. Ἀλλοιωτική δύναμις, Immutatoria potentia, ut a Gaza vertitur, Probl. Aphrod. 2. Facultas illa, ut exp. in VV. LL. quæ cibum attractum advocatumque per virtutem quam vocant ἐλκτικήν, perficit digeritque. ["Heyn. Hom. 5, 577. Casaub. ad Athen. 1. p. 57." Schæf. Mss. Ἀλλοιωτική δύναμις, Facultas alteratrix, Trallian. 7. p. 130.]

Ἀλλοιωτός, (ῆ, ὄν,) Mutabilis, Mutationis capax, Mutari aptus.

Ἀναλλοίωτος, (ὁ, ῆ,) Immutabilis, s. Invariabilis, Qui immutari s. variari non potest, In quem non cadit immutatio. Εἰς ἀναλλοίωτος, Qui vix vel difficile immutari potest, ap. Alex. Aphrod. Huic opponitur Εὐαλλοίωτος. ["Ἀναλλοίωτος, Diog. L. 4, 16. ἀναλλοίωτος, Nonn. Paraphr. 5, 16. Manetho 6, 624." Wakef. Mss. * "Ἀναλλοίωτος, Severus in Catena ap. Wolf. Anecd. Gr. 4, 59. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imag. Ed. Combef. 114." Boissonad. Mss. "Chrys. περὶ Τριάδ. 6, 963. Sine mutatione, Immutabiliter: Ἐνανθρωπήσαντα τελείως, χωρὶς ἁμαρτίας, ἀτρέπτως καὶ ἀναλλοίωτως." Seager. Mss. "Dionys. Areop. 103. 104." Kall. Mss. ἀναλλοίωτος, Hippocr. 111, 47.]

* Ἀναλλοιώω, Theophr. C. P. 6, 10. ap. Schneider. Lex. "Pallad. de Febr. 14." Kall. Mss. UNDE * Ἀναλλοίωσις, ῆ, ut ἀλλ. ψυχικαὶ καὶ σωματικαί, Stob. Phys. 1094. sed dubitat Schneider. Lex.]

* Διαλλοιώω, Theophr. de Odor. 453.]

* Ἐξαλλοιώω, Altero, Muto, ἀλλοῖον reddo."

* Μεταλλοιώω, Philo J. 2, 296. P. Stob. Phys. 1102.]

* Προαλλοιώω, Prius altero, Ante immuto."

* Συναλλοιώω, Simul immuto, Diversum reddo. "Aristot. (Phys. 4.) Hierocles." Wakef. Mss.]

ἈΛΛΟΤΡΙΟΣ, (ἰα, ἰον,) Alienus. Æschin. c. Ctes. (645.) Μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλευέσθε, Nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria civitate deliberare. Od. Ω. (300.) ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νῆός ἐπ' ἀλλοτρίης, In navi aliena, In navi quæ alius sit, non tua. A. (160.) ἐπεὶ ἀλλότριον βίοντι νήποιον ἐδοῦναι Ἀνέρος. Cic. ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς vertit Propter alterius res secundas: et ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, E malo alterius.

Ἀλλότριον, Alienum, i. e. Abhorrens, Non consentaneum. Demosth. (289.) Οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς αὐτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, Nihil agens alienum neque a sua patria, neque a suis moribus, vel, Nihil dissentaneum, Nihil discrepans a suis moribus. Idem (72.) Εἴτ' οὐχ ὁρᾷτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας ταύτη καὶ τὰς προσηγορίας ἔχοντα; || Ἀλλότριον, Diversum, Diversam naturam habens. Nonnus, ὕδωρ πίδακος οὐραῖης ἀλλότριον, Aqua diversam naturam habens a fonte terrestri, i. e. A fontis terrestris aqua.

Ἀλλότριος, Alienus eo sensu, quo a Cic. Alienus homo conjunctissimo et amicissimo oppouitur, et Alienior hæres ab eodem dicitur. Comicus quidam ap. Athen. 3. (478.) Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Plato Sympos. "Ὅστε ἀποδείξαι αὐτοὺς ἀλλοτρίους ὄντας τῷ νιεῖ, καὶ ὀνόματι μόνον προσήκοντας. Ex Herod. autem citatur ἀλλοτριώτας pro Qui remotissimo est necessitudinis gradu. || Apud Hom. ἀλλότριος φῶς exp. Externus vir, a nonnullis Hostis: Od. Π. (102.) Αὐτίκ' ἐπεὶ ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς, et Σ. (218.) Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὀρώμενος ἀλλότριος φῶς. Quod si accipiat ἀλλότριος pro πολέμιος, Hostis, finitimam habebit signif. ei, quæ est ap. Demosth. (290.) ubi ἀλλότριόν τι videtur sumi pro Aliquid alieni animi, vel alienati animi, aut alienatæ voluntatis, aut, Aliquid alienationis: Οὐδὲν μνησικακῶν εἶ τι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας.

["Ἀλλότριος, Jacobs. Anth. 9, 117. Paul. Sil. 8. Diod. S. 2, 408. et v. l. Heyn. Hom. 5, 38. Ἀλλότριος τινος, Ruhnck. Ep. Cr. 295. Valck. Anim. ad Ammon. 185. Harles. ad Theocr. 360. Toup. Opusc. 1, 291. 296. ad Lucian. 1, 257. Lucian. 1, 55. Vertitur Hostilis, Il. E. 214. cf. Valck. Diatr. 121. Diod. S. 1, 79. ad Charit. 308. Wakef. S. C. 3, 105. et Add. ad Od. A. 160. Ἀλλότριος γναθμός, ἀλλότριος ψυχῇ, etc. ad Od. Y. 347. Ἡ ἀλλοτρία, Valck. Adoniaz. p.

260. Ammon. 84. Τὰ ἀλλότρια, Heindorf. ad Phædr. 197." Schæf. Mss. Herod. 3, 19. Glossæ: Ἀλλότριος, Extraneus, Alienus.]

Ἀλλοτρίως, Aliene. || Pro Alieno animo frequenter capitur, oppositum habens οἰκείως. Isocr. ad Phil. (33.) Πᾶσι ταῖς μὲν τῶν πόλεων οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τὰς ἀλλοτρίως διακείμενους. Idem in Panath. (65.) Ἀλλοτρίωτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς. Est igitur ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρὸς τινα, Alieno animo esse ab aliquo, vel Alienum animum ab aliquo habere. Quorum loquendi generum utroque utitur Cic. ["Jacobs. Anth. 9, 469. Diod. S. 1, 450. 452. ad 634. 2, 260. 320. 369. 453." Schæf. Mss.]

* Ἀλλοτριάζω, Alieno animo sum, ἀλλοτρίως διακίμαι πρὸς τινα. Polyb. 15, 22.]

Ἀλλοτριότης, πτος, ῆ, Alienitas, si Lat. dici posset, sumitur autem fere pro Alienitate animi, ut ἀλλοτρίως pro Alieno animo, Sed a Lat. dicitur Alienatio animi, vel Abalienatio; non Alienitas: cum tamen ἀλλοτρίως respondeat potius nomini verbali Alienatio, ἀλλοτριότης autem nomini Alienitas, si dici posset. Plato, Ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐμοὶ πρὸς σε, Alienationem a te animadvertisti in me. Demosth. (282.) Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θεβαλούς πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστήσαι. Plut. Alexandro (4, 122.) Τὸν δὲ Καλλισθένην συνιέντα τὴν ἀλλοτριότητα τοῦ βασιλέως. Alienationem autem per se non addito genitivo animi, s. Abalienationem dicunt itidem Lat. [Lex. Polyb. "Diod. S. 1, 79. 2, 449. 494." Schæf. Mss.]

* Φιλαλλότριος, (ὁ, ῆ,) Const. Manass. in Vilbisoni Diatr. 76." Boissonad. Mss.]

* Ἀλλοτριόγαμος, ὁ, ῆ, Qui alienum sectatur torum. Suicer. Thes. 1, 197. Perperam de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

* Ἀλλοτριόγνωμος, (ὁ, ῆ,) Cratin. ap. Hephest. 5." Wakef. Mss.]

Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ὁ, (ῆ,) Qui alienam procuracionem sibi sumit, ut Bud. vertit ap. Areop. 1 Petr. 4. (15.) Μὴ γάρ τις ἡμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιός, ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος. Ubi verti solet, Alienum rerum inspector, quod et sonat, utpote compositum ex ἀλλότριος et ἐπίσκοπος. [Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T.]

* Ἀλλοτριολογέω, Aliena, Absurda loquor. "Aristox. 32." Wakef. Mss. Strabo 108.]

* Ἀλλοτριμορφόδιαιτος, ὁ, ῆ, Aliam semper speciem habens, epith. Naturæ. Orph. H. 9, 23.]

Ἀλλοτριονομέω, ἡσω, Alieno more vivo, i. e. Alienæ leges imitor, Theodoro de Mens., Bud. ["Athen. 32. Dio Cass. 689." Wakef. Mss. "Timæi Lex. 24. et n." Schæf. Mss. Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. Plato Theæt. 1, 195.]

Ἀλλοτριπραγέω, ἡσω, Alienas res ago, Aliena tracto vel curo: aut, Aliena negotia curo, ut ille ap. Horat. Est Dionysio, inquit in Comm. Bud. ἀλλοτριπραγεῖν, Aliena curare, cui opponitur οἰκειοπραγεῖν. || Ἀλλοτριπραγέω, Res novas molior, Descisco, Fide decedo, inquit ibid. Bud. citans Polyb. [5, 41. Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T.]

Ἀλλοτριπραγία, ῆ, Alienarum rerum tractatio s. curatio. A Bud. exp. Aliena ab unoquoque actio. Utitur autem Areop.

Ἀλλοτριπραγμοσύνη, ῆ. Apud Plat. de Rep. 4. i. q. ἀλλοτριπραγία. [Bekkeri Anti-Atticista: * Ἀλλοτριπραγμῶν, καὶ ἀλλοτριπραγμοσύνη Πλάτων Πολιτείας τρίτῃ.]

* Ἀλλοτριότροπος, ὁ, ῆ, UNDE * "Ἀλλοτριότροπος, Euseb. H. E. 5, 16." Kall. Mss. "Const. Apost. 146." Boissonad. Mss.]

* Ἀλλοτριόσιος, ὁ, ῆ, Diversæ naturæ. Suicer. Thes.]

Ἀλλοτριόφαγος, ὁ, ῆ, Aliena comedens, Aliena vivens quadra. Poëta quidam [Soph.] ap. Athen. 4. (57.) Μαστιγίαί, κέντρωνες, ἀλλοτριόφαγοι. ["Brunck. Soph. 3, 420." Schæf. Mss.]

Ἀλλοτριοφαγέω, Aliena comedo, ἀσυμβόλως δεσπῶ, Eust.

Ἀλλοτριόφθονέω, Alienis invideo, Bud. [Od. Σ. 18.] * "Ἀλλοτριόφρων, ὁ, ῆ, Balsam. ad Can. 6. Amphil. p. 18." Kall. Mss.]

* Ἀλλοτριόφρονέω, Diversa sentio, Diversas partes

sequor; item, Alieno sum animo. Diod. S. 17. p. A 564. Rhod.]

[* “Ἀλλοτριόχρως, ὁ, ἡ, Toup. Opusc. 1, 268. 2, 17. Jacobs. Anth. 8, 5.” Schæf. Mss.]

[* Ἀλλοτριόχρως, ὁ, ἡ, Alienigena. Joseph. A. J. 3, 12, 3. 8, 7, 5.]

[* “Ἀλλοτριωνυμέω, ad Timæi Lex. 25.” Schæf. Mss.]

[* “Φιλαλλότριος, (ὁ, ἡ,) Mutuo amore flagrans, Villosion. Anecd. Gr. 2, 76.” Wakef. Mss.]

¶ Ἀλλοτριώω, ὠσω, ὠκα, Alieno, Abalieno, Alienum reddo. Xen. K. Π. 6, (1, 11.) Ταῦτα ἤδη τοῖς μὲν πολεμίοις ἄλλοτριώσει τὴν χώραν. Thuc. (3, 65.) Τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἄλλοτριούντες, ubi vertunt quidam Exterminantes e patria corpora. Fortasse ἄλλοτριούντες pro ἀποστερούντες simpliciter capi possit, ut ἄλλοτριώσιν Schol. alicubi exp. στέρῃσιν. || Ἀλλοτριούμαι, passiv. Alienor, Abalienor. Ἀλλοτριωθῆναι Ἐλλήσποντον, ap. Demosth. Ἀλλοτριωθεῖσα τοῖς Ἀθηναίοις citatur et e Thuc. pro Alienata ab Atheniensibus. Sunt et qui Secedo exp. ap. Demosthenem. [“Toup. Opusc. 1, 295. 429. Bernard. Rel. 75. Wakef. S. C. 3, 177. Diod. S. 1, 532.” Schæf. Mss. “Demosth. 1233=406. Ed. Herv. Bas. Τῶν δὲ τριηράρχων τοὺς ἄλλοτριωκότας ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς λειτουργίας, τοὺτους στεφανῶσαι κελεύουσι, ‘Qui trierarchatum sum aliis certa mercede elocassent, quod ipsi eo fungi noluissent.’ Reisk.” Seager. Mss. Glossæ: Ἀλλοτριώω Alieno. Ἀλλοτριωθέντα Abalienata.]

Ἀλλοτριώσις, ἡ, Alienatio, Abalienatio. || Thuc. 1, (35.) Οὐχ ὁμοίᾳ ἡ ἄλλοτριώσις, Non similis est privatio, sequendo Schol. qui ἄλλοτριώσις exp. στέρῃσις. [“Appian. de B. C. 3. p. 865. 5. p. 1137.” Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαλλοτριώω, ὠσω, Abalieno vel Alieno. Licet ἄλλοτριώω magis ad verbum sit Alieno, ἀπαλλοτριώω, Abalieno. Aristot. Rhet. 1, (5, 6.) Ὅρος δὲ, ἀσφαλείας μὲν, τὸ ἐνταῦθα καὶ οὕτω κεκτῆσθαι, ὥστ’ ἐφ’ αὐτῷ εἶναι τὴν χρῆσιν τοῦ δὲ οἰκεῖον εἶναι ἢ μὴ, ὅταν ἐφ’ αὐτῷ ἢ ἀπαλλοτριώσῃ. Ubi ἀπαλλοτριώσῃ est Abalienare, vel Alienare, i. e. Quod proprium est facere ut sit alterius, Dominium rei alicujus a nobis in alium transferre, vel donando, vel vendendo. Cic. vendere et alienare copulavit, Verr. 7. Et pretio parvo ea quæ accepisset a majoribus, vendidisse atque alienasse. Aristot. ἀπαλλοτριώσιν, Alienationem, dividit in venditionem et donationem. Eccl. 11, (32.) jungitur h. v. cum accus. et genit., accusativo personæ, genitivo rei: in fine, Ἐνοίκισον ἀλλότριον, καὶ διαστρέψεις ἐν ταραχαῖς, καὶ ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου, Alienabit te ab iis, quæ tua sunt, i. e. Te privabit iis tanquam alienum, quorum proprius es dominus. Passiv. Ἀπαλλοτριόομαι, Abalienor, Alienor; unde ἀπηλλοτριώται, Abalienatum s. Alienatum est. In VV. LL. exp. Exolevit. Ibidem ἀπαλλοτριώω exp., E natura pello, E statu moveo, Immuto, Removeo. Sed harum signiff. exempla desidero. [Gl. Ἀπαλλοτριώω Abalieno. Ἀπηλλοτριωμένος Abalienatus. “Separo, Hippocr. 824=493, 25.” Wakef. Mss. “Bernard. Rel. 75. ad Diod. S. 2, 625.” Schæf. Mss.]

Ἀπαλλοτριώσις, ἡ, Abalienatio, Alienatio. Aristot. l. c. subjungit, Λέγω δὲ ἀπαλλοτριώσιν, δόσιν καὶ πᾶσιν, Appello autem alienationem, donationem et venditionem.

[* “Ἀπαλλότριος, (ὁ, ἡ,) ap. Diod. S. (2, 625.) poni videtur pro ἀπαλλοτριωθεῖς, Abalienatus, In aliorum potestatem redactus: Αἱ δὲ πόλεις τὰς ἀπαλλοτρίους πολιτείας ἀπολαβοῦσαι.” Brunck. Mss. Sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

Ἐξαλλοτριώω, Abalieno, i. Emancipo et divendo “alieni. Strabo p. 94(=330.) Ἔθος δὲ θήλειαν μὴ ἔξαλλοτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ μόνους αὐτοῖς τὸ γνήσιον γένος τῶν ἱππῶν.” [Gruter. Inscr. p. 216. “Valck. Diatr. 254.” Schæf. Mss.]

ἈΛΛΗΛΩΝ, gen. ἀλλήλοις, dat. ἀλλήλους, accus. nam singulari num. caret hoc nomen, et nominativo atque vocat. plural. Latine interdum per adv. Invicem aut Mutuo, interdum per nom. Alter alterum; aut Altera alteram, si sit ἀλλήλων femini gen., vel ἀλλήλας vel ἀλλήλαις. Plato Protagora, (3, 141.) Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ὃ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιώ ὑμᾶς συγχωρεῖν

ἀλλήλοις καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν κ. τ. λ. Cic. interpr. Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo, concedatis alter alteri. E qua interpr. apparet etiam legisse ita Cic. hunc locum Platonis, ponendo καὶ post ἀλλήλοις, non ante. Il. P. (374.) Ἀλλήλων ἀλσείνοντες βέλεα στονόεντα, Alter alterius evitantes tela, et Od. X. (389.) Ὡς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ’ ἀλλήλοισι κέχυντο, Alii super alios fusi erant, accipiendo fusi ut cum dicitur Fusus per herbam. Plato Timæo (9, 319.) Καταλαμβάνουσιν τε καὶ καταλαμβάνονται, καὶ κατὰ ταῦτα ὑπ’ ἀλλήλων, Cic. reddit, Alii alios vincunt, vicissimque vincuntur. Sic ἀλλήλους exp. Schol. Thuc. ἄλλος ἄλλω. Isocr. Οὔτοι μὲν ἐφεξῆς ἀλλήλοις ταῖς διαδοχαῖς γεγόμενοι, Hi sibi invicem succedentes. Sic εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντες, Se invicem intuentes, vel Mutuo se intuentes. Nonnunquam et per Inter se exprimitur hoc nomen; ut ap. Isocr. Ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, Opinionibus inter se dissidere. Sic Cic. in Timæo Plat. Κατὰ τὰναντία ἀλλήλοις ἵεναι inter. Moveri contrariis inter se cursibus. Ibid. (9, 314.) hæc, Ἐνάντιας αὐταῖς τε καὶ ἀλλήλαις ἐν τῷ κατανηκρὺν τῆς προσβολῆς, ita vertit, Ut et ipsæ secum et inter se e commissura, quæ e regione esset, jungerentur. Occurrunt autem nonnulla verba, quibus junctum hoc nomen his atque illis modis potest reddi; ut φιλοῦσιν ἀλλήλους, Alter alterum amat, Amant se mutuo, vel invicem, vel, Mutuo se amore prosequuntur, Amant inter se. Sunt etiam qui vertant, Amant se vicissim; sed hi viderint. || Nonnunquam et per Ultro citroque vertimus hoc nomen, ut δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους, Ultro citroque mittunt munera. || Jungitur hoc nomen sæpe etiam cum præpositionibus; ut σὺν ἀλλήλοις, Mutuo, Inter sese. Greg. Καὶ πρὸς θεὸν αἵρεσθαι σὺν ἀλλήλοις καὶ παρ’ ἀλλήλων, de se et Basilio loquens. Et μετ’ ἀλλήλων, ut σὺν ἀλλήλοις. Aristot. Ὅρθως Διόνυσος καὶ Ἀφροδίτη λέγονται μετ’ ἀλλήλων εἶναι. Dicitur et ἐξ ἀλλήλων, ut τοὺς ἐξ ἀλλήλων τεκνοποιουμένους Xen. appellat conjuges.

Ἀλλήλοις συναφαῖς, pro ταῖς ἀλλήλων Aristot. dixit, de Mundo, si mendosus non est locus, Μεγάλους περιλαμβάνων κόλπους ἀλλήλοις συναφαῖς.

Ἀλλήλους pro ἑαυτοὺς dixisse Thuc. annotat ejus Schol. cum tamen alioqui diversa signif. soleant; nam aliud est ἀλλήλους ἀπέκτειναν, aliud ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, ut docet et Eust.

Ἀλληλα etiam dicitur genere neutro ut ἀλλήλους masc., ἀλλήλας fem. Synes. Οὐκ ἐθέλει παραμένειν ἄλληλα τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος. Idem, Δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; Quid populo et philosophiæ interesse? Quid populus et philosophia commune habent? Usurpatur et alio modo πρὸς ἄλληλα; ut, cum quædam dicuntur λέγεσθαι πρὸς ἄλληλα, Mutuo respectu dici, Dici habito respectu unius ad alterum; τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα. Quintil. exp. 5, 10. Quæ e rebus mutuum confirmationem præstantibus ducuntur; Cic. Erebus subeandem rationem venientibus cadentibus.

[“Ἀλλήλων, Markl. Suppl. 210. ad Dionys. H. 5, 7. conf. cum ἄλλος, ad Charit. 678. ad Diod. S. 2, 526. Heindorf. ad Plat. Phædr. 221.; Charm. 90. (Herod. 4, 76.) Ἀλλήλοισιν, Valck. ad Il. 22. p. 53. Brunck. ad Phæn. 1433. Markland. Iph. p. 73. Pro ἑαυτῶν, ad Xen. Eph. 164. Musgr. Suppl. 676.” Schæf. Mss. Ἀλλήλων et ἄλλων conf., Boissonad. in Not. Mss. T. 11. Glossæ: Ἀλλήλους. Invicem. Ἐν ἀλλήλοις. Inter se.]

[* Ἀλλήλως, Mutuo, Gl. “Ad Charit. 611.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀλληλαῖτιοι, Just. Mart. 184.” Kall. Mss.]

[* Ἀλληλανεμία, ἡ, Jo. Lydus in * Βροντοσκοπία 252.]

Ἀλληλέγγυοι, Duo rei promittendi, Bud. in Comm. At in Lex. scribit, ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι in Pandect. dicuntur Duo rei promittendi. || Ἀλληλέγγυον, τὸ, Substantive positum, Mutua fidejussio. [Phavor.]

Ἀλληλεγγύως, Cum mutua fidejussione, Invicem fidejubendo Ἀλληλεγγύως δανεῖζεσθαι, Versuram ita facere, ut uterque mutuantium utriusque sit fidejussor, et ita uterque aut omnes in solidum nomen conveniri possint. Bud. Comm.

[* Ἀλληλεδωται, οἱ, Qui se mutuo devorant, ab ἐδωδι, Cibus. Schneider. Lex.]

[* ‘Ἀλληλένδετος, (ὁ, ἡ,) Mutuo illigatus. Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 882. ‘Ἐν ἀλύσει χρυσῇ * κρικίοις ἀλληλένδετοις συμβεβλημένῃ ἐν τοῦ ἐνὸς κατέχεται.” Seager. Mss. “Method. 430.” Kall. Mss. Nicet. Chon. Præf. Annal. “Schol. Æsch. Pr. 36.” Wakef. Mss.]

[* ‘Ἀλληλοβασία, ἡ, Clem. Alex. 223. ‘Ἀπέχεσθαι τοίνυν σφοδρῶν τε ὀρέξεων, καὶ ἐπαλλήλων συνουσιῶν, καὶ τῆς πρὸς τὰς ἐγκύους ὀμιλίας, καὶ ἀλληλοβασίας, καὶ παιδοφθορίας, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, ἡ τοῦ αἰνίγματος τοῦδε ἀπαγόρευσις παρήνεσεν, ubi vertitur Alternis iuitibus.]

[* ‘Ἀλληλοβοῖροι, Qui se mutuo devorant, Hesych.]

[* ‘Ἀλληλογονία, ἡ, Mutua procreatio. Suicer. Thes. e Greg. Nyss. de Anima, “Nemes. 74.” Wakef. Mss. Atque adeo de h. v. dubitare non debebat Schneider. Lex.]

‘Ἀλληλογραφία, ἡ, Mutua scriptio. ‘Ἀμοιβαῖοι λόγοι, inquit Eust. ap. poetam, ubi personæ singulis versibus aut etiam brevius sibi invicem respondent; quod et ἀλληλογραφία dicitur. [“Eust. in Il. p. 42=122, 7(=55.)” Seager. Mss.]

[* ‘Ἀλληλοδιάδοχοι, οἱ, αἱ, Continua serie succedentes.]

[* ‘Ἀλληλοδρόμος, (ὁ, ἡ,) Theod. Prodr. Rhod. 2, 314. et n.” Boissonad. Mss.]

[* ‘Ἀλληλοκληρονομία, (ἡ,) Suid. 3, 256.” Wakef. Mss.]

‘Ἀλληλοκτονεῖν, tanquam ab ἀλληλοκτονέω, Mutuo se interficere, Mutuis vulneribus perire. Potest dici et ἀλληλοκτονοῦμεν, ἀλληλοκτονεῖτε, ἀλληλοκτονοῦσι: et sic in plur. aliorum temporum. Potest autem nominis ἀλλήλοι vis et signif. commodissime exprimi Gallico sermone, in quo dicitur S’entre-tuer. Utitur autem verbo Græco Hippocr. Ep. ad Demag. (1282.) ‘Ἀλληλοκτονέουσιν ἄθεσμα, βίᾳ φονεύοντες. [* ‘Ἀλληλοκτονεῖν agnoscitur a Schneider. Lex. Alterum extat in Schol. Soph. Antig. 148. Et [* ‘Ἀλληλοκτόνος, (ὁ, ἡ, Mutuas cædes gignens.) Brunck. ad Æsch. Pr. 446.” Schæf. Mss. “Mosch. ap. Stob. Ecl. 1. t. 1. p. 242. * ‘Ἀλληλοκτονία, (ἡ,) Mutua cædes, Pseudo-Diog. Ep. 10. p. 265.” Boissonad. Mss. “‘Ἀλληλοκτόνος, Dionys. H. 1, 52. 92. ‘Ἀλληλοκτονία, 72. Joseph. B. J. 7, 3, 1.” Scott. App. ad Thes. “‘Ἀλληλοκτονέω, Philo J. 386. ‘Ἀλληλοκτονία, 1013.” Wakef. Mss.]

‘Ἀλληλομαχεῖν, Inter se pugnare, pro ἀλλήλοις μάχεσθαι. Gallice S’entre-battre, composito verbo eodem modo quo Græce. In præsentī autem sing. ἀλληλομαχῶ non videtur posse dici, habita quidem significationis ratione: nihilo videlicet magis quam ἀλληλοκτονέω.

‘Ἀλληλομαχία, ἡ, Mutua pugna. Hoc nomen et verbum præcedens ἀλληλομαχεῖν ponit Bud. in suo Lex. sed sine exp. [“Schol. Il. Γ. 443.” Wakef. Mss.]

[* ‘Ἀλληλοπαθής, (ὁ, ἡ,) Fischer. ad Weller. G. 2, 199.” Schæf. Mss.]

[* ‘Ἀλληλοπενθής, (ὁ, ἡ, Suam vicissim sortem deplorans,) Nicet. Eugen. 4, 69.” Boissonad. Mss.]

[* ‘Ἀλληλοποιέω, Mutuo, Gl.]

‘Ἀλληλοτομεῖν, Invicem secare. E Bud. in Epistolis prioribus hæc citantur verba, ‘Ἀλληλοτομούμενοι περίπατοι πρὸς ὀρθὰς γωνίας σταυρηδόν, quæ et exp. ita, Deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes, secundum quam exp. ἀλληλοτομούμενοι esset pro ἀλληλοτομοῦντες. Quamquam potius dicendum erat Sese invicem secantes, vel, retinendo passivi participii signif., Quæ invicem secantur, vel inter se secantur.

[* ‘Ἀλληλότροποι φαντασίαι, Linus ap. Stob. Ecl. Phys. 282.]

[* ‘Ἀλληλοτρόφος, ὁ, ἡ, Geopon. 20, 6.]

‘Ἀλληλοτυπεῖν, Sese invicem ferire, Sese mutuo ferire. Exp. vulgo, Mutuo occursu ferire. Sed huic verbo ἀλληλοτυπεῖν nulla occursus signif. subest. Est enim ex ἀλλήλοι et τυπεῖν.

‘Ἀλληλοτυπία, ἡ, Mutua conflictio, Mutua feritio, ut vertimus ἀλληλοτυπεῖν, Mutuo se ferire, si Lat. lingua verbale hoc admitteret. Philo de Mundo (2, 489.) ‘Ὡν (κόσμων) γένεσιν ἀλληλοτυπίας καὶ ἐπιπολαῖς τῶν ἀτόμων ἀνατιθέασι, Interpr. Quorum (mun-

dorum) ortum attribuunt corpusculis individuis invicem offensantibus, in occursuque implicitis.

‘Ἀλληλονχέω, Connecto, Coaduno. Æcum. in Ep. ad Rom. Ταῦτα δὲ συνάπτει καὶ ἀλληλονχεῖ τοῖς προειρημένοις. Connectit, inquit Bud. Idem ἀλληλονχεῖν exp. etiam Mutuo se continere, ut fit in serie rerum; citans hæc e Schol. in Areop. verba, Τῶν δὲ ὄντων καὶ νοητῶν ὡς καὶ τῶν αἰσθητῶν ὁμωνύμους λεγομένων, τὰ μὲν ἔστιν ἡνωμένα καὶ ἀλληλονχούμενα, τὰ δὲ διηρημένα καὶ ἐν παραθέσει, οἷον σωρηδόν. [“Philo J.” Wakef. Mss.]

‘Ἀλληλοῦχος, ὁ, ἡ, Mutuam connexionem habens, s. cohærentiam. Julianus Serapioni, Θεόφραστος ἔχει τὰς τῶν * ἑτεροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκτίθει, καὶ ὅσαι ἀλληλούχοις ἐγκεντρίσειν εἴκουσι, πάντων, οἶμαι, τῶν δένδρων κ. τ. λ.

‘Ἀλληλουχία, ἡ, inquit Bud., Cohærentia mutua, Series rerum inter se connexarum, Dioscoridi. Dionys. Areop. Αἱ ζυμμίξαι τῶν ἡνωμένων, αἱ ἀλληλουχίαι τῶν ὁμοστοίχων. Idem, Καὶ ἔστι τοῦτο δυνάμει * ἐνοποιῶ καὶ συνδετικῆς, καὶ συνεχούσης τὰ ὁμοπαγῇ κατὰ τὴν κοινωνικὴν ἀλληλουχίαν. Apud Eund. Compages exp. ubi scribit, ‘Ο θεὸς πάντων ἔστι πλήρωμα καὶ συνοχεύς, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν δημιουργημάτων συσφίγγων. Sic quod Cic. Catone Maj. dixit Compages corporis, Gaza ‘Ἀλληλουχίας τοῦ σώματος reddidit. [Gl. Compago, ges. “Dionys. H. de Comp. Verb. 2, 46.” Scott. App. ad Thes.]

‘Ἀλληλοφάγοι, (οἱ, αἱ,) Sese invicem devorantes. Ab Aristot. H. A. 8. ἀλληλοφάγοι pro βρωτικοὶ simpliciter ponitur, quod annotat Bud. Πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τοῦ γένους τοῦ οἰκείου, ὥσπερ οἱ ἰχθύες. [“Nemes. 29. Pausan. 687. Porphy. p. 34.” Wakef. Mss.]

‘Ἀλληλοφαγία, ἡ, Mutua devoratio; quo utitur et Herod. (3, 25.) sed ap. eum ἀλληλοφαγίη Ionio more scribitur. [“Ad Diod. S. 1, 17. Diod. S. 2, 529. Jacobs. Anth. 10, 260.” Schæf. Mss. Appian. de B. H. 532.]

‘Ἀλληλοφαγείν, Mutuo sese devorare. Depiscibus præsertim dicitur. Aristot. H. A. 8. ‘Ἀλληλοφαγῶσι δὲ πάντες μὲν πλὴν κεστρέως, μάλιστα δὲ οἱ γόγγροι.

[* ‘Ἀλληλοφθονία, ἡ, Mutua invidia. “Dionys. H. 1, 221. (2, 704.)” Scott. App. ad Thes.]

‘Ἀλληλοφθορεῖν, Sese invicem corrumpere, s. perdere. Et ‘Ἀλληλοφθορία, ἡ, Mutua perditio, Mutua consumptio. Plato ἀλληλοφθορίαν dixit de animalibus, quæ se invicem conficiunt. [“‘Ἀλληλοφθορία, Joseph. A. J. 17, 5, 6. Dionys. H. 1, 317.” Scott. App. ad Thes. “1, 1005. * ‘Ἀλληλοφθόροι, οἱ, αἱ, Qui se mutuo perdunt, Max. Tyr. 41, 5. ‘Ἀλληλοφθορέω, Euseb. H. E. 1, 1, 2.” Wakef. Mss.]

[* ‘Ἀλληλόφιλος, ὁ, ἡ, Geopon. 20, 6.]

‘Ἀλληλοφόνος, οἱ, Mutuo se interficientes, Mutua cæde pereuntes. Et ‘Ἀλληλοφονία, ἡ, Mutua cædes. [‘Ἀλληλοφόνος, ὁ, ἡ, Æsch. S. c. T. 937. Lex. Xenoph. ‘Ἀλληλοφονία, Pind. Ol. 2, 73. * ‘Ἀλληλοφόντης, (ὁ,) Just. Mart. Apol. 1. p. 59. Thirlb. “‘Ἀλληλοφονία, ad Diod. S. 1, 17.” Schæf. Mss.]

‘Ἀλληλοφυνεῖς, E se invicem enascentes, Mutuum ortum habentes.

[* ‘Ἀλληλόχειρος, ὁ, ἡ, ut Hes. et Phav. χλαμὺς ἀλληλόχειρος.]

[* “‘Ἀλληλόχρεος, Amphil. p. 24.” Kall. Mss.]

[* “Διάλληλος (τρόπος,) Sexti Hypot. 1, 15. et sæpius; Andr. Cret. 111. 203.” Kall. Mss.]

[* ‘Ἐνάλληλος, ὁ, ἡ, UNDE * “Ἐναλλήλως, Bekk. Anecd. Gr. 787.” Boissonad. Mss.]

‘Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, Alius super alium, vel post alium; aut Alter super vel post alterum, Creberet continuus, ut quidem exp. a Bud. in h. l. Alciph. Ep. 24. ‘Ἄλλ’ ἤδη καὶ χιῶν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Sic ap. Philon. de V. M. 1. Διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν, Crebrum et frequentem lapsum. Apud Eund. Τὸ δὲ τιμωρίων ἐπάλληλον καὶ τὸ ἐκατέρας μέγεθος, exp. Altera super alteram pœna. ‘Ἐπάλληλοι item plur. num., Crebri, Frequentes, Alii super alios, vel Alii ex aliis, ut Folitian. eleganter vertit in h. l. Herodian. 1, (13, 15.) ‘Ἐδεδοῦλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν νύκτωρ τε καὶ μεθ’ ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκύλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναί, Quippe quem die nocteque aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates gravissimo servitio premebant. For-

sumus etiam, ut opinor, interpr. Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis succedentes. Apud Philon. eodem opere ἐπάλληλοι φθοραὶ redditur Alternæ inter neciones, et ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, Fulgetra et tonitrua alterna crebraque.

Ἐπάλληλα, inquit Bud., Alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio et intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud.

[“Ἐπάλληλος, Wakef. Herc. 104. Trach. 847. Wakef. S. C. 4, 152. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 196. Bergler. ad Alciphro. p. 5. Toup. Opusc. 1, 378. ad Ammon. 115. Wakef. S. C. 3, 72. Dionys. H. 3, 1646. Heyn. Hom. 8, 224.” Schæf. Mss. Alciphro 1, 23. 3, 8. Herodian. 2, 7, 6. ἐπάλληλος βοή.]

Ἐπαλλήλως, Serie continua, et sine intercessione. Diosc. 1, 167. Φυτὸν γὰρ ἐστὶ καρποφοροῦν δι’ ὅλου τοῦ ἔτους ἐπαλλήλως, Ita ut fructus novus veterem excipiat, aliis atque aliis malis succrescentibus, Bud. Eodem sensu Hermolaus, Ita ut antecedentem fructum subnascens identidem occupet novus. [“Wakef. Herc. 104.” Schæf. Mss. “Eccles. Lugd. Ep. ap. Euseb. H. E. 5, 1.” Routh. Mss. Athen. 456.]

Ἐπαλληλία, (ῆ,) Series continua et sine intercessione, Vicissitudo perpetua. Bud. in VV. LL. Æternitas. [Eust. in Il. A. p. 9, 32. “Ἦγουν αἱ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλῖαι καὶ συμπτώσεις.” Greg. Cor. 282. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 206.” Schæf. Mss.]

[* Ἐπαλληλίζω, i. q. παραλλ. Nicet. Annal. 16, 2.] Ἀλλεπάλληλος, (ὁ, ῆ,) Creber, pro ἐπάλληλος. Et in plur. ἀλλεπαλλήλοις κύμασι. Basil. Crebris fluctibus. || Interdum Ἀλλεπάλληλοι, Alterni, ἐξ ἀμοιβῆς. Bud. Et Ἀλλεπαλληλία, Alternitas. Item Continuitas, συνέχεια. Bud. [“Eust. 112, 47.” Seager. Mss. “Schol. Hesiod. Theog. p. 275. Schol. Biset. Aristoph. Pac. 1209. Ἀλλεπαλληλία, Eust. p. 9.” Scott. App. ad Thes. “Ἀλλεπαλληλία, Const. Manass. Chron. p. 111.” Boissonad. Mss. “Ἀλλεπάλληλος, Greg. Cor. 121.; Koen. 282. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 13. Heyn. Hom. 7, 548.” Schæf. Mss. “Schol. Arat. * Ἀλλεπαλλήλως, Interchangeably, Etym. M.” Wakef. Mss.]

[* Κατεπάλληλος, ὁ, ῆ, Alternus. Schol. Apoll. R. 3, 1017.]

Κατάλληλος, ὁ, ῆ, Ordine consentaneo compositus, ap. Aristot. Item Congruus, vel Congruens, Consentaneus, Sibi respondens, Bud. Apud Artemid. κατάλληλος Proportionē respondens, Γλῶσσαν σύμμετρον καὶ κατάλληλον ἔχειν τῷ στόματι, καὶ τρανὲς φθέγγεσθαι, πᾶσιν ἀγαθόν. Idem in Comm. κατάλληλα, inquit, sunt Quæ sibi ordine consentaneo respondent. Apud eund. Aristot. πύροι κατάλληλοι opponuntur τοῖς παραλλάττουσιν, E variantibus et ordine sibi vel inter se non respondentibus. Apud Polyb. κατάλληλα adverbialiter, τὰς κατάλληλα γενομένας πράξεις, Serie consequenti et sese ordine excipientes. Quod per nomen etiam dicunt κατ’ ἄλληλα: sic et κατ’ ἀλλήλους. Quorum exempla vide 248.

Κατάλληλα φάρμακα ap. Diosc. Ruellius Idonea remedia, Marcellus Congrua medicamenta interpr. Sic, Κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα exp. Medicamentis congruam habet qualitatem. Itidem ap. Chrysost. Τροφαὶ τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Cibi ægrotis congruentes et convenientes.

[“Κατάλληλος, Boeckh. in Plat. Min. 145. Wytenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. ad Il. B. 353. Valck. ad Lesbon. 185.” Schæf. Mss. “Chrys. de Sacerd. 172.” Routh. Mss. “Artemid. 32. Zosim. 381. Clem. Alex. 939. superl.” Wakef. Mss. Aristot. Probl. 16, 13.]

Καταλλήλως, pro quo et κατάλληλα Polyb. posuisse modo dictum est, Congruenter, Convenienter, Cum quadam ordinis velut consequentia, vel Congruenti serie. Citatur e Naz. Οἷς καταλλήλως συνεκφωνεῖται καὶ τὰ ὀνόματα, pro Quæ congruenter una cum suis nominibus enuntiantur. [“Arrian.” Wakef. Mss. “Lucian. 1, 73, 2, 128. Heyn. Hom. 7, 512.” Schæf. Mss.]

Καταλληλότης, Congruentia, Series congruens. Item Cohærentia quadrans, Inoffensa rerum ordinis competentia et concinnitas, Bud.

Ἀκατάλληλος, ὁ, ῆ, Incongruus, Dissentaneus, Non habens respondentes inter se partes. Item, Inconci-

NO. VIII.

nus, Concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. de Mundo, Τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀσθενῇ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι, Infirma et concinnitatis sibi consentaneæ expertia, Bud. Qui etiam Ἀκατάλληλα καὶ πολλῆς μεστὰ παραχῆς ap. Eund. interpr. Dissentanea. Moschopolus solæcismum definit ἀκατάλληλον συμ-
πλοκὴν τῶν λέξεων. [“Bergler. Præf. ad Il. p. 9.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 580.” Wakef. Mss. Diog. L. 7, 59. Gl. Ἀκατάλληλος Præposterus, Mutabilis.]

Ἀκαταλλήλως, Incongruenter, Inconcinne. Exp. etiam ἀναρμόστως, sicut Hes. ἀκατάλληλον, ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον. [“Eust. 159, 27.” Seager. Mss.]

[* “Ἀκαταλληλία, (ῆ,) Villosion. Anecd. Gr. 2, 87.” Wakef. Mss. “Ad Xen. Eph. 246. ad Herod. 671. Brunck. Electr. 480. * Ἀκαταλληλότης, Reiz. de Acc. 34.” Schæf. Mss.]

[* Παντοκατάλληλος, ὁ, ῆ, Nicet. Eugen. 6, 47. “Εμеллес аї! аї! καὶ διασπᾶν εἰς τέλος τὴν ἀδιαχώριστον ἄλληλουχίαν, τὴν παντοκατάλληλον εὐαρμοσίαν;]

Παράλληλος, ὁ, ῆ, de quo vide infra. Παράλληλοι et Παράλληλα, Inter se composita, ut quæ sibi mutuo respondeant. Aristot. de Cælo 1. Εὐαίσθητότερη γὰρ τὰ παράλληλα τιθέμενα, Exactior sensus est rerum, cum inter se componuntur; ut θάττον παρὰ τὸ βραδύτερον. Isocr. Περὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ’ εἶχομεν εἰπεῖν, Hæc igitur habuimus, quæ de rebus utrorumque gestis bellisque susceptis diceremus, horum res gestas, cum illorum componendo. E cujus imitatione Plut. Παράλληλα sua vocavit, h. e., Vitas illustrium Virorum, quos binos quasi paria componit. Hactenus Bud. Qui paucis interjectis addit, animadvertendum esse auctores fere aut adverbialiter uti hac voce, ut fecit Isocr. aut dictionem compositam solvere, et per accusativum loqui, quem poscit præpositio; ut in exemplo Aristot. superius citato. E quibus Bud. verbis colligimus eum in h. l. Aristot. scripsisse τὰ παρ’ ἄλληλα τιθέμενα. Sic autem ap. eund. Aristot. Probl. 17. παρ’ ἀλλήλους dicit, Διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ’ ἀλλήλους θεωροῦμενοι, μείζους φαίνονται ἢ καθ’ αὐτοὺς μόνους. Ceterum quæ vocat Bud. Plutarchi Παράλληλα, sciendum est ab ipso Plut. Παράλλήλους Βίους etiam appellari, in Pelopida (2, 331). Διόπερ ἡμεῖς ἐπόμενοι ταῖς ὁμοιότησι, Παράλλήλους ἀνεγράψαμεν αὐτῶν τοὺς Βίους. Non male autem, meo iudicio, παραλλήλους hic esse dixerimus, τοὺς παραλλήλους ἐξετάζομενους. Est autem παραλλήλους ἐξετάζειν quod Cic. dicere solet Contendere, ut Rhet. 2. Primum igitur oportebit leges contendere, considerando utra lex ad majores, h. e. ad utiliores et honestiores, ac magis necessarias res pertineat. Citatur porro illud genus loquendi παραλλήλους ἐξετάζειν ex Isocr. Quod autem ad παράλληλα attinet adverbialiter positum, idem Bud. alibi scribit παράλληλα signif. etiam Alternis. Vicissim, ut in h. l. Aristot. de Juvent. et Senect. Ἐὰν δὲ παράλληλά τις ποιῇ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν ἐπιθεσιν. In VV. LL. ex ejusd. Plut. Lycurgo citatur παράλληλοι σωροὶ καὶ ὁμαλεῖς, pro Acervis similibus et æqualibus. Et e Thuc. παράλληλοι τοῖχοι, pro Parietibus e regione inter se collocatis. Item e Diosc. παράλληλα ἄνθη, Flores paribus inter se spatiis surgentes.

Παράλληλοι, Circuli. Plin. 6, 33. Plura sunt autem hæc segmenta mundi, quæ nostri Circulos, Græci παραλλήλους appellavere. Idem alibi, Παράλληλοι dicuntur circuli sphaeræ, qui ad eundem polum constituti finiuntur. Vulgo autem παράλληλοι κύκλοι exp. Circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Itidem παράλληλα in sphaera, Lineæ recta paribusque inter se spatiis in altum surgentes, vel Lineæ in continuum protractæ æquali spatio inter se distantes. Parallelæ, inquit vetus quidam scriptor excusus cum iis, qui de limitibus scripserunt, i. e. Alternæ rectæ lineæ nuncupantur, quæ in eadem plana superficie collocatæ, atque utrinque productæ, in neutra parte concurrunt. At vero ap. Diosc. παράλληλοι γραμμαὶ quidam Lineas inter se æquales, quidam Discurrentes lineas interpr.

Παράλληλος Æquidistans exp. a Bud. in h. l. Polybii: “Ἀγοῦσι γὰρ τριφυλαγγίαν παράλληλον τῶν ἀστάτων καὶ τῶν πριγκίπων καὶ τραριῶν. Ibid. affertur

6 C

e Strabone, Ἀπὸ δὲ τῶν ἀνατολῶν παράλληλος ὁ Ῥῆνος ἢ Πυρρίνη, ubi tamen aliter accipitur.

Ἐκ παραλλήλου ap. Syn. exp. Ex altera parte, vel Altrinsecus, Epist. 139. Εὐθὺς ἔχει κεντοῦσαν ἐκ παραλλήλου τὴν μνήμην. Ἐκ παραλλήλου Gramm. poni dicunt voces synonymas, quæ velut inter se componuntur, ut τυχόν ἴσως, et ap. Hom. (Il. B. 8. Θ. 399.) βάσκ' ἴθι.

[“Παράλληλος, Valck. Adoniaz. p. 326.; ad Phæn. p. 22. Zeun. ad Cyrop. p. 7. ad Charit. 216. Toup. Opusc. 1, 183. Valck. Anim. ad Ammon. 108. ad Eran. Philon. 170. ad Xen. Eph. 215. ad Herod. 120. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. Clark. ad Il. B. 8. Alciphro 92. Plut. de S. N. V. 104. Brunck. ad Hec. 489. Musgr. ibid. Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Musgr. ad Hec. 923. Παράλληλα, Diod. S. 1, 228. Ἐκ παραλλήλου, Brunck. Œd. T. 180. Similis, Heindorf. ad Plat. Phædr. 300. De σχήματι παραλλήλῳ, Boeckh. in Plat. Min. 196. Παράλληλος, ἐκ παραλλήλου, Thom. M. 664. 694. 756. 826. 828. Steph. Dial. 24. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 319. 2, 234. 3, 290. Brunck. Aristoph. 3, 196. cf. Meurs. ad Lycophr. p. 1290. Potter. ad Lyc. p. 1454. Schol. Eur. p. 41. Matth. ad Lucian. 1, 577. Diod. S. 1, 630. 2, 594. ad Dionys. H. 1, 5. 5, 7. 9.” Schæf. Mss.]

Παραλλήλως, Per duorum inter se compositionem, Duo inter se componendo. Exp. etiam Composite, Comparetæ. Aristot. de Mundo, Καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κὰν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν, Vocant autem et Δία et Ζῆνα, coram compositis nominibus altrinsecusque sitis, quasi dicas δι' ὃν ζῶμεν, vel δι' ὃν ζῆν ἐστί. Si enim e regione quasi ἐν τῇ συστοιχίᾳ hæ duæ voces componentur, erit Δία Ζῆνα, quasi δι' ὃν ζῆν ἔξεστι. [“Wolf. Prolegg. 208. Heyn. Hom. 4, 84. 490. Timæi Lex. 55. Ammon. 86. Bergler. ad Alciphro. 229.” Schæf. Mss.]

Παραλληλόγραμμος, τὸ, Spatium quod lineis parallelis continetur, Bud. e Boethio. Idem ex Eodem, παραλληλόγραμμα, inquit, Formæ geometricæ alternis lateribus conformatæ, in quibus ex adverso anguli et latera constituta sunt inter se æqualia. Affert et παραλληλόγραμμος σχῆμα e Strabone, qui de Narbonensi Gallia loquens, scribit, Ταύτης δὲ τὸ σχῆμα παραλληλόγραμμόν πῶς ἐστί. Et ex Eodem παραλληλόγραμμα χωρία. Ptolemæo autem παραλληλόγραμμος πίναξ Tabula est oblonga forma, ut idem Bud. scribit. [Euclid. 2, 1.]

Παραλληλία ap. Gramm. literarum in eadem voce collocatio, aliarum juxta alias, ut, cum dicunt in δέδοικα esse παραλληλίαν τῶν δ, ideoque dici δέδοικα. [“Fischer. ad Weller. G. G. 3, 291.” Schæf. Mss. “Eust. 112, 44.” Seager. Mss.]

Παραλληλίζω, Compono inter se et comparo. Eust. παρ' ἀλλήλοισι τέγαντο, quod est ap. Il. (Δ. 536.) postquam exp. ἐγγὺς ἀλλήλων, subjungit: Unde παραλληλίζειν dicitur ἐπὶ παραθέσεως, ἥτοι συγκρίσεως. Sed p. 437, παραλληλίζει et ἀλλήλαις *ἐπιστοιβάζει pro eodem ponit. Hinc Παραλληλισμός ap. Eund. paulo post, qui et ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμός ab eo appellatur; qui vel sententias similes, vel voces, alias aliis adnectit. Hæ autem voces παράλληλου aut σύγκεινται, inquit, aut παράκεινται, quæ vel per *ταυτότητα fiunt, vel per ὁμοιότητα. Per ταυτότητα fit παραλληλισμός, q. d. Per identitatem, i. e. ejusdem vocis repetitionem, is quidem, qui est ἐν συνθέσει, i. e. Compositione, ut πάντες πάντες, qui autem ἐν παραθέσει, appositione, ut πάντες πάντες, et πάλοι πάλοι, ap. Comicum, i. e. Aristoph. (I. 1155. 1157.) quem κατ' ἐξοχὴν ille vocare solet Comicum; quod quidam non intelligentes παρὰ τῷ κωμικῷ interpr. sunt Apud comicos. Per ὁμοιότητα autem similitudinem, fit παραλληλισμός, ἐν συνθέσει quidem, i. e. In compositione, ut γῆπεδον, μυθολογεῖν, λογολεσχέειν; at ἐν παραθέσει, i. e. In appositione, ut λίαν πάντες, et τυχόν ἴσως. Plura vide p. 437. [“Παραλληλίζω, Valck. ad Eran. Philon. 170. Παραλληλισμός, Devar. de Partic. 321.” Schæf. Mss.]

[“Προσάλληλος, ὁ, ἡ, Theophr. H. P. 2, 3. vox dubia; Gaza, πρὸς ἄλλον.” Schneider. Lex. “Προσάλληλα, ad Charit. 299.” Schæf. Mss.]

Ὑπάλληλος, (ὁ, ἡ,) Subalternus; ut ὑπάλληλοι ἐπιστήμαι ap. Aristot. exp. Artes subalternæ. Vocantur autem et αἱ ὑπ' ἀλλήλας ἐπιστήμαι ab eodem. Et ὑπάλληλον Quodcumque sub altero locatur, et alteri subest. Porphyg. Isagoge, Τὰ γὰρ πρὸ τῶν εἰδικωτάτων ἀχρεῖ τοῦ γενικωτάτου ἀνιόντα γένε τε λέγεται καὶ εἶδη ἐπάλληλα, ut Agamemno locatur sub Atrida tanquam genere, Atrides sub Pelopida, et ita deinceps.

Μισάλληλος ET Φιλάλληλος, (ὁ, ἡ,) vel potius Μισάλληλοι et Φιλάλληλοι plur. num. Mutui osores, Mutui amatores, vel Mutuo odio se prosequentes, Mutuo amore se prosequentes. ET Μισαλληλία, Φιλαλληλία, Mutuum odium, Mutuus amor. [“Μισάλληλος, Dionys. H. 1, 1004.” Wakef. Mss. “Φιλάλληλοι, Alciphro 2, 218.” Schæf. Mss. ITEM *Φιλαλληλίας, Eust. 1170, 47. ET *Αφιλλάλληλος, Carens mutuo amore, Suicer. Thes.]

Ἄλληλίζειν, Aliud atque aliud dicere, Aliter atque aliter loqui. Ἀλληλίζειν, inquit Hesych. ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν. Quod quidam exp. etiam, Non sibi constare in sermone, sed eum variare. Ἄλληλίζεσθαι est eidem τὸ ἀλλήλους ἐπιχειρίσαι, pro quibus reponi solet ἀλλήλους ἐπιχειρήσαι, ut sit Insidiari sibi mutuo. [“Clem. Alex. 222. pro Utrumque ago.” Wakef. Mss. “Jacobs. Anth. 10, 116.” Schæf. Mss.]

“ΑΛΟΗ, ἡ, Aloe, Herba foliis scillæ similibus, pinguibus, crassis, modice latis, rotundis et retrorsus repandis. Illa utrinque sunt ex obliquo spinosa, et longioribus intervallis striata, brevia, curia, atque in spinulas retusas truncasque desinunt. Caulis habet non dissimilem antherico, in quo flos albus et semen asphodelo simile. Succum fundit, qui eodem cum planta sua nomine ἀλόη appellatur: unum arenosum, qui purissimi faex est, et ab officinis Caballinum dicitur, forte quia veterinariis medicamentis convenit: alterum vero jecinatorio modo coactum, quem Succotrinum illæ appellant. Gorr. ἢ Ἀλόη Γαλλικὴ a quibusdam dicitur ἢ γερμανῇ, ut habetur ap. Diosc., fortasse propter radicis amaritudinem, propter quam etiam Ἀλοῦται ab aliis vocata est. Gorr.” [“Ad Lucian. 1, 281.” Schæf. Mss.] “Ἀλοηδάριον, Medicina ad ventrem solvendum, aloem habens: nec eam quidem solam, sed pluribus aliis medicamentis admistam. Est autem hoc nomen a recentioribus medicis usurpatum. Gorr.”

“ΑΛΣ, ἁλὺς, ἡ, Mare. Od. M. (259.) πόρους ἁλὺς ἐξερρεῖνων. Ap. Eund. variis locis, πολλὴς ἁλὺς, et ἁλὺς ἀτρυγέτοιο, et ἁλὺς πολυβενθέος. Item dat. ἁλί, et accus. ἅλα. Est enim poet. hoc nomen; carmide autem cum prosa commune est θάλασσα.

“Ἀλες, ἁλῶν, ἁλσὶ, ἅλας, plur. num. Sal; ut etiam pluraliter dicunt πυροὶ pro Tritico, et alia nonnulla. Od. Α. (122.) et Ψ. (270.) οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμυγμένον εἶδον ἔδουσιν. Apud Athen. 12. Σπανίζειν ὁμολογουμένους ἁλῶν. Plut. (6, 351.) Τὸν θρυλούμενον ἐκείνον χρόνον τῶν ἁλῶν *συγκατεδεδόκως μέδιμνον. Pausan. (1, 12.) Μηδὲ ἁλσιν ἡπίσταντό πω χρῆσθαι. Ubi et Homeri loco modo positum citat, plane in eo intelligens ἅλεσσι pro Sale; quod ideo dico, quia nonnulli in eo per ἅλας Marina edulia intelligenda putarunt, ut docet Eust. “Ἀλς autem num. sing. pro Sal, non memini me ap. vetustum aliquem scriptorem legere; nisi cum dicitur ἁλς Ἰνδικός, Sal Indicum: ἁλὺς ἄνθος, Flos salis, et si quæ appellationes hujusmodi. ἢ Ἀλες, Sales, Sermonis lepos et urbanitas. Plut. Sympos. 5. Vide Bud. ἢ Ἀλες, Convictus et convivio, et sodalitatis necessitudo. Æsch. de Falsa Leg. (85.) Τὸς γὰρ τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δεῖν φησὶ ποιεῖσθαι, οὐκ ὦν ἐπιχώριος: εἰρήσεται γὰρ οὐδ' ὀγγενὴς ἡμῖν, Legationis societatem et sodalitiū publicum, quale est eorum, qui simul legationem obeunt, magni pendere oportere inquit ille, qui nec civis noster, nec indigena est. Hæc Bud. Aristot. Ethic. 8, (3.) Κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἐστὶν εἰδῆσαι ἀλλήλους, πρὶν τοὺς λεγομένους ἅλας συναναλῶσαι, Nam juxta proverbium, Alter alterum nosse non potest priusquam salem quem dicunt consumserint; h. e., inquit Bud., Ante diutius contractam exercitam-

que sodalitate. Dicit autem Aristot., meo quidem A
judicio, τοὺς λεγόμενους ἄλας pro τὸν λεγόμενον ἁλῶν
μέδιμνον, ut in Plut. l. c. legitur. Chrys., ἁλῶν κοινω-
νοῦντες pro Sodales, Convictores. Demosthenem au-
tem imitatus videtur esse Chrys., qui in Or. c. Mid.
(553.) ita loquitur, Εἰ δὲ ἁλῶν μὲν κοινωνήσας καὶ ὁμω-
ρόφιός γεγόμενος ὡς οὐδὲν εἰργασμένῳ φανήσεται: ita
enim legitur h. l. in optimis et vetustissimis Codd.,
non autem ut in VV. Editt., atque adeo in Aldina, Εἰ
δὲ λαλῶν μὲν καὶ ὁμωρόφιός γεγόμενος.

[*“Ἄλας, Wakef. S. C. 5, 134. Fischer. ad Weller.
G. G. 1, 402. Thom. M. 34. ad Herod. 360. ad Lucian.
1, 439. T. H. ad Lucian. Dial. 114. ‘Ἀφ’ ἁλός,
Toup. Opusc. 1, 492. Οὐδ’ ἄλα, ad Od. P. 455. ‘Ἄλας,
Sal, cum τράπεζα conjunctum, Valck. Oratt. 370. De
usu salis in incantando, Valck. ad Theocr. x. Id. p.
44. Masc., Valck. ad Phoen. p. 66. Mare, gen. masc.,
Bergler. ad Alciph. 19. ad Charit. 240. Sal, Bentr.
Opusc. 117. ‘Ἀ. καὶ τράπεζα, Jacobs. Anth. 7, 241.
12, 436. Hæschel. ad Philon. Opusc. 257. Bast
Lettre 192. De genere, Brunck. Apoll. R. 173. Bentr.
ad Callim. 320. Muria, Callim. 1, 433. ‘Ἄλας, Ari-
stoph. Fr. 232. 281. ‘Ἀλῶν et ἁλῶν conf., ad Dionys.
H. 1, 353. ‘Ἄλας ἡδυμέναι, Jacobs. Anth. 7, 113.”
Schæf. Mss. Glossæ: “Ἄλας Salum, Mare, Sal. ‘Ἄλας
Sales. Herod. 4, 181. 185. Heliod. 4. p. 190. Φιλίας
ἀρχὴν ἱεροῦς ἄλας ποιησαμένους. “Nonn. 466. ut ἁλ-
μυρίαι.” Wakef. Mss.]

[*“Ἀλαδρόμος, ὁ, ἡ, In mari vagans, ut nauta,
mercator,” Lex. Hederic. Cursus marinus. Vide ad
Aristoph. O. 1395.]

Ἀλάθεν et Ἀλαδε, Adv. pro E mari, ἐξ ἁλός, et
Ad mare, εἰς ἄλα, ut ἄλαδε προέρυσαν, [H. A. 308.
“Ἀλαδε, Jacobs. Anth. 7, 308. Heyn. Hom. 4,
143.” Schæf. Mss. Polyx. 3, 11, 2.]

[*“Ἀλοάδην, (ἡ,) Heyn. Hom. 8, 51.” Schæf.
Mss.]

[*“Ἀλοθήκη, ἡ, *Ἀλοπῶλης, ὁ, ET *Ἀλοτρίβανος,
ὁ. Eust. 138, 43. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἀργεφόντης, καθὰ
καὶ τὸ ἀνδρεφόντης, ἐξ ἁλ’ Ἀργεφόντης καὶ ἀνδρεφόντης
Δωρικά εἰσιν, ὡς Ἡρωδιανὸς δηλοῖ, ἐν οἷς λέγει τοιαῦτα·
αἱ εἰς οὐκ ὄντων γενικὰ συντιθέμεναι, συμφώνον ἐπι-
φερόμενον, ἡ διὰ τοῦ οὐ λέγονται, οἷον Ζηνὸς *Ζηνόθεος,
θριπὸς θριπὸβρωτος, ἁλὸς ἀλοθήκη, ἡ διὰ τοῦ ι, οἷον
Αἰγίπαν, πυρίχαλκος, νυκτικὸράξ. Οὕτως οὖν φησὶ καὶ
ἀλοτρίβανος, ὡς ἀλοπῶλης, καὶ ἀλοθήκη· ὁ μὲν τοι διὰ
τοῦ ε ἀλετρίβανος, μήποτε Δωρίον ἐστίν; Οἱ γὰρ τὸν
Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες, καὶ τὸν ἀνδροφόνον
ἀνδρεφόνον, οὗτοι καὶ τὸν ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον
εἵποιεν ἂν. “Ἀλοτρίβανος, Fischer. ad Weller. G.
G. 1, 97.” Schæf. Mss.]

“Ἀλοπήγια, (τά,) ap. Strab. (479.) Salinæ, Loca
“in quibus sal concrescit. Et Plut. in Rom. Ἀλοπη-
“γίων τῶν παρὰ ποταμὸν ἐκστάντες. Affertur et singul.
“Ἀλοπήγιον, sed absque exemplo,” [1, 33. Etym.
M.] Wakef. Mss. “Ad Dionys. H. 1, 353.” Schæf.
Mss.]

“Ἀλοπηγὸς, ὁ, Qui in salinis salem efficit con-
“erescere, et cogit in glebam, quas Micas a vulgo
“appellari tradit Plin.: una voce Salarius. Sic enim
“voceatur non solum Salgamarius, vel Salsamentarius,
“sed etiam Qui salem conficit. Ita VV. LL. Legi-
“tur ap. Nicand. Al. (518.) Πολλάκι δ’ ἡ ἄλα πικτὸν
“ὀμιλαδὸν, ἡ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπάσαις, τήν τ’ αἰὲν ἀνήρ
“ἀλοπηγὸς ἀγείρει.”

“Ἀλορόα, Arvum, Agricolatio maritima VV. LL.
“ex Hes.”

[*Ἀλοσάνθινος, Diosc. 5, 76.]

Ἀλοσάχνη, (ἡ,) Spuma maris, secundum Hesych.,
ap. quem divinis scriptura habetur ἁλὸς ἄχνη.
Aristot. H. A. 9, 14. Ἡ νεοττία παρομοία ταῖς σφαίραις
ταῖς θαλαττίας ἐστὶ καὶ ταῖς καλουμέναις ἀλοσάχλαις,
πλήν τοῦ χρώματος, Gaza Interpr. Nidus marinæ si-
milis pilæ, et iis, quæ a flore maris Halosachnæ di-
cuntur. Idem Aristot. statim post, Καὶ κόπτοντι μὲν
σιδηρίῳ ὅξει οὐ ταχὺ διακόπτεται, ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ
ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθράυεται ὥσπερ ἡ ἀλοσά-
χνη. Ubi idem Gaza ἀλοσάχνην Florem aridum
maris interpretatur. [Il. Δ. 426.]

Ἀλοσύνδην, (ἡ,) dicta una Nereidum, aut ipsa Am-
phitrite, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, (Od. Δ. 404.) A qui-

busdam Mare, a nonnullis Aqua maris exp. quasi
ἁλὸς ὕδωρ, non assentiente Eust., quem consule.
[“Heyn. Hom. 8, 51. ad Callim. 1, 554.” Schæf. Mss.]
[*Ἀλώδης, ὁ, ἡ, Salarius, Salmacides, Gl. “Plut.
Symp. 1, 9. p. 627.” Kall. Mss.]

[*Ἀλέλαιον, τὸ, Oleum sale mixtum. Foës. CE-
con. Hippocr.]

Ἀλιαῖς, ὁ, ἡ, Per mare flans, In mari flans; unde
venti ἁλιαῖες ap. Hom. ut Od. Δ. (361.) οὐδέ ποτ’
οὔροι Πνεῖοντες φαίνοντ’ ἁλιαῖες.

“Ἀλιαῖος, s. Ἀλιαῖος, Aquila marina. Aristot.
“H. A. 8, 3. Ὁ δὲ ἁλιαῖος καὶ περὶ τὴν θάλατταν
“διατρίβει, καὶ τὰ λιμναῖα κόπτει. Ubi commemorat
“alias etiam aves, quæ περὶ ποταμούς καὶ λίμνας βιο-
“τεύουσι, καὶ περὶ τὴν θάλασσαν. Mentio hujus avis
“fit et Levit. 11. ubi ejus esu interdicitur Judæis.
“Sed perperam ap. Aristot. quidam Codd. habent
“ἁλιῖος, omissa a. s. ai.” [“Valck. Diatr. 201. ad
Anton. Lib. 78. Hirsch. Anal. 115. 126.” Schæf.
Mss. “Eur. Fr. Polyd. 1, 3. p. 469.” Seager. Mss.]

[*“Ἀλιανθῆς, ὁ, ἡ, i. q. ἀλιπόρφυρος, τάπητα Orph.
Arg. 586. Not. κόχλος Pauli Sil. 22. τρυῆχος Anal. 2,
118. vox dubia.” Schneider. Lex. “Ruhnk. Ep. Cr.
89. 151. Toup. Opusc. 1, 376. 2, 192. Emend. 2,
102. 3, 55. ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 7, 332. 8,
29. 316. 11, 141.” Schæf. Mss.]

[*“Ἀλιβαπτος, (ὁ, ἡ,) Mari immersus, submersus.)
Jacobs. Anth. 7, 332.” Schæf. Mss. “Nicand. Al.
603.” Wakef. Mss.]

“Ἀλίβας, ντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, Mortuus, De-
“functus, utpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὢν, Expers
“vitalis humoris: unde Hom. διεροῦς βροτοῦς con-
“traria signif. de viventibus dixit. Hesych. quoque
“ἀλιβαντας dici scribit τοὺς νεκροὺς, διὰ τὸ ξηροὶ εἶναι,
“καὶ οἷον ὑγρασίαν τινὰ μὴ ἔχειν ἢ ληῖβάδα. Aliter
“autem Etym. ἀλιβαντας dici ait τοὺς διὰ πενίαν
“ἀτάφους, et τοὺς ἐν θαλάσῃ τελευτήσαντας: ap.
“quem etiam nota paroxytonos scribi ἀλιβάντας,
“quasi εἰς ἄλα βάντας. || Ἀλίβας οἶνος ap. Callim.
“est ἕξος, Acetum: ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενε-
“κρωμένος οἶνός ἐστιν. Suid. ut Eust. quoque παρὰ τὸ
“μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς, Quod libri non solet.
“Verba ejus ap. Etym. hæc sunt, ἐβηξαν οἶνον ἀλί-
“βαντα πίνοντες. || Ἀλίβας dicitur etiam ὁ ἐν ἔδου
“ποταμὸς, forsan eandem ob causam. || Hesychio
“est præterea βροῦχος. A fluvio autem illo infernali
“dicta Ἀλιβαντὶς φυλὴ ap. Luc. Tribus Stygiana,
“Moro interpr.” [“Ad Od. Z. 201. ad Lucian. 1,
483. ad Callim. Fr. p. 460. Wakef. Eumen. 334.
Brunck. Soph. 3, 485. 496.” Schæf. Mss. Plut. Q.
S. 8, 10. et 9. p. 702. Plato de Rep. 3. p. 387. Bar-
ker. Ep. Cr. ad Boissonad. 252.]

“Ἀλιβατεῖ, Hesych. exp. ἀφανίζει, quo signif. et
“ἀλιβδύει. Foret autem proprie ἀλιβατέω, Mare sub-
“ire cogo, In mare demergo.”

“Ἀλιβατος, Marigradus. Anaxilas ap. Athen. 9.
“Τοὺς ὀρεινὸς ὑμῶν ποιήσει δέλφακας ἀλιβάτους,
“Porcos marinos.” [In Schneider. Lex. non legitur.]

Ἀλίβρεκτος, ὁ, ἡ, Mari immersus, vel aspersus, aut
madefactus, Anthol. [Pers. 8. “Nonn. Dionys. 1,
95.” Wakef. Mss. 43, 201.]

Ἀλίβρομος, ὁ, ἡ, Marifremus, uno verbo, i. e. Ma-
rinum quendam fremitum edens. Pan ἀλίβρομος, ut
ait Schol. Soph. (Aj. 694.) “Ὅτι τῆς Ἑχούς ἐρᾷ,
*πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα.

Ἀλίβροχος, ὁ, ἡ, Mari irriguus, Qui mari abluitur;
ut Apoll. R. 2, (731.) πέτραι ἀλίβροχοι. [“Valck.
Callim. 274.” Schæf. Mss.]

“Ἀλίβρωτος, Suidæ ὁ ἄλας ἐσθίων, Sal comedens.
“Scribo autem ἀλίβρωτος pro ἀλίβρωτις, quod ha-
“bent vulg. Edd. ex auctoritate vet. Codicis. Item,
“A mari exesus, quo significato et Ἀλιβρὸς affertur
“e Lycophr.” [443. “Ælian. H. A. 2, 22.” Wakef.
Mss.]

[*Ἀλίγδουπος, ὁ, ἡ, In mari sonans. Nonn. Dionys.
1, 266. Oppian. H. 5, 423.]

Ἀλιγείτων, νος, ὁ, ἡ, Mari vicinus, Maritimus ap.
Nonn. [“42, 16.” Wakef. Mss. “Pierson. Veris.
166.” Schæf. Mss.]

Ἀλιγενῆς, ὁ, ἡ, Mari genitus. Venus ἐπιθετικῶς di-
citur ἀλιγενῆς, quia est orta mari, ut canit Ovid. Sa-

ligena uno verbo Erasmus vertit: h. v. fingens, ut opinor, ad imitationem illorum Martigena, Nubigena, Terrigena. ["Quint. Smyrn. 5, 15." Wakef. Mss.]

'Αλιδινής, ὁ, ἡ, Qui in mari versatur, Qui per mare circumagitur; ut ἐμπορίης ἀλιδινέος ap. Dionys. ubi tamen alii Codd. habent ἀλιμηδέος. ["Nonn. Paraphr. 21, 22." Wakef. Mss. "Boissonad. in Philostr. 285." Schæf. Mss.]

"'Αλιδνοφέϊ, Hes. affert pro ἀλουργεϊ, quibus affine "ἀλιπόρφυρον."

* 'Αλιδονος, ὁ, ἡ, Mari agitat. Æsch. Pers. 279.]

* 'Αλιδουπος, ὁ, ἡ, q. d. Maristrepus, epith. Neptuni: Sonorus, Strepens, epith. maris. Orph. H. 16, 4, 57, 7.]

'Αλιδρομος, ὁ, ἡ, Per mare currens, Marivagus. Apud poetas ναῦς, Navis, dicitur ἀλιδρομος epithetice. Latini Naves pontigradas dicunt, quod ad verbum respondet alii epitheto ποντοπόροι. ["Nonn. 43, 280." Wakef. Mss.]

'Αλιδύω, Submergo in mari, pro ἀλὶ δύνω. Dicitur et ἀλιβδύω, per Æol. literæ β pleonasm. 'Αλιβδύσαι, inquit Hesych. ἀφανίσαι, Abolere, Exterminare. [Ly-cophro 351. "Callim. 1, 535. Lobeck. Ajac. p. 347." Schæf. Mss.]

* "'Αλιειδής, (ὁ, ἡ, Colore marino, Numen. ap.) Athen. 305. (321.)" Wakef. Mss. Cf. Sallier. ad Thom. M. 578.]

* 'Αλιεργής, ὁ, ἡ, In mari laborans, Piscator; Purpureus, Quasi e mari factus, i. q. ἀλουργής. Oppian. H. 4, 635. Τόσσα μὲν ἰχθυοβόλων ἐδάην ἀλιεργέα τέχνης Δήνεα. Et * "'Αλιεργός, ὁ, ἡ, pro eodem, Nonn. Dionys. 40, 306." Wakef. Mss.]

* 'Αλιερκής, ὁ, ἡ, Mari cinctus. Pind. Ol. 8, 34. Isthm. 1, 10. Pyth. 1, 34. Oppian. H. 3, 175.]

'Αλιζωνος, ὁ, ἡ, Mari cinctus. 'Αλιζωνος Κόρινθος, Anthol. quæ et ἀμφιάλος. ["Jacobs. Anth. 8, 78. Heyn. Hom. 4, 693." Schæf. Mss. "Nonn. 48, 199." Wakef. Mss.]

"'Αλιζῶνες, dicuntur Bithyni, quoniam territorium "ipsorum θαλάσση διέζωσται, et veluti Cherronesus "est, teste Suida. Vide et Steph. B. et Eust." ["Ad Paus. 78." Schæf. Mss.]

* "'Αλιζωος, (ὁ, ἡ,) Qui a mari vivit, (Pancrates ap.) Athen. 322. (ubi olim male ἀλίζωνοι.) Ovis marinus, Leon. Tar. 82." Wakef. Mss. "Wakef. S. C. 3, 190. ad Charit. 252. Jacobs. Anth. 7, 129. 137." Schæf. Mss.]

"'Αλιζωστis, Genus herbæ marinæ, teste Suida."

* 'Αλιηγής, ὁ, ἡ, ut "ἂ. πέτρα, Oppian. H. 3, 460. Ion. pro ἀλιαγής, i. e. eis ἦν τὰ κύματα ἄγνυνται." Schweigh. Mss. s. ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζομένη.]

"'Αλιήμαθον, Hes. dici scribit παρὰ τὴν ἄλα καὶ τὴν "ἄμαθον." ["'Αλιάμαθος, ἀλιήμαθος, Ruhnk. Ep. Cr. 88." Schæf. Mss. In Schneider. Lex. non legitur.]

'Αλιήρης, ὁ, ἡ, ut ap. Eur. (Hec. 455.) ἀλιήρης κώπη, i. e. ἡ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν, Qua remigant in mari, [pro ἀλίας κωπήρης.]

"'Αλιηχής, ὁ, ἡ, Marisonus." [Musæus 26. "Gesner. ad Orph. p. 390." Schæf. Mss.]

* "'Αλιθρέμμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

"'Αλικάκαβον, (τὸ,) dicitur Solani quoddam genus, "ut Diosc. docet 4, 74. quod sic oritur, Ἔστι καὶ "ἕτερον τρύχων, ὃ ἰδίως ἀλικάκαβον καλοῦσιν, οἱ δὲ "φυσάλιδα. Et cap. sequ. στρύχων ὑπνωτικόν· οἱ δὲ "ἀλικάκαβον. Meminit et Plin. 21, 31. Quin et al- "terum genus, quod Halicacabon vocant, saporife- "rum est, atque etiam opio velocius ad mortem: ab "aliis morion, ab aliis moly appellatum. Apud Hes. "scriptum 'Αλικάκαβα, quod itidem esse dicit εἶδος "πῶας et τὸν τοῦ λωτοῦ καρπὸν." [In Schneider. Lex. non legitur.]

* "'Αλικαρνασός, Jacobs. Anth. 10, 324. ad Diod. S. 2, 156. 177. ad Dionys. H. 5, 1. * 'Αλικαρνασσός, Wessel. ad Herod. init.: item p. 191. 667. ad Lucian. 1, 313. Jacobs. Anth. 7, 302. ad Dionys. H. 4, 2365." Schæf. Mss.]

"'Αλικαίων, Neptunus ap. Sophronem, Hesych. "ΑΤ 'Αλικιάνες, quod exp. * θαλασσομιγεῖς, su- "spectam habet scripturam."

"'Αλικλυστος, ὁ, ἡ, Qui mari alluitur. Soph. (Aj.

"1218.) πόν·Του πρόβλημ' ἀλίκλυστον. Interdum pro "Εο, qui circumluitur vel obruitur mari." ["Heringa Obs. 271. Toup. Emend. 2, 146. Valck. Callim. 274. Apollonid. 17. Jacobs. Anth. 12, 99." Schæf. Mss. "Oppian. H. 1, 155." Wakef. Mss. Orph. Arg. 204. 331. Dionys. P. 972.]

* "'Αλίκμητος, Paul. Sil. Ambo 199." Schæf. Mss.]

* "'Αλίκνημῖς, (ίδος, ἡ,) Nonn. Dionys. 43, 204. ("Ἐγχος ἀλίκνημῖδι παρηώρησεν ἄπῆνῃ.") Kall. Mss.]

'Αλίκρας, (ὁ, ἡ,) Mari, i. e. marinæ salsugini, com- mixtus, cum accentu in penult. ut ait Eust.

'Αλικρείων, (ὁ,) Maris regnum obtinens, Regans in mari, ὁ τῆς ἀλὸς κρείων, ut dicitur εὐρυκρείων. [Eust. 57, 27.]

'Αλικρηπίς γαῖα, Maritima ora exp. ap. Nonn. quasi habens fundamentum ad mare. ["Nonn. Dionys. 1, 288. Paraphr. 7, 2." Wakef. Mss.]

* 'Αλικρόκαλος, ὁ, ἡ, Calculis e mari in littusejectis obsitus, Orph. Arg. 332. sed dubitat Schneider. Lex.]

* "'Αλικρύφιος, Toup. Opusc. 2, 61." Schæf. Mss.]

B "'Αλίκτυπος, Mari s. Undis marinis resonans, Ma-

"risonus, ut ἀλιηχής supra. Quo sensu ἀλίκτυπον ἄ-

"πας in Epigr. et ap. Eur. (Hipp. 754.) ἀλίκτυπον

"κύμα. Pro Piscatore etiam accipi tradunt VV. LL."

["Porson. Orest. 367. Valck. Hipp. p. 245.; Cal- lim. 274. Toup. Opusc. 2, 60. Wakef. S. C. 2, 40.

Musgr. Or. 373." Schæf. Mss. Anacr. 39.]

* "'Αλικναῖος, ad Diod. S. 1, 685." Schæf. Mss.]

"'Αλικύκη, Hesychio sunt φύλλα μήκωνος μετὰ

"ὄξους λειανθέντα: item ὑπότριμμα ἐκ πλειόνων μετὰ

"ὄξους λειανθέντα: item, ὑπότριμμα ἐκ πλειόνων κρεῶν,

"et forsā ἀλίκμυτον." [In Schneider. Lex. non legitur.]

* "'Αλικύμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Huschk. Anal. 242.

Crinag. 2." Schæf. Mss.]

'Αλιμέδων, οντος, ὁ, Mari imperans, Neptuni epith.,

cui synonymum est ποντομέδων. [Aristoph. Θ. 329.]

'Αλιμηδής, ὁ, ἡ, In mari agitans consilia, In mari

sollicitus; ut ἀλιμηδής ἐμπορία, Negotiatio in mari

sollicita, Dionys. P. [908. "Boissonad. in Philostr.

285." Schæf. Mss.]

C "'Αλίκμυτος, (ὁ, ἡ,) Sale mixtus, h. e. Salsus. Suida

"ἀλίκμυτον est τὸ πεπασμένον, Consersum s. Asper-

"sum, sale nimirum." "'Αλισίμυτος, i. q. ἀλίκμυτος

"supra, Sale mixtus, Salsus, Hesychio ἡλισμένος."

'Αλιμυρήεις, (ήεσσα, ἦεν,) In mare cum sonitu quo-

dam aut fremitu fluens. Od. E. (460.) Καὶ τὸ μὲν εἰς

ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μεθῆκε.

'Αλιμυρής, ὁ, ἡ, Idem Apoll. R. 1, (913.) Ἀῦθεν ἴν'

ἐκ πέτρης ἀλιμυρέος.

["'Αλιμυρής, Gesner. Orph. Ind. Thom. M. 780.

Phanocles, Democritus. 'Αλ. et ἀλιμυρήεις, Heyn.

Hom. 8, 148." Schæf. Mss. 'Αλιμυρής, Oppian. H. 2,

258. "Tryphiod. 682." Wakef. Mss.]

'Αλινηχής, ὁ, ἡ, In mari natans; ut ἀλινηχής κώπη,

Anthol. ["Chardon Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p.

101. Huschk. Anal. 228. Philipp. 22. Jacobs. Anth.

10, 373." Schæf. Mss. Athen. 679.]

'Αλινήκτειρα, ἡ, i. q. ἀλινηχής, ut ἀλινήκτειρα ἐλαία,

Anthol. Olea in sale natans, i. e., opinor, Olea pluri

ma muria immersa. Hujus autem epitheti terminatio

D videtur a νηκτός formata; nam a νήχομαι deductum

νηκτός sonat Natationi aptus, aut Natandi facultatem

habens. ["Jacobs. Anth. 9, 32. 110." Schæf. Mss.]

"'Αλίνιτρον, (τὸ,) affert Gorr. pro Eo, quod vulgo

"Salpetrum vocant."

* "'Αλίοικος, (ὁ, ἡ,) In mari vivens, Etym. M. 22.

(70, 22.)" Wakef. Mss.]

"'Αλίξαντος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ ὑπὸ τῆς ἀλὸς ξηραίν-

"μενος, afferenti ex Epigr. Ἀκταίης νησίδος ἀλιζάντοισι

"χοιράσι. Supra ἀλέξαντος." ["Huschk. Anal. 296.

Jacobs. Anth. 8, 209. 269. 9, 220. Ruhnk. Ep. Cr.

151. ad Thom. M. 24. Toup. Opusc. 1, 375-6. Ja-

cobs. Emend. 26. Valck. Hippol. p. 291. Wakef. S. C.

2, 100. ad Callim. 1, 155." Schæf. Mss.]

'Αλιοτρεφής, ὁ, ἡ, Qui in mari alitur. In VV. LL. ex

Od. [Δ. 442.]

'Αλίπαστος, ὁ, ἡ, Sale conspersus; ut ἀλίπαστον

κρέας, et ἀλίπαστον χωρίον, τὸ ἀλσι πεπασμένον, ap.

Eust. || Est etiam ἀλίπαστος, Mari s. Aqua marina

aspersus, Anthol. ["Athen. 658. unde habet Eust.

δελφάκια ἀλίπαστα, Eubul. ap. Athen. 63." Schweigh.

Mss. "Jacobs. Anth. 9, 109. 10, 210. Casaub. ad Athen. 132. Toup. Opusc. 105. 221. Ammon. 11. Eran. Philo 157. et n." Schæf. Mss.]

'Αλίπεδον, τὸ, ad verbum Marisolium, i. e. Solum quod aliquandiu mari coopertum fuit, rursum autem campus esse cœpit, et aratum fuit. Proprie igitur Maritimus campus, sed per catachresin Quilibet campus. Ita Suid. Hesychius habet duntaxat, ἀλίπεδα τὰ πρὸς τῇ θαλάσῃ πεδία, Mari adjacentes campi. Secundum quosdam ἀλίπεδον quasi ἄλως πέδον: secundum alios παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι. "Ἀλή-
" πεδα, Hesychio τὰ πρὸς τῇ θαλάσῃ πεδία, Campi
" maritimi, Planities ad mare sita, pro quo scr. potius
" ἀλίπεδα." ["Mær. 52. et n. Timæi Lex. 23. et n. Aristoph. Fr. 240." Schæf. Mss. Theophr. H. P. 7, 14. de sedo: Φύεται ἐν τε τοῖς ἀλοπέδοις καὶ τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνδρήροις, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν κεράμιων, ὅταν ἐπιγένηται γῆς τῆς ἀμυγδαλῶν συρρόῃ. J. Poll. 1, 186.]

'Αλίπλαγκτος, ὁ, ἡ, Mariivagus, Pontivagus; ap. Soph. Aj. (700.) ὦ Πᾶν, Πᾶν ἀλίπλαγκτε: ubi Schol. hujus epitheti rationem reddens, ait, "Ὅτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις τιμᾶται, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα, Quia in promontoriis colitur, ubi vagatur mare. Reddit et alias hujus epitheti rationes, quas ap. eum vide. ["Lobeck. Ajac. p. 308. 323. Wakef. S. C. 1, 62. ad Charit. 215." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 4, 24. Oppian. H. 1, 439.]

'Αλίπλανῆς, ὁ, ἡ, i. q. ἀλίπλαγκτος, Anthol. Illud fit a πλάνη, hoc a πλάζω: utrumque præfixum habens dativum ἀλί. ["Antip. Sid. 14. Bergler. ad Alciph. 60." Schæf. Mss. Et *'Αλίπλανος, ὁ, ἡ, Oppian. C. 4, 258. "Nonn. Paraphr. 6, 237." Wakef. Mss.]

'Αλίπλανία, ἡ, Erratio, s. Error per mare, Anthol. ["Jacobs. Anth. 9, 145." Schæf. Mss.]

*'Αλίπλεῦμων, ὁ, ἡ, Marcell. Sid. 27.]

*'Αλίπληξ, ἡγος, ὁ, ἡ, Callim. H. in Del. 11., i. q. ἀλίξαντος. "Stat. Flacc. 4. Ruhn. Ep. Cr. 149. ad Thom. M. 24. Wakef. S. C. 1, 62. ad Callim. 1, 148. Ilgen. Hymn. 596. Valck. Callim. 274. Et *'Αλίπληκτος, Valck. l. c. Lobeck. Ajac. p. 308. 324." Schæf. Mss. "Schwebel. ad Mosch. 83." Kall. Mss.]

'Αλίπλοος, ὁ, ἡ, Per mare navigans. Il. M. (26.) ἀλίπλοα τεύχεα, Muri supernatantes mari, vel Muri in mare demersi, ita ut illis mare supernatet, inquit Hesych. ἕε δ' ἄρα Ζεὺς Συνεχὲς, ὅφρα καὶ θάσσον ἀλίπλοα τεύχεα θεῖη. [Apoll. R. 3, 1328. "Heyn. Hom. 6, 274. 278. Jacobs. Anth. Proleg. 56. Heyn. ad Apollod. 1153." Schæf. Mss.]

'Αλίπνοος, ὁ, ἡ, Odorem maris habens, Mare spirans, Mare redolens, Mus. [265. "Jacobs. Anth. 11, 279." Schæf. Mss.]

*'Αλίπορος, ὁ, ἡ, Per mare iter faciens, διασφάζ ἀλ. i. q. ἀλία, Lucian. Tragop. 24.]

'Αλίπόρφυρος, ὁ, ἡ, Marinæ purpuræ colorem habens, ut ἀλίπόφυρα φάρεα, (Od. N. 108.) Vestimenta purpura marina tincta, aut Vestimenta colorem habentia maris πορφύροντος. Vide Πορφύρω. [Steinbr. Mus. Tur. 1, 196. ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 6, 181. 7, 332. 8, 29. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 173. Heyn. Hom. 4, 173. "Philostr. 270." Wakef. Mss.]

*'Αλίποῖητος, (ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 8, 58. 13, 119." Wakef. Mss.]

*'Αλίρραγῆς, ὁ, ἡ, In quo undæ s. fluctus franguntur, epith. scopuli. Philipp. 67.]

*'Αλίρραστῆς, (ὁ, ἡ,) Mari pulsus, (δράκων) Nicolaud. Th. 828." Wakef. Mss. "Wessel. Diss. Herod. 181." Schæf. Mss.]

*'Αλίρραντος, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 6, 401." Schæf. Mss.]

*'Αλίρρηκτος, ὁ, ἡ, Archias 33. i. q. ἀλίρραγῆς.]

*'Αλίρροιζος, (ὁ, ἡ,) Mari resonans, Nonn. Dionys. 13, 312. alibi (43, 218.)" Wakef. Mss.]

'Αλίρροος, ὁ, ἡ, Marifluus, Circa mare vel Ad mare fluens. Aut, In mare fluens. Vide 'Αλίρροθος. ["Valck. ad Mosch. 351. ad Hippol. p. 291." Schæf. Mss.]

'Αλίρροθος, ὁ, ἡ, Marifluus: πόροι ἀλίρροθοι Soph. Aj. (412.) dicuntur Fluvii in mare fluentes cum sonitu, ut ait Schol. Invenitur et ἀλίρροθος ἀκτὴ, pro Litus quod fluctibus marinis agitur. ¶ Videtur autem dici ἀλίρροθος pro ἀλίρρόθιος, ex ἄλς ἄλως, et ῥόθιον, Flu-

ctus; atque adeo reperitur ἀλίρρόθια fem. genus habens servatum, in Anthol. ἀλίρρόθια ξεῖνε κέκευθε κό-
νις. ¶ Verum notandum est, cum ῥόθος dicatur Fluctus, itidem ῥόθιον deminutivi forma: ab utroque substantivum formatum; nam ἀλίρρόθους Hesych. exp. Fluctus maris: Suidas ἀλίρρόθιον itidem Fluctum maris. Dicemus ergo ἀλίρρόθους quasi ἄλως ῥόθους, et ἀλίρρόθιον quasi ἄλως ῥόθιον. Apud Hesych. quidem certe ἀλίρρόθους cum ω habetur, sed non sine manifesto mendo. ["'Αλίρρόθος, Wakef. ad Moschum 2, 128. Valck. Hippol. p. 291. Lobeck. Ajac. p. 286. 'Αλίρρόθιος, Toup. Opusc. 1, 20. Emend. 1, 464. Jacobs. Anth. 8, 63. Diod. Sard. 16." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1285.; H. 23, 8. Æsch. Pers. 367.]

*'Αλίρρυτος, ὁ, ἡ, Marinus, Quod mari alluitur, ἄλσος Æsch. Suppl. 881.: τὸ πέλαγος, Schol.]

*'Αλίσμαραγος, (ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 39, 362." Wakef. Mss.]

*'Αλίσμηκτος ET *'Αλίσμηκτος. Vide 'Επισμύχω. Hesych. 'Αλίσμηκτα ἡλίσμένα. Schneider. ad Orpian. p. 353." Schæf. Mss. Lycophro 994.]

'Αλίσπαρτον, Hesychio τὸ ἀλὶ ἐσπαρμένον χωρίον "καὶ ἄλευρον, In quo sal seminum et sparsum est."

["Neues Hamb. Magaz. 1, 111. Ammon. 11. Eran. Philo 157. et n." Schæf. Mss.]

*'Αλίστέφανος, (ὁ, ἡ,) Pierson. Veris. 109. Ilgen. Hymn. 330. Jacobs. Anth. 8, 376. Wakef. Georg. p. 9." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 1, 410.]

*'Αλίστεφῆς, ὁ, ἡ, Mari cinctus. Orph. Arg. 143. 184. 1206. "Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 108." Schæf. Mss.]

*'Αλίστονος, ὁ, ἡ, A maris allisu strepens, resonans, i. q. ἀλίκτυπος, Æsch. Pr. 718. "In mari laborans, Oppian. H. 4, 149." Wakef. Mss.]

'Αλίστρεπτος, ὁ, ἡ, Actus aut Versatus in mari, Circumactus in mari; ναὺς ἀλίστρεπτος, Navis quæ circumacta est, aut circumagi solet, vel potest, q. d. Navis in mari versatilis, [Anal. 2, 205. Musæus 45. Orph. Arg. 184.]

'Αλίστρεφῆς, ὁ, ἡ, Qui in mari volvitur, vel circum-

agitur, Qui in mari vertitur, s. versatur. 'Αλίστρεφῆς νῆσοι ap. Musæum (45.) Insulæ mari circumdatae, ut vulgo exp., cum tamen proprie hoc epithetum sonet id quod dixi. [Vide 'Αλίστρεπτος. "Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 108." Schæf. Mss.]

'Αλίτενης, ὁ, ἡ, Dicitur ἀλίτενης τόπος Maritimus vel Mari adjacens locus, quasi ad mare extensus. ¶ Item ἀλίτενὲς dicitur Demissum et humile, ταπεινὸν, ut Hes. et Etym. habent. E dativo ἀλλ et τείνω, ut opinor. Ideo autem Humile puto signif. per ἀλίτενὲς, quod soleant demissiora esse, quæ mari adjacent loca. 'Αλίτενης θάλασσα, inquit Bud. Vadis frequens et brevis, ut in litore. Appian., Ὡς τῆς θαλάσσης οὐχὺς ἀλίτενοῦς καὶ μεγάλας ναυσὶν οὐκ εὐχεροῦς, Bayfio interpr. Propterea quod mare illic esset vadusum minimeque capax magnarum navium. [Strabo 646. Sieb. = 473. Polyb. 4, 39. Plut. Them. 14. Naὺς ἀλ. καὶ ταπεινότερας οὐσας. Athen. 204. ἀλ. καὶ πλατεῖα. Wessel. ad Herod. 8, 60. "Ad Herod. 645. Villosion. ad Longum 108. ad Diod. S. 1, 211. 264. ad Charit. 413. Musgr. Iph. T. 436." Schæf. Mss. "Appian. de B. P. 126. J. Poll. 1, 115." Scott. App. ad Thes. "Appian. 2, 291. Vadosus, Arrian. 336." Wakef. Mss.]

'Αλίτέρμων, ονος, ὁ, (ἡ,) Mari conterminus, vel finitimus, Anthol. [Epigr. adesp. 369.]

'Αλίτρεφῆς, ὁ, ἡ, Qui e mari vivit, Qui e mari alitur, vel esu piscium marinorum, vel etiam eorum piscatu; ut ipsi piscatores, qui sua arte victum sibi quærunt. Utitur Nonn. [Dionys. 24, 116. Quint. Smyrn. 3, 272.]

'Αλίτροπος, ὁ, ἡ, Qui vertitur in mari, Qui versatur huc illuc in mari et jactatur. Phocyl. (133.) Πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξεις. [Schneider. Lex. "Voss. Myth. Br. 1, 102. Ilgen. Hymn. 381." Schæf. Mss.]

'Αλίτροφος, ὁ, ἡ, In mari educatus. In VV. LL. exp. Marinus, non expressa vi compositionis. ["Opian. H. 1, 76." Wakef. Mss.]

*'Αλίτροχος, Etym. M. (470, 39.) 585, 10." Wakef. Mss.]

'Αλίτρυντος, ὁ, ἡ, In mari vexatus. 'Αλίτρυντος κύμβη, Cymba mari vexata, Anthol. ἀλίτρυντοι χεῖρες ap. Nonn.

Manus in mari fatigatæ et labore vexatæ, de piscatoribus dictum. ["Jacobs. Anth. 8, 274." Schæf. Mss. Theocr. 1, 45.]

* 'Αλίτυπος, ὁ, ἡ, A mari percussus, epith. litoris. Æsch. Pers. 942. Piscator, Eur. Or. 373.]

'Αλίτυρος, ὁ, Caseus sale aspersus, Anthol. ["Jacobs. Anth. 8, 241." Schæf. Mss. sed dubitat Schneider. Lex.]

"'Αλιφαίων, Hes. affert pro ἀλίων, ἀλιέων. Pro-prie sonat In mari apparentium, a nom. ἀλιφαής."

"'Αλιφθεῶσαι, Hes. affert pro ἀφανίσαι, ἀπολέσαι, "quasi Mari perdere, quo sensu supra ἀλιβατεῖν et "ἀλιβδύειν." [Sophro ap. Etym. M. 774. "Ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει. Koen. ad Greg. 158. "Valek. ad Theocr. Adonias. p. 201. Jacobs. Anth. 7, 137. Huschk. Anal. 115. Jacobs. Anth. 10, 194. Lobeck. Ajac. p. 348." Schæf. Mss.]

'Αλιφθόρος, ὁ, (ἡ,) Perdens in mari, Prædo marinus, Anthol. Ibidem 'Αλιφθορή ναυτῶν, Perditio nautarum in mari; accipiendo Perditionem passive. Uno verbo Naufragium. ["'Αλιφθόρος, ἀλιφθορία, Musgr. Helen. 1056. Jacobs. Anth. 7, 137. 10, 195. Huschk. Anal. 114." Schæf. Mss.]

'Αλίφλοιος, ὁ, (ἡ,) Maricortex, ad verbum, aut Salicortex, Species roboris s. Quercus, ut e Theophr. H. P. 3, 9. annotatur in VV. LL. Sed habent Salsicortex: ego malim Salicortex; ut ἀλιγενῆς vertitur uno verbo Saligena, accipiendo salum pro mari. "'Αλί-φαιος, Hesychio γένος δρυὸς, pro quo supra ἀλί-φλοιος."

'Αλίχλαινος, ὁ, ἡ, E mari lænam habens; i. e. ut opinor, Lænam purpuream habens, videlicet conchæ marinæ sanguinæ tinctam. ["Nonn. Dionys. 20, 105. 40, 310." Wakef. Mss.]

'Αλουργός, (ἡ, ὁν,) Purpureus, vel, ut quidam loquuntur, Purpurisæus. A nonnullis et Violaceus exp. De purpuræ colore intellexit Etym. secundum quem ἀλουργὸν dicitur quasi ἀλὸς ἔργον, Maris opus; quod videlicet e marina concha fiat. Sed non dubium est quin ἀλουργός, a purpuræ colore ductum, longius postea signif. suam extenderit. Arcus cœlestis primus color est φοινικοῦς: secundus autem, ἀλουργῆς et πορφυροῦς: ut Bud. tradit e Plut. de Philos. Plac. Idem in suo Lex. scribit, 'Αλουργὸν, i. q. οἰνωπὸν, τὸ ἐκ τῆς θαλάττης πορφυροῦν. Sed quid sit color ἀλουργός, omnium optime docet Aristot. de Color., ubi ait Ὑα-
rum botros habere colorem οἰνωπὸν, dum mature-
scent; cum autem nigrescent, colorem φοινικοῦν in
ἀλουργὸν mutari. Plato Timæo ait ἀλουργοῦν esse
Rubrum cum albo nigroque permixtum: 'Ερυνθρὸν δὲ
μέλανι λευκῷ τε κραθὲν, ἀλουργοῦν. Ubi notandum
ἀλουργοῦν pro ἀλουργὸν, factum quasi ex ἀλουργέον.

'Αλουργὸν, pro substantivo positum reperiri quidam tradunt, sub. nomine χρῶμα, vel ἰμάτιον: ut ἀλουργῇ pro ἰμάτια ἀλουργῇ invenitur. Sed et ἀλουργοὶ e Plut. citatur substantive positum, sub. nomine ἐσθῆτες. Etymologiam autem hujus nominis esse dixi a nom. ἀλς ἀλὸς et ἔργον: ut sit ἀλουργὸν quasi Opus mari-
num: unde ἀλουργά Etym. exp. πορφυρᾶ, et ἀλουργίδα
vult esse πορφύραν: hæc autem fit e marina concha.
Hesych. quoque ἀλουργὲς ait esse πορφυροῦν.

["'Αλουργός, Jacobs. Anth. 7, 332. ad Diod. S. 2, 535. Boissonad. in Philostr. 382. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 49. Thom. M. 38. Purpurea veste indutus, ad Lucian. 1, 377. ad Dionys. H. 4, 2051." Schæf. Mss. "Plato Phæd. 59." Routh. Mss.]

'Αλουργῆς, ὁ, ἡ, i. q. ἀλουργός: ut ἀλουργῇ ἰμάτια, Vestes purpurisææ. Athen. 11. 'Αλουργῇ μὲν γὰρ ἡμ-
πίσχοιτο ἰμάτια. Aliquando ἀλουργῇ sub. substantivo
ponitur per se; ut ἀλουργῇ ἀμπεχόμενος quidam dixit.
'Αλουργὲς γὰρ, inquit Hes. τὸ ἐκ τῆς θαλαττίας πορφυ-
ρας ὕφος. ["Mær. 56. et n. Toup. Opusc. 1, 253. 446. Longus p. 4. Vill., ubi v. Vill. p. 15. Kuster. Hist. Cr. Hom. 97. Wolf. Jacobs. Anth. 7, 332. 8, 29. ad Lucian. 2, 11. Boissonad. in Philostr. 381. ad Dionys. H. 4, 2051." Schæf. Mss. "Diog. L. Pythag., Method. Conviv. 117." Routh. Mss.]

'Αλουργίς, ἴδος, ἡ, Vestis certum genus, coloris purpurei s. violacei, vel potius coloris ἀλουργοῦ: nam quis sit is, ex iis, quæ diximus, patet: quo au-
tem nomine Latino appellandus, non constat. Etym.

ἀλουργίδα exp. πορφύραν, Purpuram. Trabeam, inquit Laz. Bayfius, Græci ἀλουργίδα vocant. Plut. Romulo, (1, 104.) Αὐτὸς δὲ προῦκάθητο μετὰ τῶν ἀρίστων ἀλουργίδι κεκοσμημένος. || In VV. LL. annotatur ἀλουργίς pro Phaleris purpureis positum reperiri, item pro Stragulo purpureo, ap. Lucian. [1, 29. 3, 403. Aristoph. I. 967. Glossæ: 'Αλουργίς Palmaris. "Boissonad. in Philostr. 381. Jacobs. Anth. 8, 78. Lucian. 1, 22. ad Lucian. 2, 11. ad Charit. 248. *'Αλουργία, Ruhnk. ad Vellei. 346." Schæf. Mss. "'Αλουργία, Philostr. 159." Kall. Mss.]

* "'Αλουργιαῖος, αἶα, αἶον, i. q. ἀλουργῆς, Antiphanes Suidæ, vox dubia." Schneider. Lex. *'Αλουργικός, Bekk. Anecd. Gr. 379.]

* "'Αλουργημα, τὸ, i. q. ἀλουργίς, Liban. 4, 189. vox dubia." Schneider. Lex.]

'Αλουργυρίδες ab Hes. exp. πορφυρίδες. Videtur autem nihil aliud esse ἀλουργυρίς quam ἀλουργίς, quod modo exp. fuit.

* "'Αλουργοβαφής, (ὁ, ἡ,) Wakef. S. C. 4, 55. Jacobs. Anth. 7, 332." Schæf. Mss. Clem. Alex. 201=235.]

'Αλουργοπώλης, ὁ, Venditor purpuræ; ut ἀλουργὰ transferre purpuram nobis permittamus. Aristot. Mechan. ΕΤ 'Αλουργοπώλιον, Locus ubi purpura venditur. Item, Purpuraria officina. ΕΤ 'Αλουργοπωλική, (ἡ,) Isæo, quæ * πορφυροπωλική appellatur, inquit Suid. In quibus sub. puto substantivum τέχνη, q. d. Purpuræ venditoria ars.

* "'Αλουργοῦψής, (ὁ, ἡ,) Epiphan. Panar." Kall. Mss.]

* "'Αλουργόχρους, Const. Manass. Chron. p. 12 (=6.) Meurs." Schæf. Mss.]

* Παναλουργῆς, Purpureus, Totus purpureus, Athen. 526. e Xenophane.]

Παραλουργῆς, ὁ, ἡ, Attextam habens purpuram. Παραλουργὲς, inquit J. Poll. τὸ ἐκατέρωθεν περιφασμένην ἔχον πορφύραν. Quod et πάρυφες, et Ion. πεχυαλές, ut idem scribit. ΕΤ Παραλουργίς, (ἡ,) Μυληβρίς vestis, sicut ἀλουργίς virilis, ap. eund. ea nimirum quæ, ut credibile est, ita attextam habebat purpuram.

Παραλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore sunt in pretio, q. d., * παραβαφεῖς, inquit Hesych.

["Παραλουργῆς, Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 338." Schæf. Mss. Παραλουργίς, J. Poll. 7, 56. * Παραλουργὸν χιτῶνιον, Plut. 8, 307. J. Poll. 7, 53. "Παραλουργῆς, Athen. 255." Wakef. Mss.]

Περιαλουργῆς, q. d. Circumpurpuratus. Apud Aristoph. (A. 856.) metaph. περιαλουργῆς κακοῖς πρὸ Τinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθεὺς τοῖς κακοῖς, inquit Suid., qui et alterius exp. est auctor, i. e., ut opinor, Qui profunda mente mala excogitat. Dueta metaph. a concha, qua utuntur ad tingendam purpuram; illa enim e profundo mari eruitur. [* "Περιαλουργός, Acharn. l. c. Kuster. 125. a." Schæf. Mss.]

Alterum compositorum genus.

'Αγχίαλος, ὁ, ἡ, accentu in antepen., Mari vicinus, Ad mare s. Prope mare situs, Maritimus, Litoralis; ut δάφνη ἀγχίαλος, Apoll. R. 2, (160.) Χαλκίδα ἀγχίαλον vocat Hom. Il. B. (640.) παραθαλασσίαν, Maritimam, quæ et ἀγχιθάλαττος in prosa dici possit. Scribitur et ἀγχιάλος cum a habente superpositum spiritum asperum, de qua scriptura lege Athen. et Eust.

'Αγχίαλος, Propr. nom. Hesych. Intelligit autem viri proprium, ut ex Eust. liquet, qui ἀγχίαλος pro paroxytone et nomen proprium esse ait, et nomen adjectivum: item Urbem Thraciæ, quæ et 'Αγχιάλη. Hoc autem 'Αγχιάλη legitur et ap. Steph. sed magno errore ibi πόλις Σικελίας pro πόλις Κελικίας scriptum est. Alibi tradit idem Gramm. hanc urbem a Philopono 'Αγχιαλὸν appellari ὀξυτόνως. Viri autem proprium nomen est Od. A. 180. Μέντης 'Αγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι Υἱός.

'Αγχιαλός, accentu in ult. Funis navigii, inquit idem Eust. aut Urbs Thraciæ, quæ et 'Αγχίαλος, ut modo dictum est.

["'Αγχίαλος, Ruhnk. Ep. Cr. 280. Tull. Gem. 5. ad Diod. S. 2, 299. Lobeck. Ajac. p. 237. 'Αγχιάλη, ad Diod. S. 2, 304. Heyn. Hom. 4, 373. Boissonad. in Philostr. 358. Ilgen. Hymn. 201. Ruhnk. Ep. Cr. 8.

ubi et de ἀγχίαλος." Schæf. Mss. "Oppian. H. 1, 309." Wakef. Mss.]

Ἀμφιάλος, ὁ, ἢ, Circumquaque habens mare, s. Utrinq̃ue mare habens, sicut ἀμφιβάλλω J. Polluci, ἢ ἐκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν, ut Corinthus, Circumdatus vel Cinctus mari, ut circumdantur insulæ. Hesych. ἀμφιάλῳ exp. ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεχομένη πάντοθεν : unde νήσου Insulæ, epithetum est ἀμφιάλος, sicut et ἀμφιρύτος. Sciendum est autem qui ἀγχίαλος scripserunt cum ἄ, de qua scriptura modo dixi, eosdem et ἀμφιάλος scripsisse. ["Suid. 1, 43. Soph. Philoct. 1498. Pind. Ol. 13, 57." Scott. App. ad Thes. "Wakef. Philoct. 1464. Ilgen. Hymn. 202." Schæf. Mss. Xen. Hellen. 4, 2, 13. "Oppian. H. 1, 122. Quint. Smyrn. 9, 433." Wakef. Mss.]

* "Ἐναλος, (ὁ, ἢ, Maritimus,) Ilgen. Hymn. 202. 254. ad Diod. S. 1, 394. Musgr. Electr. 1946. Arion." Schæf. Mss. "Sex. Emp. Pyrrh. 1, 119. adv. Mathem. 7, 414. Clem. Alex." Kall. Mss. Archestr. ap. Athen. 278.]

Ἐξάλος, ὁ, ἢ, Extans mari, ut dicitur Extare aquis, B Extra mare positus. Cui opponitur ὕφαλος : ut ap. Lucian. (2, 695.) Καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεὼς ἄμορφα. Idem, (2, 405.) Οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπᾶσαντες, A mari subductum, inquit Bud. Qui addit, a Strab. ἔξαλον appellari, p. 231. Remotum a mari. Apud Polyb. ἔξαλος πληγῇ, Quæ extra aquam s. paulo supra aquam infertur, Bayfiō interpr. in his lib. 16. locis, Αὐτὸς μὲν ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν, et, Ἐξάλους ἐλάμβανον τὰς πληγὰς. Vide infra et Ὑφαλος πληγῇ. || Ἐξάλος, E mari exiliens. Oppian. H. (2, 593.) Ἐξάλαι αἰσσοῦσι.

Ἐφαλος, ὁ, ἢ, ET Ἐφάλιος, Ad mare situs, Maritimus. Utrumque enim dici volunt ; sicut παράλος et παράλιος. II. B. (538.) Κήρινθόν τ' ἔφαλον. || Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὕφάλῳ : et ita idem fuerit quod ἔξαλος modo exp. ["Ἐφαλος, Posidipp. ap. Athen. 596. "Ilgen. Hymn. 254. Lobeck. Ajac. p. 250." Schæf. Mss.] "Ἐῦφαλον, Hesychio ἐπιθαλάσσιον et * βραχυθάλασσον. Pro ἐπιθαλάσσιον C "tamen dicitur potius ἔφαλον, sine u, utpote τὸ ἐπὶ τῆς ἁλός."

Πάραλος, ὁ, ἢ, ET Παράλιος, (ία, ιον,) Maritimus. Soph. Aj. (412.) Ἴδ' ὅροι ἀλιβρόθοι, Πάραλά τ' ἄντρα. Sic παράλος γῆ ap. Thuc., cujus locum proferam infra, παραθαλάσσιος, ut Schol. exp. At παράλος στρατὸς ex Herod. (7, 161.) citatur pro classe. Παράλιος in soluta oratione usitatus est ; unde et illud per hoc explicari solet. Plut. de Prud. Anim. Τοὺς νησιώτας καὶ παραλίους. Philo de Mundo, Οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν. Et παραλία πύκνη Theophr. Maritima pinus. Et παραλία sub. χώρα, Maritima ora. Plut. Pericle, Αἱ τῆς παραλίας πόλεις. Aristot. Rhet. 3. Σπεισαμένων πρὸς τὴν παραλίαν. Et παραλία, sub. χώρα, Maritima ora. Thuc. 2, (56.) Πελοποννησίους κατέλιπον τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. Quos ad locos pertinet, quod annotavit quidam, Atticam peculiariter παραλίαν fuisse dictam : παραλία, inquit Hesych., ἢ Ἀττική· ἐνθεν καὶ ἡ ναὺς παράλος. Eodem modo παράλιοι dicti οἱ τὴν παράλιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες. Scio tamen ap. Suid. legi παράλιοι, et ita eum scripsisse manifestum est ; cum tradat παράλους appellatos fuisse non eos solum, qui nave paralo dicta vehebantur, verum etiam eos, qui maritimam Atticæ oram incolebant ; ceteros autem, πεδιαίους et * διακρίους. Sed ap. Hesych. habemus παράλιοι : itidemque a Plut. (9, 213.) eadem de re loquente παραλίῳ fit mentio, sicut et πεδιέων, non πεδιαίων : Διὸ βελτίονα Σόλων ἐλαβεν ἀρχὴν, διεστώτης εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν διακρίων λεγομένων, καὶ τὸ τῶν πεδιέων, καὶ τὸ τῶν παραλίων. Sunt autem qui πεδιαίων hic scribant, ut et alibi mihi legisse videor ; habet tamen πεδιέων et Aristoph. Schol. idem describens. Idem vero Plut. Erotico παράλους, ἐπάκρους, et πεδιούς vocat, appellans τρεῖς στάσεις. Sed non dubito quin pro πεδιών, vel πεδιέων vel πεδιαίων ap. eum reponendum sit. Thuc. autem πεδιόν ea signif. dixit, et τὴν παράλον γῆν, 2, (55.) Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδιόν, παρήλθον ἐς τὴν παράλον γῆν καλουμένην. || Pro παραλία autem,

Maritima regio, dicitur interdum a poetis παρράλια metri causa, seu παρράλιη. || Παράλια, τὰ, Festi nomen, Athen. et Eustathio. || Παράλιοι ὄρνιθες, Soph. (Aj. 1076.) Marinæ aves potius quam maritimi. "Παράλιος, τιθύμαλος, Paralius tithymalus, sic dictus quoniam φύεται ἐν παραθαλασσίῳ τόποις, "Quoniam provenit in locis mari vicinis, teste Diosc. "4, 165. Alio nomine τιθυμάλis dicitur et μήκων, "teste eodem, necnon Plin. Meminit et Theophr. H. "P. 9, 2." [* Ἀμμότροφον παράλον, Meleager 1, 20.] Παράλος, Navis ap. Athenienses, quam, sicut et aliter cui Salaminia nomen erat, ad certos tantum usus adhibebant. Quod testatur Plut. (9, 233.) Ὡς περ ἡ Σαλαμινία ναὺς Ἀθήνησι καὶ ἡ παράλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεσπώντο πράξεις. Hinc et Pitholaus ap. Aristot. Rhet. 3, τὴν παράλον appellavit ῥόπαλον τοῦ δήμου. Ab Hesych. vocatur παράλος navis sacra, sicut et alibi Σαλαμίνιος, ita enim ap. eum scriptum est, dicitur esse μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suid. hasce duas, triremes fuisse dicit, addens itidem sacras, quæ celeritate præstarent, atque adeo velut celeres quædam ministræ essent. Schol. Demosth. duabus hisce sacris triremibus, nam et ipse ita vocat, tres postea fuisse additas scribit, quarum nomina essent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suid. duæ tantum recensentur quæ illis accesserint, Antigonis et * Demetrias. Idem Schol. παράλον a Paralo quodam heroe nomen accepisse tradit ; quod et ap. Suid. legimus. At Hesych. vult παράλον dictam esse ἀπὸ τῆς παραλίας Ἀττικῆς. Quod etiam voluisse puto ipsum Demosth. Schol., cum post etymologiam a Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, cui ille ὁμῶνυμος, subjungit, Διὰ τὸ πλεῖν τὴν παραλίαν, τουτέστι τὴν Ἀσίαν καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. Αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τοὺς συμμάχους, εἴ τι βούλοιντο σημαίνειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit disjunctiva particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν : ut dicat nomen invenisse ab heroe Paralo, ἢ διὰ τὸ πλεῖν. Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroem non referri, ostendunt quæ sequuntur, αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο κ.τ.λ. Ceterum nave paralo uti solitos Athenienses tradit Suid. ad publica negotia ; Salaminia autem eis τὰ θεωρικά, i. e. in ea theoros solitos mitti Delphos. Sunt qui contra hoc parali navis officium fuisse putent ; et ap. ipsummet Suid. in alio loco hæc nominibus tantum differre putantur, illis autem Aristoph. Schol. subscribit. Sed παράλον varios fuisse usus, prout vario occurrebant publica negotia, e multis auctorum locis colligere possumus. Demosth. Schol. et Suid. volunt ea uti solitos ad revocandos domum e peregrina regione duces, ut ad revocandum e Sicilia Alcibiadem. Addunt nonnulli, ad revocandos aut evocandos eos duces, quibus dicenda causa esset ; quod sane convenit illi Alcibiadis exemplo. Id autem et Aristoph. Schol. testatur, scribens, Ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίαν ἤγεν, ἢ δὲ παράλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν. Apud Xen. παράλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. Apud Demost. autem, (571.) legimus, Τῆς μὲν παράλον ταμιεύσας, Κυζικηνῶν ἤρπασε πλεῖον, ἢ πέντε τάλαντα. || Fuerunt autem dicti παράλοι et qui in paralo nave remigabant, s. propugnabant. Secundum Suid. autem generaliter Parali navis vectores. J. Poll. ναύτας navis parali vult appellatos, παράλους s. παραλίτας, sicut Salaminia navis, Σαλαμίνιος. Hesych. autem παραλίτης exp. ὁ ἀπὸ τῆς παράλου. Sic et Schol. Thuc. παράλους esse dicit τοὺς ἐκ τῆς νεὼς τῆς παράλου. Legitur autem hæc vox ap. Thuc. 8, (74.) Τῶν μὲν παράλων τινὰς οἱ τετρακόσιοι δύο ἢ τρεῖς ἔδρασκον, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀφελόμενοι τὴν ναῦν, καὶ μετεκβιβάζαντες εἰς ἄλλην στρατιώτην ναῦν, ἔταξαν φρουρεῖν περὶ Εὐβοίαν. Bayfius ap. eund. Thuc. 6. Ἀφίκοντο δὲ τότε οἱ Ἀργεῖοι μετὰ τῶν παράλων, interpr. παράλους Propugnatores, qui in nave paralo esse solebant. Extenditur autem latius interdum παράλων signif. pro Quibusvis remigibus. Aristoph. B. (1071.) καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν Ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι. Ubi Schol. per παράλους scribit intelligi κωπηλάτας. Ejus verba sunt : Παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. Πάραλος γὰρ καὶ Σαλαμινία, τριήρεις * εἰρηναρχικαί. Κονῶς δὲ παράλους, τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας. Οὐ γὰρ ἰδίον τι λέγει ἂν περὶ τῆς παράλου τριήρους νεὼς· ἅτιμα δὲ οὗτοι ἦσαν. || Πά-

ραλος et pro Quodam tribuum iudicio, in VV. LL.

[“ Πάραλος, Thom. M. 685. Markl. Suppl. 653. 659. Ion. 1606. Kuster. Aristoph. 126. b. Goldsm. Gesch. d. Gr. 1, 259. Bergler. ad Alciph. 43. ad Corn. Nep. 191. Herod. 579. ad Diod. S. 1, 628. Πάραλοι, Musgr. Suppl. 653. Kuster. Aristoph. 237. a. Παράλιος, Markl. Suppl. 653. 659. 713. Thom. M. 685. ad Diod. S. 1, 467. Markl. Iph. p. 278. Wakef. Ion. 1614. Brunck. Soph. 3, 439. 451. ad Dionys. H. 1, 33. ad Herod. 447. Diod. S. 1, 212. et sæpissime: ad 1, 211. 270. Kuhn. ad Paus. p. 4. Παράλια, ad Diod. S. 1, 211. 340. Wakef. Ion. 1614. Brunck. Apoll. 196. Παρράλιος, Callim. H. in D. 238. Dionys. P. 729. 799. 827.” Schæf. Mss. Manetho 4, 534.]

“ Παραγίς, ἴδος, ἦ, affertur pro Dies sacra, sed “ ἀμαρτύρως.” [An παραλῖς?]

“ Παραλίτης, (ὁ,) Hesychio ὁ ἀπὸ τῆς παράλου, quæ “ erat navis sacra. Itidem J. Poll. (8, 116.) dicit nau- “ tarum quosdam fuisse παράλους s. παραλίτας, quos- “ dam Σαλαμίνιους, dictos nimirum a paralo et Sala- “ minia navibus. Sed perperam apud eum scriptum “ est παραλεῖται.”

Πλησίαλος, ὁ, ἦ, Maritimus, Mari vicinus, i. q. ἀγχίαλος ap. poëtas, ut ἀγχί et πλησίον idem signif. Hinc πλησίαλον substantivum, Maritima ora, Posi- donio ap. Athen. (333.) “Ὁδεον κατὰ τὸ πλησίαλον νικήσαντες τὴν μάχην. Quod vocabulum scribi etiam πλησί ἄλον cum ἄ, sicut ἀγχί ἄλον, admonet Eust.

“ Πρωτόαλος, Hesychio πρωτόπλους, Primum mare “ expertus.”

“Υφαλος, ὁ, ἦ, oppositum τῷ ἔξαλος, Qui est sub mari, Sub mari latens, Vel, Qui est intra mare, ὕφαλος πέτρα, in Epigr. Saxum sub mari latens. Quod et ὕφαλος sine adjectione dici annotarunt quidam Gramm. Apud Alciph. ὕφαλον δίκτυον, Rete in mare demissum et conditum. Hinc ὕφαλος per metaph. Subdolos, Versutus, q. d. Sub pectore latentem habens fraudulentiam. Unde ὕφαλον ἦθος, quod et ὕπουλον. Sic ap. Greg. Οὐχ ἀπλοῦν γένος εὐρίσκω τοὺς Ἀρμενίους, ἀλλὰ κρυπτόν τι καὶ ὕφαλον. || “Υφαλος item pro Aliquantum salsus, q. d. Subsalsus, Diosc. 3, 153. [Gl. “Υφα- αλος πέτρα. Latens saxum. “ Ad Herodian. Philet. 448. Toup. Opusc. 2, 210. ad Lucian. 1, 314. 2, 296. “Υφαλος πέτρα, Thom. M. 804. Lucill. 122. ad Anton. Lib. 226. Bergler. ad Alciph. 60.” Schæf. Mss. Alciphro 1, 1. Ἐλιαν. H. A. 14, 28. Et * “Υφα- αλῶδης, ὁ, ἦ, pro eodem, vox dubia, inquit Schnei- der. Lex. sed vide “ Diod. S. 2, 508.” Wakef. Mss.]

Ἰκχύαλος, ὁ, ἦ, Velox in mari, Velociter per mare currens. Navis epithetum (Od. Θ. 111. M. 182.) di- citur enim ab eo ὠκύαλος ναῦς, quod a Schol. exp. * τα- χύπλους. [“ Wakef. Eum. 251. Lobeck. Ajac. p. 329. Heyn. Hom. 7, 120.” Schæf. Mss. Oppian. H. 2, 535.]

Compositum sequens ejusdem quidem est formæ, sed ab altera tantum ἁλὸς signif., videlicet pro Sale, non pro Mari.

Ἄναλος, (ὁ, ἦ,) Sale carens, Insulsus, Non salitus. Aristot. Διὰ τί ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχονσι τῶν ἡλισμένων. Marc. 9, (50.) Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἄρτύσετε; [Gl. Ἄναλος. Insulsus. D

Oppian. C. 2, 397.” Wakef. Mss.]

“ Κάθαλος, (ὁ, ἦ,) Sale conspersus. Diphil. ap. A- “ then. (132.) Κάθαλα ποιῆσαι πάντα καὶ ἐσκοροδισμέ- “ να,” [662. Κάθαλος, * κάτοξος. “ Eust. Il. p. 648.” Wakef. Mss.]

[* Σύναλος, ὁ, ἦ, Consalaneus, Consalineus, Gl. In Lex. Hederic. vertitur Commeusalis, Convictor.]

[* “Υφαλος, Salsus, Philo J. 898.” Wakef. Mss. Hippocr. 75, 33. * “Υφαλῖδος, 455, 1=284.]

Composita autem in λῖος terminata, ut ἐνάλιος, vide post Ἄλιος.

[* “ Εἰναλινήχυτος, Theod. Prodr., Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 184. sed forte εἰν ἀλλὴ νήχυτος.” Boissonad. Mss.]

Εἰναλίφοιτος, ὁ, ἦ, Marivagus, In mari vagans, s. Per mare, ut εἰναλίφοιτα λῖνα, Retia per mare vagantia, quasi εἰν ἀλλὴ φοιτῶντα. Eadem forma dicitur qua ἡερόφοιτος. Est autem hoc diversum ab illis, quæ composita vocavi alicubi, qualia sunt ea, quæ alibi a πῆ ponuntur præfixum habentia c. 2. non enim hoc

A ex alio fit jam composito, sed e tribus simplicibus componitur. Ideoque post εἰνάλιος non posui, ne vi- deretur ex illo factum, quasi esset εἰναλίφοιτος pro εἰναλίφοιτος. [Anal. 2, 93. ut * Εἰναλίδιναι αἰθνῆι, Arat. 918.]

¶ “ Ἄλιος, ὁ, ἦ, Marinus: θαλάσσιος, in prosa. “ Ἄλιος γέρων, Marinus senex, appellatur Proteus ab Hom. et ἄλλαι θεαί, Marinæ deæ, Il. Σ. (86.) Ω. (462.) μετ’ ἀθανάτης ἀλήσει. Et Od. Γ. (38.) ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήσει. Sic Soph. (Aj. 458.) ἀλίαν πλάταν Marinum remum vocat, scribens, ἀλίαν * Ὅς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν.

Ἄλία non solum adjectivum esse, signif. Marina, sed ut substantivum pro Mari poni, in VV. LL. ha- betur; cujus usus exemplum desidero. || Ἄλία ibid. annotatur Piscandum s. Prædam piscium ap. Greg. signif. Sed videndum ne pro ἄλια leg. sit ἄλεια, de quo nomine dicam post Ἄλιεύς. Ex Hesycho. præ- terea discimus esse Vas in quo sal teritur, aut in quod reponitur. Meminit et J. Poll. ut dicam in Ἄλία. || Ab ἄλια factum ΕΤΙΑΜ Ἄλιαρὸς, Sale conditus. Ἄλιαρὸν, inquit Eust., τὸ ἡρτυμένον ἄλατι ἔδεσμα, [sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

Ἄλιος, Vanus, Inanis, Irritus. Ἄλιον capi pro μάταιον, Vanum, ducta signif. a mari, constat inter Gramm.: sed quam potissimum ob causam, de hoc vero certant. Nam alii ἄλιον dici volunt Vanum, quasi quod in mare jaciatur et exterminetur. Alii, quod mare res quædam vana et inutilis esse videretur, ante inventas naves. Alii, quod ad potum inutilis sit aqua marina. Οὐχ ἄλιον βέλος ap. Hom. aliquoties pro Telum non vanum, Telum effectum non carens. Sic οὐχ ἄλιον ἔπος. Il. Ω. (92.) et οὐχ ἄλιον ὄρκιον. Δ. (158.) || Ἄλιον adverbialiter etiam ponitur interdum pro Fru- stra, Incassum, Il. N. (505.) Αἰχμὴ δ’ Αἰνείας κραδα- νομένη κατὰ γαίης Ὀχετ’ ἐπεὶ ῥ’ ἄλιον σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν: nam hic ἄλιον Schol. exp. ματαίως. HINC Ἄλιώω, Vanum reddo, Irritum reddo, Effectum habere non sino. Od. E. (103.) Ἀλλὰ μάλ’ οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὐτὲ παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὐδ’ ἀλιώσαι: ubi ἀλιώσαι exp. etiam μάταιον ἡγήσασθαι, Vanum existimare, Pro vano et inani habere. Il. Il. (737.) Οὐδ’ ἀλιώσε βέλος, pro eo quod dicit, (Δ. 498.) οὐχ ἄλιον ἦκε βέλος, ut ait Eust. Non irritum emisit telum. || Ἄλιώω et pro In salis modum contero, Sym- machum usurpasse Esaiæ c. 52. annot. in VV. LL. [“ Ἄλιος, Ruhnck. ad H. in Cer. 323.; Ep. Cr. 114. Ilgen. Hymn. 202. 349. ad Xen. Eph. 262. Valck. Hippol. p. 294. ad Charit. 756. Markl. Iph. p. 258. Jacobs. Anth. 11, 10. Heyn. Hom. 4, 587. Ἄλ. κό- χλοι, ad Charit. 220. Maritimus, Eur. Hec. 928. 633. Ἀλιώω, Wakef. Trach. 258.” Schæf. Mss. Ἀλιώω, Maxim. de Elect. 512. 582.]

“ Ἀλίως, Frustra. Soph. Philoct. (840.) ἐγὼ δ’ ὄρω, “ οὐνεκα θήραν Τήνδ’ ἀλίως ἔχομεν τοῦτων, δίχα τοῦτε “ πλέοντες, i. e. μάτην, inquit Schol.”

Ἐνάλιος, ὁ, ἦ, interdum et Εἰναλία, f. g. Marinus; ut ἐνάλια ζῶα, Aristot. de Mundo, Marina animantia. Sic ἐνάλια φύσις a Soph. appellantur Pisces peri- phrastique. Apud Eund. vero (Aj. 566.) ἐνάλιος λέως exp. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ διατρίβων, In mari versans. At Plut. ἐνάλιον ἔργον appellat Rem in mari gestam, q. d. Marinum opus. Nam Navale opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. || Ἐνάλιος, Maritimus; ut ap. Aristot. de Mundo, Βρύουσα γῆ νήσοις τε ἐνάλιας καὶ ἡπείροις, Maritimis insulis. Bud.

Εἰνάλιος, ὁ, ἦ, metri causa inserto ι, i. q. ἐνάλιος: ut εἰνάλιοι φῶρες, q. d. Marini latrones, Piratæ, Anthol. In fem. g. dicitur etiam εἰναλία, et Ion. εἰναλίη, ut εἰνάλια κορῶναι, Od. (E. 67.) et εἰναλίη κῆξ (O. 478.)

[“ Ἐνάλιος, Brunck. Soph. 3, 414. Thom. M. 162. Markl. Iph. p. 258. Porson. Phœn. 3. Valck. Phœn. 5. Musgr. ib. p. 183. b. Brunck. ad Æsch. Pers. 451. ad Eur. Hec. 39. Valck. Phœn. p. 487.; Hipp. p. 294. ad Lucian. 1, 304. Ilgen. Hymn. 254. Ἐνάλιος θεός, Neptunus, Valck. Phœn. p. 400. Εἰνάλιος, ad Charit. 530. Markl. Iph. p. 388. Jacobs. Anth. 6, 162. Mnasalc. 8. Antip. Sid. 14. Porson. Phœn. 3. Valck. Phœn. p. 6.; Hipp. p. 294. Pierson. Veris. 51. 88. Ilgen. Hymn. 255. Ruhnck. Ep. Cr. 150. Brunck. ad Æsch. Pers. 451. ad Eur. Hec. 39. Steinbr. Mus. Tur. 1, 162. Toup. Opusc. 1, 375. 431. 2, 300.

Atticum esse negat Dawes. Misc. Cr. 196. Porson. Hec. 39. Koen. ad Greg. 178. Dawes. l. c. 451. Eiv. i. q. εν., Ruhnck. Ep. Cr. 288. Toup. Opusc. 1, 158." Schæf. Mss. "Ενάλιος, Schol. Il. E. 207." Wakef. Mss.]

Εφάλιος, vide in "Εφαλος.

Παράλιος, vide supra post Πάραλος. Nam et hoc illi subjungendum censui.

Υπεράλιος, et Υπειράλιος, metri causa, Maritimus. Ad verbum, Qui est supra mare, q. d. Mari impositus, vel Mari imminens. Dionys. P. (851.) Κεῖθι δ' ἂν ἀθρήσεις ὑπεράλιον πολίεθρον "Ἀσπενδον, κοιταμοῖο παρὰ ῥόνον Εὐρυμέδοντος. Sic Gall. dicimus, Une ville qui est sur la mer. ["Dionys. P. 1085." Wakef. Mss.]

Ἀλίās, ἄδος, ἦ, vide post Ἀλιεύς.

¶ Ἀλιεύς, ἑως, ὁ, Piscator: proprie sonat Marinator; nam ἄλιος Marinus sonat, ut modo dictum est. Ἀπὸ τῆς ἄλιās tamen factum esse, in VV. LL. annotatur tanquam sit substantivum nomen ἄλία pro Mari. Etym. e Philone tradit ἄλιεύς a gen. ἄλὸς formari, ut sit ἄλὸς, ἄλως, ἄλιεύς. Od. M. (251.) Ὡς δ' ὄτ' ἐπὶ προβῶν ἄλιεύς περιμηκεῖ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων. Apud Athen. 6. Ἀλιεῖς καὶ ὀρνιθευτὰς καὶ μαγείρους. Poëtica autem ἄλιῆς in nom. plur. et ἄλιῆς in accus. dicitur Od. X. (384.) Πειπεῶτας πολλοὺς, ὥστ' ἰχθύας, οὓς θ' ἄλιῆς κ. τ. λ. ¶ Est etiam Piscis cujusdam nomen ἄλιεύς, ap. Plut. [Gl. Piscator. "Ad Mær. 42. ad Charit. 267. Πληγεῖς, Brunck. Soph. 3, 489. Ἀλ. βίος, ad Lucian. 1, 444. Conf. cum λαός, ad Diod. S. 1, 213. Piscis nomen, ad Paus. 264. Ἀλιεῖς, gentile, ad Herod. 195. ad Diod. S. 1, 463." Schæf. Mss. "Adj., Oppian. 5, 121. Plut. 10, 72. Piscis genus, Theod. 4, 300. Ælian. H. A. 377." Wakef. Mss.]

Ἀλιεύω, σω, Piscor. Absolute sæpe, interdum et cum accus. Basil. Homil. 7. Ἄλλα γνωρίζουσιν οἱ τὴν Ἰνδικὴν ἄλιεύοντες θάλασσαν, ἄλλα οἱ τὸν Αἰγύπτιον ἀγρεῖοντες κόλπον. ["Ad Thom. M. 32. 36." Schæf. Mss. "Artemid. 102. Ælian. H. A. 591." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλιεύω, Piscor. "Ἀλιεύομαι, Piscatoriam exerceo, Piscator sum, Piscor, Athen. 98. 328. unde ἄλιευομένη, Piscatrix, titulus Fabulæ Antiphanis ap. Athen. 338." Schweigh. Mss.] HINC Ἀλιεία, ἦ, Piscatio, Piscatus. Aristot. Pol. 1. Οἱ μὲν ἀπὸ ληστείας (ἑῶσιν), οἱ δ' ἀπὸ Ἀλιείας. ¶ Verum Ἀλιεία etiam legitur ap. euud. Aristot. pro Piscatione, aut male pro Ἀλιεία positum, aut certe retento ι, ut fit in ὕγεια pro ὕγεια. Hoc enim mihi fit verisimile, quia ap. Herodian. (3, 1, 11.) itidem Ἀλιεία reperiatur. [Sic] "Ἀλεῖς, per syncope pen pro Ἀλιεῖς dici Suid. annotat, afferens Ἀλεῖς σοφισταί." [ET *Ἀλιεύω, Piscor, Gl. "Ἀλιεία, falsa lectio pro Ἀλιεία, Herodian. 3, 2. J. Poll. 7, 139. ut ὕγεια." Schneider. Lex. Glossæ: Ἀλιεία, Piscatus. "Ἀλιεία, ad Mær. 380. ad Thom. M. 32. ad Xen. Eph. 261. ad Charit. 405. Ἀλιεία, ad Charit. ad Mær. ad Xen. Eph. 11. cc. Ἀλία, ad Charit. I. c." Schæf. Mss. ADDE *Ἀλιεύμα, τὸ, Piscatio, Captura, i. q. Ἀλιεία, Strabo 755. ET *Ἀλιευτῆς, ὁ, i. q. Ἀλιεύς. UNDE] Ἀλιευτικός, (ἦ, ὄν,) Piscatorius. Ad piscationem aut Ad piscatorem pertinens. Ἀλιευτικός βίος, Piscatoria vita, Vita piscatorum. Aristot. Pol. 1. Ἀλιευτικὴ τέχνη, Piscatoria ars, Athen. 6, (11.) Aliquando Ἀλιευτικὴ per se ponitur, sub. nomine τέχνη. Invenitur etiam Ἀλιευτικὸν et in plur. Ἀλιευτικά sine adjuncto, pro Tractatu s. Tractatibus de arte piscatoria. Tunc vero potest cum Ἀλιευτικὸν sub. βιβλίον, cum Ἀλιευτικά autem βιβλία. Athen. 7, (68.) Νομῆμιος δ' ἐν Ἀλιευτικῷ. Idem ibid. Τοσοῦτοις ἐνετύχομεν ἐποποιῶν Ἀλιευτικὰ γεγραφόσι. Sic et Oppiani Ἀλιευτικά dicuntur quæ ad nostram ætatem pervenerunt. [Gl. Ἀλιευτικὴ, Piscatoria. "Ad Charit. 267." Schæf. Mss. "Plato Soph. 97. Bas. pr." Seager. Mss. ET *Ἀλιευτικῶς, Piscatorie, More piscatorio.]

Ἀλιάδαι, οἱ, proprie Piscatorum filii. Nomen est appellativum patronymici formam habens; capitur tamen pro Ipsis piscatoribus. Soph. Aj. (380.) Τίς ἂν δῆπὰ μοι, τίς ἂν φιλοπόνων Ἀλιαδᾶν; ubi Schol. ait Ἀλιάς esse Piscatorum navigium: Ἀλιάδαι autem, Filii piscatorum, i. e. Piscatores, ut Asclepiadæ dicuntur medici. Sonat autem proprie Asclepiadæ, Asclepii

A filii. Dura tamen esse videtur horum nominum Ἀλιάς Ἀλιάδος, et Ἀλιάδης Ἀλιάδου derivatio ab Ἀλιεύς. ["Brunck. Ind. Soph. Lobeck. Ajac. p. 367." Schæf. Mss.]

Ἀλίς, ἄδος, ἦ, Navicula, Cymba. Quidam Piscatoriam naviculam inteipr. et ipse Soph. Schol., si bene memini, Ἀλιευτικὸν πλοῖον exp., quasi ab Ἀλιεύς derivatum sit Ἀλιάς. Hesych. habet, Ἀλιάδες μικρὰ σκαφίδια, nulla piscatorum facta mentione. Tamen ap. Aristot. Anim. 4, 37. Ἀλίς βάτραχος exp. itidem Rana piscatrix; ubi Gaza Raia vertit, ut annotatur in VV. LL. ¶ Ἀλιάδες Vasa buxina in quibus sal terebatur, ut ait J. Poll. Reperitur autem et Ἀλίδες in ea signif. sed mendose fortassis. Vocantur et Ἀλῖαι, quod vide paulo post. "Ἀλειάδες, αἱ, Piscatoriæ scaphæ, VV. LL. perperam pro Ἀλιάδες." ¶ "Ἀλι-ἄδων Hes. exp. etiam ἐναλίων, In mari degentium, "Marinarum." [Gl. Ἀλιάς, Horia. "Navis piscatoria. Moschio ap. Athen. 208. Ἀλιάδες τε καὶ σκάφοι." Schweigh. Mss. "Ad Diod. S. 1, 189. Diod. S. 2, 593. Lobeck. Ajac. p. 367." Schæf. Mss. "Plut. 1, 93. 1, 244. Ælian. H. A. 471.; adj., 937." Wakef. Mss.]

"Ἀλιακὴ, Suidæ Ἀλιευτικὴ, Piscatoria. Ἀλιακὸν quoque Etym. et Lexico meo vet. ἀκάτιον Ἀλιευτικόν."

¶ Ἀλυκός, (ἦ, ὄν,) Salsus, ut Ἀλυκὸν ὕδωρ, Salsa aqua, ap. Aristot. et Theophr. Ἀλυκὸς τῇ γένεσει, Salsus gustu ap. Diosc. ["Mær. 29. et n. Aleiphr. 368. Kuster. Aristoph. 238. a. Callim. 1, 446. ad Diod. S. 2, 402. Heyn. Hom. 4, 245." Schæf. Mss.]

Ἀλυκότης, ητος, ἦ, Salsugo, Salsedo. Theophr. Ὀλως δὲ ἡ Ἀλυκότης πρόσφορος.

Ἀλυκίς, ἰδος, ἦ, ut quidam annotant, i. q. Ἀλυκότης. Ἀλυκίδας tamen ap. Strab. (5. p. 17. Sieb.) sibi videri appellatas Salinas scribit Bud. Aliquando Ἀλυκίδες, ut annotant ex Hermolao, signif. Locum eum aut simili natura præditum, quem Antonius Salsulas appellat. ["Wakef. S. C. 4, 234." Schæf. Mss.]

"Ἀλυκὴ, oxytonus et aspirate, Hesychio est ἡ θάλασσα: ψιλὸν autem et paroxytonon, ἡ λύκος μὴ ἔχουσα, quod de Ἀλυκὸς quoque et ἄλυκος dici potest."

"Ἀλυκώδης, ὁ, ἦ, i. q. Ἀλυκός, vel Plenus humore aliquo, Hippocr." [377, 11=396.]

Ἀλικός item et Ἀλικότης, scripta litera ι non υ, inveniuntur. Ἀλυκός, inquit Bud., i. q. Ἀλμυρός, vel Ἀλικός: varie enim ap. Theophr. legitur; sed frequentius Ἀλυκός. Ita quidem Bud.; at ego Ἀλικός cum ι in multo paucioribus locis reperiri scio. ["Mær. 29. et n.; ad Eran. Philon. 158. a. Ἀλικότης, ad Mær. I. c." Schæf. Mss.]

[Ἀλικός, Salsus, Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 2. p. 10. Glossæ: Ἀλικός, Salinaris. Ἀλικαί, Salinæ.]

"Ἀλικός, Maritimus. Hes. enim teste Ἀλικοί νομῖντ' οἱ τὰ πρὸς θάλασσαν οἰκοῦντες μέρη τῆς Πελοποννήσου. At Ἀλικός Doricum est pro ἡλικός. Et Ἀλικίς, ἦ, Salsilago, pro quo supra et Ἀλυκίς."

Ἀλυκώδης, ὁ, ἦ, ap. Theophr. exp. Salsus; ut idem sit quod Ἀλικός. Quanquam sequendo terminationem sonat Salsuginosus. Potius autem scr. censeo Ἀλυκώδης. ["Ad Mær. 29." Schæf. Mss.]

¶ Ἀλία, (ἦ,) Vas in quo sal terebatur. Archipp. ap. J. Poll. Ἀλία πυξίση. Et Strattis, ἐν Ἀλῖαις κεκομμένον. Fuisse autem et Ἀλιάδα appellatum, dictum fuit supra. ["Ἀλιά, Callim. Epigr. 51.: τρυπᾶν Ἀλίαν, Apollon. Tyan. Ep. 7. Salinum digito terebrare, Pers. 5, 138." Schneider. Lex. "Ad Lucian. 1, 439. T. H. ad Lucian. Dial. 114. Callim. Ep. 26. Villosion. ad Longin. 209." Schæf. Mss.]

¶ Ἀλιζω, σω, Salio, Sale conspergo, Sale condio. Unde Ἀλισθήσεται pro Saliatur, aliquoties in Evangelio, ab Ἀλιζομαι. Apud Aristot. ἀναλοι ἄρτοι et ἡλισμένοι opponuntur, ubi dicit: Διὰ τί ἀναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. Apud Eund. H. A. 8, 10. Ἀλιζόμενα πρόβατα, Oves, quæ salem cum pabulo devorant: Πρὸς δὲ τοὺς τόκους Ἀλιζόμενα, μεῖζω τὰ οὖθαρα καθίσαι. [Gl. Salio, Insalio. "Musgr. Heracl. 404. Heyn. Hom. 5, 153. Casaub. ad Athen. 83. Zeun. ad Cyrop. 29. Mæris 51. et n.

Ad II. E. 823. 'Αλ. et αὐλ. conf., ad Herod. 429." Schæf. Mss.] "Ex Athen. 2. affertur etiam pro Ver-
sor in mari. || At ἀλίζειν, quod Hes. exp. αλεί-
φεισθαι, suspectum est." Hinc 'Αλιστός, Salitus, Anthol. ["Jacobs. Anth. 10, 210." Schæf. Mss. "Artemid. 61." Wakef. Mss. ET * "Ἀνάλιστος, (ὁ, ἡ, In-
ulsus, * πλατυρημοσύνη) Timo Phlias. 16. Toup. Emend. 2, 189." Schæf. Mss. Diog. L. 267.] "Ἀλί-
στατος, Hesychio est σοφώτατος, Sapientissimus." ["L. ἀλίστατος, Salsissimus." Is. Voss. "L. λαλίστατος, ex Eur. Cycl. 314. Κομψὸς γενήσῃ, καὶ λαλίστατος Κύκλωψ." Ruhnk. Ep. Cr. 2, 15.]

[* "Ἀλisis, ἡ, Salitura, Gl.]

'Αλισμός, ὁ, Salitura, Ipse actus saliendo s. sale condiendi. || Item ἀλισμός, Maris jactatio. Bud. Diosc. Καὶ ἐφ' ὧν ἀλισμός καὶ ναυτία καὶ θέρμη ὑποχονδρίων παρακολουθεῖ. ["Ad Charit. 570." Schæf. Mss. "Eunap. 83. 134." Wakef. Mss.]

Συναλίζομαι, pro κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, ut quidam interpr.: vide supra post 'Αλία, et in Συναλίζομαι, ab Αὐλή. [Kiesl. ad Jambl. V. P. p. 118.]

¶ "Ἄλας, ατος, τὸ, Sal, ut in proverbio, quod a Suida refertur, ἁλασιν ὕει, quod ait solitum dici ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας, De summa fertilitate. HINC 'Αλατοπωλία ap. Aristot. Œc. 2. Salis venditio, Jus et potestas salis vendendi. ["Ἄλας, Callim. 1, 448. Theocr. 15, 17. Casaub. ad Athen. 123. Thom. M. 34. Wakef. S. C. 3, 128. ad Diod. S. 1, 73. Athen. 1, 13." Schæf. Mss. Glossæ: "Ἄλας· Sal." Ἀλατα· Sales. HINC * "Ἀλάτινος, (ἰνη, ινον, Ad salem pertinens, i. q. ἄλινος,) Clem. Alex. 461. * Ἀλάτιον, Montf. Palæogr. 37." Kall. Mss. * Ἀλατινὴ, Statua salinaria. Trall. 2. p. 189. Ὁ θεὸς ὁ στηρίζας τὴν γῆν, καὶ στήσας τὴν θάλασσαν, ὁ ξηρῶν τὴν τοῦ Ἄωτ γυναικα, καὶ ποιήσας αὐτὴν ἀλατίνην. ADDE * Ἀλατικός, ἡ, ὄν, unde τὸ ἀλατικόν, Salarium, Gl.]

[* "Ἄλαι, Salinæ, Dionys. H. Antiq. 353. Reisk." Kall. Mss. Glossæ: "Ἄλαι· Salinæ.]

"Ἄλαι, Hesychio δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς. Unde ap. Suid. 'Αλαίεως, qui hujus δήμου δημότης est." ["Ἄλαι, Ἀλῆσι, Musgr. Iph. T. 1452. Toup. Emend. 2, 456." Schæf. Mss.]

"Ἄλα dici τὰ κόπρια annotat Suid., nimirum in "Od. ubi quidam dicit, Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῶ
ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δόιης. Veruntamen et ibi ἄλα, ab ἄλς, accipere pro Grauo s. Mica salis, nihil vetat."

"Ἄλαβα, Hesychio μέλαν ᾧ γράφομεν, Atramentum scriptorium."

"Ἄλαβῆ, Hesychio λεγνὺς, σποδὸς, μαρίλη, Fuligo, Cinis, Cinis mixtus carbonibus; sed his interserit, καρκίνος Κυπρίων, nescio quid sibi volens iis verbis. "Et mox subjungit paroxytonos, Ἀλάβη· ἄνθρακες, Carbones. Hinc Ἀλαβώδης, ὁ, ἡ, Plenus carbonibus vel fumo, s. Fuliginosus, Fumosus. Idem enim ἄλαβῶδες affert pro ἀνθρακῶδες, κεκαπνισμένον." ["Wessel. Diss. de Jud. Arch. 73." Schæf. Mss.]

"Ἀλάβανδα, ἡ, Alabanda: civitas Cariæ ab Alabando quodam denominata: cujus civitatis civis s. incola Ἀλαβανδέως nominatur. INDE et possessivum Ἀλαβανδιακός, Alabandiacus, Alabandensium proprius, ut Ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα: unde Ἀλαβανδιακὸς σολοικισμός, quo nimirum negativa particula μὴ pro οὐ ponitur, ut Philoxenus tradit ap. Steph. B., ejus exemplum afferens Homericum hunc versum, II. O. Mὴ δὲ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρῶας. Latini Alabandicus potius dicunt quam Alabandiacus."

"Ἀλαβαρχείη, ἡ, Epigr. Lascaris putat accipi pro Taberna quadam aut Officina, alii pro Figlina, ubi incertus quidam Auctor ait, Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν, Ἐξ ἀλαβαρχείης, γραμματικῷ γέγονεν. Alabarchas autem, nam et id vocabulum reperitur ap. Juvenal. (1, 170.) Inter quos ausus habere Nescio quis titulos Ægyptius aut Alabarches: quidam interpr. Præfectos convehendi salis, ap. Joseph. A. J. (18, 6, 3. 18, 8, 1. 19, 5, 1.) Sed tunc aspiranda saltem hæc vox esset. Alii vero dicunt eos esse, qui ex Arabia merces comportabant. Videndum tamen ne loci potius aliquis, unde merces advehebantur, nomen proprium sit; sonat enim aliquid peregrini, et vero etiam per

A "κ alicubi scriptum legitur." ['Ἀλαβάρχης, ὁ, Euseb. H. E. 2, 5. p. 52. ubi v. Vales. "Wessel. de Jud. Arch. 73. * Ἀλάβαρχος, (ὁ,) ibid. Ἀλαβαρχείη, ibid. et Jacobs. Anth. 10, 216." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 2, 17.]

"Ἀλαβῶς, Hesychio ποταμός, Fluvius."

"Ἀλανοί, Populi ad Bosporum non procul a Mæ- tide palude habitantes, a quibus regio quam tenent, Ἀλανία dicitur. Ab iisdem est nom. poss. Ἀλανικός, Alanicus, Ad Alanos pertinens, s. Alanorum proprius. Item τὸ Ἀλανικὸν ἅπαν, s. ἔθνος, Totā gens Alanica, Omnes Alani, ut supra τὸ Αἰτωλικὸν pro οἱ Αἰτωλοί."

"Ἀλαρα, Hesychio τὸ τοῦ δόρατος εἰς τὸν αὐλὸν τῆς ἐπιδορατίδος ἐμπίπτον, Hastile quod inseritur in fistulam cuspidis: vel, κάρνα Ποντικά, ἀφ' ὧν γίνονται τὰ δόρατα, Nuces Ponticæ, e quibus fiunt hastæ. Itidem Etym. et Lexico meo veteri ἄλαρα sunt τὰ Ποντικά κάρνα, et ὁ αὐλὸς τοῦ δόρατος καταξύμενος. Ubi etiam subjungitur, quosdam ἄλαριαν quoque vocare Arborem, ὅθεν εἰς τὰ δόρατα αἱ μάβδαι, Unde cæduntur hastilia."

B "Ἀλεσούριος, Species piscis marini, qui κατ' εἴφην μισμὸν nominatur καλλιῶννμος: est autem τὸ θαλάσιον αἰδοῖον, quod πνεύμων etiam vocatur, quasi ἄλδς οὐρά, ἀλεσούριον τι ὄν, nam οὐρὰν vocare solent τὸ αἰδοῖον. Ita Lex. meum vetus, et cum eo Etym. qui etiam addit, quosdam eo nomine accipere κόγχον κογχυλίου. Apud Hes. neutro gen. ἀλεσούριον, quod itidem esse dicit θαλάσιον αἰδοῖον: item Genus quoddam conchylii. "Ὀλοθοῦριον, Hes. esse dicit εἶδος θαλάττιον. Mentio τῶν ἐλοθυρίων ap. Aristot. H. A. 4., ubi ea dicit parum a spongiis differre. Plin. 9, 47. Multis eadem natura, quæ frutici, ut holothuriis, pulmonibus, stellis." [Aristot. H. A. 1, 1. Holothuria Priapus Linnæi. Schneider. Lex.]

[* Ἀλγὰ πλοῖα, Navigia salem vehentia. Plut. 8, 732, 9, 614.]

"Ἀλιάποδα, Hes. dici scribit τὸν κέφον s. θαλάσιον ὄρνιν, quia marina loca permeat." ["T. H. ad Plutum p. 311." Schæf. Mss.]

C "Ἀλιήτορες, Suidæ οἱ ἀλιεῖς, Piscatores, Epigr. ["Adesp. 27. Tzetz. Exeg. in Il. p. 37." Schæf. Mss.]

"Ἀλιμος, (ὁ, ἡ,) Marinus s. Maritimus. Hesychio enim ἄλιμα sunt θαλάσσια, et ἄλιμον eidem παραπλήσιον θαλάσση γεγόμενον, Proxime accedens ad mare. || Ἀλιμος s. Ἀλιμον dicitur etiam quidam θάμνος φραγμίτης, ex eo quod ἐν παραθαλασσίῳ καὶ φραγμοῖς φύεται, ut testatur Diosc. 1, 121. ubi masc. gen. utitur. Neutrum ap. Suid. legitur, quo autem ἄλιμον est itidem βοράνη δεινδροειδὴς παρά θαλάσσαν. Theophr. quoque neutro gen. ἄλιμον vocat, H. P. 4, 20. C. P. 5, 22. Plinius Aureonem s. Auronem Latine vocari scribit, 17, 24. Nec viscum, inquit, prodest, et cytissus, nec auro, quod Halimon vocant Græci. Duobus modis scribitur, inquit Gorr., modo nude, mirabili, ut ait Solin., effectu, quod admorso eo fames interdu nulla sentiatur, ab α priv., et λιμός: quasi Famem arceat: ejus enim folia decocta in cibos admittuntur: modo cum aspirationis nota, quoniam maritimum olus sit, et eam ob causam ἄλμυρις a salsugine dicitur Aetio. At Ἀλιμοῦς ap. Suid. et Harpocr. est δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, unde Ἀλιμούσιος." ["Ἀλιμον, τὸ, et ἄλιμος, ὁ, Atriplex Halimus Linn.]

[* Ἀλινάτωρ, Salinator, Gl.]

"Ἄλιμος, (ἰνη, ινον,) q. d. Saleus, i. e. Qui e sale est, Confectus e sale. Apud Herod. (4, 185.) ἀλίων χόνδρων, Salis micarum."

"Ἄλις, ἶδος, ἡ, Eustathio est ἀλμυρίς. Vide et Ἀλίδες in Ἀλίας."

"Ἀλκυὼν, (όνος, ἡ,) s. Ἀλκυδών, (ἡ,) Halcyone s. Halcedo: avis παρὰ τὸ ἐν ἀλὶ κύνει dicta, quod in mari pariat, ut vult Etym.: nec absurde. Nam et Plut. testatur, Τὰς ἀλκυόνων λοχέας παραδείξαι μένην τὴν θάλατταν ἐν χειμῶνι σώζειν καὶ συνεκτιθῆναι. Qua de re vide et quæ Plin. scribit 10, 32. et Aristot. H. A. 9, 14. Inde Ἀλκυονεῖος s. Ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur Quatuordecim dies brumali tempore sereni cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat et foetificat hæc avis. Aristot.

“H. A. 5, 8. Ἡ δὲ ἀλκυὼν τίκει περὶ τροπὰς χειμε-
 “ρινὰς διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδειναι γένωνται αἱ
 “τροπαί, ἀλκυόνειοι ἡμέραι. Et mox: Περὶ μὲν οὖν
 “τοὺς ἐνταῦθα τόπους οὐκ αἰεὶ συμβαίνει γίνεσθαι ἀλ-
 “κυονίδας ἡμέρας περὶ τροπὰς ἐν δὲ τῷ Σικελικῷ πε-
 “λάγει σχεδὸν αἰεὶ. Unde Plin. 10, 32. Fœtificant
 “bruma, qui dies Halcyonides vocantur, placido
 “mari per eos et navigabili, Siculo maxime. Ἀλκυό-
 “νειον s. Ἀλκυόνιον, (τὸ,) dicitur etiam Spuma maris
 “concreta, admistis sordibus tenuissimis, quod ex
 “eo mari innatante nidos fingunt et construunt hal-
 “cedoues, ut Gorr. tradit, quem consule de quinque
 “ejus generibus. Vide Diosc. quoque 5, 136. et
 “Plin. 32, 8. ubi inter alia hæc scribit, Fit in mari et
 “halcyoneum appellatum, e nidis, ut aliqui existi-
 “mant, halcyonium et ceycum: ut alii, e sordibus
 “spumarum crassescens: alii e limo vel quadam
 “maris lanugine. Hesychio autem Ἀλκυόνιον est
 “Herba quædam. Rursus Ἀλκυονίς, deminutiva
 “voce dicitur ἡ ἀλκυὼν, ut Etym. tradit. Alioquin
 “Ἀλκυὼν est etiam Nomen proprium feminae ap.
 “Athen., ut Ἀλκυόνη ap. Hom., sic canentem Il. 1.
 “Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπὶ νύμνον, οὐνεκ’ ἄρ’ αὐτῆς Μή-
 “τηρ ἀλκυονὸς πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖ’ ὅτε μιν
 “ἐκαεργὸς ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed notandum
 “est, quod ad spiritum attinet, non ubique aspirata
 “hæc reperiri, secundum etymon supra allatum, sed
 “alicubi tenui spiritu notata, et quidem crebrius
 “fere.” [“Ἀλκυὼν, ad Charit. 251. ad Anton. Lib.
 79. Plut. Mor. 1, 497. ad Lucian. 1, 176. 178.
 Huschk. Anal. 126. Jacobs. Anth. 7, 129. 251. 284.
 411. 8, 34. 52. 312. 361. 9, 195. Callim. 1, 484.
 Heyn. Hom. 5, 659. Ἀλκυὼν, ὄνος, non ω, Sylb. ad
 Paus. 200. Ἀλκυόνη, Heyn. Hom. 5, 659. Apollod.
 28. Ἀλκυονίς, Jacobs. Anth. 9, 195. Heyn. Hom. 5,
 659. Alciphro p. 6. ad Lucian. 1, 176. *Ἀλκυονίτιδες,
 Jacobs. Anth. 6, 215. 8, 361. Heyn. Hom. 5, 660.”
 Schæf. Mss. Ἀλκυόνειον s. Ἀλκυόνιον, Halcyonium
 Cotoneum Linn. Pallas Elenchus Zoophyt. s. 359.
 Theophr. de Odor. 448. Ἀλκυὼν, Aristoph. O. 1594.]

“Ἀλωρηται, Suidæ οἱ τὰς ἄλως φυλάσσοντες, Area-
 “rum custodes; ita enim vet. Cod. habet pro τοὺς
 “ἄλως, quod est in vulgatis, eaque scriptura Etymologi
 “auctoritate comprobari potest, dicentis itidem ἄλω-
 “ρητας a Lyciis vocari τοὺς τὰς ἄλως φυλάσσοντας.
 “At Lex. meum vetus utramque habet scripturam;
 “in eo enim duabus illis vocibus, τὰς ἄλως, super-
 “scriptum est τοὺς ἄλως, secundum quam scripturam
 “ἀλωρηται sunt Salis vel salinarum custodes. Sed
 “altera magis placet.” [“Jacobs. Anth. 8, 202.”
 Schæf. Mss.]

¶ Ἀλμη, ἡ, Salsugo, Salsilago, vel Aqua salsa.
 Item Muria. Od. E. (53.) quidam exp. mare: ego po-
 “tius Aquam salsam exp. ubi dicit δέυεται ἄλμη. Sic
 Z. (137.) ὄφρ’ ἐγὼ αὐτὸς Ἀλμην ὠμοῖν ἀπολούσομαι.
 At rursus E. (322.) ubi habetur, στόματος δ’ ἐξέπτυνσεν
 ἄλμην Πικρὴν, Salsuginem interpr. malim; quia dure
 diceremus Salsam aquam amaram, quamquam hoc
 πικρὴν alii aliter exp. Theophr. φαίνεται δ’ ἡ ἄλμη
 καὶ ὄλως ἐπιπολάζειν, Salsugo. Ἀλμυρὶς pro eodem
 dicitur. ¶ Ἀλμη, Muria. Diosc. de olivis conditis,
 ταριχεύεται ἐν ἄλμῃ. Plinius vertere solet, In muria
 servatur, ut ait Bud. Accipi autem ἄλμην itidem pro
 Muria in his Athen. locis existimo. 7. Τοὺς γὰρ εἰς τὸ
 ἀπανθρακίζεῖν ἐπιτηδεῖους ἰχθῦς εἰς ἄλμην ἀπέβαπτον,
 et 2. Ἀποθησαυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἄλμῃ. Habetur et
 aliis Il. ¶ Ἀλμη, Jus quoddam a piscibus, ὁ τῶν
 ἰχθῶν ζωμός, ait Hesych. Eustathius ait ἄλμην θα-
 λασσίαν vocari solitum Edulii quoddam genus, cujus
 vilis erat apparatus. ¶ Ἀλμη, Morbus quidam herba-
 rum, ut cumini. Item, Terra sterilior. Quæ signiff.
 annotantur in VV. LL. ¶ Ἀλμη, metaph. ut Lat. Salem
 vel Sales, pro Lepore, Venustate et Urbanitate. Ita
 enim capitur in Proverbio, quod Eust. affert, “Ἀλμη
 οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, Sal illi non inest. Unde, ut opi-
 nor, in Terent. Eun. Qui habet salem, qui in te est,
 Salem aptissime interpr. ἄλμην, et Catull.: nam nulla
 venustas, Nulla in tam magno corpore mica salis, com-
 modissime exprimamus ita, Ἐν τηλικούτῳ σώματι ἄλ-
 μης ἔνεστιν οὐδ’ ὅτι οὖν. Quinetiam videri possint Te-
 rent., ac Catull. alluisse ad Gr. illud Proverbium,

A cujus Erasmus non meminit, aut me memoria fallit.
 [“Jacobs. Anth. 9, 165. Mare, Ruhnk. Ep. Cr. 122.
 Toup. Opusc. 1, 375. Mæris 69. et n.: ad Charit.
 342. *Ἀλμίων, Eichst. de Dram. 54.” Schæf. Mss.
 Schol. Aristoph. O. 175. Φιλοκλῆς. — Οἱ δὲ Ἀλμίωνα
 αὐτὸν φασιν ἐπιθετικῶς διὰ τὸ πικρόν. ἄλμη γὰρ ἡ πι-
 κρία λέγεται. Ἀλμη, Xen. Œc. 20, 12. “Plato
 Phæd. 58.” Routh. Mss. Glossæ: “Ἀλμη” Muria,
 Muries, Murina, Salsedo, Salsilago. “Salsamentum,
 quod alias τάριχοι, et metaph. pro Verberone dixit
 Cratin. ap. Athen. 164.” Schweigh. Mss. “Arrian.
 350.” Wakef. Mss.]

“Ἀναλμος, ὁ, ἡ, pro Non salsus, e Xen. (O. 20. 12.)
 citatur. Fuerit autem secundum hanc signif. i. q.
 ἀναλος. Apud Theophr. τὰ ἀναλμα, Quæ non fue-
 runt in salsuginem immersa, q. d. Salsuginis expertia.
 In VV. LL. ex ἀναλμα ab ἀναλμος, magno et crasso
 errore factum fuit ἀναλμα ἀνάλματος.

“Ἀναλμα, τὸ, Insulitas, Salsilaginis penuria. Ita
 “quidam in VV. LL. afferens Theophr. C. P. 5, 11.

B “Ὁ ἐρέβινθος ἀπόλλυται σφακελίσας, ὅταν ἀνθοῦσιν
 “ὑδωρ ἐπιγινόμενον ἀποκλύσῃ τὴν ἄλμην” τὸ γὰρ ἄν-
 “αλμα, οἶον σφακελίζειν ἐστὶ. Ita enim reponendum
 “ait pro ἔφαλμα, quod in vulg. Edd. legitur. Qua
 “in re facile ei assentior, nimirum pro ἔφαλμα re-
 “ponendum esse ἀναλμα, vel potius ἄφαλμα: at
 “hoc ἀναλμα s. ἄφαλμα substantivum esse, pernegō,
 “dicoque vel post illam vocem addendum esse v.
 “γίνεσθαι, vel leg. esse ἄφαλμον aut ἀναλμον. Per-
 “peram autem scriptum esse ἔφαλμα, præcedentia
 “verba satis declarant, et vero etiam hæc sub finem
 “lib. 3. Καταπλυθείσης δὲ τῆς ἄλμης, ὥσπερ συμφύτου
 “τῖνος σπερόμενος, σφακελίζεται: necnon et H. P. 8, 6.
 “Οὔτοι δ’ (ἐρέβινθοι) ἀποκλυθείσης τῆς ἄλμης ἀπόλ-
 “λυνται σφακελίζοντες. Unde Plin. 18, 17. Vitium
 “ciceris est cum salsilaginem ejus abluendo imber
 “dulcius id facit.”

“Ἐφαλμος, (ὁ, ἡ,) Muria conditus. Plut. Symp.
 “6, 2. Αἱ τῶν ἐφάλμων βρωμάτων εὐστομαίαι καὶ δρι-
 “μύτηρες.”

C [*“Σύναλμος, ὁ, ἡ, Valde salsus. Macho ap. Athen.
 580. λοπάδας συνάλμους, Patinas valde salsas.”
 Schweigh. Mss.]

“Ὑφαλμος, ὁ, ἡ, Subsalsus, Aliquantum salsus. Vel
 potius, Aliquantum salsuginis habens. [Diosc. 3, 153.]
 Et Ὑφαλμύζω, ut ὑφαλμύζων ἐπίπαγος, Concreta
 salsilago, Gelata salsugo, ap. Diosc. 5. [Neutra vox
 a Schneider. Lex. agnoscitur. Certe ὑφαλμύζω est
 verbum nihili, pro quo scr. foret *ὑφαλμίζω.]

[* Ζωμάλη, ἡ, θασία, Suid. vox dubia, Θασίας ζω-
 μὸς ἄλμης, Schol. Aristoph. A. 671.]

“Καθαλμῆς, (ὁ, ἡ,) Salsus, vel Aliquantum salsus,
 “Aliquanta imbutus salsedine. Affertur enim e Ni-
 “candro Al. 514. καθαλμέα βώλακα γαίης, pro ὑφάλ-
 “μυρον.”

Μυστάλμης, ὁ, Avarus, quasi victitans e divisione
 salsamentorum. Sic in VV. LL. Quisquis autem sit
 hujus exp. auctor, videtur a μυστίλλειν et ἄλμη de-
 duxisse, sed nescio quo exemplo ἄλμην pro Salsamen-
 tis accipiens. “Μυστάλμαι, Hesych. πολὺ πεινῶντες
 D “καὶ ἐσθίοντες. Eust. μυστάλμην scommatice dici tra-
 “dit ἐκ τοῦ μυστίλασθαι ἄλμην, quod sit ἐκ τῶν εὐτε-
 “λεσάτων ζῆν. Unde rectius μυστάλμης scriberetur,
 “ut infra.” [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

Ὁξάλη, (ἡ,) Acida muria, ut ap. Diosc. interpr.
 Ruellius. At Hermol. Acetum salsum. Sic et a Plin.
 vocatur, et aliquando voce Græca Oxalme. Vide
 Athen. (385.) Habetur et ap. Aristoph. Σ. (331.) Εἰς
 ὀξάλην ἔμβαλε θερμὴν. Et Θυμαξάλη, Oxalme cum
 thymo trito, s. Confectio e thymo trito et oxalme, i. e.
 Acida muria. De qua confectione habes ap. Dioc. 5.

[* Ὑδράλη, ἡ, Aqua salsa. Oribas. 53. Matth.]

Ἀλμάδες ἐλαῖαι, a sing. nom. ἄλμας, In muria con-
 ditæ oleæ. A quibusdam tamen ἀλμάδες ἐλαῖαι exp.
 simpliciter Conditaneæ, vel Conditivæ, s. Condititiæ.
 At nonnulli interpr. Olivæ conditæ cum sinapi, duas
 exp. in unam confundentes; nam ap. Hesych. legitur:
 Ἀλμάδες κολουμβάδες ἐλαῖαι, καὶ αἱ ἐκ σινάπιος γογ-
 γυλίδες. Athen. (56.) ex Aristoph. Οὐ ταῦτόν ἐστιν
 ἀλμάδες καὶ στέμφυλα. Et paulo post, Θλαστὰς γὰρ
 εἶναι κρεῖσσόν ἐστιν ἀλμάδος. Et (133.) Ὁ πρεσβύτα